

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПОЛ ЛИВАЙН

Автор на •БЛОНДИНКА ОТ МАЯМИ•

ЗЕЛЕНО ДАЙКИРИ

Страхотна съдебна драма - дяволски забавна!

ПОЛ ЛИВАЙН ЗЕЛЕНО ДАЙКИРИ

Превод: Анна Христова

chitanka.info

Когато се стигне до любов и убийство... дори най печените адвокати на Маями имат нужда от алиби.

Вземете една част Джон Гришам, две части Нелсън Демил, сложете щипка Мики Спилейн и voilà — получавате Пол Ливайн, чиито съдебни трилъри са обявени от критиците за „неприлично... забавни“ и „романи от най-висока класа“. Ливайн се завръща в този нажежен до червено роман с двама печени адвокати по дело, което може да е шансът на живота им — ако преди това не се избият един друг.

Тя е от стар заможен род. Той е бедно момче от Коконът Гроув.

Единственото общо помежду им е правото. Докато не се изправят един срещу друг в най-нашумялото дело за убийство на века — случай, от който хвърчат искри, който кара медиите да полудяват и противоположностите да се привличат.

Заобиколени от престъпници, измамници и други „образи“, Соломон и Лорд трябва да разрешат случая, преди да са се разорили, попаднали в затвора... или още по-лошо — в леглото.

*На Рене,
която осветява пътя*

БЛАГОДАРНОСТИ

Задължен съм на много хора, които щедро ми предоставиха времето и опита си.

Ранди Андерсън — забележителен сценарист, печен покерджия и мъдър приятел — ми помогна неимоверно за създаването на Стив Соломон и Виктория Лорд.

Едуард Шохат, ас сред адвокатите, сподели енциклопедичните си познания по наказателно право. Ейнджъл Кастило-младши, начетен юрист, ме напътстваше през Литъл Хавана и гражданските съдилища.

Специални благодарности на общинските съдии от Маями Лестър Ланджър и Станфорд Блейк и на асистентката по юридически въпроси Тери Съливан, помощник щатския адвокат Кристина Матяк, помощник обществения защитник Ивон Колодни, обществения защитник на доброволни начала Йоланда Бърковиц и заместник-директорката на фондация „Глас в защита на децата“.

Рик и Сю Нюхаузер любезно ми позволиха да се възползвам от дома им в Гейбълс Истейтс като мизансцен. Възползвах се от опита на обществените защитници „Гросман и Рот“ благодарение на непрекъснатата подкрепа на асовете в съдебната зала Стюарт Гросман и Нийл Рот.

1. СЪКИЛИЙНИЦИ

*Противоположностите се
привличат,
мъдрите така твърдят.
Но да си приличахме малко поне
ми се ще,
така войната щеше по-кратко
да трае поне.*

„Но аз я
обичах“
текст
Гордън
Дженкинс
Франк
Синатра,
„Рипрайз
Рекърдс“, 1981

Мъжът в ареста разхлаби вратовръзката си, захвърли изпомачканото си велурено сако в ъгъла и се изтегна върху твърдата пластмасова пейка. Жената в килията отсреща съблече тесния си кариран жакет, сгъна го внимателно, праметна го през ръка и започна да се разхожда.

— Спокойно, Вики. Няма да ни държат дълго — обади се мъжът.

— Виктория — поправи го жената. Стъпките ѝ гневно отекваха по голия циментов под.

— Чакай да отгатна: никога досега не са те задържали за обида на съда.

— Ти пък се държиш като че ли са ти дали медал.

— Адвокат да се страхува от затвора е все едно хирург да се страхува от кръв — отвърна Стив Соломон.

— Чух, че си прекарал повече време зад решетките от клиентите си — подметна Виктория Лорд.

— О, благодаря! Страхотен финал за радиорекламите ми. „Ти закона наруши, а Стив на топло ще лежи.“

— Ти си най-неетичният адвокат, когото познавам.

— Още си нова. Има време.

— Тъпо копеле — измърмори тя и се извърна.

— Чух го — отвърна той.

Хубав профил, помисли си Стив. Привлекателен по един изискан, изтънчен като дайкири начин. Дълги крака, малък бюст, изваяна брадичка, кокалеста атлетична фигура.

Зелени очи, изпъстрени със сиво, и разрошена медноруса коса, вдигната нагоре като птиче гнездо. Наперена и секси. Никога досега „тъпо копеле“ не му беше звучало така възбуждащо.

— Ако не беше толкова арогантна, щях да те науча на разни трикове в съда.

— Тези ги приказвай на надуваемата си кукла.

— Тъпа забележка. Това беше веществено доказателство.

— Така ли? Видели са я в колата ти. Надута до спукване.

— Слагам я на предната седалка, за да мога да използвам аварийното платно.

Тя се приближи до вратата на килията. Сенките от решетките преминаваха по лицето ѝ.

— Чела съм досието ти, Соломон, знам всичко за теб.

— Ако ме преследваш, ще изискам ограничителна заповед.

— Подиграваш се със закона.

— Сам си създавам закони. Соломонови. Първият: Ако законът не работи, изработи го ти.

— Трябва да те арестуват.

— Вече го направиха.

— Ти позориш професията.

— Стига, де. Нямах ли сърце, Вики?

— Виктория! Не, нямам. Аз съм прокурор.

— На бас, че според теб и Жан Валжан е бил за затвора.

— Откраднал е хляба, нали?

— Щеше да гориш вещици на клада.

— Първо щях да ги изчакам да обжалват — разсмя се тя. Прехвъркна електрическа искра.

„По дяволите, бива си я.“

Парираше щуротиите му, саркастичните ѝ забележки бяха по-остри от неговите. И още нещо му харесваше. Нямахше нито халка, нито годежен пръстен. Госпожица Виктория Лорд, прокурор новобранец, явно освен сприхава беше и необвързана. Някъде към двайсет и осем. Седем години по-млада от него.

— Ако имаш нужда от помощ в съда — каза той, — с удоволствие ще ти бъда наставник.

— Така ли му се вика вече?

Туше. Обаче го каза с усмивка. Може би не беше толкова битка, колкото начало на любовна игра. След парирането следва мушкане, нали така? Колкото повече се замисляше, толкова по-уверен ставаше.

„Харесва ме. Тя наистина ме харесва.“

„Мразя го.“

Наистина го мразя, реши Виктория.

По дяволите, бяха я предупредили за Соломон. Винаги пробвал новите прокурори, карал ги да загубят самообладание и ги подмамвал да провалят делото заради нарушаване на процедурата. А тя не беше съвсем „новак“. Уреждаше споразумения и водеше изслушвания вече осем месеца. Нима не беше спечелила първите си две криминални дела? Естествено, в тях не участваше Стив Коли-и-Беси Соломон.

— Да знаеш, че ни пратиха тук за обида на съда по твоя вина — каза той от отсрещната килия.

Нямаше да му достави удоволствие и да каже: Защо?

Или: Как?

Или: Върви на майната си!

— Никога не наричай другия адвокат „шибана акула“ в съда — продължи той, — запази го за почивките.

— Ти ме нарече „изстребител“.

— Грешка на езика.

— Непоправим си.

— Остави големите думи. Ще смутиш заседателите, а и съдиите.

Виктория спря да крачи. В килията беше задушно, а и краката ужасно я боляха. Искаше да събуе високите си обувки „Прада“ с каишки през глезените, но ако стъпеше на гнусния лепкав под, трябваше да изгори чорапогашника си после. Карираната ѝ права пола беше неудобна, а и прекалено тясна. Искаше ѝ се да я беше отпуснала, преди да дойде в съда. Особено след като забеляза как тази свиня Соломон бройка задника ѝ.

Видя как се е излегнал на пейката с ръце под главата като безделник в хамак на плажа. Имаше тъмна коса, чорлава и непокорна, дяволити очи и самодоволна усмивка, като че ли току-що ѝ беше забол бележка „Ритни ме“ на дупето. Боже, направо я вбесяваше!

Нямаше търпение да се върне обратно в залата и да осъди онази отрепка, клиента му. Но точно сега беше изтощена. Приливът на адреналин спадна и умът ѝ беше замъглен от недоспиване. Беше се упражнявала с часове пред огледалото:

— Дами и господа съдебни заседатели, ще чуете показанията на митнически служители, отговарящи за вноса на диви животни...

Май вървеше по грешен път. Колко пъти беше проверила правните основания, беше подготвяла свидетелите си, беше репетирала пледоарията си?

— ... които ще свидетелстват, че обвиняемият Аманчо Педроса незаконно и контрабандно е внесъл в страната, както следва: четири дългоопашати папагала, три зелени папагала, два папагала какаду...

И един кеклик.

Май сама се провали. Може би затова се огъна днес. Сигурно е изглеждало нелепо как бута количка от супермаркет, пълна с кутии, към банката на обвинението? Ето го Соломон с един-единствен жълт бележник и ето я нея, натоварена с книги, папки с доклади и картончета за опресняване на паметта с цветни индекси, запълнени с бележки.

Макар че презираше Соломон, наистина му завиждаше за наглата самоувереност. Как се носеше из съдебната зала, плъзгаше се до стенографката, разтягаше непринудена усмивка към съдебните заседатели. Слаб, жилав и елегантен, той се чувстваше удобно в собствената си кожа. Когато тя стана да говори, беше скована и механична. Всичките тези очи, които я гледаха и преценяваха! Щеше ли някога да притежава неговата самоувереност?

Преди час дори не разбра, че е задържана за обида на съда. Съдия Гридли дори не го каза. Направи „Т“ с ръце и каза провлечено:

— Таймаут. Това никак няма да изглежда добре на повторението.

Чак тогава си спомни, че съдията беше нещатно служебно лице в Университетската футболна лига.

— Господин Соломон, вие трябваше да знаете — продължи съдия Гридли. — Госпожице Лорд, вие ще трябва да се научите. Когато кажа стига караници, значи стига. Край на ударите след свирката в моята зала. Пристав, настанете удобно тези двама скандалдзии.

Колко унижително! Какво щеше да каже на шефа си? Спомни си двете основни точки в уводната лекция на Рей Пинчър:

— Ако те задържат за обида на съда, ще ти се стъжни. Ако се повтори, с теб е свършено.

Но тя нямаше да позволи да се случи отново. Когато се върнеха в съда, тя щеше...

Ужас!

Нещо се беше залепило отпред на велурената ѝ обувка.

Парче тоалетна хартия!

С погнуса го изчисти с подметката на другата обувка. Още някоя гадост?

— Хей, Лорд, ще постоим тук доста време — пак този дразнещ глас от другата килия. — Така че ето някои основни правила. Когато на единия му се допишка, другият се обръща с гръб.

Тя хвърли поглед към голата метална тоалетна чиния.

Да бе! Да клекне над тази тенджерка за фондю, дето бъка от бактерии!

Не отговори, а той каза:

— Още ли си тук, или се изпари? — Някъде навътре в стените водопроводните тръби загъргориха и водата изклокочи. — Както искаш, ама аз трябва да източа бойлера.

„Какъв кретен!“

Соломон е от мъжете, на които се натъкваш из баровете и фитнес залите, помисли си тя, толкова тъпи, че си въобразяваха, че са едновременно остроумни и очарователни.

— Не надзъртай — каза той.

„Тези мъже са истинска напаст и огромен процент от тях стават адвокати.“

— Свалям си ципа...

„Мили Боже, прещипи му скротума, захвани му топките!“

— Аааа... — въздъхна той, а струята заби по чинията като градушка по покрив. — Деветдесет и девет бутилки бира на стената — запя той. — Деветдесет и девет бутилки бира...

— Не знаех, че още правят мъже като теб — каза Виктория Лорд.

Влизам й под кожата, помисли си Стив. Много ясно, че още пробутваше стария номер „Аз съм силна, аз съм недостъпна, аз съм жена“, но той усещаше промяна в настроението й.

Имаше нещо различно у свадливата госпожица Лорд. Нямаше нищо общо със съдебните стенографки, с които обикновено се срещаше. Тихи, доста покорни жени, които записваха онова, което чуваха. Нито пък с набедените модели, чийто мозък се беше изпържил от светкавиците на фотоапаратите.

Спомни си как огледа залата, когато Виктория стана и се обърна към съдията. Всички участници — от неговия клиент измамник до задрямалия пристав — бяха приковали поглед в нея. Съдебни заседатели, съдии, ченгета, надзиратели, затворници, чиновници, обществени защитници. Мамка му, всички *нея* гледаха, дори когато *той* говореше. Да, тя беше естествена, имаше магнетично излъчване, което не се учеше в правния факултет.

„Май не съм виждал по-добър новобранец прокурор.“

Разбира се, имаше ограничена прокурорска нагласа, но той можеше да я промени, стига веднъж да му прости, че я беше нахендрил в ареста за обида на съда. Не че имаше нещо против затвора. За него тази два на два метра беше уютен втори дом, временно убежище с изглед към река Маями през решетките на прозореца. Хей, трябваше да сложат името му на вратата, като на луксозна лежа на стадион „Про Плейър“! С нотка на съжаление той надраска на стената:

„Господин Стивън Соломон
вече девет години раздава ритници на държавата
Обадете се на тел. VBE-FREE, 822-3733“

Стив предпочиташе да защитава наистина невинни, но къде да ги намери? Ако хората не лъжеха, мамеха или крадяха, той щеше да гладува, вместо да оправдава хора като докера от пристанището на Маями, който работел извънредно и от време на време откъквал по каса уиски. Стив обикновено си избираше, както сам ги наричаше, „честни престъпници“, натъкнали се на технически формалности, които нямаше да бъдат незаконни в едно общество от сорта на „живей си живота и остави и другите да си живеят“. Дребни мошеници, проститутки или предприемачи като днешния му клиент Аманчо Педроса, който внасяше екзотични животни с нехайно подминаване на закона.

Стив надникна в клетката на Виктория. Тя отново крачеше напред-назад като затворена тигрица. С праметнат върху ръката шит по поръчка кариран жакет. Скъпи дрехи, сигурен беше, но неподходящи за пред съдебни заседатели. Високата яка подчертаваше... е, сковаността ѝ. Трябваше да зареже този пуритански вид, да си сложи нещо с отворени ревери и ярка блуза отдолу. Полата беше добре, малко по-опъната, отколкото очакваше от прокурор новобранец. Хубав задник за толкова плоска жена.

— Какво ще кажеш, като излезем да се забием в „Бейсайд“ и да ударим по няколко маргарити? — предложи Стив.

— По-скоро бих пила от тоалетната чиния.

Поддържа дистанция, помисли си той. Нормално, делото още не беше приключило.

— Добре, да почакаме до произнасянето на присъдата. Победа или загуба, ще те черпя тапас^[1].

— По-добре да умра от глад.

— Може и да не знаеш, но през годините съм наставлявал доста млади прокурорки.

— Знам, че си спал с няколко. И си преравял куфарчетата им посреднощ.

— Не вярвай на всичко, което чуеш в кафенето.

— Ти си от онези токсични неженени мъже, серийни прелъстителите. Единственото шокиращо е, че някои жени те намират за привлекателен.

„Пропуснах ли сигнал? Не трябваше ли да се затопли досега?“

— Обзалагам се, че при теб винаги жената слага край на връзката — каза тя.

— Племенникът ми живее при мен и плаши повечето от жените — отвърна Стивън.

— Той ли ги плаши?

— Той е магнит за отблъскване на мадами.

— Това да не е генетично? — попита тя.

Час по-късно краката още я боляха, а тоалетната още гъргореше, но поне Соломон беше млъкнал. Виктория се надяваше да е разбрал, че изобщо не я интересува. Някои мъже ги удряш с тиган по главата, а те си мислят, че искаш да им опържиш омлет.

Но макар че го смяташе за досадник, благодарение на спаринга времето минаваше по-бързо. Ако не друго, сблъсъкът със Соломон можеше да усъвършенства тактиката ѝ в съдебната зала. Номерът беше да не се остави да я провокира пак, когато се върнат обратно при съдията и съдебните заседатели. Закле се. Дори и да доведеше стадо слонове в съдебната зала, тя щеше да запази дзен спокойствие.

„Ако се върна в съдебната зала.“

Чудеше се дали Рей Пинчър вече бе научил, че е пратена в пандиза. Полазиха я тръпки и изведнъж се почувства едновременно самотна и уплашена.

Ужасно тихо стана отсреща, помисли си Стив, като се опитваше да я различи сред сенките.

Какво ли си мислеше сега? Момиче от висшето общество вдишваше спарената миризма на пот и дезинфекционни препарати в собствения си Алкатраз^[2]. Вероятно планираше какво да каже на шефа си, лицемерно набожния Рей Пинчър. Сигурно се страхуваше да не я прати в пътни произшествия.

Дали не беше прекалил, чудеше се Стив, като я подлъга да избухне? За съдия Гридли обидата на съда беше предупреждение за неспортсменско поведение и към двата отбора. Но щеше ли Пинчър да разбере? Дали изобщо е забелязал потенциала на Лорд?

По дяволите, започваше да се чувства виновен! Не беше искал да ѝ навреди. Просто се опитваше да се позабавлява, докато защитаваеше клиента си.

Още една грижа. Племенникът му Боби, само на единайсет, беше сам вкъщи. Ако Стив закъснееше, кой знае какво можеше да се случи. Миналата седмица, когато се втурна през вратата малко след седем, момчето гордо му беше съобщило, че е приготвило вечерята. Боби беше намерил мъртва лястовица на улицата, залял я с доматиен сос, натикал я в микровълновата печка за един час и я беше нарекъл „печен морски пъдпъдък“. Беше му по-лесно да изхвърли микровълновата, отколкото да я чисти.

Ако изобщо излезеше с Виктория, щеше да я запознае с Боби, неговия лакмус за връзки. Ако отвърнеше на чара и сърдечността на момчето, ако надникнеше зад заболяването му — можеше да се окаже достоен съперник. Но ако полуаутисткото поведение на Боби я отблъснеше, Стив щеше да я изхвърли заедно с празните бутилки от текила.

Какво, по дяволите, ставаше сега? Подсмърчане ли чу?

Няма да плача, повтаряше си Виктория.

Не знаеше какво ѝ става. Чувстваше се абсолютно неадекватна. Неудачница, загубенячка и мошеничка! По дяволите, какъв емоционален багаж се беше изсипал от гардероба ѝ, без изобщо да подозира?

— Добре ли си? — провикна се Стив Соломон.

Ужас, сега пък какво искаше? Една сълза се търкулна надолу по бузата ѝ, после още една. Супер! Спиралата ѝ щеше да се размаже.

— Хей, всичко наред ли е? — попита той.

— Направо супер!

— Виж, съжалявам, ако...

— Млъкни, моля те.

Шум от стъпки и дрънчене на ключове прекъсна разговора им. След секунди мъжки глас отекна от дъното на зле осветения коридор:

— Готови ли сте да се връщате обратно на работа?

— Махай се, Уди — отвърна Стив. — Тъкмо бях задрямал.

Елууд Рийд, възрастният пристав, тънък като острие на секира, облечен в торбестата си кафява униформа, изникна пред килиите им и повдигна панталоните си.

— Господин Пинчър иска да ви види и двамата, пронто.

Студена тръпка премина през Виктория. Пинчър можеше да я уволни на секундата.

— Кажи на Пинчър, че не работя за него — отвърна Стив.

— Кажи му го сам — сопна му се Рийд, докато търсеше ключовете. — Чака ви в кабинета на съдия Гридли и не изглежда много доволен.

Рийд отключи клетките им и те се отправиха надолу по коридора, Стив си подсвиркваше ужасно фалшиво, а Виктория се молеше все още да има работа.

[1] Испанско блюдо, често безплатно към напитка. — Б.пр. ↑

[2] Строго охраняван затвор в САЩ. — Б.пр. ↑

1. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

*Когато законът не работи... изработи го
ти.*

2.

УНИЖЕНИЯ — МАЛКИ И ГОЛЕМИ

Никакви сълзи повече, обеща си Виктория, когато наближиха вратата на кабинета на съдия Гридли. По-скоро щеше да си счупи нокът, да си раздере чорапогащника и да откърти тока на обувките си „Прада“, отколкото да плаче пред Стив Соломон.

Като прехапа долната си устна, тя се опита да се пренесе на по-приятно място. Тенис корт на Гроув Айл, замахва високо, за да забие топката, *прас* с ракетата върху топката. Управлява руля на яхтата на баща си — „Здравей, Виктория“ — на десет години е, вятърът брули грота. Където ѝ да е, само не тук, където я чака шефът ѝ с цялата власт да унищожи кариерата ѝ.

— Какво е станало? — попита Стив, докато вървеше до нея.

Инстинкти на който, помисли си тя. Вратата беше на шест крачки. Усети как стомахът ѝ се свива, сърцето ѝ се блъскаше като лодка по време на буря.

— Познавам Пинчър от години — продължаваше Стив. — Остави ме аз да се оправя с него.

— Харесва ли те?

— Мрази ме и в червата.

— Благодаря ти все пак.

— Тогава един съвет. Не му мълчи.

Тя рязко спря.

— Какво искаш да кажеш? Че Пинчър ще ме уважава, ако му се опъна?

— Не, разбира се. Ще те уволни. Тогава ще можеш да преминеш от моята страна.

Стив реши, че кабинетът умело съчетава двете основни занимания на съдия Гридли — лошото тълкуване на закона и нескопосното раздаване на червени картони. Имаше нужните юридически томове, ламинирани чукчета и снимки, на които съдията

се ръкуваше със законодатели и лобисти. Имаше обаче и стари кожени футболни шлемове и снимки на Гридли в раирани фланелки по време на неделни мачове на стадионите в разни университети.

Едната стена беше посветена на трофеи и плакати, които свидетелстваха за фанатичната привързаност към неговата алма матер — университета във Флорида. Гравирана табела провъзгласяваше Гридли за „Bull Gator Emeritus“^[1] и на бюрото му имаше препарирана глава на алигатор със зейнала уста, така че да се виждат зъбите — също като гладен адвокат. Липсват само две неща, помисли си Стив — бронзов бандаж и самият съдия Гридли.

На оранжево-синия килим беше застанал един намръщен, слаб четирийсетгодишен афроамериканец, облечен в костюм от три части в цвят бургундско червено. Когато движеше ръцете си, се чуваше тихо подрънкване на метал. Висящите копчета за ръкавели на Реймънд Пинчър представляваха миниатюрни белезници.

Стив си помисли, че Рей, законно избраният щатски прокурор на окръг Маями-Дейд, трябва доста да се отпусне, за да може да бъде наречен спечен задник. Пинчър се обявяваше за борец срещу престъпността и на билбордовете за кампанията му беше с голи гърди и боксови ръкавици, спомен от младежките му дни като шампион средна категория на спортната полицейска лига Либърти Сити. Беше печелил титлата две поредни години, веднъж с удар с глава и втори път с удар в слабините — и двата подминати от рефера, който по едно случайно съвпадение бил негов чичо. Боксът се оказал чудна школа за навлизането му в политиката на Флорида, където семействеността и ударите под кръста се ценяха високо. Наскоро, когато някой намекна, че от него щял да излезе чудесен губернатор, Рей Пинчър не се възпротиви.

Пинчър погледна Виктория, която беше прехапала долната си устна толкова силно, че Стив си помисли, че може да й потече кръв. Изведнъж се разтревожи за нея и реши да спаси работата ѝ. Но по какъв начин? Как можеше да я измъкне от огъня?

Виктория отправи бързо една молитва. Първо, да не потрепери гласът ѝ, когато дойде време да говори. Второ, Соломон да си държи голямата уста затворена.

— Хей, Рей Сладура — провикна се Стив, — екзекутира ли някого днес?

„Леле, Боже!“

— Добър ден, господин Пинчър — кимна сковано Виктория, като се мъчеше да запази спокойствие.

— Госпожице Лорд, обезпокоен съм от това, което чух, и съм загрижен от това, което виждам — пропя Пинчър в мелодичен речитатив. Преди да иде в правния факултет, беше учил в баптистка семинария. Според злите езици бил изключен оттам, защото продавал библии, предназначени за подаръци на сиропиталище в Централна Америка. — Прокурорът е бързият меч на правосъдието, смелият воин в битката между доброто и злото.

— Амин — обади се Стив.

Виктория усети как бузите ѝ се зачервяват.

„По дяволите! Да не си малко момиченце!“

— Прокурорът никога не бива да бъде наказван за обида към съда — продължи Пинчър. — Наказанията са за адвокатите с цветист език. Наказанията са за наемниците, които продават душите си за мръсни пари.

— Или за фъстъци — обади се Стив.

— Не се бъркай, Соломон — отвърна Пинчър. — Кое е най-важното качество на един съдебен защитник?

— Не знам, сър — обади се тя, страхувайки се да предположи нещо.

— Способността да лъже, дори когато казва „здрасти“ — намеси се Соломон.

— Честта — изстреля в отговор Пинчър. — Госпожице Лорд, знаете ли какво става с прокурори, които посрамват прокуратурата?

Тя стоеше сковано, без да може да проговори.

— Адски огън, вечни мъки, изпращане в съда за проститутки — изброи Стив.

— Уволнение — каза Пинчър.

— Стига — отвърна Стив. — Остави я да диша. Ще стане много добра, ако не изцедиш живота от нея.

Супер, помисли си Виктория, комплимент от Соломон — полезно като борсов съвет от брокера на Марта Стюарт^[2].

— Вече е по-добра от твоите малоумници, които искат да си кажат цялата пледоария до четири часа и да си вървят у дома.

— Гледай си работата, Левако.

„Левако“. Това пък какво значеше? Трябваше да разпита.

— Госпожице Лорд, не можете да позволявате на господин Соломон дави дразни, досажда или дискредитира. — Пинчър имаше проповедническият маниер да използва алитернация и адвокатския навик да изрежда три думи, когато и една стигаше.

— Да, сър — отвърна Виктория.

— И аз съм водил дела срещу господин Соломон — продължи Пинчър.

— Рей Сладура е върхът — намеси се Стив. — Никой не може като теб да накара ченге да лъжесвидетелства.

Белезниците звънтяха, докато Пинчър размахваше пръст пред лицето на Стив:

— Спомням си как ти подкупи един пристав да занесе два кашона бира на съдебните заседатели по дело за шофиране в нетрезво състояние.

— „Подкуп“ е грозна дума — отвърна Стив.

— Как ще наречеш места в ложите за мач на „Делфините“?

— Мъчение, като ги знам как играят.

— Ти си сатана, облечен в „Армани“ — каза Пинчър.

— „Мене Уеърхаус“ — поправи го Стив.

— Издигна обструкцията на правосъдието в изкуство.

— Ако знаех какво е обструкция, щях да съм още по-добър.

— Имаме досието ти. Обида на съда, несериозни икове, нелепи правни аргументи.

— Ласкател! — каза Стив.

— Още циркови номера и ще накарам адвокатската колегия да ти продупчи билета. — Пинчър спусна белезниците си и му отправи сдържана студена усмивка. — Ако не внимаваш къде стъпваш, ще свършиш като твоя старец.

— Не го намесвай! — Тонът на Стив стана сериозен.

— Хърбърт Соломон също си мислеше, че е над закона.

— Той беше най-добрият съдия в областта.

— Вие още сте били малка, госпожице Лорд — поясни Пинчър.

— Бащата на Соломон беше лишен от правото да бъде съдия.

— Сам си подаде оставката!

— Преди да го подведат под отговорност. Скандал с подкуп, нали?

— Много добре знаеш какво беше. Скалъпена история от корумпиран адвокат.

— Тогава още бях заместник, но разгледах обвиненията. Твоят баща е корумпиран.

Стаята се беше изпълнила с напрежение.

— Какво е наказанието за побой над щатски прокурор? — попита Стив. Юмруците му се свиваха и отпускаха.

Пинчър се люлееше на пети като професионален боксьор.

— Не ти стиска.

Двамата мъже бяха впили погледи един в друг.

— Момчета, ако сте свършили да си размахвате пишките — чу се да казва Виктория, — искам да знам дали да се връщам в съда, или да си търся нова работа.

След продължително мълчание Стив се разсмя и напрежението взе да спада. Сега пък тя се опитваше да помогне на *него*.

— Майната ти, Рей!

— Досега никога не съм те виждал да отстъпваш. — Пинчър се смръщи подозрително, сякаш Стив можеше да го цапардоса в мига, в който свалеше гарда.

— Вики ми влияе.

— Виктория — поправи го тя.

Пинчър прецени първо единия, после другия, дръпна долната част на ухото си и каза:

— Госпожице Лорд, понеже знам склонността на господин Соломон към провокации, днес няма да ви уволня.

— Благодаря ви, сър — въздъхна тя и раменете ѝ се отпуснаха.

— Смятайте, че сте в изпитателен срок.

Доброто дело за седмицата, помисли си Стив, помогнах ѝ да си спаси работата. Какъв подлец беше този Пинчър да си го изкарва на новобранец! Стив се чувстваше неловко, сякаш неволно присъстваше на семейна свада. Виктория се опитваше с всички сили да бъде твърда,

но той видя как долната ѝ устна потрепна и бузите ѝ се изчервиха. Беше уплашена и това го трогна.

Силно пускане на вода прекъсна мислите му, безпогрешният звук от древна тоалетна. Миг по-късно вратата към личните покои на съдия Ървин Гридли се отвори и съдията излезе оттам със спортните страници на „Маями Хералд“.

— Какви бяха тези кръсъци? — попита той провлечено.

Беше на около петдесет и пет и вече бе пуснал шкембе, но все още можеше да подтичва до страничната линия при дълъг пас. Понеже страдаше от пристъпи на диплопия^[3], в съда носеше трифокални очила, но ги сваляше по време на неделните мачове, което според Стив обясняваше някои от неговите по-забележителни решения, включително и спирането на играта заради прекалено много играчи на терена, когато на повторението ясно се виждаха само единайсет.

— Двамата с господин Соломон си припомняхме стари дела — отвърна Пинчър.

— Господин Пинчър си спомня делата както вълкът — агнетата — вметна Стив.

— Точно се канех да му кажа, че ще седя до госпожица Лорд през останалата част на делото срещу Педроса — продължи Пинчър.

— Ти да работиш за прехраната си? — попита Стив.

— За мен ще е чест да присъствате в залата ми — даде разрешението си съдията.

— Това е новият ми план за пряк контрол — отвърна Пинчър. — Една седмица от месеца ще прекарвам в съда.

— А кой ще ръси лобистите за пари за кампанията ти?

— Продължавай в същия дух и ще те съдя за клевета, Соломон.

— Само не започвайте пак, вие, двамата — съдията хвърли спортните страници на бюрото си. — Господин Соломон и госпожица Лорд ме ядосаха достатъчно тази сутрин с пререканията си. — Той се обърна към тях и присви очи зад очилата.

— Надявам се, че няколкото часа във фризера са охладили страстите.

— Добре сме, Ваша милост — отвърна Виктория. — Благодаря.

— Днес сродни съдби, утре сродни души — додаде Стив.

— Ха! — възкликна Виктория.

Съдията продължи:

— Времето напредва, така че да говорим делово.

— Да, сър — каза Виктория. — Щат Флорида срещу Аманчо Педроса.

— Отборът на университета срещу щатския отбор — поправи я съдията. — Трябваше да отнема пет точки от моите песоглави алигатори с провиснали задници, защото крещяха като съдрани.

— Едва ли ви се говори за това сега, Ваша милост — намеси се Стив.

— По дяволите, така е! Алигаторите ги размазаха на игрището в Южна Каролина миналата седмица. Трябваше да го предвидя. Свирих за груба игра.

Докато тримата мъже продължаваха да си говорят за футбол със сериозен тон, Виктория правеше равносметка на кариерата си.

Унижения — малки и големи.

„Смятай, че си на изпитателен срок.“

Усети как почервява, докато Пинчър я назидаваше. Защо трябваше да го прави пред Соломон? Стана два пъти по-неловко, когато Соломон я защити, макар че за миг ѝ се стори почти човек. Почуди се дали руменината беше изчезнала от врата и бузите ѝ. Нямахше случай да не се изчерви от напрежение.

Ужасяваше се да се върне обратно в съдебната зала с Пинчър кацнал до рамото ѝ като една от контрабандните птици на Педроса. Сега искаше само да спечели и да докаже, че може да води дела в съда.

Ами ако загуби? Или още по-лошо — ако я уволнят? Пазарът на юристи беше много шибан, а студентският ѝ заем тежеше цял тон. Всеки месец попълваше чек за лихвата, но главницата си оставаше — осемдесет и пет хиляди долара — да я тормози. След завършването си купуваше дрехи само от един магазин за дрехи втора употреба в Сърхсайд.

„Освен обувките. Обувките са като кислорода, а не искаш да дишаш кислорода на някой друг, нали?“

Ако си изгубеше работата, трябваше да започне да продава бижутата, които Кралицата ѝ беше дала. Ирен Лорд, наречена Кралицата заради царственото си държание и възвишени мечти. Дори когато парите ѝ свършиха, тя запази достойнството и изискаността си.

Виктория си представи майка си, облечена в дизайнерска рокля за бала на семейство Вискаян, чантичката ѝ „Джудит Лийбър“, осеяна със скъпоценни камъни, в която нямаше дори пари за такси. Спомни си и как Ирен се ядоса на решението ѝ да учи право. Мръсен бизнес, така го нарече.

„Не си от тези, дето режат глави.“

Може Кралицата да беше казала истината. Може би правото беше грешка. Мъчеше се да бъде силна, да преодолее несигурността си. Но вероятно не притежаваше нужните качества. Рей Пинчър със сигурност се съмняваше в способностите ѝ.

Какви бяха тези глупости Пинчър да седи като втори прокурор? На Стив идеята изобщо не му допадаше. Край на веселбата в съдебната зала, това беше сигурно. Пък и Пинчър щеше още повече да изнерви Виктория. Стив се зачуди дали тя ще издържи.

Докато се подготвяше за делото, Стив я беше намерил в бюлетина на Адвокатската колегия „Ноло контендере“. Магистърска степен от Принстън, и то със специално отличие, право в Йейл, наградена статия в правния журнал. Добро образование в сравнение с неговата бейзболна стипендия в колежа в Маями и вечерен правен факултет в Кий Уест.

Освен шикарната академична справка, отдолу имаше и кратка бележка: „Надяваме се, че Виктория ще се присъедини към отбора по тенис «Мечът на справедливостта». Печелила е три поредни години тенис турнира за момичета «Ла Горс Кънтри Клуб» в университета.“

Ла Горс. Стари пари, поне по стандартите на Маями, където за прародители се смятат контрабандистите на марихуана през 80-те години на двайсети век. Таксата за участие в Ла Горс беше повече от чистата му годишна печалба. Преди трийсет години никой с фамилия Соломон не би могъл дори да припари там.

Защо Виктория Лорд се въртеше в мръсната съдебна палата, гъмжаща като кошер от ченгета и престъпници, изпаднали адвокати, утрепани от работа социални работници, озлобени съдебни заседатели и сенилни съдии? Място, където графикът с искове от осем сутринта — парад на отрепки — можеше да сломи духай преди кафето ѝ с мляко да е изстинало. Стив се чувстваше като неразделна част от това място,

забавляваше го взаимодействието на ченгета и престъпници, но... Виктория Лорд? Да не би да се беше загубила по пътя към някоя фирма с дебел килим в центъра? Раци за обяд, тенис в пет.

Стив се опита да следи разговора. Съдия Гридли излагаше възгледите си за плейофи на университетския футбол — грандиозна идея, повече мачове, на които да се залага, — когато ги прекъсна мобилен телефон, който звънеше с началните тактове на Хенделовата „Алилуя“.

— Извинете ме — каза Пинчър, докато търсеше телефона си. — Щатски прокурор. Какво? Боже мой! Кога? — Слушаше няколко секунди. — Обадете ми се, когато аутопсията приключи.

Пинчър затвори телефона и се обърна към останалите.

— Чарлс Барксдейл е мъртъв.

— Сърдечен удар ли? — попита съдията, като се потупа по гърдите.

— Удушен. От жена си.

— Катрина? — попита Виктория. — Не може да бъде.

— Сигурно е имало защо — каза Стив, както винаги адвокат по защитата.

— Твърди, че станало случайно — отвърна Пинчър.

— Как може случайно да удушиш някого? — попита съдията.

— Като правиш секс по невъобразим за Бога начин — отвърна Пинчър. — Намерили Чарлс вързан на някакъв извратен уред.

— Това е сензация — отвърна Стив. — Само за Лари Кинг.

— Чарлс беше скъп приятел — продължи Пинчър, — не само дарител за кампанията. Да умре по такъв начин... — Той тъжно поклати глава. — Ако се стигне до процес, аз сам ще го водя.

Пинчър не се поддаваше кой знае колко на истински емоции, помисли си Стив, но старият мошеник изглеждаше разстроен.

— Чарлс беше благороден мъж, благотворител, добър човек — продължаваше прокурорът.

Сега звучеше така, сякаш репетираше заключителната си пледоария.

— Боже, с удоволствие бих я защитавал! — каза Стив.

— Вдовицата ще си избере Ед Шоат или Рой Блек — предсказа съдия Гридли.

— Аз съм добър колкото тях.

— Не става дума за намушкване с нож в събота вечер в Либърти Сити — рече Пинчър. — Това е висшето общество.

Пинчър беше прав, Стив го знаеше. Беше водил дузина дела за убийства, но повечето бяха за малко пари или без пари. Никога не бе имал клиенти с възможностите на О. Джей Симпсън или Клаус фон Бюлоф. Или с красотата и блясъка на Катрина Барксдейл. Не познаваше семейство Барксдейл, но беше чел за тях. Чарлс беше натрупал милиони от строеж на небостъргачи с луксозни апартаменти, докато колекционираше правени по поръчка яхти и жени трофеи. Катрина беше номер три или четири. Съпруга, не яхта. Снимки на стария мераклия и младата женичка редовно се поместваха в „Оушън Драйв“ и „Маями Хералд“. Не можеше да отвориш ресторант или да организираш благотворително мероприятие без звездната двойка. А когато съпругът ѝ си оставаше у дома, Катрина висеше на ръката на някой художник или музикант по младежките модни партита.

„Адвокатът, който се заеме с делото, ще стане известен.“

Стив си представяше Съдебната палата заобиколена от телевизионни камиони, генераторите бръмчат, гора от сателитни чинии, армия от репортери. Истински панаир на паркинга, продавачи продават фланелки с надпис „Освободете Катрина“, границадо^[4] и арепа^[5]. Щеше да има телевизионни интервюта, статии в списания, анализатори щяха да критикуват стратегията на защитата и прическата му. И накрая идваше хонорарът. Не че парите го привличаха. Но разходите около Боби се увеличаваха лавинообразно, а му се искаше да задели и някой и друг долар настрана за образованието на момчето.

Нямаше ли да е супер да си вървят рамо до рамо с Пинчър? Копелето щеше да се опита да язди понито чак до губернаторската резиденция. Това още повече засили желанието му да поеме делото. Мразеше претенцията и фарисейството, но най-вече мразеше грубияните. А Рей Пинчър беше и трите неща едновременно.

— Тази не е от твоята лига, Соломон — каза Пинчър, удряйки точно в слабото място.

„Не е от твоята.“

Боже, колко мразеше подобни неща! Но това породя още една обезкуражаваща мисъл.

И Виктория Лорд ли не беше от неговата лига?

ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК МАЯМИ-ДЕЙД

ИЗВАДКА ОТ СПЕШНИТЕ ПОВИКВАНИЯ

Диспечер: Полиция Маями-Дейд. Един момент моля.

Жена: 911? По дяволите, чувате ли ме? 911?

Диспечер: Полиция Маями-Дейд. Спешен случай ли е?

Жена: Съпругът ми! Съпругът ми не диша!

Диспечер: Запазете спокойствие, госпожо. Пречи ли му нещо да си поеме въздух?

Жена: Не знам. Не диша.

Диспечер: Хранеше ли се?

Жена: Правехме секс. О, Чарли, дишай!

Диспечер: Кажете си името и адреса, госпожо.

Жена: Катрина Барксдейл, Касуарина Конкурс 480, Гейбълс Истейтс.

Диспечер: Опитайте ли изкуствено дишане?

Жена: Съпругът ми е Чарлс Барксдейл. Чарлс Барксдейл! Джордж Буш ни е идвал на гости.

Диспечер: Изкуствено дишане, госпожо?

Жена: Трябва да развържа Чарли.

Диспечер: Да го развържете?

Жена: Вече свалих маската му.

[1] Заслужил алигатор от отбора на Алигаторите. — Б.пр. ↑

[2] Известна телевизионна водеща, която по съвет на брокер продала акциите си — впоследствие осъдена на 5 месеца затвор. — Б.пр. ↑

[3] Сдвоен образ и замъгляване на погледа. — Б.пр. ↑

[4] Замразен плодов сироп (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Царевична питка. — Б.пр. ↑

3. ЦИНК АМЕБАТА

Докато крачеше по коридора пред съдебната зала на съдия Гридли, мислите на Стив се насочиха далеч от процеса за контрабанда на птици. Искаше да се докопа до делото „Барксдейл“ преди някоя по-голяма и по-бърза акула да го е изпреварила. Делото можеше да промени живота му. И по-важното — живота на Боби.

Едва миналия месец Стив се беше консултирал със специалист по болести на централната нервна система. Никой не можеше да определи точно какво е заболяването на племенника му, което съчетаваше остро разстройство в развитието с изключителни умствени способности. Момчето можеше цял час да седи със скръстени крака на канапето и да се поклаща напред-назад, изгубено в собствения си свят, и изведнъж да избухне в плач, а след пет минути да започне да рецитира дълги пасажии от „Енеида“.

На латински.

И после на старогръцки.

Лекарят жонглираше с неразбираеми словосъчетания като „фронтотемпорална деменция“, „парадоксално функционално улеснение“ и „задържана невронна стимулация“. Единствената фраза, която Стив ясно разбра, беше „пет хиляди долара на месец“ — таксата за частен учител и терапевт.

Така че колкото повече си мислеше за делото „Барксдейл“, толкова по-митични размери придобиваше то. Естествено, парите и известността щяха да бъдат супер, но търсенето на златното руно беше за Боби. Делото „Барксдейл“ можеше да се окаже билетът му към по-добър живот.

Но как да привлече клиента?

Понеже не се движеше с любителите на хайвер и шампанско, Стив си даваше сметка, че някой трябва да го представи на вдовицата. И то бързо. Видя, че има пет минути преди да си насади задника на банката на защитата по делото „Педроса“ — достатъчно за един

телефонен разговор. Като продължаваше да крачи в сумрачния коридор, той набра кантората си от мобилния си телефон.

— Ола! Стивън Соломон и съдружници — обади се Сесилия Сантяго, макар че нямаше никакви съдружници.

— Сеси, знаеш ли кой е Чарлс Барксдейл?

— Мъртъв богат бял мъж. Казаха го по новините.

— Познаваме ли човек, който да е близък с жена му Катрина Барксдейл?

— Прислужницата й?

Сеси не беше най-добрата секретарка, но работеше за без пари. Културистка с избухлив нрав, благодарна на Стив, че я отърва от затвора преди година, когато спуска от бой гаджето си, което кръшкаше.

— Още ли ходиш по клубовете на плажа? — попита Стив.

— Снощи бях в „Параноя“, онази вечер в — „Генгбенг“.

— Катрина била голяма купонджийка. Не си ли я засичала някъде?

— Майтапиш ли се? Не ме пускат във ВИП залите.

Зад него в коридора се чу писклив глас:

— О, господин Соломон...

Стив се извърна и видя към него да се търкаля лоена топка.

— Гадост! Ще ти звънна по-късно.

Джак Цинкавич задръстваше целия коридор. Четиридесетинагодишен, Цинкавич имаше огромно безформено тяло и велуреното му сако беше толкова издуто на хълбоците, сякаш покриваше кобур с два револвера с по шест патрона. Кожата му беше с цвета на стрида, а белезникавата му коса беше подстригана с машинка, от което квадратната му глава изглеждаше като бетонно блокче. Цинкавич работеше за отдел „Семейни грижи“ в прокуратурата на Пинчър и беше — ако това изобщо бе възможно — още по-голям сухар и от шефа си. Хранеше се сам в кафенето всеки ден и беше известен като Цинк Амебата, защото непрекъснато се въртеше при споразумения. Според Стив беше въпрос на лош късмет, че Цинкавич представляваше щата в делото за попечителство над Боби.

Стив си мислеше, че делото ще е фрас-прас и готово. Аз съм му вуйчо, обичам Боби, естествено, че ще остане при мен. Но нещата бяха загрубели. На прослушването Цинкавич нарече Стив „некомпетентен, негоден и несвикнал със семейния живот настойник“ и предложи

грижите за Боби да се поемат от държавата. Стив беше шокиран защо рутинна процедура се превръща в ожесточена улична схватка.

Цинкавич спря с пухтене.

— Вярно ли е, че пак си бил арестуван тази сутрин?

— „Арестуван“ е малко силничко. По-скоро пратен на черната дъска да изтрие тебешира.

— Няма да изглежда добре в делото за настойничество. — Цинкавич изглеждаше доволен като палач, който затяга примката.

— Няма нищо общо с Боби.

— Свързано е с това дали ставаш за родител. Ще трябва да го доведе до знанието на съдията.

— Прави каквото знаеш.

— Притеснява ме, че се повтаря — продължи Цинкавич. — Сестра ти е осъдена за престъпление, ти влизаш и излизаш от затвора, а баща ти е съдия, лишен от права...

— Не беше лишен, сам си подаде оставката.

— Както и да е. Мисълта ми е, че цялото ви семейство изглежда забележително неподходящо да се грижи за дете със специални нужди.

— Пълни глупости, Амеба, и ти го знаеш.

Стив се проклинаше за безразсъдството си. С приближаването на изслушването за настойничество престоят му в пандела днес не беше най-умното нещо.

— Държавата просто взима присърце интересите на Робърт — отвърна Цинкавич.

— Държавата няма сърце.

— Имаш неправилна нагласа. Това е другото, което възнамерявам да сведа до вниманието на съдията.

— Ако си приключил, трябва да вървя.

— Не и преди да определим дата за домашна визита. Не си разрешил на доктор Равкдрайв да продължи с посещенията си.

— Тя плаши Боби. Не искам да идва.

— Нямах избор. Или ще я пуснеш, или ще извадя съдебна заповед и ще приберем Боби.

— Ще извадиш друг път!

Стив усети как го залива гореща вълна и се помъчи да овладее гнева си. Първо евтиният удар по баща му, сега заплахата да отведе племенника му. Копелето нарушаваше неписаното правило, че можеш

да се подиграваш на противника си за всичко от кройката на костюма му до големината на онази му работа, без обаче да закачаш семейството му.

Цинкавич се ухили мазно.

— Може би няколко дни в общежитието за малолетни ще променят решението на Робърт, а и твоето.

— Ах, ти, кучи сине! — Ръката на Стив се стрелна нагоре, сграбчи вратовръзката на Цинкавич и я омота около юмрука. — Ако щурмоваците ти някога пипнат с пръст племенника ми, лично ще...

Стив навря възела в увисналата шия на Цинкавич, като го натискаше все по-силно и по-силно, докато огромните му бузи не станеха тъмnochвени. След като се вторачи за миг в ококорените му очи, Стив го пусна.

— Това е физическо насилие! — изписка Цинкавич. „Нашилие“, така прозвуча.

— Сведи го до вниманието на съдията — отвърна Стив и се отдалечи.

Много умно, помисли си Стив, докато тичаше към съдебната зала. Ужасно умно! Да вбеси човека, който можеше да съсипе живота на Боби.

Никога не бих загубил самообладание така, докато представлявам клиент. Но това е лично.

На средата на коридора той задмина Виктория, притиснала мобилния телефон до ухото си.

— Много съжалявам, Кат — казваше в розовата си нokia. — Ако мога да направя нещо, само кажи...

„Кат? Стига бе! Това да не би да е умалително от Катрина?“

Стив забави ход и изостана няколко крачки.

— Разбира се, че ти вярвам. Знам, че не би го... — каза Виктория. — Двамата с Чарли изглеждахте толкова щастливи заедно. Боже, толкова ми е мъчно за теб!

Добре, има логика. Госпожица победителка на Ла Горс няма как да не познава семейство Барксдейл.

— Моля те обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Сериозно.

Виктория затвори и Стив се доближи до нея.

- Приятелки ли сте с неутешимата вдовица?
- Подслушваше ли?
- Хайде де, имаме само минутка.
- Срещаме се в клуба. Защо питаш?
- Уреди ми делото и ще получиш комисионна.
- Ходатайството е незаконно — скара му се тя.
- Мислиш, че Джони Кокран чака да му се обадят ли?

Тя спря на вратата на залата.

- Защо, за Бога, да те препоръчвам на когото и да било?

Той се помъчи да намери отговор, но не можа. Тя влезе в залата със самодоволен вид. Докато вратата се затваряше под носа му, Стив трескаво мислеше. Как можеше да убеди Виктория, че има всичко необходимо, за да помогне на наскоро овдовялата ѝ приятелка? И дори ако повярваше, че е най-добрият адвокат в града, какъвто не беше, защо би му осигурила делото?

Изведнъж откри отговорите и на двата въпроса.

Щеше да промени отношението си. Край на заяжданията, край на обидите. На възобновеното дело „Педроса“ той щеше да покаже милата си и благородна страна. Но пак щеше да спечели. Тя нямаше да бутне делото на неудачник.

„Затова трябва да спечеля делото чисто.“

Добре звучи, реши той. Имаше само един мъничък недостатък. Може би ако неговият контрабандист на какадута беше невинен, той би могъл да спечели чисто. Но дори и късоглед съдия, и спящи заседатели щяха да видят, че Аманчо Педроса е толкова чист, колкото под на кафез.

4.

СКАЛАРИЯ НА ИМЕ СТИВ

Следващата сутрин беше сива и студена, поне по стандартите на Маями. Облаци с цвета на стари монети от пет цента се кълбяха откъм север, ветрове вдигаха прахоляк, листа се откъсваха от върховете на палмите. Вчера делото за контрабандата на птици беше потръгнало. Виктория беше изложила доказателствата си, Стив си беше мерил приказките. Дори беше удържал обещанието си наполовина. Играеше мило, но искаше да спечели. Делото щеше да продължи в десет сутринта. Щеше да се подготви за съда, но преди това трябваше да приключи с домашните задължения.

Във ветровитото си бунгало на Къмкуот Авеню в Коконът Гроув в компанията на Джими Бъфет, който пееше „Охлади ме“, Стив печеше сандвичи със сирене и шунка и разбиваше нектар от папая. Необичайна закуска, но Боби избираше менюто. Такава беше уговорката, детето щеше да си изяде всичко в чинията, ако то избираше храната.

Независимо от времето Боби носеше широки шорти и тениска на „Флорида Марлинс“. Той беше много слаб, с тънки като свирки ръце и крака и пясъчноруса щръкнала коса, сякаш току-що е бръкнал с пръст в контакта. Образът на идиота на класа — ако ходеше в Карвър, а не учеше у дома — се завършваше от два реда лъскави шини и дебели черни очила, които непрекъснато бяха мъряви и изкривени на една страна.

Боби не можеше да намери пътя към къщи от парка, който се намираше на три пресечки разстояние, но беше в състояние да повтори всичко, което чуеше или прочетеше. Дума по дума. В резултат Стив никога не можеше да спечели спор за настоящи събития, бейзболни резултати или дали е обещал пътуване до Дисни точно преди седемдесет и осем дни, четиринайсет часа и двайсет минути. Лекарите го наричаха ехолалия, обратната страна на заболяването на момчето.

Наскоро Боби беше намерил италиански готварски сайт в интернет и беше луднал по печени сандвичи. За да у годи на

племенника си, Стив купи грил за сандвичи, който използваше сутрин, обед и вечер.

Сега, докато оформяше сандвича на Боби със старанието, с което Микеланджело ваел статуите си, момчето стоеше отстрани и наблюдаваше да не сбърка някъде. Ако сиренето потечеше отстрани на хляба или чертите от грила бяха неравни, Боби щеше да се разкреци, да удря главата си в бара и да хвърля сандвичите из кухнята като фризби.

— Чиабатата^[1] прясна ли е? — попита Боби.

— А ти как мислиш?

— Шунката „Блек Форест“ ли е?

— Абсолютно.

— Сиренето „Рикота“ ли е?

— Овче. Точно както ми поръча, хлапе.

От напрежението в погледа на Боби плутоният и уранът спокойно можеха да се разпаднат. Чак когато извадеха сандвичите от тостера — апетитна смес от шунка и разтопено сирене, хрупкав хляб със симетрични следи от грила — момчето щеше да се успокои. Докато сандвичите се печаха и Джими Бъфет пропагандираше, че живеел за почивните дни и ги вършел едни, телефонът иззвъня. Понеже беше сигурен, че трубадурът от Уест Енд не се обажда да го покани на риба, Стив остави да се включи секретарят.

— Обажда се Хърбърт Т. Соломон. Пенсионирани юрист.

Бащата на Стив беше роден в Савана и макар че Хърбърт Соломон вече половин век не живееше в Дълбокия Юг, беше запазил провлечения си мелодичен говор. Акцентът според Стив беше умишлен и преувеличен, визитната картичка на Хърбърт. В албума му имаше избледняла изрезка от вестник, в която заключителната му реч се описваше като „мелодичен химн към ангелите, прости народна като ферма, по-сладка от меласа, прочувствена като молитва“. Собственият стил на Стив, ако изобщо можеше да бъде описан, щеше да бъде оприличен по-скоро на граната, избухнала в септична яма.

— Съгледвачите ме осведомиха, че пак си бил в панделата — разнесе се гласът от секретаря. — Стивън, учил съм те да печелиш елегантно и със стил, не с щуротии и палячовщини. Кога най-после ще доведеш внука ми долу при мен?

„Долу“ беше Шугърлоуф Кий, малко на север от Кий Уест — личния ГУЛаг на Хърбърт, макар и значително по-топъл от Сибир.

— Някой трябва да научи това момче как се лови риба и е повече от сигурно, че няма да си ти.

Дядо води внуче на риба. Тук заприлича на Норман Рокуел, помисли си Стив не без известна горчивина. Хърбърт Соломон беше от мъжете, които ставаха много по-добри дядовци, отколкото бащи. Колко време беше прекарал със Стив? Колко пъти бяха играли с топка? Излизали заедно? Ходили на екскурзия?

Стив още обвиняваше баща си, че беше поставил кариерата си на първо място, а семейството далеч на второ. Хърбърт Соломон беше станал такъв, какъвто искаше: великолепен юрист и великолепен съдия, преди да падне отвисоко. Стив имаше други амбиции. Много ясно, че искаше да успее, ако можеше да го направи по негов си начин: без компромиси, без политически гадории, без целуване на задници. Досега не се беше получило.

— Както не можеш да завреш контрабас в задника на магаре, така и с глупак не можеш излезе на глава — продължаваше Хърбърт.

Никаква родителска подкрепа, помисли си Стив и сграбчи слушалката:

— Здравсти, тате, дай по-спокойно.

— Защо не вдигаш телефона?

— Защото не ми се спори в седем сутринта.

— Не бъди такъв страхливец. Какво стана, че Ървин Гридли те прати на топло?

— Нищо страшно.

— Как не! Само ме излагаш, по дяволите!

— Аз те излагам? Моята снимка не беше по вестниците и не аз си опразних офиса преди да ме подведат под отговорност.

— Снимката ти не се е появявала във вестниците, защото се занимаваш с кокошкарски дела.

— Трябва да затварям, татко.

— Чакай. С какво ще си облечен днес в съда?

— Боже, не съм на десет години! Няма нужда да...

— Без копиринени костюми и без пръстени с розови камъни.

— Татко, вече никой не се облича така.

Беше облякъл униформата си — тъмносив костюм без никакви извращения, светлосиня риза, семпла раирана вратовръзка. Беше решил, че държанието му привлича достатъчно внимание и няма нужда да прилича на панаирджия.

— На микрофон ли си ме пуснал, синко?

— Не, защо?

Хърбърт сниши гласа си, сякаш въпреки всичко можеха да го чуят.

— Безотговорната ти сестра се обади.

Искаше да каже Джанис. Безотговорната дъщеря на Хърбърт, безотговорната майка на Боби, безотговорната сестра на Стив. „Безотговорна“ не толкова като прилагателно, колкото като ново кръщелно име.

— Излязла е от затвора — продължи Хърбърт.

— И как така?

Последното, което Стив знаеше, беше, че сестра му излежава тригодишна присъда без право на обжалване за пласиране на наркотици и кражби. А колкото до бащата на момчето... Трябваше да се завърти колелото на нещастиято, за да се разбере кой беше той.

— Беше доста уклончива.

— Представям си. — Стив занесе телефона във всекидневната, за да не може Боби да го чуе. — Колко пари ти поиска?

— Нито цент.

— Сигурен ли си, че е била тя.

— Спомена нещо за голяма крачка, щяла да промени живота си. Говореше за Нова Зеландия, но като си я знам, може да е имала предвид и Нью Мексико.

Стив сниши гласа си:

— Стана ли дума, че иска да види Боби?

— Искане, но аз й казах, че вероятно няма да й позволиш.

— След това, което му причини, дяволски прав си, не бих й позволил.

— И тя така смяташе. Така че бъди нащрек.

— Какво искаш да кажеш? — Но още докато го изговаряше, Стив знаеше какво точно има предвид баща му. — Мислиш, че ще се опита да отмъкне Боби?

— Не вярвам нито на нея, нито на надрусаната религиозна тумба, с която се влачи.

Стив не можеше да не се съгласи, така че си замълча.

— Знаеш за какво да внимаваш — продължи Хърбърт. — Затваряне на телефона, опашки, непознати, които се въртят наоколо. И не пускай Боби сам навън.

— Разбрах, татко. Благодаря. Извинявай за преди малко...

„Защо, по дяволите, му се извинявам? Той ме обиди.“

— Забрави! Дай да чуя внука си.

Стив се върна обратно в кухнята, даде телефона на Боби и провери грила. Но нещо го човъркаше.

Стар зелен пикап с тъмни прозорци и огромни гуми.

Беше го видял сутринта, малко преди зазоряване. Излезе да вземе вестника, преди да го изпоцапат меките червени зърна на бразилския пипер. Един зелен додж, целият набразден с кал, беше паркиран зад ъгъла. Пикапът потегли прекалено бързо за шест часа сутринта. Опита се да събере картината. Имаше нещо в пикапа, което го беше впечатлило.

„Мрежата против калинки, вързана за предната броня.“

Което значеше, че пикапът не беше местен. Калинките се срещаха в горните щати, оранжево-черни насекоми, които се чифтосваха във въздуха и се размазваха наред любовния акт върху металика на колата. Всъщност пикапът не беше ли там и онази вечер, когато докара Боби, след като ходиха за сладолед в „Уип Ен Дип“? Не си спомняше добре, можеше и паметта да му върти номера.

„Успокой се. Не ставай параноик. Добре, Джанис живее в горните щати, пикапът беше оттам, което означава... Нищо. Нищичко. Дивотии. Но старецът е прав. Стой нащрек. И си отваряй очите.“

Стив слушаше как Боби говори с дядо си за стръв и се чудеше на напредъка му. Преди десет месеца, когато Стив го спаси — няма как да се използва друга дума, — момчето беше прекалено уплашено, за да говори по телефона.

Стив не каза на никого какво точно се беше случило през онази мразовита нощ в Калхоун Каунти. Дори на баща си. Дори на доктор Равкдрайв. Още по-малко на Цинкавич.

Чудеше се какво точно си спомняше Боби. Никога не бяха говорили за това. Стив обаче си спомняше всяка секунда, като се

започне от обаждането на сестра му.

Джанис беше в едно от онези еуфорични настроения, които придружаваха всяка промяна в живота ѝ, докато не откриеше, че си е все същият човек без ценности, постижения и цели в живота. Точно се беше преместила в една комуна, ръководена от някакъв откачен религиозен култ. Вселенските приятели на мира или някакво друго подобно кретенско име. Бяха се заврели навътре в горите на Флорида. Доколкото Стив знаеше, вярваха, че Бог се намира в листата на зелените растения, най-вече в канабиса. За тях оргиите имаха целебно въздействие, макар че според Стив в резултат по-скоро се появяваха херпеси.

В началото Джанис се обаждаше на всеки две седмици, най-вече за да му иска пари. Стив винаги говореше с Боби и му се струваше, че всеки път момчето става все по-неконтактно. Стив се разтревожи. Не за сестра си, която като хлебарките щеше да оцелее и след ядрен взрив. А за Боби, който беше десетгодишен и съвсем незащитен. Майчинските инстинкти на Джанис, както Стив знаеше, бяха като на гърмяща змия, а гърмящите змии изяждат малките си.

Стив си спомни тръпката, която премина през него, първия път когато Джанис отказа да извика Боби на телефона. Имал работа. Следващия път бил отишъл до града с размъкнатите ѝ приятели. Следващата седмица му каза, че на момчето не му се говорело.

Тогава Стив избухна:

— Дай да го чуя, по дяволите!

— Да го духаш, братленце.

— Друсана ли си?

— Да не си ченге?

— Хайде, Джанис. Къде е той?

— Той е мое дете. Гледай си работата.

— Ще се обадя на Службата за защита на децата.

— Късмет! Ще се насерат от страх да дойдат дотук.

— Тогава аз ще дойда.

— Опитай. Имаме ограда от бодлива тел и откачалки с пушки.

В съзнанието му се въртяха ужасяващи картини. Боби загубен или ранен. Боби, продаден за няколко дози крек. На другия ден отлетя до Талахаси, нае кола и пое на запад към Апалачиокола Форест и после се спусна надолу по река Оклокони. Беше януари, от Канада на юг се

беше спуснал студен фронт и Панхендъл беше покрит със снежинки. Прекара един ден, увит в одеяло, на едно възвишение близо до комуната — търсеше с бинокъла Боби, но не го видя.

Видя обор с провиснал силоз, барака с покрив от нагънатата ламарина и къща, от чийто комин се виеше черен пушек. Дузина чорлави брадати мъже с мръсни дрехи обработваха насажденията с марихуана. Размъкнати жени с пуловери и дълги поли им носеха димящи чаши кафе. От високоговорителите се чуваше ню ейдж.

След няколко часа краката му станаха на камък от студ. Най-сетне, малко преди мръкване, мерна Джанис, с кубинки и оранжевата карирана фланела на университета в Маями, която му беше отмъкнала преди години. Носеше купа със супа от къщата към бараката. Стив не знаеше как се досети какво става. Тя носеше храна на сина си, хранеше го така, както повечето хора хранят кучетата си. Погледна през бинокъла и видя нещо, което беше сигурен, че ще помни, докато и последният спомен не се изтриеше от главата му.

От купата не се вдигаше пара.

В най-студения ден на годината помията, която Джанис даваше на сина си, беше студена колкото собственото ѝ вкочанено сърце.

Скри се в бараката и той преброи — *хиляда, две хиляди* — преди да се появи отново без купата.

Двайсет секунди.

Джанис беше прекарала дванайсет секунди със сина си, преди да се върне обратно в къщата, където димът се виеше от комина. Над бараката не се виждаше пушек, нямаше прокарани жици за ток.

Имаше само две категории престъпници, които Стив не би представлявал като адвокат. Педофили и мъже, които бият жени. Но ако в този момент сестра му беше наблизо, щеше да ѝ нанесе сериозни телесни повреди. В този момент нямаше значение, че и самата Джанис беше изгубена душа, която щеше за една нощ да се отрече от своя еврейски Бас-Мицвах^[2] и да се обърне към Исус, ако може да отмъкне пари и дрога.

Стив изчака да стане полунощ, като наблюдаваше къщата. Отвътре се носеше смях и музика, виждаше се как зад прозорците се движат хора, мъже пикаеха през верандата. Задряма неспокойно на студа и се събуди от кряска на бухал под леденостудения дъжд. Минаваше три. Къщата беше тъмна и притихнала, докато той си

проправяше път от хълма към бараката и се хлъзгаше по мокрите скали, осветени от полумесеца. Някъде наблизо се чу вой на куче.

Бараката беше заключена с най-обикновено резе. Вратата изскърца, когато Стив влезе и светна с фенерчето. Блед и недохранен, Боби лежеше свит на кълбо в метална клетка за куче, до него имаше кофа с урина и празна паница. Беше по долни гащета и ватирана фланела. Бос. Краката му бяха мръсни и покрити с рани.

— Боби, чичо Стив е.

Момчето се свря в най-отдалечения ъгъл на клетката с ококорени от страх очи.

— Не бой се.

Боби започна да се клати напред-назад.

— Помниш ли ме?

Клатенето стана по-бързо.

Клетката беше заключена с катинар и Стив се опита да откачи вратата от пантите с голи ръце. Точно в този миг вратата на бараката се отвори с трясък и един широкоплещест мъжага с чорлава брада влезе вътре. Мъжът можеше да е на трийсет и на шейсет или някъде помежду. Носеше мръсно червено яке и кожена ушанка. Лицето му беше покрито с чернилка, която приличаше на сажди. Стискаше тояга, дебела колкото човешка ръка. Вероятно дъбова, завита в горния си край като овчарска гега.

— Аз съм чичото на момчето — каза Стив. — То идва с мен.

— Никъде няма да ходи — отвърна мъжът.

Боби продължаваше да се клати.

Мъжът скъсяваше разстоянието помежду им и замахваше с извитата тояга. Гласът му прокълтя:

— „Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте“, Матей, Десета глава, Стих Осми.

— Разкарай се от пътя ми. Соломон. Първа глава. Втора няма да искаш да чуеш.

— Махай се!

Мъжът замахна с тоягата. Стив пое удара с рамото си и залитна назад. Мъжът замахна отново, Стив задържа тоягата с две ръце и я тласна с все сили назад. Блъсна мъжа в стената на бараката и притисна тоягата към врата му. Лицето на Стив беше заровено в кожената яка на подгизналото яке и от спарената миризма на мокро куче започна да му

се повдига. Мъжът се гърчеше и се опитваше да си поеме въздух. Опита се да ритне Стив в слабините. Стив продължи да натиска, като опря тоягата в адамовата му ябълка. Когато лицето на нападателя му почервения и от гърлото му започнаха да излизат хрипове, той го пусна и онзи се свлече на земята.

С тоягата в ръце Стив се обърна към Боби.

— Катинарът. Къде е ключът?

Момчето се клатеше, без да каже нито дума.

— Боби, разбираш ли какво ти казвам?

— Чичо Стив, внимавай!

Стив се извърна и замахна с тоягата като с бейзболна бухалка, преди още да е видял мъжа, който се надигаше от пода с ловджийски нож в ръка. Наведе глава, извъртя хълбок, беше бърз, но мощен удар.

Тоягата улучи мъжа точно над слепоочията и се чу как костта изхрущя: падна като патица, свалена от ловец. Стив се изправи над него, тежко си поемаше въздух, чувстваше как сърцето му ще изскочи. Замръзна на място, изпълнен със страх. Уби ли го?

— По-добре да вървим, чичо Стив.

Гласът идваше от толкова близо, че Стив се сепна. Боби стоеше вън от клетката, задната решетка беше извадена.

— Мама не знае, че мога да излизам.

Мъжът на земята започна да стене и опита да се изправи на крака. Слава Богу, не беше мъртъв! Стив грабна Боби и го вдигна на ръце, удивен колко лек беше. Само колене и лакти, никакво месо по кокалите.

Измъкнаха се от бараката. Кучетата лаеха. В къщата запалиха светлини. Стив различи неясни фигури на верандата и силуета на нещо, което приличаше на ловджийска пушка или винтовка.

— Стой!

Понесъл Боби на ръце, Стив побягна. Спусна се към дърветата, чу изстрели зад гърба си, погледна през рамо и видя мъже с фенери. Пушката изстреля. Още един изстрел проехтя над долината. Той се спусна през гората, прескачаше повалените стволове, хлъзгаше се върху мокрите скали, прекоси един поток, изкачи се с мъка по склона и се спусна от другата страна, мина през цял ред махагонови дървета, тичаше с всички сили, без да спира, докато вече не светеха фенери, не се чуваха пушки и не се виждаха мъже.

Бяха в колата на път към Талахаси, когато Стив проговори:

— Съмнявах се, че ме помниш.

— Заведе ме да плуваме с шнорхели — отвърна Боби.

— Вярно. Водих те. Беше на пет или на шест.

— Беше единайсети септември. Бях на пет плюс осем месеца и три дни. Видяхме много зелено-жълти рибки със сини петна, които блестяха.

— Скалари.

— *Holacanthus ciliaris*. Кръстих едната.

— Наистина ли?

— Каза ми да не пипам корала, защото ще се счупи и ще му трябват стотици години, за да порасне пак. Най-много ми харесаха морските ветрила, защото ти махат, като че ли сте приятели. И рибата папагал. *Sparisoma viride*. Приличат на папагали, ама не говорят.

— Как си спомняш всичко това? Откъде знаеш латинските имена?

Слабите рамене на момчето се повдигнаха.

— Искаш ли да дойдеш в моята къща?

— Единайсет бели камъка от алеята до входната врата.

— Май са толкова. Искаш ли да дойдеш там?

— Кръстих скаларията Стив — каза момчето.

Сега, десет месеца по-късно, Боби наддаваше на килограми — благодарение на сандвичите — и се чувстваше по-спокоен с хора. Той каза довиждане на дядо си, затвори телефона и дойде при бара точно когато Стиц отваряше капака на грила.

— Обърни ги на сто и осемдесет градуса.

— Точно това правя — Стив завъртя сандвичите така, че резките да станат перпендикулярни.

— Не на сто и деветдесет — нареди Боби. — Резките няма да са еднакви.

— Готово.

Разтопеното сирене цвърчеше изкусително и кухнята се изпълни със сладко-солен аромат.

— Защо двамата с дядо все се карате? — попита Боби.

— Предполагам, че защото всеки от нас е правил неща, с които е разочаровал другия.

Боби махна с език парченце дъвка от шините на зъбите си.

— Аз разочаровам ли те?

— Никога. Нито веднъж.

Усмивката на момчето беше като реклама за прави зъби.

— Да не изгориш сандвичите, чичо Стив.

— Хлапе, днес казах ли ти колко много те обичам?

— Всеки ден ми го казваш, чичо Стив.

— Добре, днес ти го казвам два пъти.

[1] Марка италиански хляб. — Б.пр. ↑

[2] Еврейски празник, кръщение на 13-годишните в юдаизма (за момчета — Бар-Мицвах). — Б.пр. ↑

5. ПАРИ, СЕКС И УБИЙСТВО

Вътре в Съдебната палата Стив се почувства толкова мрачен, колкото и времето отвън.

Сутрешното заседание завърши с показанията на митничар, че Аманчо Педроса държи менажерия от контрабандно внесени птици, включително и цапнато в устата какаду.

Цялата грейнала, Виктория тържествено заяви:

— След като изнесохме всички неоспорими доказателства по делото, се оттегляме, Ваша чест.

Стив подаде задължителния си иск за директна присъда. Съдия Гридли ги извика на съвещание и му поиска съвет: вътре или навън да играят мача между „Мичиган Стейт“ и „Пен Стейт“. Вътре, отвърна Стив. Прогнозата за времето над централна Пенсилвания беше вятър и дъжд. Съдията се съгласи, после отхвърли иска на Стив.

Тъй като нямаше фойерверки за пускане, Стив отдели значително време да изучава съперника си. Виктория беше с жакет и пола от тъмен туид. Изглеждаше професионално и делово — и въпреки консервативния вълнен плат, необяснимо секси. До нея на прокурорската банка Рей Пинчър си шушукаше с разни помощници, които му носеха съобщения и коленичеха пред него като молители пред крал.

И ето че на връщане от обяд Стив се провираше бързо из претъпкания коридор, като се разминаваше със заместник-шерифи, ученици, дошли на посещение, и адвокати, които се съветваха с клиентите си. Вратата на една съдебна зала се отвори и оттам, поклащайки се, излезе възрастен мъж. Стив удари спирачки, но въпреки това се сблъска с него.

— Извинявай, Марвин — извини му се той.

— Внимавай, младеж, или ще те съдя за пътнотранспортна контузия — каза Марвин Менделсон.

Марвин Умника беше неофициалният шеф на съдебната банда, отряд пенсионери, които се мотаеха от зала в зала, за да гледат

съдебните процеси. Марвин беше елегантен дребен мъж, гонеше осемдесетте, с тънки мустачки, огромни очила с черни рамки и плешиво теме, което блестеше на флуоресцентната светлина. Днес носеше сиви панталони и син блейзър с двуредно закопчаване и златни копчета. Вратовръзката с индийски мотиви от ярка коприна беше цъфнала като пъстър букет на врата му.

— Добре изглеждаш, Марвин.

— Глупости! Ишиасът ще ме скъса. Искаш ли да съдиш кинезитерапевта ми?

За повечето адвокати Марвин и бандата му бяха или невидими, или досадни. Старчоци. Дърти пръдльовци, които задръстваха опашката в кафето и кибицеха в коридорите. Стив се радваше на компанията им. Обядваше с тях, изслушваше историите им, приемаше съветите им. Марвин Умника имаше безпогрешен усет при избора на съдебни заседатели, особено по отношение на жените, където Стив най-вече се нуждаеше от помощта му. Марвин държал магазин за дамски обувки в Бъфало в продължение на четирийсет години, преди да избяга от зимите. Вероятно хилядите продадени обувки с високи токчета, сандали, саба и чехли през годините бяха развили у него проникателност, която липсваше на повечето мъже. Или може би се дължеше на това, че просто изслушваше жените.

— С какво друго се занимаваш, освен с кокошкарското птиче дело? — попита го Марвин, докато си пробиваха път по коридора.

— Опитвам да се докопам до Катрина Барксдейл.

— Жената, която удушила съпруга си по време на секс?

— Можеш ли да си представиш процеса? Пари, секс и убийство.

— Запази ми място на първия ред.

— Ако взема делото, ще си платя сметките, ще си купя нова кола, ще наема учител за Боби.

— Обичам те като внук, Стив, но защо жената би наела нископлатен адвокат като теб?

— Защото Виктория Лорд ще ме препоръча.

— Омайваш хубавата прокурорка? Това ли е начинът?

— Само бизнес, Марвин.

— Какво стана с онази хубавка еврейка, с която излизаше?

— Сали Пантър ли? Тя е микосуки.

— Е, и? Индианците са изгубени израилтянски племена.

— Каквато и ще да е, заряза ме.

— Добре, усуквай се тогава около госпожица Лорд. Но ако питаш мен, по-скоро ще си купи обувки от „Уол-Март“^[1], отколкото да даде делото на теб.

Докато вървяха, Стив разказа на Марвин как мислеше да го изиграе. Щеше да обърне защитата на делото Педроса. Щеше да я зашемети с движенията на краката си и да я хипнотизира с думи. Щеше да спечели, но щеше да го направи красиво.

Марвин го изгледа скептично.

— Ще играеш по правилата?

— Самият маркиз на Куинсбъри.

— Това си заслужава да се види.

— Мислиш, че не мога да го направя ли?

Марвин сви рамене.

— Защо мислиш, че бандата гледа делата ти?

— Защото съм единственият адвокат, който си говори с вас.

— Защото си като Барнъм и Бейли. Захванеш ли се с някое дело, в залата става пълен цирк.

— Не и днес.

Марвин замълча за миг. После каза:

— Понякога жена, която носи трийсет и девети номер, е склонна да се самозаблуждава. Да се опитва да се навре в трийсет и осем и половина.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Може и да не го съзнаваш, моето момче, но делото Барксдейл ти е само алиби. Момичето искаш ти.

— Категорично не.

— Добре, защото не е твоя тип.

— Кое то значи?

— Друга класа е, това е. Не се обиждай.

— Боже, Марвин. Мислех, че ме обичаш като някой от внуците си.

— Те изобщо не идват да ме виждат — отвърна старецът.

Коридорът беше претъпкан с обичайните шамандури. Заместник-шерифи водеха закопчани затворници от ареста до

съдебните зали, раздавачите на гаранции се носеха по следите им като риби лоцман след акули. Гаджетата и жените на затворниците се бяха подредили покрай стените и крещяха окуражителни думи или обиди на мъжете си в зависимост от моментното състояние на отношенията им.

Вратата на асансьора се отвори и оттам излезе привлекателна стройна жена около седемдесетте.

— Ола, Марвин, Стивън!

Тереса Тораньо беше облечена със стилно сако с две копчета и пола в тон от камилска вълна. Тъмната ѝ коса беше прибрана назад на кок с две игли от слонова кост.

— Тереса!? — отвърнаха двамата мъже едновременно.

Съпругът на Тереса, Оскар, имал верига от погребални бюра в Хавана, но загубил бизнеса си — и живота си, — когато се опълчил на Фидел Кастро. В началото на 60-те години Тереса доведе децата си в Маями и работила на минимална надница като помощничка на собственик на погребално бюро. След пет години си извадила разрешително и отворила погребална къща „Тораньо“ на Кале Очо. До момента, в който отстъпила бизнеса на децата си, Тереса притежавала седем погребални бюра, арена за джай-алай^[2] и представителство на „Шевролет“.

В счетоводната книга на Стив — парцалив тефтер, в който записваше доходите си, когато имаше такива — Тереса Тораньо беше записана като клиент 001. Винаги когато погледнеше назад, се питаше дали щеше да се справи първата година, ако тя не го беше наела да представлява интересите ѝ. Бяха се сближили оттогава. Тереса обожаваше Боби, водеше го в Аквариума и му печеше *пастелитос де гуаяба*. Наближаваше време за нейната домашна *крема де ви* — коледна напитка с анасон, пред която яйченият пунш изглеждаше като средство за отслабване.

По времето, когато Тереса се превърна в клиент *нумеро уно* за Стив, тя стана и втората любов на Марвин — единствената жена, с която е бил след смъртта на любимата си Бес. Сега Марвин прекарваше всеки петък вечер във вилата на Тереса „Корал Габлес“. Нито единият, нито другият признаваха за връзката си, дори и когато Стив ги засече да се държат за ръце и да пият „Мимоза“ на нещо средно между закуска и обяд съвсем наскоро една събота сутрин.

— Стивън, какво си направил на Джак Цинкавич? — попита Тереса, докато наближаваха залата на съдия Гридли.

— Нищо. Защо?

— Чувам разни работи.

— Нима?

— Секретарката в „Семейни грижи“ е братовчедка на праплеменницата на покойния ми Оскар — отвърна Тереса — и обядва със следователя, който работи с Цинкавич.

— Аз какво общо имам? — попита Стив.

— Цинкавич казал на следователя си, че ще скрита твоето *куло*^[3].

— Момзер^[4]! — възмути се Марвин.

— Цинкавич иска да ми отнеме Боби — каза Стив.

— Не е това — отвърна Тереса. — Говори за криминални обвинения.

Стив спря като закован.

— За какво?

— Знам само, че е пътувал до Блаунстаун да търси нещо.

Калхоун Каунти, помисли си Стив. Комуната, откъдето беше измъкнал Боби. И беше разбил черепа на оня с брадата.

За миг бе обзет от панически ужас. Криминални обвинения?

„Защо Цинк ме преследва? Искam само да се грижа за Боби, да му осигуря живота.“

— Внимавай с Цинкавич — предупреди го Марвин. — Може да изглежда пълен смотаняк, ама е зъл като казак.

— Дори по-лошо — додаде Тереса, — подъл е като комунист.

[1] Верига евтини магазини. — Б. пр. ↑

[2] Популярна латиноамериканска игра. — Б.пр. ↑

[3] Дупе (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Неодобрително възклицание (ивр.). — Б.пр. ↑

6. ТАЙНАТА НА ВИКТОРИЯ

На влизане в залата на съдия Гридли, придружен от Марвин и Тереса, Стив набързо направи равностметка на живота си. Цинкавич го гонеше като диверсант, побърканата му сестра беше на свобода и може би го следеше с тайнствен пикап. И това не беше всичко — делото, за което жадуваше, явно беше извън възможностите му. Вероятно и жената.

Възможно ли беше, почуди се той, най-важният момент през последните два дни да беше времето, прекарано в затвора заедно с Виктория Лорд?

Съдебните заседатели бяха по местата си. Четяха, плетяха, гледаха в празното пространство. Рей Пинчър се разхождаше в галерията и стискаше ръцете на избирателите. Съдия Гридли си беше в кабинета и вероятно говореше по телефона с агента си по залаганията.

На прокурорската банка Виктория чинно премятеше подредените си картончета с бележки. Стив кимна с глава към нея:

— Марвин, кажи ми бързо какво мислиш.

— Обувки „Гучи“, змийска кожа. И тази преплетена кожена чанта „Ботега Венета“! Шикарно отвсякъде!

— Сигурно има голямо наследство.

— Не е само скъпо — каза Тереса. — Има и изискан вкус.

Стив се запъти към нея.

— Пожелайте ми късмет.

— Върви си блъскай главата в стената — рече Марвин.

Стив прецени миниатюрното бойно поле на Виктория. Томовете правна литература, струпани шест по шест, образуваха Линията Мажино^[1] по края на масата ѝ. В краката ѝ имаше кашони, пълни с папки. На масата имаше отбелязани с листчета свидетелски показания, дебели папки с обвинения, кутия с индекси и дузина жълти листчета. Отстрани бяха подредени цветни химикалки, маркери, линия и ножици. Обядът ѝ стоеше неначенат в пластмасова кутия.

Когато се приближи, Стив забеляза, че полата ѝ е повдигната десетина сантиметра над коляното. Познаваше жени юристки, които умишлено съблазняваха съдебните заседатели. Но не и Виктория. Показването на бедрото беше напълно случайно. Но високо оценено.

Видя, че барабани с пръсти по масата. Прокурорско нервничене. Ноктите бяха лакирани в светлорозово. Представи си я в скъп козметичен салон. Масаж, маска на лицето, покрито с водорасли тяло. Прав беше Марвин. Шикарно отвсякъде.

Виктория също се беше загледала в ноктите си в момента. Преди да се втурне към съда, беше изрязала, загладила и лакирала ноктите си с цвят, наречен „Здрач в Аляска“. Бяха в ужасно състояние, олющен лак, излезли кожички. Обра с нокът малко лак отстрани. По дяволите, нямаше време. Кога за последно беше давала пари за маникюр, за педикюр да не говорим? Напоследък сама се грижеше за външния си вид, включително русите кичури в косата. „Уинтър Блонд“ номер осем с двайсет милилитра пероксид. Майкай, която прекарваше безкрайни часове в най-добрите салони, беше ужасена и не ѝ го спести.

Виктория чу как стомахът ѝ къркори. Нямаше време за обяд. Не и когато трябваше да се подготви за номерата на Соломон. Той се беше държал неочаквано добре, докато излагаше доказателствата си. Какво ли беше замислил? Пинчър беше прав, когато я посъветва:

— Бъди нащрек, когато се прави на глупак.

„Не се тревожи, шефе. Каквото и да каже или да направи Соломон, не може да ме разбие.“

Обеща си и още нещо.

„Ще спечеля.“

Имаше доказателства, имаше закони и беше по-умна от Соломон.

Виктория си представи, че е архитект, който чертае прецизни планове за солидна къща. Соломон беше вандал, събаряше колони, рисуваше със спрей графити. За него законът трябваше да се извърта, съдиите — да се манипулират, заседателите — да се объркват. Дори разследване не беше направил, за Бога! Беше класифицирала с индекси свидетелските показания по тема и по ключова дума. Всяко подобно дело беше извадено, обобщено и подчертано с жълто. Обвинителната ѝ реч беше подготвяна със седмици. Когато Соломон дойде в съда,

носеше само чаша кафе, косата му още беше мокра от душа и се бръснеше в асансьора.

Ето го, идва с дразнещата си усмивка. Пак ли зяпа краката й?

— Имам няколко професионални съвета за теб. — Стив паркира задника си на ъгъла на масата й.

Тя покри индексите, за да не може да й открадне обвинителната реч.

— Никога не пропускай обяда — каза той, като посочи недокоснатата пластмасова кутия. — Процесите изцеждат. Имаш нужда от енергия.

— Какво желаш, Соломон?

Той взе ножиците от масата й, сгъна едно картонче и започна да го кръцка.

— Погледни моята маса. Какво виждаш?

— Клиентът ти. Здравно заспал.

Истина беше. Потънал в стола си, контрабандистът на птици Аманчо Педроса хъркаше, лигата му се стичаше по правоъгълните мустаци, които стигаха малко под долната му устна. Беше набит човек, около четиридесетте, облечен в смачкана гуявера^[2].

Стив продължи да клъцка картончето.

— Какво друго виждаш?

— Нищо. На масата ти няма нищо друго, освен един празен черен тефтер.

— Почти празен — съгласи се той. — София ми написа домашния си телефон вътре, докато обядвахме.

— София?

— Съдебната стенографка.

Той посочи с глава привлекателната тъмнокоса жена, която сменяше ролката хартия в стенографската си машина. София Ернандес му се усмихна в отговор.

Прозрачната оранжева блуза на жената изглеждаше съвсем неподходяща за съда, помисли си Виктория. Беше възтесничка или пък гърдите й бяха възголемички?

— С какво се забавлявате двамата със София? — попита Виктория. — Караш я да ти препрочита най-добрите ти възражения ли?

— Стига, правя го за твое добро. Какво ще си помислят съдебните заседатели, когато погледнат към масата ми?

— Че не си се подготвил.

— Че не се притеснявам — той махна с ножиците към стената от юридически томове на масата на Виктория. — Тази малка крепост те изолира. Прави те враждебна. Отблъскваща. Заседателите си мислят: „Щом трябва да се поти толкова, значи няма достатъчно доказателства.“ Така че, втори съвет, идвай в съда с ръце в джобовете, но готова за бой.

— Ти карай по твоя начин, аз — по моя.

Стив разгъна нарязаното картонче и й подаде изрезка на птица с дълги криле.

— За теб. За да помниш този ден.

Вратата на съдебната зала се отвори и вътре влезе висок красив мъж със страхотна сребристоруса коса.

— О, не! — простена Виктория. Тя взе пластмасовата кутия със салатата и я пхна в един от пликовете с доказателства.

Красавецът се запъти към тях с широки крачки. Носеше сиви панталони, сив блейзър и бяла риза с клубна вратовръзка. Иглата му беше ключ от „Фи Бета Капа“^[3]. Той погледна Стив право в очите и му протегна ръка.

— Аз съм Брус Бигбай — каза той толкова бодро, сякаш се кандидатираше за общински съветник. — Ти ли си Стив Соломон?

— Аз съм, освен ако не си раздавач на призовки.

Брус Бигбай? Името му беше познато, но не можеше да си спомни откъде.

— Знам всичко за теб. — Бигбай стисна ръката на Стив толкова силно, сякаш се канеше да чупи орехи. Наведе се и целуна Виктория по бузата.

— Здравей, съкровище.

Съкровище?

— Брус, какво правиш тук?

— Долу има заседание на областната комисия. Как беше салатата с авокадо?

— Много вкусна — отвърна тя, стрелна с остър като нож поглед Стив, който благоразумно запази мълчание. — Толкова мило от твоя страна да я направиш.

Кой, по дяволите, е този? Приятел или личен готвач?

— Скъпа! — Брус Бигбай звучеше разтревожено. — Къде ти е пръстенът?

Виктория погледна към съдебните заседатели, после прошепна:

— Малко е показно пред съдебните заседатели.

— Глупости! Те ще разберат. Имаш мъж, който те обича достатъчно и върши нещата както трябва.

Виктория се усмихна едва-едва, бръкна в италианската си чанта, извади малка кадифена кутийка и я отвори.

— Мамка му! — Стив се зазяпа в огромното парче диамант, издигнато на четири пиедестала, като някоя от онези къщи, построени върху колове в Бискайския залив. От двете страни имаше две редички от по-малки, но доста топчести диаманти.

Виктория си сложи пръстена. Изглеждаше достатъчно тежък, за да ѝ навехне китката.

— Сгодена ли си? — Стив се почувства така, сякаш някой му беше забил един в корема.

— Кажи, Стив, обичаш ли авокадо? — попита Бигбай.

— Не съм се замислял много по този въпрос — все още обработваше информацията.

„Виктория Лорд беше сгодена!“

— Защото в понеделник мога да донеса две салати — предложи Бигбай. — Малки марулки, домати и прясно авокадо от „Бигбай Фармс“.

„Бигбай Фармс“. Бинго! Хиляди акра между Хоумстед и Евърглейдс. Земеделие, имение, обработваема земя...

Бигбай продължи:

— Нищо не повдига духа така, както шест грама растителни влакна.

— Или хиляда грама бурито с телешко — каза Стив, изпадайки в дълбока депресия.

— Нитритите ще те убият, приятелю. Слава богу, че накарах Виктория да стане вегетарианка.

Стив можеше да се закълне, че онзи ден беше видял как Виктория си гризка ребърца в „Суит Патейто Пай“.

— Устни, които докосват свински пържоли, никога няма да докоснат моите — заяви Бигбай.

„Дявол да я вземе, защо не ми каза?“

Красива жена без годежен пръстен беше като пистолет без предпазител. Знаеше, че я харесва. Беше ѝ предложил „Маргарита“ и тапас плюс личните си напътствия. А тя била заета. Но го остави да продължи. Беше ли разказала на Бигбай за кретена, който ѝ налита? Бяха ли му се присмивали, докато си хапваха гуакамолето?

Колкото повече се замисляше Стив, толкова повече се разгаряше огънят в него. За какъв дявол ѝ даваше съвети? Използваше шагренови ръкавици вместо метален бокс? Не беше ли длъжен ревностно да защити клиента си?

Правилно. Стой, та гледай. Предисловието към четвърта точка от Етичния кодекс.

„Ревностна защита. Задължително. Не се приемат страхливци.“

Дотук с елегантната победа! Време беше да заведе Виктория Лорд на училище и да ѝ открадне парите за обяд. Щеше да коли и беси, да подпали земята, да остави ями от бомби в съдебната зала. Когато свършеше с нея, кракът ѝ повече нямаше да припари в Съдебната палата.

В ума му се прокрадна друга мисъл, болезнено осъзнаване на истината, която щеше да му извади очите. Това, което замисляше, не беше ревностна защита, а ревнива защита. Прав ли беше Марвин?

„Делото Барксдейл ти е само алиби. Момичето искаш ти.“

Вече не. Колкото до намерението му да се докопа до делото Барксдейл, забрави го. Той си представи как Виктория и диамантеният Брус Бигбай му се подиграват във фермата: „Соломон е ненормален, мисли си, че ще му пратя Кат Барксдейл.“

— Стив, може ли да ти кажа нещо?

Какво, по дяволите, искаше Бигбай?

— Давай — отвърна Стив.

Брус сложи покровителствено ръка на рамото на Виктория.

— Моята мила ми каза, че си страхотен съперник.

— Така ли ти каза?

Брус се разсмя, като човек, който не дължи нищо на никого.

— Всъщност каза, че си гадно копеле, което трябва да бъде лишено от адвокатски права, нашибано с камшик и изгонено от града.

— Има много точна преценка за хората.

— Не е ли време за изслушването ти, скъпи? — попита Виктория.

Бигбай продължи нататък, като гледаше Стив право в очите:

— Казах на Виктория, че ти си бойното й кръщение. — Спря и после продължи: — Не се обиждаш, нали, че казах „кръщение“? Нали си евреин?

— Няма проблем. По-добре е от „бойния й Бас-Мицвах“.

— Казах й, че да кръстоса саби с теб е добра закалка, преди да се заеме със семейните дела.

— Не те разбирам, Брус.

— След като се оженим, искам Виктория да се качи на борда. Да влезе в управителния съвет на курортно селище Бигбай. Превръщаме селскостопанска земя във ваканционни селища. Повече от осем хиляди потенциални собственици. Представяш ли си купищата документация?

— Споделена собственост? — попита Стив. — Продаваш почивки в Евърглейдс?

Бигбай вдигна ръка.

— Моля те! Това е остаряло. Ваканционните дялове отразяват модерната сензитивност.

— Все едно да викаш на бунищата „санитарни слоеве“?

— Мога да ти предложа страхотен дял от къща на самото езеро. Предлагаме и стаи, снабдени с всички удобства.

Прекъсна ги пиукане. Бигбай извади пейджъра си и го погледна.

— Охо! Областната комисия се е събрала. Трябва да вървя.

Той целуна Виктория по бузата, тупна приятелски Стив по гърба и бързо излезе от съдебната зала.

Виктория се правеше, че преглежда бележките си.

— Не казвай нито дума.

— Договори за недвижима собственост? Ще ставаш писарушка? — каза Стив. — И какво беше това със салатата?

— Алергична съм към авокадо.

— И не си казала на годеника си?

— Ще нараня чувствата му.

— Защо не си толкова мила и с мен?

— Ти нямаш чувства.

— Значи можеш да си искрена с човек, когото наричаш „гадно копеле“, но трябва да лъжеш човека, когото твърдиш, че обичаш?

— Това не те засяга.
— Може ли да ти задам един личен въпрос?
— Не.
— Този Бигбай да няма трийсетсантиметров хуй?
— Толкова си вулгарен!
— Защото не разбирам какво виждаш в него.
— Върви си на мястото.
— Той не е подходящ за теб. Няма поетична душа.
— А ти имаш?
— Може и да нямам — отвърна Стив. — Но поне ми се иска да
имах.

— Всички да станат! Заседанието на единайсети съдебен район
към окръг Маями-Дейд е открито! — Елууд Рийд, възрастният съдебен
пристав, извести пристигането на Негова милост, сякаш съдията беше
Чарлс II, който се възкачва на трона. — Всички, които имат дела пред
уважаемия съд, да се приближат!

Съдия Гридли влезе тържествено с развяваща се мантия и махна
с ръка всички да седнат.

— Обвинението и защитата готови ли са да продължат?

— Обвинението е готово, Ваша чест — отвърна Виктория.

— Защитата е готова, има желание и може, Ваша чест — каза
Стив, като излезе пред банката.

— Защитата да призове първия си свидетел — нареди съдията.

— Защитата призовава господин Ръфълс — каза Стив.

— Възраждам! — Виктория скочи от стола си и се спъна от един
куп с книги.

— На какво основание? — попита съдията.

— Господин Ръфълс е папагал — каза тя.

[1] Силно укрепена френска отбранителна линия през Втората
световна война. — Б.пр. ↑

[2] Бяла риза, характерна за Латинска Америка. — Б.пр. ↑

[3] Наименование на братство в елитен колеж. — Б.пр. ↑

2. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

*И в правото, и в живота понякога се
налага да импровизираш.*

7.

ДВА БИЙГЪЛА В ПЛЕВНЯТА

Едно бяло какаду на име господин Ръфълс седеше на клонката на изкуствено дърво и поклащаше глава наляво-надясно, окото му, обрамчено със синьо, беше приковано във Виктория. Накокошинената птица — перата ѝ бяха с цвета на захар — прилича на екзотично лакомство, мислеше си тя, на кокосова торта може би. Птицата имаше извит клюн с цвят на синьо кюрасо и умен влажен поглед. Развяващият се жълто-зелен гребен на главата ѝ добавяше завършващия препинателен знак, като сапфирена брошка на вечерна рокля.

— Здравсти, приятел — каза съдия Гридли. — Как се казваш?

— Нахрани ме, куре сплескан — отвърна господин Ръфълс.

Съдията се намръщи и се обърна към Стив:

— Адвокате, контролирайте птицата си.

Стив махна на Марвин Умника на първия ред.

— Колегата ми сигурно ще може да ни помогне.

Марвин мина с клатушкане през люлеещата се врата, отвори едно малко пликче с лакомства и започна да дава на папегала сладкиш със сини сливи, трошичка по трошичка.

Виктория бързо реши, че работата ѝ е да попречи на Соломон да обърне съдебната зала в зоологическа градина, а нея в посмешище. Съдията беше изпратил съдебните заседатели в стаичката им да се дръглят и жалват на спокойствие, докато адвокатите спорят дали едно какаду може да свидетелства, или поне да поговори.

— Птиците са символ на любовта в митологията — започна Стив.

Виктория усещаше погледа на Пинчър на гърба си, чуваше как химикалката му драци по бележника.

— Какво общо има тук любовта? — попита тя.

— Уместен въпрос — изстреля в отговор Стив, — като се има предвид несполучливия избор, който сте направила в личния си живот.

— Това е абсолютно недопустимо! Ваша милост, адвокатът на защитата трябва да бъде порицан за лична нападка.

— По-кратко и двамата! — съдия Гридли захвърли настрани „Сигурният избор на Лу“, вестник с предвиждания за залаганията. — Господин Соломон, какво по-точно искате да кажете?

— Всяка птица трябва да бъде изслушана — заяви Стив. — Пише го в конституцията.

— Къде? — попита Виктория.

— Подразбира се от това, че предците основатели са избрали белоглавия орел за символ на страната.

— Това са пълни глупости. В историята на републиката никога птица не е свидетелствала пред съда.

— Госпожица Лорд е пропуснала делото с папагала, който дал лъжливи показания.

— Да не мислите, че аз го знам — отвърна съдията.

— Един от ранните случаи на Пери Мейсън — поясни Стив. — Папагал на име Казанова свидетелствал за убийство.

— Ваша милост, това са глупости — намеси се Виктория. — Птицата не може да се закълне, че ще каже истината.

— Казвам истината! — изкряска господин Ръфълс и от човката му се разхвърчаха трохи от сладкиш.

— Млъкни! — извика Виктория. Стресната, птицата скочи от дървото си на рамото на Стив.

Чукчето на съдията изтрещя като пушечен изстрел.

— И двамата веднага тук!

Докато се приближаваше към банката, Виктория усещаше как пулсът ѝ се ускорява. Виж го ти Соломон! С папагал на рамото, ухилил се, готов да изяде лайната. Съдията щеше да ги направи на салата, а на кретена явно изобщо не му пукаше.

— Искате ли да вечеряте довечера зад решетките? — попита съдията.

— Разбира се, че не, Ваша милост — отвърна почтително тя.

— Пак ли бифтек на скара? — поинтересува се Стив.

— Избухването ми е провокирано от господин Соломон, Ваша милост. И неговия приятел Ръфълс.

— Господин Ръфълс — запротестира господин Ръфълс и размаха криле.

— Госпожица Лорд не разбира творческия подход в правото — отвърна Стив.

— Господин Соломон не разбира етиката.

Съдия Гридли пусна една дълга въздишка.

— Когато си погледнах в календара тази сутрин, в него пишеше „Щатът срещу Педроса“, а не „Соломон срещу Лорд“. Той се облегна в коженото си кресло. — Вие, двамата, ми напомняте на два бийгъла, които имам във фермата си в Окала. Единият мъжки, другият женски, вечно се лаят и дръглят, вдигат адска врява. Опитах се да ги разделя, но те започнаха да скимтят. Хем не могат да се търпят един друг, хем не могат и един без друг. Просто обичаха борбата.

— Обичаха борбата! — повтори господин Ръфълс.

— Един ден всичко престана.

— Женската уби мъжкия ли? — попита обнадеждено Виктория.

Съдията избърса трифокалните си очила в ръкава на черната мантия.

— Отивам в плевнята и виждам как мъжкият оправя кучката върху една бала слама.

— Оправя кучката — каза господин Ръфълс.

— Ако това е съдебното разпореждане — отвърна Стив, — нямаме друг избор, освен да го изпълним.

— Виждате ли на какво съм подложена! — Виктория усети как лицето ѝ почервява.

— След това двете кучета не се разделяха, както свинята не се отделя от копанята си — продължи съдията. — Няма да съм ви рефер. Ако искате да се чифтосвате, намерете си плевня, и се оправяйте, когато си искате.

— Шест часа идеално ме устройва — каза Стив.

Той е малолетен престъпник, помисли си Виктория. Разглезен гамен. Обърна му гръб.

— Колкото до висящия спорен въпрос — продължи съдията, — никакви гурелясали животни няма да дават показания в моята съдебна зала. Предупреждавам ви и двамата. Всеки опит да се изтръгне информация от птицата ще бъде приет като обида към съда.

Виктория усети как ѝ олеква. Да! Соломон беше тръгнал да ѝ дава съвети, а?

„Ето ти един съвет на теб. Не се занасяй с Виктория Лорд.“

— Сега си вървете по местата и оставете работата сама да се опече — каза съдията, после махна на пристава да доведе съдебните

заседатели.

На път към масата си Виктория се усмихна на Пинчър в знак, че е спечелила иска. Той кимна одобрително. После усети, че Стив е до нея.

— Още един съвет, Лорд — прошепна той. — В правото, както и в живота, понякога трябва да импровизираш.

— Много ти благодаря — отвърна тя.

— Сега аз ще трябва да импровизирам. Знаеш ли защо?

— Не ме е грижа.

— Клиентът ми е виновен.

Тя закова на място.

— Какво?

— Внася нелегално птици, змии, големи котки. Продава ги на зоологически градини и колекционери.

Сега вече се обърка.

— Искаш да се признае за виновен ли?

— В никакъв случай. Педроса осигурява работни места, животните са здрави и щастливи.

— Това, което прави, е престъпление.

— В което няма жертви — отвърна Стив. — Педроса е дошъл в тази страна без нищо. Издържа две деца в колежа. Той е добър човек.

— Защо ми казваш това?

— За да оттеглиш обвиненията и да си спестиш унижението.

— Забрави.

— Тогава няма да съм виновен за това, което става.

— Заплашваш ли ме?

— Някой ден от теб ще излезе добър адвокат, Лорд. Но не и преди да откриеш сърцето си.

На Виктория ѝ се зави свят и тя седна, сякаш беше скочила в заешката дупка и сега падаше надолу. Опита се да преодолее световъртежа, като се съсредоточи в надписа над главата на съдията: „Ние, които се трудим тук, търсим само истината.“

Сигурно. Соломон търсеше как да ѝ набие мозък в главата, съдията търсеше как да забие точка, а съдебните заседатели търсеха как да изпреварят задръстването до вкъщи.

Аманчо Педроса се закле да каже истината и Стив започна да му задава въпроси:

— С какво се занимавате, господине?

— Държа приют за животни, за нещастни ранени създания — отвърна Педроса.

А Фидел Кастро държи „Бърза помощ“, помисли си Виктория.

— Значи гледате и птици? — попита Стив.

Очите на Педроса се напълниха със сълзи.

— Фламинго със счупени крака. Пеликани с рибарски кукички в клюновете. Чапли, глътнали капачки от бира.

Съдебните заседатели изглежда се развълнуваха, помисли си Виктория. Възможно ли беше да се връзват на тези простотии?

— Познавате ли птицата, която седи на рамото ми?

— Прилича на бразилско бяло какаду със синьо-зелен гребен — отвърна Педроса.

— Какаду! — каза господин Ръфълс и Стив му подаде още една троха сладкиш.

— Контрабандно ли внесохте тази птица в страната?

— Не, господине.

— Тогава как ще обясните факта, че природозащитниците са намерили птицата във ваша собственост?

— Ураганът Бренда — отвърна Педроса. — Помните ли? Бурята дойде от Южна Америка и стигна до брега.

— Значи ураганът е издухал нашия пернат приятел на север и го е оставил на ваша земя — каза Стив.

Никой не се разсмя, никой не извика и панталоните на Соломон не се подпалиха.

„Почакай само кръстосания разпит! Ще ти дам един ураган.“

— Точно така — съгласи се Педроса. — На другия ден след бурята видях птицата кацнала на една бурсера^[1].

— Бурсера — повтори господин Ръфълс.

— Същия ден служителите от „Защита на животните“ дойдоха и ме арестуваха.

— Арестували са ви за това, че сте спасили живота на птицата — заключи тъжно Стив. Той побутна господин Ръфълс, птицата плесна с криле и скочи на рамото на Педроса.

Виктория скочи на крака.

— Ваша Милост, нека да бъде отбелязано, че птицата кацна на рамото на обвиняемия Аманчо Педроса.

— Протестирам — намеси се Стив. — Няма значение къде седи господин Ръфълс.

Птицата пощеше врата на Педроса. Виктория усети как възбудата ѝ нараства.

„Мислиш, че не мога да импровизирам? Стой и гледай, Соломон.“

— Напротив, има, и то много, Ваша милост — каза тя. — Това доказва, че господин Ръфълс познава господин Педроса. Вижте ги. На практика те се гушкат.

— В случая става въпрос за объркана самоличност — намеси се Стив. — Чрез злоупотреба с животинските видове и подвеждащи предположения обвинението иска да представи фалшива улика.

Соломон запелтечи, помисли си Виктория. Уплашен е. Беше го сложила там, където тя искаше.

Кацна на собствената си бурсера.

— Госпожица Лорд използва измама, за да преметне тази невинна птица — отсече Стив. — За господин Ръфълс всички хора са еднакви.

— Тогава защо — побърза да отвърне Виктория — от всички присъстващи в съдебната зала господин Ръфълс избра именно господин Педроса? Поради една-единствена причина. Защото птицата е на господин Педроса!

Господин Ръфълс се обади:

— На господин Педроса.

— Протестирам! — повтори Стив.

— Запушете устата на тази птица — нареди съдията, после се обърна към Виктория. — Госпожице Лорд, мислите че съм паднал на главата си като малък ли?

— Не, сър.

— Тогава защо изтръгвате признания от тази въшлива птица?

Почувства как паниката я прониза като нож.

„Нареждане на съдията. Наруших ли нареждането на съдията?“

До нея Пинчър си прочисти гърлото и се чу звук като от камион, който изсипва чакъл. Усещаше присъствието на Соломон, носеше се отпред пред банките, кръжеше като гладна акула.

— Господин Соломон е виновен — отвърна тя. — Планирал го е. Не знам как точно, но знам, че е така.

— Това е без значение, Ваша милост — каза Стив. — Госпожица Лорд безсрамно подлъга господин Ръфълс да инкриминира обвиняемия. Колкото и да ми е неприятно, делото трябва да бъде прекратено заради процедурна грешка.

Думите „процедурна грешка“ я накараха да изтръпне от страх. Търсеше правилния отговор, без да смее да погледне към Пинчър.

— Но Педроса е виновен! Соломон ми го каза — думите сами изскочиха. — Затова импровизира. Соломон е зъл, неуравновесен и опасен. Трябва да бъде хвърлен в затвора заедно с виновния му клиент.

Съдебната зала беше замлъкнала. Всички я гледаха. Виктория сведе очи. Беше насочила ножицата към Соломон, ръката ѝ трепереше.

— Пристав, обезоръжете прокурора — каза съдията строго.

Елууд Рийд оправи колана си, запъти се право към прокурорската банка и взе ножиците от Виктория.

— Делото е прекратено заради процедурна грешка — обяви съдия Гридли. Той се обърна към съдебните заседатели и им благодари за услугите, като им обясни, че задължението им е приключило и не е ли чудесно да живееш в страна, където цари законност?

Виктория се отпусна на стола си зашеметена. Смътно видя как Педроса прегръща Стив Соломон на масата на защитата. Имаше и плясък на криле. Проклетата птица също празнуваше. До нея Пинчър се раздвижи на стола.

— Съжалявам, сър! — Гласът ѝ беше сух като шумоленето на паднали листа.

— Някои юристи не стават за съда — каза ѝ Пинчър. — Може да станеш нотариус в някоя кантора, но съдебните прения не са за теб.

Сигурно беше поклатила глава, защото той попита:

— Разбра ли ме?

— Не, сър.

— Доналд Тръмп ли трябва да наема, за да ти го каже? Уволнена си.

Пинчър стана и я остави, сама. Неудачница. Прокажена в колония за един човек.

Гърлото ѝ се сви и сърцето ѝ, което пърхаше като крилете на колибри, сякаш спря. В залата стана непоносимо горещо, светлините

светеха мъчително ярко. Стъпки на отдалечаващи се зрители отекваха като гръмотевици, шепот клокочеше като подигравателен смях.

Опита се да се овладее, знаеше, че бузите ѝ са огненочервени, а гримът ѝ се стича. И тогава се появи. Първата солена сълза.

От масата на защитата Стив гледаше как Виктория седи сама и изоставена. Само един съдебен защитник можеше да разбере какво преживява тя, кръвта ѝ изтичаше на пода на съда. Стив беше губил дела — макар и не чак толкова зрелищно — и познаваше срама. Чу как Пинчър я уволни. Гаднярът не беше изчакал дори да се върнат в прокуратурата.

И сега какво?

О, Боже, тя плачеше!

Стив усети едно чувство, което рядко се прокрадваше в съзнанието му — вина. Не беше искал да я уволняват. Искаше да ѝ каже, че единствените адвокати, които не са били унижавани в съда, са тези, които се страхуват да влязат там. Искаше да ѝ каже, че възможностите ѝ са по-големи от тези на всички млади адвокати, които познаваше. Тя беше гладиатор, сразен, докато размахваше меча си. Нямаше от какво да се срамува. Не беше виновна, че шефът ѝ е кретен.

Стив видя как Виктория разкопчава скъпите си италиански обувки, хвърля ги в една найлонова торба и нахлузва белите найкове, за да измине разстоянието до паркинга. Принцесата воин сваляше снаряжението си. Каза си, че един ден ще погледне назад и ще осъзнае, че е било за нейно добро. Защо да си губи времето със сладура Рей Пинчър? Той само щеше да попречи на развитието ѝ. Трябваше да се заложи с частна практика. Като него.

Тогава се зароди една идея.

Можеше да я вземе под покровителство, да я научи на всички трикове.

„Можем да поемем делото Барксдейл заедно.“

Почуди се дали е много ядосана. Щеше ли изобщо да изслуша предложението му? Щеше ли да му помогне — да им помогне — да привлечат Катрина Барксдейл като клиент? Той взе господин Ръфълс и се запъти към прокурорската банка.

— Съжалявам — каза Стив.

— Не, не съжаляваш.

— Съжалявам. Наистина. Но се опитай да погледнеш на това като на възможност.

— Мразя те, да знаеш.

— Мразя те — повтори господин Ръфълс, после скочи от рамото на Стив на рамото на Виктория. Беше прекалено вцепенена, за да му обърне, внимание.

— Какво ще правиш сега? — попита Стив.

— Не знам.

— Мога да ти помогна.

— Вече достатъчно ми помогна.

— Имам предложение за теб.

— Ужас! — извика тя.

— Не казвай нищо, преди да ме изслушаш.

— По дяволите! Птицата ти.

Господин Ръфълс размаха криле и отлетя. С пълни със сълзи очи Виктория се взираше в ръкава на туиденото си сако, където господин Ръфълс току-що беше оставил мекия резултат от това, което някога беше сладкиш със сливи.

— Казват, че е на късмет — обади се Стив.

СЪДЕБНИТЕ ЗАСЕДАТЕЛИ РЕШАВАТ ЗА СМЪРТТА НА БАРКСДЕЙЛ

Джоун Флешман
в. „Хералд“

Съдебните заседатели на Маями-Дейд ще изслушат в понеделник доказателствата по повод смъртта вследствие на задушаване на строителния магнат и филантроп Чарлс Барксдейл, 62-годишен.

Областният съдебен патолог Ю Чи Янг ще представи пред заседателите доказателства, че Барксдейл е починал от „еротична асфиксия“ — смърт, настъпваща от отрязване достъпа на въздух по време на секс. Въпросът, който стои пред съдебните заседатели, е дали има вероятност смъртта

да е настъпила в резултат на предумишлено убийство, а не на нещастен случай.

Доктор Янг няма да коментира доклада от експертизата и процедурата пред съдебните заседатели. Единствената заподозряна в разследването е вдовицата на Барксдейл, Катрина Барксдейл III, която според доклада е била със съпруга си в спалнята на техния луксозен дом с изглед към залива, когато се е случил инцидентът в нощта на миналия четвъртък. Двойката е била женена от четири години.

Барксдейл е известен най-вече със строежа на жилищни сгради по крайбрежието и спонсорирането на Панаири на книгата и поетични семинари.

Помолен за коментар, щатският прокурор Реймънд Пинчър каза: „Ще представим пред съдебните заседатели доказателства, че госпожа Барксдейл е имала сериозен мотив, възможност и средства да извърши това гнусно престъпление и че го е извършила преднамерено и умишлено.“

След което щатският прокурор добави: „Не че я осъждам предварително.“

[1] Вид тропическо дърво. — Б.пр. ↑

8. СТАРЕЦЪТ И МОРСКИЯТ БРИЗ

Какво, по дяволите, искаше баща му? Кое беше толкова важно, че Стив трябваше да напълни мамутския резервоар на своя кадилак „Елдорадо 1976“ и да се спусне по неизползваната стара магистрала, която свързваше Маями и Кий Уест?

И защо старецът настоя да остави внука му? Странно, защото Хърбърт Соломон се радваше на Боби.

Тези въпроси занимаваха Стив, докато старият кадилак даваше газ през горичките от манго и зеленчуковите ферми на Южен Дейд. Не че имаше нещо по-интересно за правене. Понеже птичето дело свърши и в кантората му нямаше клиенти — *купувачи*, според думите на Сеси, — имаше време за едно кратко пътуване до Кий.

Или дълго пътуване.

Нещо го прободеше, когато видя билборда с нарисувани ниски сгради в пастелни цветове около езеро, оградено с авокадови дървета.

Курортно селище Бигбай.

Вашето бягство завинаги.

Звучи като гробищата „Менора Гардънс“, помисли си той. Предната вечер беше опитал да се обади на Виктория, но тя не вдигаше телефона, макар че беше окачил неустоима стръв.

— Обажда се твой чаровен принц — беше се записал той на телефонния ѝ секретар — и ако искаш отново да видиш обувките си „Гучи“, трийсет и девети номер, звъни ми.

В бързината си да избяга от съдебната зала, с курешка на ръкава и найкове на краката, тя ги беше забравила. Обувките от змийска кожа, които бяха спечелили възхищението на Марвин Умника, сега стояха в колата върху напуканата бяла кожа на седалката до шофьора като чифт миниатюрни шнауцери.

Когато телефонът иззвъня малко преди полунощ, той реши, че това може да е Пепеляшка. Нямаше късмет.

— Този път си нагазил здравата в лайната — каза провлечено Хърбърт Соломон. — И аз ще трябва да те извадя.

Стив чу плискане на вода.

— Във ваната ли си, татко?

— Пиратския залив, с фенерче в едната ръка и мрежа за скариди в другата.

— Къде е бутилката бърбън?

— Скаридите са големи и сочни. Ще ти донеса.

— Можеш ли да караш до вкъщи?

— Да карам? Аз съм в каяка.

— Супер. Ще сигнализирам бреговата охрана.

— Слез утре до долу. Важно е.

— В какви лайна по-точно съм нагазил?

— Не е за по телефона, синко. Не бъди толкова глупав.

Няколко минути обсъждаха мястото на срещата като адвокати, които уговарят споразумение за издръжка. Баща му изтъкваше, че Стив има преимуществата да кара на трета по целия път до Хомстед, докато той щеше да попадне в задръстването по-надолу, така че трябвало да се срещнат по на юг от средата на пътя. В отговор Стив изтъкна, че му се налага да работи, за да си изкарва хляба, докато той си сръбва от домашно приготвената пиячка, така че защо да не се срещнат по на север? Споразумяха се за таверна „Тортуга“, заведение на открито, южно от Айламорада на Лоуър Матекумб Кий.

Нямаше облаци, беше свалил гюрука и воланът се бе загреял от слънцето. Някога огненочервен, сега кадилакът беше бледооранжев, но инжекционният му двигател все още надаваше гърлен рев. По реге станцията Боб Марли признаваше, че е застрелял шерифа, но е пропуснал заместника му.

Шофирането предостави на Стив деветдесет неудобни минути за размисъл върху предстоящия спаринг мач. Не беше в настроение да слуша за собствените си неудачи за милиарден път. Много отдавна беше решил, че възпитателните похвати на баща му се деляха между школите на леко пренебрежение и „не бъди такъв“. „Не бъди такъв ревльо“ и класическата его инжекция за всеки пубер: „Не бъди толкова смотан“.

Движението се забави близо до Кий Ларго, докато минаваше през паркове за каравани, магазини за стръв, щандове със сувенири и еднотипни наколни сгради с апартаменти. Южно от Плантониан Кий земята се отдръпваше по впечатляващ начин и оставяше единствено

пътя с две платна, извисяващи се брегове и поредица от мостове. Порейки покрай електрическите стълбове, окичени с гнезда на рибарки отгоре, Стив вдишваше упоителните земни аромати на отлива, примесени с изгорелите газове на ревяща моторна лодка. Отляво се простираше тюркоазената вода на протоците на Флорида, надясно — спокойният Мексикански залив, под повърхността му се виждаха петна от червени корали.

Покрай мостовете бащи и синове ловяха риба от тесния тротоар и кафяви пеликани се спускаха като изстребители към плитчините. Водни колела стояха по белия пясък, децата скачаха, пляскаха из плитката вода, а кучетата им джафкаха след тях.

„Нормални семейства.“

За разлика от неговото, помисли си Стив. Майка му беше покойница, баща му заточеник, сестра му закоравяла престъпничка. Ами той?

Кой, по дяволите, беше Стив Соломон все пак?

Докато спираше на покрития с натрошени миди паркинг до плажа, кадилакът вдигна кълба от прах. Стив забеляза стария крайслер империал на баща си, с каяк, вързан на багажника, петна от ръжда по капака и каросерията, където беше капала солена вода. След принудителното си пенсиониране Хърбърт се беше заловил да гребе из Флорида Бей, да изследва Евърглейдс и да лагерува на необитаеми острови.

Таверна „Тортуга“ не беше нищо повече от отворена маорска колиба с тръстиков покрив и четириъгълен бар с високи столчета. Температурата се колебаеше около трийсетте градуса и из въздуха се носеше мирис на сол и остър дим, който идваше от отворената кухня. Докато се приближаваше, Стив видя баща си да седи на един от високите столове с чаша мартини пред него. Тенът на Хърбърт се доближаваше до цвета на силно запарен чай. Носеше шорти цвят какви и тениска от някоя сергия за скариди в Кий Уест с надпис „Яжте ги сурови“. Дългата му чуплива бяла коса бе сресана назад и се къдреше около врата му.

Изглеждаше стъписващо различно от образа, който Стив си беше изградил за него, елегантно облечения адвокат от ситито и по-късно

многоуважаван съдия. Някои от най-ранните му спомени бяха свързани с раираните костюми на баща му, провинциална южняшка традиция. Когато Маями стана по-изискан, Хърбърт го последва. Като старши съдружник в адвокатската си фирма той премина на костюми „Савил Роу“ и съветваше по-младите адвокати: „Мислете като евреи, обличайте се като англичани.“

Като се приближи, Стив чу гласа на баща си, понесен от източния бриз. Явно забавляваше барманката, която гонеше четирийсетте.

— Та значи аз разглеждам делото за сексуално насилие и въпросната малка дама свидетелства, че шефът ѝ я тормозел да му пусне — гласът на Хърбърт беше толкова мелодичен, че можеше да танцуваш на него. — Адвокатът ѝ я накара да каже на съдебните заседатели какво точно ѝ е казал шефът ѝ, но тя не можеше, защото бе прекалено скромна. Тогава ѝ казах: „Напишете го, госпожице, а аз ще го дам на заседателите“. И тя написва на лист хартия „Ужасно искам да те чукам“, и аз го давам на съдебните заседатели. Заседатели едно и две го прочитат и го подават нататък, но заседател три спи здраво.

— Май се досещам какво следва — каза барманката.

— Чакай, Джинджър, споменах ли, че заседател две е готина мацка, а заседател три — мъж на средна възраст? Та така, момичето сръчкава нашия човек, събужда го и му подава бележката. Той я прочита, ухилва се сякаш е спечелил от лотарията, намига ѝ и пхва бележката в джоба си.

Барманката се разсмя:

— Знаех си!

— Изобщо не се е случило — намеси се Стив, като се настани на съседния стол. Отзад на стената висеше платно, прободено от зъби на акула, а перките на вентилатора мързеливо се въртяха над главите им.

— Здравсти, синко. Истина е. Всяка дума.

— Съдебен фолклор.

— По дяволите, нали бях там! — той се обърна към барманката. — Джинджър, това е моето момче Стивън, голям умник е.

Джинджър имаше гъста руса коса и носеше бели шорти с горнище на цветя, което представляваше просто един шал, вързан отзад на гърба. Раменете ѝ бяха прегърбени и почернелият от слънцето корем беше почнал да увисва. Имаше умореният вид на жена, която е

прекарала прекалено много време с прекалено много неподходящи мъже и не е направила нищо, докато е било време.

— Искаш ли нещо, умнико?

— Бира. Наливна.

— Нещо за ядене.

— Ти рибена супа ли ще ядеш?

— Алигаторите в тресавището ли дрискат?

— Рибена супа с малко шери и пържени рачешки хапки.

— Готово.

Тя си тръгна и двамата мъже започнаха да се оглеждат един друг. Все още хубавото лице на Хърбърт беше набраздено от бръчки и нашарено от старчески петна, но очите му — ясни, тъмни и блестящи, бяха същите като на сина му. Тъмният загар правеше усмивката му прекалено ослепителна.

— Как е Боби? — попита Хърбърт.

— Напредва. Кошмарите намаляват, гърчовете също.

— Ще го прегърнеш от мен и ще му кажеш, че дядо много го обича.

— Естествено. — На старецът му беше по-лесно да изпрати сърдечно послание по куриер, отколкото да го достави лично, реши Стив. — Днес е в Аквариума заедно с Тереса и Марвин. Луди са по него.

— Добри хора. Пращаха ми бележки, за да ми кажат кой лъже.

Този месец Стив пет пъти беше водил Боби до Аквариума. Щяха да са трийсет, ако нещата зависеха от момчето. Каквото и да привлечеше вниманието му, скоро се превръщаше в мания и в момента беше луднал по дресираните тюлени. Стив си го представяше как точно имитира рева им, подлъгва ги да скочат от платформите и създава хаос в шоуто.

— Какво има, татко? Какво е толкова спешно?

— Всяко нещо с времето си, синко — Хърбърт отпи от мартинито си и се изправи. — Срецаш ли се с някого?

— Имаш предвид с жена?

— Не с Дядо Коледа. Естествено, че с жена.

— Нямам време.

— Така ли? Или нямаш какво да й предложиш?

За Бога! Пак ли, помисли си Стив. Джинджър му донесе бирата и паница с димяща супа.

— Хайде, татко, кажи ми за какво ме довлече дотук.

— Жените искат състоятелни мъже — заяви Хърбърт, явно нямаше намерение да престане.

— Искаш да кажеш — пари.

— Обществено положение. Престиж. И пари.

— Лъжливи богове, до един — отвърна Стив.

— Какво стана с телевизионната говорителка? Даян еди-коя си.

Стив изпи голяма глътка от бирата си.

— Заряза ме заради съдружник в „Морган Луис“.

Хърбърт кимна с разбиране.

— Значи вече мога да те попитам. Циците й истински ли бяха?

— Точно колкото усмивката й — Стив си спомни първия път, когато Даян дойде в къщата му. Тя се огледа и му предложи да продаде мебелите по eBay^[1].

— А онази акула с картите — продължи Хърбърт. — С нея какво стана?

— Сали Пантър не беше акула с карти. Работеше като крупие в казино „Микосуки“ — Стив гребна с лъжицата от ароматната рибена супа, пълна с месо. — Намери си някакъв баровец и се премести в Палм Бийч.

— Нещата май се повтарят?

— Да, срещам се с празноглави жени.

— Просто умеят да се продават.

Джинджър плъзна кошничка с рачешки хапки към Стив.

— Накара ме да се довлека дотук само за да ме сриташ в топките?

— Първо се нахрани с кеф — каза Хърбърт.

„Кеф“ не беше дума, която Стив обикновено свързваше с компанията на баща си. Но нямаше друг избор. Хърбърт Соломон трябваше винаги да командва. Щеше да си изиграе картите, когато той реши. Стив реши да се наобядва спокойно, дори с риск да получи киселини в стомаха.

— Имаш ли вести от Джанис? — попита Хърбърт.

— Нито дума — Стив реши да не споменава мръсния зелен пикап. Стори му се, че го мерна пак по южната магистрала, но гледаше

в огледалото за обратно виждане и не беше напълно сигурен. — Може вече да е заминала на вълшебното си тайно пътешествие.

— Малката Джанис — промърмори Хърбърт и се загледа във водата, над която се виеше една чайка. — Спомням си как слагах спомагателни колела на първия ѝ велосипед. Какво стана, по дяволите?

— Стана това, че след като сложи колелата, повече не ѝ обърна никакво внимание.

— Аз ли съм виновен за глупостите ѝ?

Стив натопи една хапка в киселия сметанов сос и я пхна в устата си. Пушеното рачешко месо имаше вкус на люти зелени мексикански чушлета.

— Наркотиците. Кражбите. Това, че се влачеше с разни боклуци. Правеше го само за да ти привлече вниманието.

— Предполагам, че ти пък си се прецакал, защото не съм идвал да гледам детските ти бейзболни мачове.

— Това го пропуснах, влязох директно в Юношеската лига.

Тези мачове пропусна. Плюс баскетбола в неделя, състезанията по ориентиране и бейзбола в колежа. Закъсна за първото ми причастие, защото изнасяше лекция на конгрес на колегията, и пропусна дипломирането ми, защото имаше дело.

— Господи! Дъщеря наркоманка и вечно мрънкащ син. Може би трябва да ви направя ДНК тест да видя дали не носите гените на млекаря вместо моите.

— Учудва ме, че сложните работи ги разбираш, а не можеш да схванеш простичките. Да прекарваш време с децата си е добре за тях. Да ги пренебрегваш не е.

— Не се дръж като някой женчо.

Женчо? Ето една дума, която не беше чувал от години.

— По дяволите, кажи ми какво правя тук, или се качвам на колата и те оставям да се оправяш със сметката.

Хърбърт не му обърна внимание и махна на Джинджър за още едно, но тя правеше коктейли за две почернели юпита в края на бара.

— Татко, сериозно говоря. Този път какво съм направил?

Стив бръкна с лъжица в супата си. Баща му постави ръката си на рамото му и сниши глас.

— Както чух, сцелил си на две черепа на някакъв човек.

Лъжицата спря на половината път към устата на Стив.

— Нощта, в която си отвялякъл Боби — допълни Хърбърт.

— Кой ти каза?

— Джак Цинкавич. Измина целия път до Шугърлоуф. Бих добавил, че е повече от това, което собствения ми син би направил.

— Щом като ти харесва толкова много, осинови го.

— Късно е. Ейб и Илейн Цинкавич са ме изпреварили преди трийсетина години.

— Някой го е поискал?

— Не се дръж като лайно. Ще ти се върне тъпкано.

— Добре, извинявам се на копелето. Кажи му го следващия път, когато мине да те навести.

— Не съм ли те учил винаги да познаваш противника си? Да знаеш какво пие и кого чука и най-вече, мамка му, какъв е произходът му. Миналото се лепва на човека като кал по подковани обувки.

— Ти сигурно знаеш. Защо Цинкавич е изминал целия този път...

— Какво знаеш за него, умнико?

Стив изгълта бирата си. Трябваше да играе по правилата на баща си, да отговаря на въпросите му, да преглъща обидите му.

— Амебата е до живот в „Семейни грижи“. Типичен търтей на държавна служба.

— Нищо типично няма в него. Ако си беше написал домашното, щеше да го знаеш. Щеше да знаеш, че като малко момче е живял в каравана извън Тамиами. Баща му бил жесток пияница, който пребивал майка му и възпитавал момчето с кожен каиш. Когато Джак бил на седем или осем, станал свидетел как баща му прерязва гърлото на майка му. Тя умряла в ръцете му.

— Боже! Не знаех.

— Джак прекарал една година в държавен приют. Приютът бил под управлението на „Семейни грижи“. Подхвърляли го из приемни семейства известно време, но било адски трудно да му намерят дом. Прекалено голям, прекалено озлобен, далеч от представата за сладко малко меченце. Но социалният работник от „Семейни грижи“ не се отказвал. Разбираш ли накъде бия?

— Не съм сигурен.

— Социалният работник намерил Ейб и Илейн. Какво според теб работел Ейб Цинкавич?

— Откъде да знам?

— Съдия по дела на малолетни в Лодърдейл. Оттам го познавал и социалният работник. Ейб му дал добро образование и научил момчето колко е важно да се защитават децата. Не че на Джак му трябвали инструкции. Така че човекът е всичко друго, но не и търтей. Джак е кръстоносец, истински вярващ, фанатик, който мрази насието. А ти си отвлякъл племенника си и за малко не си убил човек за това.

— Беше при самозащита.

— Ти така казваш. Ами това, че си душил Цинкавич в съдебната палата?

— Оправях му вратовръзката и малко се поувляхох.

— Нарекъл си го нацистки щурмовак, за Бога!

— Изпрати следователи у дома посред нощ. Изкара акъла на Боби.

— Казал си му, че „Семейни грижи“ се ръководят от глупаци, които трябва да идат в затвора.

— Не чете ли как са загубили едно малко момиченце в системата?

— Напиши докладна, но престани да навираш пръста си в очите на Джак.

— Виж, съжалявам за това, което му се е случило, но той си остава говедо.

— Сигурен съм, че може да се окаже по-голямо лайно от един тон говна, особено ако го предизвиква някой като теб.

— Не ти ли се е случвало да се натъкнеш на някого, който да те намрази мигновено?

— Не са чак толкова, колкото твоите, умнико. Но не разбра най-важното. Семейни грижи не е просто служба за Джак. Това е семейството му. Домът му. А ти си се изсрал точно на прага му. Сега те е погнал с всичко, което разполага.

— И с какво точно разполага?

— Търси мъжа, който си пребил в нощта на отвличането на Боби.

Стив усети как стомахът му се сви. Овчарят в бараката, онзи тип, който миришеше на мокро куче. Стив вярваше, че е в законна самоотбрана, когато цапардоса мъжа с тоягата. Онзи имаше нож, нали

така? Но можеш да отвърнеш на удара, без да превишаваш пределите на неизбежната самоотбрана. Беше ли ги превишил? На това му викат въпрос към съдебните заседатели и Стив не държеше да чуе как съдията ги пита дали са стигнали до присъда.

— Предполагам, че си казал на Цинкавич, че нищо не знаеш.

— Казах му да ме цуне по кашерския^[2] задник.

Стив се замисли за миг.

— Нещо не разбирам. Защо Амебата допуска, че ще ме издадеш?

— Чудесен въпрос! — Хърбърт махна на барманката, която се трудеше над поднос с разноцветни питиета.

— Джинджър, каква е тази отврат, дето прилича на препарат за чистене на кенеф?

— Ябълково мартини, Хърб — тя пусна резен зелена ябълка в зеленото питие.

— Ябълково мартини е оксиморон. Джин плюс вермут е равно на мартини. Маслина става. Лук става. Плод не става.

— Татко...

— На вкус мартинито трябва да е като течна стомана.

— Татко, защо Цинкавич...

— Ами червеното какво е? — Махна към подноса Хърбърт.

— „Морски бриз“. Водка, сок от ягоди и сок от грейпфрут — Тя посочи останалите чаши. — Това е „Секс на плажа“, а във високата има студен чай „Лонг Айлънд“. Водка, джин, ром, текила, коантро и кола.

Хърбърт направи физиономия.

— Това не са питиета, а пръц-парти. Когато свършиш с този цирк, ще ми направиш ли още едно мартини?

— Защо Цинкавич си мисли, че ще му помогнеш?

— Каза ми, че ако им сътруднича, ще каже добра дума в Талахаси и можело да ме реабилитират.

— Скапана сделка. Това зависи от губернатора.

— Така че си мисля, че не съм единственият член от нашето семейство, с когото е говорил Цинкавич — каза Хърбърт.

— Тоест?

„Искам само да отгледам Боби, а държавата пуска това отмъстително копеле по петите ми.“

Джинджър донесе мартинито и Хърбърт и кимна в знак на благодарност.

— Помисли си. Кой е дал на Джанис карта „Излизаш свободен от затвора“? И защо?

— Искаш да кажеш, че безценната ми сестра помага на Цинкавич да ме спипа.

— Казвам, че е напълно възможно.

Тереса Тораньо беше права. От Панхендъл чак до Кий — Цинкавич беше преброял бая разстояние. И защо? За да ме закопае.

— Едно ми е ясно — Хърбърт разклати чашата с мартини за столчето. — Цинкавич иска да те размаже като муха. Подхвърляше думи като „тежка телесна повреда“ и „предумишлено убийство“.

Тежестта в стомаха на Стив се беше превърнала в пулсираща болка. Толкова много въпроси, толкова много стракове! С какво точно разполагаха срещу него? Джанис ли беше отвела Цинкавич при мъжа от бараката? Дали ще потропат на вратата му, дали ченгетата ще го извлекат, социалните работници ще сграбчат ли Боби?

— Пусни ме да вляза, синко — каза Хърбърт.

— Къде?

— В живота ти — Хърбърт пресуши мартинито си. Дълга сребриста река от течна стомана, точно както го харесваше. — Аз все пак съм ти баща и искам да помогна.

Значи за това ставаше дума, помисли си Стив. Погребани родителски инстинкти бяха изровени като изкопаеми след потоп. Може би и чувство за вина. Това ли ставаше с не особено грижовните бащи, когато остарееха? За миг Стив съжали своя старец. На четирийсет беше едно от водещите имена в професията. А на шейсет? Овдовял, опозорен, сам. Две големи деца, отчуждени в различна степен.

Може би неговите проблеми бяха дар за баща му, начин да установи отново връзка? Мисълта го разгневи. Какво очакваше старецът от него? Да дръпне един стол, да налее бърбън и да му поиска съвет? Текстът на една песен на Уорън Зевон нахлу в главата му.

*Прати адвокати, пушки и пари.
Тате, оттук ме измъкни!*

Но отношенията им не бяха такива и едва ли сега щяха да станат. Прекалено голям емоционален товар. Ако баща му сега му помогнеше, това само щеше да размърда някогашното негодувание, като напомни на Стив за бащиното отсъствие.

— Оценявам жеста, татко, но е малко късно сега да започнем да си подаваме топката в задния двор.

— Знам, че не винаги съм бил до теб. Но ако някой иска да ти стори нещо лошо, ще трябва да се разправя с мен.

Хърбърт премигна, очите му се бяха насълзили. Дали от джина, или от нещо по-дълбоко — Стив не разбра.

[1] Аукцион в интернет. — Б.пр. ↑

[2] Кашер — храна според строгите религиозни изисквания на евреите. — Б.пр. ↑

9.

МИНИМАЛНИ СЪПРУЖЕСКИ СТАНДАРТИ

„Какво още може да се обърка?“, чудеше се Виктория.

За един скапан ден беше арестувана, уволнена, оакана... и си загуби обувките.

Сега, два дни по-късно, от химическото чистене казаха, че ще трябва атомно оръжие, за да се изчисти птичата гадост от туидения ѝ жакет „Ралф Лорън“; не можеше да си разпечата автобиографията и онзи ненормалник Соломон искаше откуп за обувките ѝ от змийска кожа „Гучи“. И това не беше всичко — беше ядосана на Брус.

„Можеше да прояви повече разбиране.“

Можеше да каже: „Ти си страхотен адвокат, изключително талантлив. Ще се справиш.“

Но не го каза.

Или можеше да каже: „Пинчър е кретен и някой ден ще му нарита задника в съда. На Соломон също.“

Но и това не каза.

Брус, нейният възлюбен, каза: „Може би е добре, че са те уволнили. Сега ще се присъединиш към КСБ с чиста съвест и ще започнеш отначало.“

КСБ означаваше „Курортни селища Бигбай“. Да попълва документи за недвижима собственост. Актове и ипотeki, запрещения и клетвени декларации. Скука, скука, скука... и отврат.

Той просто не разбира, мислеше си тя. И как би могъл? Неговият баща му е завещал хиляди акри земя и няколко процъфтяващи бизнеса. Брус не знаеше какво е да стоиш сам наред Колизеума, заобиколен от лъвове и въоръжен само с акъла си.

Мислеше си всичко това, докато се взираше в отворената паст на принтера, който бе сдъвкал автобиографиите ѝ и ги беше изплюл на конфети. Беше облечена с овехтели джинси и стара ватирана фланела на Брус от Оксфорд и седеше на леглото на спалнята, която ѝ служеше и за кабинет. Затвори капака на принтера и го рестартира.

Пак същото съобщение: грешка 31, каквото, по дяволите, да означаваше това.

Тя погледна през прозореца надолу към колите, които пресичаха Рикенбейкър Козуей и се отправяха към плажовете на Кий Бискейн. В залива можеше да се видят дузина бели платна, заформяше се регата. Представи си как хората на борда се наслаждават на бриза, на слънцето, на компанията. Радвах се на живота, докато тя седеше тук, проклинаше компютъра си и оплакваше опропастената си кариера.

Нямаше ли да е много по-лесно, ако отидеше да работи за Брус? Щеше да има време да плава, да научи френската кухня и да играе тенис в клуба... като Катрина Барксдейл. Може би трябваше да се обади на Катрина, да я попита дали си е намерила адвокат и да ѝ предложи услугите си. Не, това беше недопустимо, все едно да се самопоканиш на парти.

Умът ѝ се върна към снощи. Брус не беше гаден. Просто се опитваше да я развесели. Първо, личният му готвач беше сготвил поредната блудкава вегетарианска вечеря — някакви зеленилки, които цвърчаха в един вок^[1] с тофу^[2], което приличаше на сопол. Копнееше за филе миньон, полусуrowo, пържени картофи... и още един шанс в съдебната зала.

По време на билковия чай и оризовия пудинг без захар Брус каза: „Главен юрисконсулт и вицепрезидент на КСБ. Как ти звучи, съкровище?“

„Като покупко-продажба, ето как.“

Може би Брус се опитваше да ѝ каже нещо по заобиколен начин. Може би си мислеше, че няма качества за съдебен защитник. Ами ако беше прав? Може би щеше да се осира на всяко дело, по един или друг начин. Може би трябваше да постъпи така, както искаше Брус. Което означаваше да разчита на него, да бъде изцяло зависима, емоционално и финансово. А това означаваше, даде си сметка тя, да наруши обещанието, което си бе дала на дванайсет години, малко след като баща ѝ умря.

„Никога няма да разчитам на мъж. Заклевам се, че няма.“

Спомни си първия списък със задачи, който написа в първия си бележник.

1. Да уча здраво.
2. Да не се занимавам с момчета.

3. Да изкарам много пари.

Беше изпълнила само едно от трите. Имаше в джоба си грамота за отличен успех. Що се отнася до момчетата, едно момиче трябваше да се забавлява, нали? Що се отнася до нетната ѝ стойност, ами... тя беше написана с червено мастило.

Е, все още имаше членска карта в адвокатската колегия на Флорида. Щеше да се съвземе след уволнението. Нямаше да бъде като майка си, която изцяло беше разчитала на бащата на Виктория и беше загубила всичко. Мъж, който харчеше щедро за жена си и единственото си дете. Мъж, който можеше просто ей така да отведе семейството на неочаквано пътешествие. Прислужникът тичаше към палубата с куфарите, докато свирката на кораба подканваше изпращачите да слязат на брега.

Виктория си го спомняше като широкоплещест мъж с развяваща се прошарена грива и жизнерадостен смях, който ромолеше като поток върху камъните. Дори и сега можеше да усети силната миризма на кожа от ръчно направените му италиански обувки, острия мирис на одеколona му, първокачествените вълнени платове на шитите по поръчка костюми, пропити с дим от пури.

— Какво иска малкото момиченце на татко за рождения си ден?
— беше попитал той веднъж.

— Кон — отвърна тя.

Хоп! Като магия. Едно шотландско пони с копринена бяла грива.

Къща за кукли? *Хоп!* Голяма колкото бунгало, достойна за принцеса, за кралска дъщеря.

Фойерверки? *Хоп!* Ракети се понасят нагоре от моравата пред къщата и обръщат квартала на карнавал.

Докато всичко не отиде по дяволите, ако трябваше да използва думите на майка си.

Как можа да се случи? Строителна компания „Лорд-Грифин“ процъфтяваше. Баща ѝ и съдружникът му Харолд Грифин строяха небостъргачи с апартаменти и на двата бряга на Флорида, изкарваха тонове пари и живееха в света на гъшия пастет и бялото вино. Двете двойки — Харолд и Филис Грифин, Нелсън и Ирен Лорд — бяха първи приятели. Двете им деца Хал-младши и Виктория бяха неразделни от малки. Бъдещето изглеждаше предопределено. Частни яхти, вили на Карибите, живот, изпълнен с привилегии и комфорт.

„Докато баща ти не се срина.“

Още един израз на майка ѝ.

Беше имало съдебно разследване. Скандал в общината и градоустройствената комисия. Обвинения за закононарушения и рушвети, подкупи и изнудване. Нелсън беше призван да свидетелства.

През една ужасна нощ дойде обаждането в пансиона на Виктория. Гласът на майка ѝ:

— Баща ти си отиде.

Отиде къде? За колко дълго?

Отиде си завинаги.

Падането беше двайсет и два етажа от покрива на недостроена сграда в Лодърдейл.

Сега като се връщаше назад, Виктория осъзна как преживяното я беше тласнало към един не особено чувствителен мъж. Трезвомислещ мъж, дори и да беше малко скучноват, това беше цената. Човек не можеше да си избере бащата, но можеше да се поучи от него как да си избере съпруг, беше убедена в това. Едно от нещата, в които беше сигурна: Брус никога нямаше да изостави нея или себе си. Беше толкова надежден и удобен като хавлиен халат. Нямаше нужда от фойерверки на поляната, а колкото до фойерверките в спалнята, те и без това не траят дълго, нали?

В лицето на Брус имаше напълно нормален мъж. Праволинеен мъж, който я обожаваше. Така че дори и да не разбираше, че уволнението е накърнило самоувереността ѝ и наранило гордостта ѝ, дори и да не казваше каквото трябва, тя му прощаваше.

Виктория удари принтера с длан отстрани. Не каза „Ох!“ и зелената светлина не светна. По дяволите, трябваше да си разпечата автобиографията! Колко време можеше да изкара без заплата? Страх я беше да погледне банковото извлечение този месец.

„Няма проблем. Винаги мога да намеря скритите диаманти.“

Мисълта предизвика тъжна усмивка на лицето ѝ. Майка ѝ все това повтаряше, когато закъсаха с парите. „Скритите диаманти“ отразяваха мечтателния характер на Кралицата, помисли си Виктория. Апартаментът ѝ — сега беше на Виктория — се намираше на най-горния етаж на първия небостъргач, построен на Брикел Авеню, и

гледаше към Бискайския залив. Виктория си спомни как Кралицата ѝ разказваше истории за първия наемател на апартамента, много преди сградата да стане жилищна кооперация, а улицата да се превърне в гора от лъскави небостъргачи.

— Тук живеел Мърф Сърфа — казваше майка ѝ с тон на възхищение.

Обясняваше ѝ, че Джак Мърфи бил сърфист, виолончелист, професионален тенисист... и крадец на бижута аматьор. Виктория слушаше с широко отворени очи историята за Мърф, който извършил голям обир — проникнал в нюйоркския музей и откраднал Звездата на Индия, най-големият сапфир на света, плюс цяла торба диаманти.

— Хванали Мърф, върнали Звездата на Индия и повечето от откраднатите бижута — продължаваше майка ѝ. — Повечето, но не всичките. — Точно тук Кралицата снишаваше гласа си, сякаш хората от съседния апартамент подслушваха през стената. — Скрил останалите диаманти тук, в тази сграда. Ако нещата се закучат, няма проблем. Винаги мога да открия скритите диаманти.

От време на време, обикновено след малко шери, Кралицата издялваше дупки в мазилката на стените, пробиваше окачените тавани и проверяваше под капачите на старите осветителни тела. Но диамантите, ако изобщо съществуваха, явно бяха обречени да останат скрити по-дълго от съкровищата на Тутанкамон.

Напоследък диамантите на Ирен Лорд идваха от поредица богати застаряващи ухажори. Тя реши да не се омъжва за никого от тях, задоволяваше се да я придружават до различни лъскави точки по света. Последния път, когато се обади, Кралицата щастливо отдъхваше в луксозен център с минерални бани в Йоханесбург и се възстановяваше от последните вноски на пластичната хирургия. Уведоми Виктория, че ще се прибере у дома за Коледа, и спомена, че ще се отбие до Цюрих за инжекции с овчи хормони.

Виктория вярваше, че е по-практично настроена от майка си. Поне това си каза, когато лампичката на принтера започна да мига червено.

„Да вървят по дяволите и принтерът, и адвокатството, и проклетият Стив Соломон!“

Да, споменът за Мърф Сърфа се беше преобразил в мисли за гадняра Стив. Заради него я уволниха.

Не. Стига толкова. Соломон не беше виновен. Той я беше предупредил, дори и когато я упрекна за неспособността ѝ да реагира спонтанно.

„Понякога се налага да импровизираш.“

Беше прав гадината. Ако имаше още един шанс, щеше да се справи. Щеше да отбива номерата му с търпелива усмивка и саркастична забележка. Съдията щеше да остане възхитен от самоувереността ѝ. Съдебните заседатели щяха да ѝ съчувстват — горкото момиче трябва да се оправя с такъв нахален кретен. Но нямаше да има втори шанс. С какво толкова я предизвикваше Соломон?

Звънецът прекъсна мислите ѝ.

— Кой е?

— Джордж Клуни! — извика женски глас. — Чисто гол и с подаръци.

Виктория отключи вратата.

— С тридневна брада?

— Колкото да те погъделичка между краката. — Жаклин Тътъл се разсмя и влетя вътре с картонена кутия от „Старбъкс“. — Което ми напомни... имаш ли „Монистат“^[3] в аптекката?

— Май не.

— По дяволите! Повече няма да седя в джакузито по три часа. — Жаклин постави кутията на кухненската маса. — Фрапучино с допълнително бита сметана и торта от моркови с двойна глазура.

— Господ те праща, Джаки. Умирам от глад.

— Бях наблизко. Спечелих надпреварата за един мезонет на Санта Мария. Два милиона и половина.

— Супер!

— Плюс това, ще показвам един апартамент с три спални в Бристол Тауър на обяд и ще проверя една къща, обявена за продан на Еспирито Санто в един. Забелязвала ли си, че отгоре „Бристол Тауър“ изглежда като четирийсететажен пенис?

— Не, но сега като го казваш...

— Обрязан, разбира се — Смехът на Джаки избухна като подпалка в огъня. Тя се огледа наоколо, беше необичайно тъмно за апартамент с изглед към морето. — Не си ли мислила да освежиш това място?

— Не мога да си освежа дори маникюра, а ако не си разпечатам автобиографията...

— Точно за това идвам да поговорим. Искам да ти дам един съвет.

Охо, Джаки можела ѝ да мисли! Джаки Тътъл може и да беше най-добрата ѝ приятелка, но понякога Виктория се питаше какво общо имат двете помежду си. Джаки беше неудържима и цинична, смееше се силно и често. Виктория никога не я беше виждала депресирана, нито дори когато онзи мазняр бившето ѝ гадже Карлос помля беемвето ѝ кабриолет на магистралата, докато някаква проститутка, която забърсал в бара на летището, му правела свирка.

— Голяма работа! — каза Джаки на Виктория. — С парите от застраховката ще си купя нова кола. Ченгето, което разследва катастрофата, ме покани на среща. А на Карлос не са могли да му пришийт оная работа.

Такава си беше Джаки, изкарваше чанта „Прада“ от свинско ухо.

Беше висока метър седемдесет и пет и боядисаната ѝ червена коса приличаше на рошава грива. Притежаваше колекция от огромни висящи обици, които стигаха до раменете ѝ и достатъчно обувки с марките „Бланик“, „Шус“ и „Шанел“ — с токче, без токче, с връзки, без връзки, боти, сандали, чехли, мокасини, — за да накара Сара Джесика Паркър да завижда.

Днес беше облечена с кожена минипола, впита блуза с огромно деколте и ботуши до коленете „Стефани Келиан“ от мек маслен велур. Повечето жени с формите на Джаки биха се срамували да се облекат така. Но на Джаки изобщо не ѝ пукаше. Тя беше пищна с естествени гърди, които наричаше своите „бомби“ и които се полюшваха, когато се смееше, и изскачаха от банския ѝ, когато караше водни ски. Точно над лявата си гърда имаше малка татуировка на Купидон, който изстрелваше стрелите си към който се случеше най-близо.

Джаки бе брокер на недвижими имоти. Според собствените ѝ думи се беше специализирала в „пазара на краля на джунглата“ — ултраскъпи апартаменти с изглед към морето, които се търсеха от богати неженени мъже. Разрешението да продава недвижими имоти ѝ позволяваше да провери кредитната карта на всеки потенциален купувач или потенциален съпруг в рамките на трийсет секунди. Това беше удобно и разобличаваше всички позьори, измамници и откровени

мошеници, които се маскираха като легитимни кандидати за бракосъчетание. Беше казала на Виктория, че нямала представа колко много нещастници взимали поршета под наем, докато не се включила към кредитната база с данни. Кредитните извлечения на Джаки щяха да покажат, че тя изкарва много пари и харчи двойно повече.

Какъв щур съвет щеше да ѝ даде сега?

— Не си пращай автобиографията — каза Джаки, докато сърбаше фрапучиното от сламката си. — Давай сама. Отвори си собствена кантора.

— И откъде ще си намеря клиенти?

— Катрина Барксдейл ще ти е първата. Тя те харесва.

— Харесва да играе тенис с мен. Дори не е ставало дума, че съм адвокат.

Джаки отхапа голямо парче от морковената торта.

— Виж, ако аз убия съпруга си — ако извадя късмет и се сдобия с такъв, — бих те наела начаса.

— Трябва да наема офис, да си отпечатам визитки и бланки, да си наема секретарка...

— Щом трябва — отвърна Джаки. — Колко имаш в банката?

— Кръгло ли?

— Да.

— Превишила съм кредита си.

— Мога да ти дам малко пари назаем.

— Ти? Ти имаш пари?!

Джаки облиза глазурата, полепила се по горната ѝ устна.

— Ако пусна всичките си „Джими Шус“^[4] в интернетския пазар. — Разсмя се. И после, както понякога става с истинските приятели, сякаш прочете мислите на Виктория. — Винаги можеш да работиш за Брус.

— Мислих за това.

— И?

— Няма ли да е страхливо от моя страна? Разбиват ме в съда и се скривам в някой офис?

— Стига, Вик. Няма какво да доказваш. Жениш се за господин Съвършен. Остави го да плати товара.

Естествено, би било толкова лесно, помисли си Виктория. Напрежението ще спадне, ще хвърля документите от входящата кутия

в изходящата. Какъв щеше да е най-големият стрес?

„Има проблем, госпожо Лорд. Извлечението от банката не е заверено нотариално.“

Може би трябваше да приеме. Кой би я обвинил?

Но тя каза: „Не мога да го направя.“

— Добре, но ако аз се омъжвах за човек като Брус, не бих работила нито ден повече. Естествено, нямаш ни най-малка представа какво значи да си търсиш съпруг в днешно време.

— Ще си намериш някого.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти прибра голямата награда. Няма нищо освен Питър-Пановци, бракофоби, мамини синчета и лекета. Понякога всичко това закуп в една опаковка.

— Изчакай малко — отвърна Виктория.

— Споменах ли мъжете, които не знаят, че са обратни?

— Това възможно ли е?

— Или тези, които очакват да им духаш само защото са се изръсили за някой омар.

— Стига де!

— Вярно е. Точно след лимоновия пай.

— Извадих късмет с Брус — заяви Виктория. — Знам това.

— Късмет? От завист чак контактните ми лещи позеленяха.

Според Виктория всяка връзка се дължеше на добър или лош късмет. Каква е вероятността да се пресегнеш към най-горната лавица за най-новия съдебен трилър на Лиза Скоталайн точно когато покрай нея минава висок рус мъж? Брус беше издърпал „Убийствена усмивка“ и беше настоял да я плати. После я покани на кафе. Книжарница „Букс енд Букс“ беше по-добро място за срещи, отколкото „Саут Бийч Клуб“.

Джаки беше права. Брус беше награда. Красив и стабилен, мил и всеотдаен. И начетен, нищо че литературните му навици се въртяха най-вече около „Как да спестим данъци чрез офшорни дружества“.

— Обзалагам се, че нямаш дори списък с неща за преправяне у Брус — продължи Джаки.

— Какво искаш да кажеш?

— Вредни навици. За всеки мъж, с когото излизам, си записвам всички промени, от които има нужда, за да покрие Минималните съпружески стандарти. Например любимата му музика от футболното шоу в понеделник.

— Много вдигаш летвата.

— Миналия петък. Сляпа среща в „Блу Доор“. Мина толкова зле, че ще си стоя у дома и ще си галя котенцето.

— Давам ти най-много седмица.

— Сериозно, Вик. Никакви срещи. Само аз и моят... — тя издаде жужащ звук — ... малък приятел.

На вратата пак се позвъни и Виктория се запъти към фоайето.

— Може това да е Джордж Клуни.

Оказа се куриер с подаръци: тропически букет, бутилка „Кристал“ и тайнствена кутия, опакована в сребристо фолио. Виктория ги занесе на масата в трапезарията.

— Брус е най-грижовният мъж на света — каза Джаки.

— Вярно е — отвърна Виктория, докато вадеше найлоновата панделка от цветята и разглеждаше плика с картичката. — Но не е от него.

— Тогава от кого е? Отвори го, отвори го!

Виктория скъса плика и извади картичката.

— От най-нахалния мъж на света.

— Соломон? Онзи адвокат ли?

— Оставя ми съобщения, кани ме на обяд. Казва, че щял да ми помогне да си намеря работа, но всъщност иска да му помогна да се добере до делото „Барксдейл“.

— Ето още една причина да го поемеш ти самата.

Можеше ли да го направи? Виктория се чудеше. Да грабне телефона и да си изпроси делото? Щеше да е толкова нетипично за нея...

— Какво има в кутията? — настоя Джаки.

Виктория махна фолиото, отвори кутията и извади едната обувка Гучи от змийска кожа.

— Лявата ми обувка — каза тя.

— Ако дясната е под леглото на това лошо момче, ще кажа на Брус.

— Забравих ги в съда. Соломон няма да ми даде другата, ако не му се обадя по телефона.

— Да няма фетишизъм към обувки? — Джаки разгледа шестсантиметровия ток с критичен поглед. — И което е по-важно, готин ли е?

— Предполагам, ако си падаш по такъв тип мъже.
 — Какъв?
 — Като лисица. Опасна лисица с огромна опашка...
 — Ох!
 — Гледа те така, сякаш върти някакъв номер на целия свят.
 — Звучи божествено. Може би трябва да ни запознаеш.
 — Нали щеше да си стоиш вкъщи и да си галиш котето?
 — Свършиха ми батериите.
 — Повярвай ми, не ти трябва да се забъркваш със Соломон.
 — Не ти говоря за вечно. А за секси вторник вечер.
 — Джаки! — скара й се Виктория с тон, който напомняше на Кралицата. — Заслужаваш много повече от Стив Соломон.
 — За себе си ли пазиш това лошо момче?
 — Да не си луда! Ще се омъжвам за Брус след един месец.
 — Последна забивка с напълно неподходящ мъж. Абсолютно наложително е.
 — Кой казва?
 — „Космополитън“. — Джаки загреба остатъка от морковената торта и с пълна с крем уста каза: — Няма ли да се радваш да видиш физиономията на Соломон, ако Катрина ти стане клиентка?
 Мисълта беше съблазнителна, но можеше ли да го направи?
 — Никога не съм водила дело за убийство.
 — Хайде! Направи го.
 Може би Джаки беше права. Може би трябваше да е по-агресивна, да не се тревожи за съда. Докато си мислеше за това, започна да проумява. Нямаше скрити диаманти. Поне не скрити в мазилката или заврени зад абажурите на лампите.
 „Единствените диаманти, които някога ще открием, са тези, които сами създаваме.“
 Трябваше да помисли какво ще каже, да си нахвърля бележки... майната им на бележките! Щеше да направи като Соломон.
 Много бързо, за да не размисли, Виктория вдигна капачето на мобилния си телефон.
 — Какво правиш? — попита Джесика.
 — Импровизирам — отвърна Виктория.

[1] Традиционен китайски тиган. — Б.пр. ↑

- [2] Соево сирене. — Б.пр. ↑
- [3] Лекарство против гъбични инфекции. — Б.пр. ↑
- [4] Марка скъпи обувки. — Б.пр. ↑

10.

ЗАСАДА НА КЪМКУОТ АВЕНЮ

Виктория удари спирачки и поостарелият ѝ форд таурус навлезе в насрещното платно, като за малко не прегази една трийсетсантиметрова зелена игуана, която претичваше по асфалта. Това ѝ напомни за другия гушер, крадецът на обувки Стив Соломон. Само дето ако той се беше плъзнал пред нея, щеше да го размаже. *Цвръц.*

Това беше Локуат Авеню. Къде, по дяволите, беше Къмкуот Авеню? Улиците не бяха добре осветени и Виктория се загуби някъде около Коконът Гроув, след като се мръкна. Беше се разсеяла, докато се упражняваше какво ще каже на Соломон, ако някога открие къщата.

„Не ти искам шампанското. Не ти искам цветята. Повече не искам да виждам физиономията ти и да чувам името ти.“

После се поправи. Искаше да види лицето му. Искаше да гледа как страда.

Катрина Барксдейл ме нае. Така че се връщай при кокошкарските си дела. И си ми върни обувката.

Добре ѝ прозвуча. Силно. Предизвикателно.

Но сега се носеше без посока из един квартал, където живи плетове от хибискус избуяваха от предните дворове, истински дъбове затъмняваха луната, хвърляха сенки и превръщаха всичко в отровнозелен мрак. Прозорците на форда бяха свалени — на климатика му трябваше фреон — и упойващият аромат на жасмин се разнасяше над нея във влагата на нощта. Започваше да се поти. Защо се беше облякла с бяла сатенена блуза и суперелегантни вълнени панталони?

Това беше вторият тоалет, който пробва. Първият беше бели дънки с мрежест сребърен потник с мъниста. Малко прекалено секси за неочаквано посещение в къща на мъж по мръкнало. А и прекалено фриволно за мисията ѝ. Можеше да облече отгоре сребърното си кожено яке с тик-так копчета, но вечерта беше прекалено гореща. Освен това беше обещала на Брус, че ще изхвърли всичките си кожени

дрехи, защото накърняваха принципите му на член на организацията „Хора за хуманно отношение към животните“. Досега не го беше направила, надяваше се той да отстъпи.

Докато мислеше за второто обещание, което беше нарушила — да престане да яде месо, — усети мирис на барбекю да се носи от нечий заден двор. Миришеше на пушени ребърца, ароматът на кисел сос се носеше из вечерния въздух. Боже, какво можеше да направи, като се беше родила хищник? Ако се присъединеше към организацията, щеше да смени името ѝ на „Хора за хрупкаво опечени животни“. Но когато обичаш някого, правиш компромиси, нали така? Да се откаже от месото и да получи Брус — не изискваше кой знае какви усилия, нали така?

Хванала с една ръка волана, тя разсеяно прокара пръст по набраното деколте на блузата. Фитилчета от сатен се преплитаха и образуваха флорален мотив, ръкавите бяха набрани и имаха богато украсени маншети. Панталонът беше съвсем семпъл, чисто черен, прав. Трик на майка ѝ. Прав панталон с ефектна блуза. Семпло, но елегантно.

Сега къде беше? Прекоси Палмето Стрийт, Роял Палм и Поинчана. Реши, че се е отдалечила прекалено много. Направи обратен завой. Върна се по същия път и се озова точно на Къмкуот Авеню. Коя беше къщата?

Гадост!

Удари спирачки и за малко не се блъсна челно в един пикап. Стар зелен пикап без фарове и мрежа за насекоми на предната броня. Явно беше слязъл от бордюра в тъмното. Тя премигна с фарове, но пикапът даде газ и продължи без светлини. *Тъпанар!*

Бунгалото беше точно такова, каквото си го представяше. Бетонен блок, покрит с мазилка. Имаше нужда от боядисване. Фенерът над входната врата нямаше крушка. Предният двор беше покрит с изсъхнали палмови листа. Колата на Соломон, стар кадилак кабриолет с размери на самолетносащ, стоеше на покритата с чакъл алея. Позна, че е негов, по табелата „ВЪЗРАЗЯВАМ“. Калниците бяха покрити с ръждиви петна, които приличаха на ракови образувания, а белият гюрук беше плесенясал и имаше кръпки от тиксо. Общото впечатление

беше, че колата е извадена от дъното на някой канал с мафиот в багажника.

Взе рушветите на Соломон — бутилката шампанско и поувехналия букет — и тръгна по пътеката от дялани камъни към входната врата, като избягваше червените плодове на бразилския пипер, защото щяха да пратят блузата ѝ в ада на химическото чистене. Заобиколи една мъртва жаба, като внимаваше сандалите ѝ на високи токчета да не докоснат посивелия труп, подложен на аутопсия от фаланга Мравки.

Едно растение с клюмнали бели цветове засенчваше пътеката. Както цялата избуяла растителност наоколо, да не говорим и за самия Соломон, огромното растение се нуждаеше от подкастриране. Как се наричаше?

Ох! Спря се. Едно островърхо листо се беше закачило за бухналия ѝ ръкав. Внимателно се освободи. Прекалено късно. Отвратителна дупка зейна на блузата, един от ширитите се беше скъсал.

„Майната ти, Соломон, майната и на храсталаците ти!“

Естествено, звънецът не работеше. Тя почука на вратата и се сети как се казваше това растение. Юка.

Изведнъж се сепна. Усети нещо студено по врата си. Завъртя се и струя вода обля лицето ѝ.

Ужас! Пръскачките ли се включиха? Защо всяка среща със Соломон се превръщаше в кошмар?

— Oppugnatio!

Викът, който значеше „атака“ на латински, дойде от неясен зеленикаво-кафеникав силует, който скочи от бразилския пипер и се приземи на метър разстояние. Кльощаво момче, единайсет или дванайсетгодишно, в камуфлажна униформа.

— Caritis damnare! — изрева то. „Осъдена на смърт“. После вдигна пластмасова червена пушка и обля Виктория с мощна струя вода. Тя се олюля назад и отново се закачи на едно листо от юката. Изпусна цветята и шампанското. Бутилката се счупи и напръска сандалите и голите ѝ пръсти с шампанско. Нападателят се стрелна покрай нея, отвори вратата и влетя в къщата.

Гол до кръста мъж се появи на прага.

— Какво става, по дяволите? — Соломон беше само с хавлиена кърпа, увита около кръста.

— Едно малко чудовище току-що ме...

— Боби. Племенникът ми. Изплашила си го.

— Аз съм го изплашила?

Това явно беше племенникът, помисли си тя. В ареста Соломон го беше нарекъл магнит за отблъскване на мадами, но беше пропуснал да спомене, че се готви да става сериен убиец.

— Ако латинският не ме лъже, мисля, че току-що ме осъди на смърт.

— Сигурно те е взел за социална работничка.

Тя промуши пръст през дупката на блузата си. Беше съсипана.

— От Семейни грижи проверяват родителските ми способности — поясни Стив.

— Има ли по-слаба оценка от двойка?

— Защо си дошла? Чакай. Не ми казвай. Приемаш предложението ми?

— Така ли си мислиш?

— Или ме сваляш — отново тази вбесяваща усмивка. — Не съм ходил на „Мис Мокра фланелка“ от години.

Тя погледна към блузата си, гърдите и зърната ѝ се очертаваха под мокрия сатен.

„Супер! Един път да не сложа сутиен.“

— Отвратителен си — отвърна тя.

— Ей, не съм се възбудил аз. Засега.

— Тръгвам си.

— Стига, беше на майтап. Ще ми съдействаш за делото Барксдейл, нали?

„Как може един мъж да бъде толкова недосетлив?“

— Толкова си проникателен! — отвърна тя.

— Съжалявам за блузата ти — продължи той, но в тона му не личеше съжаление. — Ако искаш, влез и я свали...

— Мечтай си. Дай си ми обувката — вече нямаше желание да го измъчва. Нека да научи за новата ѝ клиентка и новия ѝ живот от вестниците.

— Влез и ще обсъдим делото ни.

— Не нашето дело. *Моето* дело!

— Разбирам. Извиваш ми ръцете за хонорара. Добре, за всичко можем да се споразумеем.

— Невероятен си.

— Като втори адвокат ще седиш зад мен и ще ти дам трийсет процента от хонорара.

— Имам контрапредложение. Ще бъда единственият адвокат и ще взема целия хонорар. Ти ще седиш на дивана и ще гледаш съдебния канал.

Погледна я озадачено.

„Никакво скатаване. Сега хубавичко ще му натрия носа.“

— Започвам самостоятелна практика. И Катрина Барксдейл е първият ми клиент.

— Стига. Не може да те е наела.

„Виж го ти! Не му се вярва.“

— Искаш ли да се обзаложим. Вече говорих с Кат.

— За какво, за пазаруване ли?

— Нае ме. Иска жена адвокат и мисли, че съм идеална. Утре сутринта подписваме договора.

— Каза ли й, че никога не си водила дело по углавно престъпление?

— Направих това, което ти би направил — победоносно заяви тя, усмивката й беше режеща като бръснач.

— Излъгала си? Майка Тереза на съдебната палата е излъгала?

— Не ме попита и не съм й казала.

— „Барксдейл“ е прекалено голямо дело. Не започваш с толкова голямо дело.

— Гледай само — подразни го тя, наслаждавайки се на страданията му.

— Знаеш ли колко е голям натискът при процес за убийство на известен човек? Всички те гледат. Медиите, големите акули адвокати, Опра^[1].

Беше се разгорещил. Май си струваше скъсаната блуза.

— Харесва ми да те гледам такъв, Соломон.

— Делото е свързано с извратен секс. Цялата ще се изчервиш, докато излагаш фактите.

— Голям експерт се извъди относно сексуалния ми живот.

— Двамата с Брус сте като бял хляб и майонеза. Може парченце авокадо от едната страна за разкош.

— Не можеш да ме вбесиш. Вече не.

— Вероятно го правите, докато гледате Лу Добс. „Амазон“ се качва с три долара, на Брус му се вдига със седем сантиметра.

— Изобщо не знаеш за какво става дума.

— Да бе, познавам такива като Бигбай. Няма задна прашка, няма кучешката, само мисионерската и толкова.

— Ако беше способен на човешки чувства, щях да кажа, че ревнуваш.

— Имаш нужда от мен, Лорд.

— Имам нужда от дясната си обувка. Дай ми я и си тръгвам.

— Мога да те направя страхотен адвокат.

— Обувката! Веднага!

— Имаш кураж. Имаш присъствие. Но си неоформена глина.

— И искаш да ме оформиш? Забрави.

Боже, такъв купон! Напомни й за нещо. За какво? Разбира се...

Размяната на остри реплики в ареста.

И това беше заредило батериите й. Дръгленето със Соломон беше като напрегнат тенис мач, двама добри играчи си мереха силите.

— Добре. Предавам се. — Соломон вдигна ръце и кърпата се плъзна надолу по хълбоците му.

— Какво?

— Успех с делото „Барксдейл“.

— Само толкова? Няма ли да се понапънеш за последно?

— Твое е, Лорд. Ще седя на предния ред и ще викам за теб.

Беше разочарована. Тъкмо започнаха да загреват и той се предаде.

— Влез — каза той. — Ще ти донеса обувката.

— Ще почакам тук.

— Важно е. За Боби. Ако реши, че си дошла да го отведеш, цяла нощ няма да може да заспи.

— Ако това е пак някой от номерата ти...

— Не и щом става дума за Боби — отвърна кротко той. — Никога, когато става дума за Боби.

^[1] Опра Уинфри — известна американска телевизионна водеща.
— Б. пр. [↑]

11. УСЛУГИТЕ НА РУДНИК

Стив беше излъгал. И беше казал истината. Това за Боби беше сто процента вярно. Боби беше на първо място и нямаше игрички и номера, когато ставаше дума за него. Но другото: *Успех. Твое е.*

Това си беше една голяма и тлъста лъжа.

Вината не беше негова, каза си Стив. Като нервен свидетел, който дава показания, Виктория сама се беше издала.

„Нае ме... Утре сутринта подписваме договора.“

Докато я въвеждаше в дома си, Стив не си направи труда да я поправи.

„Не, Вики, не те е наела, докато стройната дама не е подписала договора.“

Което означаваше, че имаше време до утре сутринта да открадне делото, както веднъж беше откраднал начален удар срещу университетския отбор на Флорида в бейзболен мач. Не беше подскочал на стартовата линия, като че ли се готви да скочи за топката. Почесваше се по задника, правеше се, че куца, приспиваше питчъра... после се втурна с всички сили към базовата линия.

— Къде е новият ти офис? — уж съвсем небрежно попита Стив.

— Още нямам.

Което означава, че ще се срещнат в дома на Барксдейл, заключи той. В ресторант щеше да е прекалено явно. Добре, половината му план беше готов. Щеше да иде в Гейбълс Истейтс преди Виктория. Какво щеше да каже, като пристигне — това щеше да го мисли по-късно, защото нямаше ни най-малко представа.

— Къде е моят Боби? — провикна се Стив, когато влязоха вътре.

Никакъв отговор.

— Хайде, хлапе. Искам да те запозная с един човек.

Пак никакъв отговор.

Стив се чудеше как Виктория ще реагира на момчето. Някои жени се стягаха. Други не му обръщаха никакво внимание. Няколко се бяха изплашили, но кой можеше да ги вини? Една романтична вечер

обикновено не свършваше с единайсетгодишно момче, което клечи пред леглото и лае.

Виктория огледа всекидневната на Стив, обзаведена като общежитие на някогашно студентско братство. Масичка за кафе, направена от дъска за сърф. Плакат на полузащитника Дан Марино. Скулптура, ако така може да се нарекат няколко стотици смачкани бирени кутии, оформени като голо женско тяло. Черното кожено канапе, което сякаш бе стояло под дъжда, беше заринато от вестници и списания. Общо взето, дом на позастарял тийнейджър.

Без предупреждение с мълниеносно движение една малко кокалеста фигура се стрелна от завесите на прозореца и се метна на дивана. Камуфлажната униформа я нямаше и момчето беше само по гащета.

— Ето те и теб — каза Стив.

Боби пхна колене под брадичката си, сгуши се в ъгъла на канапето и започна да се клати напред-назад. Беше толкова кльощав, че стърчащите му ребра приличаха на скеле на новострояща се яхта. Дългата му коса се нуждаеше от подстригване и черните му очила бяха целите омазани. Краката му бяха боси и беше наклонил глава така, че ухото му почти опираше до рамото. Виктория усети силна пробождаща болка. Момчето изглеждаше умствено недоразвито. Вероятно и физически също.

— Боби, това е Виктория Лорд — каза Стив.

— Здравей, Боби — поздрави весело тя в опит да успокои момчето. Приблжи се към канапето и протегна ръка, но момчето се скри още по-навътре във възглавниците.

— Боби не обича да го пипат — обясни Стив, като стегна кърпата около кръста си. На светло Виктория забеляза, че се поддържа във форма. Добре развит гръден кош и рамене. Отвърна поглед, искаше ѝ се да се облече.

— Виктория е моя приятелка — каза Стив.

В името на детето реши да не му противоречи.

— Няма да те отведе — продължи Стив мило, с глас, който никога не използваше в съда. — Помниш ли какво ти казах за нея?

— Че е цапната в устата богата кучка — отвърна спокойно Боби.

— Колко мило! — Виктория се насили да се усмихне.

— Чичо Стив каза и още нещо — гласът на момчето стана поплътен. — „Тя е хубава и умна, и е най-добрият новобранец, когото някога съм виждал.“

Изненадана, Виктория се обърна към Стив.

— Казал си това?

— Боби казва само истината. Не може да излъже, дори и да иска.

— Каква странна двойка сте!

— Каза, че нямаш рудницици — добави момчето.

— Стига толкова, Боби — намеси се Стив.

— Рудницици? — никога не беше чувала тази дума.

— Маратонки — каза Стив. — Като Рийбокс.

— Не, не са — отвърна Боби.

Виктория стрелна Стив с поглед, но той не се издаде с нищо.

— Боби е много специално хлапе — каза гордо той.

— Аз съм дебил, който го бива в неща, за които никой не го е грижа.

— Сигурна съм, че си много повече — отвърна Виктория.

Прекъсна ги един глас:

— Ще дойдеш ли обратно в леглото, Стив?

По коридора се зададе млада жена с дълга тъмна коса. Виктория я познаваше отнякъде, но не можеше да се сети откъде, защото жената имаше само златни халки на ушите и черни джапанки с мъниста. Гърдите ѝ бяха големи и кръгли, зърната ѝ гледаха навътре като леко кривогледни очи. Сега за Виктория имаше два гръдни коша, които да не гледа.

— О! — възкликна жената, като се опита да прикрие гърдите си, но ръцете ѝ бяха прекалено малки за целта.

— Това са рудницици — каза Боби, като посочи към гърдите на жената.

— О, госпожице Лорд! — каза тя. — Не знаех... Разбира се, София Ернандес. Съдебната стенографка с прозрачна блуза, достъпен телефонен номер... и огромни балкони.

— Здравей, София! — поздрави Виктория, след което се обърна към Стив. — Май е време да си вървя.

— Почакай секунда — той се запъти по коридора към спалнята.

Боби отново преправи гласа си, така че заприлича досущ на този на чичо му.

— „Доктор Харолд Рудник е сръчен пластичен хирург, завършил е Академията. Запазената му марка са добре оформените гърди, закръглени, без да висят. Ако ищцата иска нещо различно от традиционното напompване, трябва предварително да уведоми доктора.“

— Заключениеята пледоария на Стив, дума по дума — каза София на Виктория, ръцете й обгръщаха собствените й рудницици. — Направи ми ги безплатно, защото съм съдебна стенографка. Ако искаш, сигурна съм, че Стив може да ти уреди намаление.

Какъв беше любезният отговор на подобно предложение? Виктория не знаеше.

— Твоите имат хубава форма — продължи София. — Трябва ти само малко обем.

„Аз съм на чужда планета в далечна галактика. Как се озовах тук?“

Стив се върна във всекидневната, носеше обувката на Виктория и си беше сложил долнище на анцуг, слава Богу! Той хвърли една мъжка риза на София.

— Старите рудницици бяха силиконови — каза Боби. — Тъпи буци, пълни с невротоксини.

На Виктория й се искаше да сменят темата. София облече ризата, но не я закопча. Изглеждаше като една от онези реклами по списанията, които искаха да внушат нещо от сорта: „Сексът беше страхотен, да пийнем по водка.“

— Метил, етил, кетон — продължаваше Боби. — Циклохексанон, ацетон, поливинил хлорид, ксилол, етил ацетат, бензол...

— Стига си се перчил — скара му се Стив.

— Детето е гений — каза София. — Понякога и на мен ми се иска да съм всезнаещ идиот.

— Не съм идиот, вулво — извика Боби.

— Боби! Това е много грозна дума — каза София.

— Не, не е — запъна се момчето. — Вулва. Съществително, шестнайсети век. Идва от латинското *volva*, значи утроба.

— Научил си наизуст речника? — попита Виктория.

— Не целия. Искаш ли да играем на имена?

— Не знам как се играе.

— Кажу му едно известно име — намеси се Стив.

— А президентът Джордж У. Буш?

Момчето присви очи зад дебелия очила и прехапа устни. После за пръв път се усмихна и разкри два реда лъскави шини.

— ДЖУДЖЕТО ИЗТЪРБУШ НАПРЕД.

— Браво! — каза Стив.

— Казва се ангиограма — поясни София.

— Анаграма — поправи я Боби.

— Как го направи? — попита Виктория.

— Буквите се носят в главата ми и аз ги хващам. Кажу ми друго име.

— Моника Люински.

Боби се замисли за миг и после каза:

— И МОНИ ИСКА КЛЮН.

— Леле! — възкликна Виктория.

Стив седна на канапето.

— Боби страда от сетивно разстройство...

— Откакто мама ме държа заключен в клетка за кучета една година — допълни Боби.

— Мили Боже! — каза Виктория.

— Лявото полукълбо на Боби един вид се е изключило — каза Стив. — Имплицитна памет, логично и последователно мислене. Но дясното му полукълбо се е засилило. Експлицитна памет, навици и процедурно мислене.

— Мога да помня разни неща — обясни Боби.

— Изчели сме много медицинска литература заедно — каза Стив.

— Ние сме най-добри приятели — добави Боби. — Ще живея при чичо Стив, докато порасна достатъчно, за да забърша Джена Джеймсън.

— Съседка ли ти е? — попита Виктория.

— Не.

— Актриса е — поясни Стив.

— Май не съм гледала нейни филми — каза Виктория.

— „Дженатилия“ — побърза да изброи Боби. — „Устни услуги“, „С един, с всички“.

— Трябва да вървя — каза Виктория.

— Ще дойдеш ли пак? — попита Боби.

— Щом като веднъж е дошла... — Стив погали Боби по косата и го погледна с нескрита обич. Нямаше я нахаканата усмивка, измамническите номера. Вкъщи, с племенника си, Соломон е съвсем друг човек, помисли си Виктория.

Момчето коленичи на канапето и протегна дясната си ръка към Виктория и разпери пръстите си като ветрило.

— Виж го ти него — каза Стив. — Иска да си докоснете ръцете.

Виктория вдигна дясната си ръка и двамата допряха пръсти и длани.

— Също както с мама — каза Боби. — Само дето няма прозорец.

— Прозорец? — попита учудено Виктория.

— Стаята за посещения в затвора — поясни Стив. — Когато Боби беше малък, майка му беше в затвора и двамата се докосваха от двете страни на стъклото.

Виктория не искаше да притеснява Боби и да го пита защо майка му е била в затвора. В очите му зад очилата се криеше тъга и уязвимост.

— Моля те, ела пак — каза Боби.

— Ако чичо ти няма нищо против.

— Когато пожелаеш.

— До скоро, Соломон — каза Виктория. — Боби, ти си чудесно момче. София, радвам се, че видях теб и руднициците ти.

— Не се и съмнявам.

Стив изпрати Виктория до вратата.

— Успех с делото. Ако имаш нужда от съвет, просто се обади.

Соломон изглеждаше искрен, помисли си Виктория, когато прекрачи във влажната нощ и се отправи към колата си. Какво изпитваше, чувствата ѝ се бяха объркали като разплетена прежда? Нотка на разочарование, може би. Щяха да ѝ липсват искрите, които изскачаха, щом кръстосаха мечове. Имаше странното усещане за нещо свършило още преди да е започнало.

— Виктория, почакай! — извика Стив и забърза по каменната пътека към нея.

Незнайно защо вълнението зажува в нея като пчела срещу прозорец. Какво искаше той?

Стив ѝ подаде обувката „Гучи“ от змийска кожа.

— Забрави я — каза той, после се запъти обратно към къщи и затвори вратата.

3.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

Никога не пия преди мръкнало... преди два часа... преди обяд... преди да ожаднея.

13.

КРАДЕЦЪТ НА ДЕЛА

Може би го осъдих прибързано, мислеше си Виктория на сутринта след посещението си у Соломон. Е, в съда се правеше на каубой, стреляше наслуки по всичко, което се движи. Но у дома показваше и нещо друго. Освен гърдите си.

Независимо от всичките си недостатъци Соломон явно обичаше племенника си, а и момчето го обожаваше. Толкова малко мъже в днешно време бяха подходящи кандидати за бащи. Ако Соломон можеше да се излекува от няколко дузини вбесяващи черти, можеше да се окаже желана партия за някоя жена.

Виктория разсъждаваше над всичко това, докато караше под сянката на банановите дървета по Олд Кътър Роуд на път за къщата на Катрина Барксдейл. Даде газ и задмина един училищен автобус — опасна маневра на път с две платна, който се виеше по крайбрежието. Но времето беше главното, както обичаха да казват адвокатите. Заседателите се събираха тази сутрин. Беше плъзнал слух, че Катрина ще бъде обвинена в убийство до следобед. Виктория трябваше да подпише договора си и да я подготви за предстоящия арест и задържане под стража.

Докато все още преповтаряше снощните събития, осъзна, че Соломон я беше изненадал и с още нещо. Благородно се беше оттеглил от делото „Барксдейл“. Може и да не беше абсолютна акула, в края на краищата. Сега като си помислеше, имаше и други моменти, когато беше показвал човещина. Не я ли защити пред Рей Пинчър?

„Ще стане много добра, ако не изцедиш живота от нея.“

А и Боби беше повторил думите на чичо си: „Тя е хубава и умна и е най-добрият новобранец, когото някога съм виждал.“

Така че при повторното излагане на фактите беше склонна да преразгледа делото на господин Соломон. Съдеше го прекалено строго. Знаеше, че може да се държи оскърбително. Вероятно беше предизвикала лошото му държание със собственото си поведение.

Следващия път, когато се видя със Соломон, обеща си тя, ще се извиня и ще се държа по друг начин.

Докато завиваше по Казорина Конкърс, умът ѝ се насочи към задачата на дневен ред — „Щатът срещу Барксдейл“, — а Соломон не беше част от нея. Щяха ли да я обвинят в предумишлено убийство? Какви бяха доказателствата за това? Какъв беше мотивът? Което я доведе до друга мисъл — повече философска, отколкото юридическа. Защо всъщност съпрузите се убиват? Изглеждаше ѝ толкова чуждо. Соломон каза, че е бил защитник на повече от двайсет дела за убийство, и сега за миг ѝ се прииска да беше водила поне едно.

Искаше да изглежда уверена пред Катрина, но напрежението започна да пълзи по гръбнака ѝ. Представи си как Рей Пинчър дава пресконференция по време на вечерните новини. Укротява медиите като укротител на лъвове в цирка.

Може би трябваше да наеме фирма за връзки с обществеността. Да организира собствена конференция. Щеше ли да бъде етично? Нямаше организационна структура за процес с такъв висок обществен интерес.

Когато се отправи към залива, лек бриз раздвижи листата на извисяващите се в тревните площи по средата на шосето кралски палми. Мина покрай дузина постмодерни къщи, асиметрични бетонни кутии, проблясващи на утринното слънце. В дъното на пресечката, разположена върху един нос, заобиколена от трите страни с вода, се намираше Каза Барксдейл. Виктория премина през отворена порта от ковано желязо, мина през ромолящи бронзови фонтани и спря пред италианския палат от XVII век... построен през 1998 г. Майка ѝ, която си падаше по красоти и джвъчки, щеше много да хареса мястото. Огромно имение с дворцови градини и лоджии, арки и белведере, заврънкулки и орнаменти. Вътре имаше мраморни стълбища и покрити с мозайка подове, ламперии от тъмно дърво и гипсови орнаменти по тавана. Зад главната къща, с лице към канал, който водеше директно към залива, имаше издаден басейн с покрито с мозайка дъно и каменна тераса. На покрития с плочи пристан стоеше направената по поръчка яхта с романтичното име „Кат Мяу“.

Виктория беше идвала на няколко благотворителни партита — коктейли и канапета на терасата под шатра с климатик. Всеки път Чарлс и Катрина вървяха, хванати за ръце, минаваха от гост на гост,

разменяха няколко думи и благодаряха на всеки, че е помогнал на зоопарка, за симфонията или панаира на книгата. Дали после се бяха качвали горе, бяха сваляли официалните си тоалети и се бяха развилнявали с извратените си играчки?

Беше идвала на партитата с Брус, разбира се. Странно, че се сети за него точно сега. Мисълта за Брус изобщо не се връзваше с мисълта за извратени играчки. Соломон не беше много далеч от истината. Сексът с Брус не беше лош, но беше предсказуем. Е, голяма работа, че не се люлееха на трапец! Тя не се оплакваше, макар че думата, която понякога ѝ идваше на ума по време на напъните на Брус беше „усърдие“.

Издишаше на къси и равномерни интервали, сякаш пробягваше маратон. И също като бегачите на дълги разстояния беше издръжлив. Дотолкова, че понякога я претриваше до десетия километър.

Беше опитвала разни тактики да го позабърза. Езикът в ухото само го гъделичкаше и го забавяше. Смяната на позите и търсенето на нова точка на триене също не даде резултат. Но маратонците бяха за предпочитане пред спринтьорите, да не споменаваме пък тези, които не можеха да притичат по улицата. Освен това можеше да го научи, можеше да впрегне мотора. Досега Брус беше надминал всички минимални съпружески стандарти във всяко отношение, така че сексът изобщо не беше проблем.

Докато се приближаваше до входната врата, Виктория оправи полата си. Беше облечена в един от любимите си делови тоалети. Двуредно сако „Дзанела“ на тънки кафяви райета с широки ревери и разкроена надолу пола с дължина малко под коляното. Изчистена тъмнокафява копринена блуза и семпли — макар и неразумно скъпи — обувки „Прада“ с каишка през глезена. Само обувките бяха нови. Останалото, което щеше да струва поне 1200 долара в някой бутик, беше купила за една пета от тази цена от магазина за дрехи втора употреба в Сърфсайд.

Носеше велурено куфарче, вътре беше договорът, който саморъчно беше написала. Той щеше да оформи наемането ѝ като адвокат и хонорара ѝ. Беше оставила празно място за сумата. Колко трябваше да поиска? Достатъчно, за да плати студентския си заем, да наеме офис, да си отпечата бланки и визитки, да плаща на секретарка и да ѝ остане известна сума в банката.

Тя се приближи до триметровата врата, украсена с волути, която я накара да се почувства като в испански манастир. Натисна звънеца и след миг икономката от Хондурас — ниска, набита жена с бяла униформа — отвори вратата.

— Te estan esperando, senorita.

„Те ви очакват“. Испанският на Виктория беше поносим.

В Маями нямаше друг начин. Но това ли беше казала икономката? *Те?*

Обувките ѝ чаткаха по покритата с мозайка тераса на фоайето, докато Виктория вървеше след жената. Прекосиха една библиотека с хиляди томове, много от които бяха редки първи издания. Чарлс Барксдейл беше както сериозен колекционер, така и сериозен читател и често цитираше класиците. Следваха салонът за билиард и всекидневната с огромно каменно огнище в италиански стил. После излязоха през двойни врати и се озоваха в красиво оформен парк с покрита лоджия. Дочу тихото ромолене на вода от фонтана с плюещи херувимчета. Но чу и още нещо. Мъжки смях. Груб, просташки смях на търговец на коли, който току-що ти е пробутал кола с екстри, от които нямаш нужда. Заприличай на смеха на...

Не можеше да бъде!

Заобиколи фонтана и го видя, седнал до маса от червено дърво. Стив Соломон, хитрият, потаен кучи син. Носеше син блейзър със златни копчета над розово поло и бели панталони.

Златни копчета, розово поло, бели панталони!

Като някой банкер от Грийнуич в яхтклуба. До него седеше Катрина Барксдейл и се смееше с трепета на присмехулник. Прекалено много се забавляваше за жена, която щеше да бъде обвинена в убийство. Беше с яркочервено дълбоко изрязано горнище с презрамка само на едното рамо. Цепнатата пола беше бяла и с много ниска талия и излагаше на показ отгоре шоколадовия ѝ корем чак до под бюста, а отдолу — голяма част от хълбоците ѝ. Беше обута със сандали с каишки и ноктите ѝ бяха червени като потника. Не, това не ставаше за ареста.

— Виктория — изчурулика Катрина. — Ела при нас.

Гримът на Катрина беше малко тежичък за понеделник сутрин. Гарвановочерната ѝ коса се спускаше по раменете и стигаше до

млечнобелите ѝ гърди. Това ѝ придаваше вид на мелба с течен шоколад.

Когато Виктория се приближи, Катрина кръстоса дългите си крака и цепката се плъзна още по-нагоре по бедрото ѝ.

— Виктория, точно за теб говорихме.

— О, така ли? — Виктория се насили да се усмихне, но очите ѝ останаха сериозни.

Знаеше, че Катрина е родена под името Маргарет Катерин Густафсон в Кун Рапидсон, Минесота. Не че тя криеше произхода си. Напротив, разправяше надълго и нашироко за всяка стъпка нагоре. Беше подхвърляла пламтящи бухалки по мачовете на „Сейнт Клауд Стейт“, после играла снежна принцеса на кьнки в пътуващото шоу „Айс Къпейдс“. Според клюките, които се носеха в „Ла Горе Кънтри Клъб“, Катрина си допълвала към заплатата, като нощно време въртяла други бухалки в различни хотелски стаи по време на турнетата. После шоу с пера и голи цици в Лае Вегас, където се запознала с наскоро овдовелия Чарлс Барксдейл и това било любов от пръв двоен аксел. Поне за него. Виктория предпочиташе да вярва, че и Катрина е обичала Чарлс, но когато бедно девойче се ожени за по-възрастен богат мъж, винаги остават въпроси. Пинчър със сигурност щеше да ги повдигне.

— Колко умно от твоя страна да работиш заедно със Стивън — каза Катрина. — Точно ми разказваше за всичките си вълнуващи дела.

Това не може да е истина, помисли си Виктория. Вече почти очакваше някоя ниско кръжаща чайка да пусне поредното лайно отгоре ѝ.

— Здравей, партньоре!

Стив скочи и дръпна един стол. Съвършеният джентълмен. Съвършеният готов да те прекара, да ти отмъкне клиента и да ти задигне делото джентълмен. Точно когато отвътре ѝ беше станало толкова мило и приятно, той я беше изиграл жестоко.

„По дяволите, как може да съм толкова наивна!“

— Студен чай? — попита Стив, като се пресегна към каната, докато плъзгаше стола зад нея. — Ако езикът не ме лъже, това е нар.

— Наистина е нар — отвърна Катрина. — Добър език имаш, Стивън.

„Добър език? Наистина ли каза това?“

— Вероятно и двамата ще желаете нещо по-силно — продължи Катрина.

Дори и пред надвисналата опасност от затвор, тя не беше забравила етикета на Гейбълс Истейтс. Виктория се насили да запази спокойствие.

— Не, студеният чай е добре.

— Стивън? — попита Катрина.

— Обикновено не пия преди залез слънце — отвърна той. Превземаше се.

— Някъде по света слънцето сигурно вече е залязло. — Гласът на Катрина се завъртя като вино в кристална чаша.

— В такъв случай един малък малцов скоч, ако имате.

— Какво ще кажете за двайсетгодишно „Гленморанджи“?

— Като неделна разходка в гората — измърка той. — Три пръста чисто са ми достатъчни.

Катрина кокетно се усмихна и позвъни на икономката. Виктория хвърли на Стив поглед, който можеше да остави изгаряния втора степен, и попита:

— Какво пропуснах?

— Стивън ми разказваше, че сте станали съдружници — каза Катрина.

— Нима?

— „Соломон и Лорд“ — продължи Катрина.

— А ти какво каза на Стивън? — попита на свой ред Виктория, опитвайки се да не изпусне парата, която се надигаше отвътре.

— Всичко. Какво се случи онази нощ. И други нощи. Той ще ти разкаже.

— Нямам търпение.

— Повярвай ми — каза Катрина — има подробности, които ме карат да се изчервявам.

„Как можем да го видим под трите пръста фон дьо тен?“

— За човек на неговата възраст Чарли имаше особени желания. — Смехът на Катрина иззвня като джоб, пълен с монети.

Вдовицата Барксдейл явно доста добре понася тежката загуба, помисли си Виктория.

— През нощта, когато се случи — продължи Катрина, — Чарли имаше някаква вирусна инфекция на стомаха и си мислех, че няма да

му се лудува. Но той измъкна латекса и кожата и нагълта сто милиграма виагра. Искам да кажа, че неразположението изобщо не го спря.

— Удобно ли е да поговоря със съдружника си за момент — попита Виктория, като сложи ръка върху ръката на Стив, след което здраво заби нокти в китката му.

— Не се бавете — каза Катрина и намигна на Стив.

Виктория дръпна Стив да стане и го поведе към терасата.

Спряха под сянката на мостика на „Кат Мяу“.

— Какво си мислиш, че правиш? — Виктория се стремеше да говори шепнешком, но излезе като свистене от спукана гума.

— Разпитвам клиента ни.

— Моят клиент.

— Мисля, че ме хареса.

— И дог би харесала, стига да има топки.

— За твое добро е Виктория. Имаш нужда от мен.

— Ти ме излъга. Снощи ми каза „Твое е.“

— Беше полулжа. Половината е твое.

— Точно когато започнах да си мисля, че у теб има нещо човешко.

— Наистина ли? Благодаря.

Изглеждаше искрено трогнат, сякаш най-милото нещо, което бе чувал за себе си, беше, че не е просто буца ненужна протоплазма.

— Сигурен съм, че ще работим страхотно заедно.

— Забрави. Ще докладвам пред Колегията.

— Да не забравиш да им кажеш, че си заблудила Катрина за опита ти като адвокат. Лошо. Много лошо.

— Заплашваш ли ме?

— Опитвам се да насоча гнева ти в друга посока. Помисли си колко добре ще се почувстваш да победиш Пинчър в съда.

— Почти толкова, колкото и да те видя лишен от адвокатски права.

— Когато казах, че имаш закваска на страхотен адвокат...

— Беше лъжа. Случайна реплика.

— Беше истина.

— Забрави го. Не мога да работя с теб.

— Прекалено късно е. Катрина вече ми написа чек. На името на Соломон и Лорд.

— Няма такава фирма. И никога няма да има.

Стив се извърна да погледне към парка и махна с ръка на Катрина.

— Добре. Фирма за едно дело сме. Печелим, губим или се оттегляме, после се разделяме. Но засега...

— Не става. Ще кажа на Кат, че си мошеник и измамник.

— Ще заприличае на клоуни. Никой от нас няма да получи делото.

— Копеле такова! Нищожество! Лайномет!

— Продължавай! Изкарай всичко навън.

Бяха застанали на ръба на пристана, огромната яхта се издигаше над тях. Еднометров метален гафел беше закачен на куки, монтирани на пилони. Можеше да го грабне, да му разбие черепа и да го бутне във водата. Ако се опиташе да изпъзни на брега, щеше да го удари. Отново. И отново. Щеше да гледа как се свлича в безформена купчина от натрошени кости и кървава пяна. Оправдано убийство. Нямаше съдебни заседатели, които биха я осъдили.

— Повярвай ми — каза той. — Някой ден ще ми благодариш.

— Някой ден ще те убия.

— И да ти харесва, и да не ти харесва, двамата сме свързани.

Бясна, тя се завъртя така, че да не го гледа. Нуждаеше се от план. Можеше да го разбие на парчета, в това нямаше никакво съмнение. Но какво щеше да си помисли Катрина? Че не може да си обърше сама задника. Соломон беше прав, дявол да го вземе. Отвореше ли си устата, и двамата губеха.

Тя се завъртя с лице към него.

— Наистина ли написа чек?

Като се усмихна като гушер на припек, Стив потупа джоба на самото си.

— Тук е. Десет хиляди долара.

— Десет хиляди? За убийство? Шегуваш ли се? Трябваше да е шестцифрен.

— Естествено, че трябваше. Но децата на Барксдейл са подали иск срещу Катрина за „опетняване на името му“, всички пари са блокирани. Няма почти нищо на свое име.

— Има повече от десет хиляди.

— Боже, от един ден си на свободна практика и вече се овълчи! Виж, ще се сдобием с известност, която струва милиони, а ако спечелим, парите се освобождават и на нас ни се плаща.

— С известност нищо не мога да си купя.

— Защо вие, богатите, толкова се тревожите за пари?

— Не съм богата, кретен такъв!

— Ами дрехите ти?

— Втора употреба.

— А бижутата?

— Остатъци от майка ми.

— Принстън? Йейл?

— Стипендии и заеми.

— О! — въздъхна той съкрушено. — А аз се надявах, че ще можеш да поемеш разходите за експертна оценка, лабораторни тестове и консултанти.

— Ти си абсолютен тъпанар! Разорена съм.

— Ето ти още една причина да се държиш за мен.

— За никого не се държа.

— Добре, ти се заемаш със закона, аз поемам фактите.

— Ще си помисля, ако си разделим хонорара шейсет на четирийсет за мен — каза тя.

— Шейсет на четирийсет за мен. Осигурявам ти свободно място в офиса ми мезонет.

— Имаш мезонет?

— На последния етаж. В двуетажна сграда.

— Обзалагам се, че е същински цирк — каза тя. — Петдесет и пет на четирийсет и пет за мен.

— Петдесет на петдесет. Можеш да използваш секретарката ми. Пише по сто думи в минута. На испански. На английски пише всичко фонетично, така че трябва да проверяваш всяка дума.

— Няма ли да има нещо против да работи допълнително?

— Няма значение. Условието на предсрочното ѝ освобождаване от затвора беше да има работа.

— Супер! — възкликна тя, слепоочията ѝ започнаха да пулсират.

— Направо супер!

— Значи се споразумяхме?

Тя се замисли за миг преди да каже:
— Не преди да обещаеш да спазваш някои основни правила.
— Всичко което поискаш.
— Преставаш да се правиш на мачо. Ще се отнасяш с мен като с равна.
— Дадено.
— Няма да правим нищо неетично.
— Естествено, че няма.
— Без повече ученически шегички за сексуалния ми живот.
— Или липсата на такъв?
— Точно това имам предвид.
— Пробвам докъде може да стигна. Значи — съдружници?
— Само за това дело.
— Добре. Дай да си стиснем ръцете.

Тя протегна ръка, но той не я стисна. Вместо това разпери пръсти като ветрило, както беше направил Боби. Тя се поколеба за миг — по дяволите, щурава работа, но какъв избор имаше? — вдигна ръка и я притисна към неговата.

Стив се взря в очите ѝ, докато ръцете им се допираха, чудеше се колко дълго щеше да остане в това положение. За пръв път се докосваха и едно беше сигурно — той нямаше да се дръпне пръв.

Тя улови погледа му и свали ръката си.

Изведнъж водата забълбука и двамата се стреснаха. Двигателите на „Кат Мяу“ бяха запалени и водата откъм кърмата се пенеше.

— Здравейте! — гласът идваше отгоре. — Съжалявам, ако ви стреснах.

На мостика до руля стоеше потъмнял от слънцето мъж, облечен в бяла риза с еполети. Беше около трийсет и пет годишен, наперен, с мустаци, авиаторски слънчеви очила и синя бейзболна шапка.

— Ще ми помогнете ли с въжетата?

— Няма проблем — каза Стив. Заобиколи откъм предния кнехт, развърза въжето и го хвърли на борда.

Катрина се провикна от парка:

— Къде отиваш, Чет?

— В марината. Уредът за измерване на водородния окис се е скапал. Ще се върна преди мръкнало. — Той погледна надолу към Стив, който развързваше въжето откъм кърмата. — Красавица е, нали?

За миг Стив помисли, че говори за Катрина.

— Шейсет и четири фута и е много бърза — каза мъжът.

О!

— Може да развие осемнайсет възела, ако сте добри приятели.

— Мъжът се разсмя и Стив хвърли въжето от кърмата на борда.

— На яхтата ли живеете? — попита Виктория и Стив се усмихна. Готвеше се да попита същото.

— В капитанската каюта — отвърна Чет.

— Тук ли бяхте в нощта, когато е починал Чарлс? — продължи тя. Това беше и следващият въпрос на Стив. Беше се оказал прав за Виктория. Имаше страхотна интуиция. — Господин...

— Манко. Наричайте ме Чет. Спях в стаята си в имението. Госпожа Би ме извика веднага. Отидох още преди бърза помощ, но господин Би вече беше мъртъв.

— Ще ни се наложи да поговорим с вас, господин Манко — каза Виктория.

Стив се усмихна, харесваше му как звучи „ни“.

— Няма проблем — каза Манко. — Винаги съм наоколо. — После махна на Катрина, даде газ, майсторски отдели яхтата от дока и я отправи към открито море.

— Мислиш ли, че ще потвърди фактите? — попита Стив.

— Надявам се.

— И аз. Защото в противен случай ще се окаже съучастник.

На лоджията икономката от Хондурас се беше върнала с питиетата им и трима неканени гости. Двама цивилни детективи и Рей Пинчър.

— Вече? — каза Виктория.

— Да се залавяме за работа, съдружничко — каза Стив.

Те бързо се върнаха обратно и чуха как Пинчър съобщава на Катрина, че съдебните заседатели я привличат под отговорност за предумишлено убийство и че има право да запази мълчание.

— Нашата клиентка ще се възползва от всичките си права! — извика Стив.

— Соломон и Лорд. От една и съща страна? — каза Пинчър и очите му проблеснаха. — Ще бъде забавно.

— Какво иска да каже с това? — попита Катрина.

— Шшшт! — отвърна Стив. — Запазваш мълчание.

— Искаме да се осигури вход без журналисти към ареста.

— Не е задължително.

— Никакви предварителни изявления пред медиите — продължи Виктория. — Не искаме циркове.

— Циркът е хубаво нещо — възпротиви се Стив. — Цирк на открито е дори още по-добре.

— Госпожа Барксдейл има нужда от двайсет минути, за да се облече — заяви Виктория.

— Да кажем час — намеси се Стив.

Пинчър грейна и се обърна към един от детективите.

— Дел, мисля, че на тази можем да й вземем входна такса.

Разтревожена, но без да губи самообладание, Катрина се изправи и се запъти към къщата.

— Извинете ме — каза тя на Пинчър, — но адвокатите ми ме посъветваха да запазя мълчание.

Стив дръпна Виктория настрана и ѝ каза:

— Върви да ѝ помогнеш. Знаеш ли какви дрехи да избереш?

— Нещо приглушено — каза Виктория. — Да кажем костюм с панталон на „Каролина Херера“.

— Грещиш — отвърна Стив. — Впита рокля, може и от тези с леопардовите шарки, с голи рамене. Да се виждат циците. И чорапи с дупки.

— Мрежести? — Виктория беше шокирана.

— Да. Яркочервено червило, кърваво червено.

— Искаш клиентката ни да прилича на проститутка?

— Искам да изглежда като селско момиче, невинна наивница от Средния Запад, покварена от развратния старец, за когото се е омъжила. Превърнал я е в перверзна сексуална робиня.

— Мислиш ли, че номерът ще мине?

Тонът на Стив, който изразяваше справедливо възмущение, беше репетиция за пред съдебните заседатели:

— Как смее държавата да обвинява в убийство жена, чието единствено престъпление е, че се е опитвала да задоволи порочните желания на съпруга си? Каква е вината ѝ, освен че се е отдала прекалено много, без да съзнава опасността?

— Това ли е защитата ни?

— Засега разполагаме само с това — каза Стив.

ОТ ИМЕТО НА ОКРЪЖЕН СЪД НА ЕДИНАЙСЕТИ СЪДЕБЕН ОКРЪГ

И ОБЛАСТЕН СЪД НА МАЯМИ-ДЕЙД,

ФЛОРИДА — ЕСЕННА СЕСИЯ, 2005

ОБВИНИТЕЛЕН АКТ

ПРЕДУМИШЛЕНО УБИЙСТВО

ВХ. № 782.04(1) & 775.087

ЩАТ ФЛОРИДА СРЕЩУ КАТРИНА БАРКСДЕЙЛ

В ИМЕТО И ВЪЗ ОСНОВА НА ПРАВОМОЩИЯТА,
ДАДЕНИ НА ЩАТ ФЛОРИДА:

Върховните съдебни заседатели на щат Флорида, призовани по закон и заклели се да разследват и да се произнесат справедливо от името на областния съд на Маями-Дейд, под клетва постановиха, че на 16 ноември 2005 година в област Маями-Дейд, щата Флорида, КАТРИНА БАРКСДЕЙЛ противозаконно е извършила углавно престъпление и е убила човек, а именно ЧАРЛС БАРКСДЕЙЛ, като умишлено е целяла да предизвика смъртта на гореспоменатия ЧАРЛС БАРКСДЕЙЛ чрез удушаване с оръжие, а именно кожено приспособление, в нарушение на наказателно постановление 782.04(1) и

775.087 и дава лош пример за извършването на други подобни дела, нарушаващи закона, спокойствието и властта на щат Флорида.

Мичъл Каплан
Председател на Висшия състав
на съдебните заседатели

4. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

Никога няма да нося пейджър, да карам порше и да се перча с ключ от „Фи Бета Капа“... дори и да ги имах.

13.

СЕКСИГРАЧКИ

— Искаш да кажеш, че Чарлс Барксдейл е насилвал Катрина да правят извратен секс? — опита се да надвика вятъра Виктория.

— Не физически — отвърна Стив. — По-скоро емоционален натиск: „Ако ме обичаш, ще направиш това.“ И финансов: „Виж какво ти дадох.“ Плюс основния коз: „Ако не носиш кожени дрехи, ако не ми нашибаш задника, ако не искаш да ме връзваш, ще те зарежа и ще си намеря някоя друга, която ще иска.“

Виктория се усъмни:

— Кат ли ти го каза?

— Кое?

Стив натискаше копчетата, търсейки радиостанция. Гюрукът на древния му кадилак беше свален и двамата се движеха през Маями Козуей към Саут Бийч, колата оставяше дири от задушлив пушек след себе си. На задната седалка Боби четеше с мълниеносна скорост наръчник по съдебна медицина „Медико-юридическо разследване на смъртта“. Виктория беше видяла една снимка от аутопсия и се беше извърнала.

Момчетата Соломон, както беше започнала да ги нарича наум, я бяха взели от дома ѝ, Стив беше казал, че може да поработят на път към офиса. Като видя кабриолета, разбра, че косата ѝ щеше да стане на нищо за две минути. Но като добър боец не се оплака.

Беше на другия ден, след като подписа договора с Катрина, която веднага беше арестувана, бяха ѝ взели отпечатыци и я бяха затворили за предумишлено убийство. Имаха да свършат сто неща, като започнеха с подготовката за заседанието, на което щеше да се разгледа гаранцията. Виктория не беше имала време да разпита новата им клиентка и беше принудена да разчита единствено на преразказа на Стив за това, което Катрина му беше казала. Естествено, не си беше водил записки. Ако тя беше водила шоуто, щяха да имат записана на касета всяка сричка и показанията вече щяха да са отбелязани с индекси и подчертани с различни цветове. Когато каза това на Стив,

той снизходително се усмихна и ѝ каза, че в началото на делото е по-добре да оставиш паметта на клиента гъвкава.

Гъвкава, помисли си тя. Хлъзгава адвокатска дума.

Нищо нямаше да излезе от този насилствен брачен съюз. Разбира се, Соломон имаше голям опит. Но беше толкова агресивен, безпardonен, че щеше да ги вкара в невероятна беля. Още му беше бясна, задето ѝ открадна клиентката, но се беше заклела да му свикне на номерата. Това дело ѝ трябваше, за да си стъпи на краката, да започне да изгражда практиката си. Колкото до ученето на процедурните тактики от Соломон, внимателно щеше да наблюдава всеки негов ход и после да прави точно обратното.

Явно беше успял да намери станцията, която искаше, защото престана да си играе с копчетата и Робърт Палмър запя, че жената е направо неустоима. Виктория се надвикваше с музиката и с вятъра:

— Кат ли ти каза, че Чарлс е щял да я зареже, ако не е изпълнявала желанията му?

— Не с тези думи. Аз попълних празните места вместо нея.

— Казал си ѝ какво да говори?

— Допълних отговорите ѝ.

— Има голяма разлика, а?

— Това им е работата на адвокатите, Виктория.

Виктория, помисли си тя. Няма вече „Вики“. Поне започваше да се отнася с уважение към нея. Докато минаваха по моста, тя завистливо погледна към огромния кораб за круизи, който минаваше през канала и се отправяше към Атлантическия океан. Пътниците махаха на рибарска лодка, която пореше по дирята, останала след тях. Въздухът имаше солена вкус и вятърът брулеше косата ѝ.

— Твърдиш, че Чарлс е принуждавал Кат да го души като част от съпружеските им отношения — продължи тя.

— Съпружески отношения? Кой говори така?

Виктория махна към задната седалка.

— Аз говоря така пред деца.

Боби се обади:

— По странен начин са се клатили с кожената пръчка. Голяма работа!

На входа на ферибота светна червено и Стив рязко спря, спирачките изскърцаха като крясък на пеликан. Сутрешното слънце

беше все още ниско на югозапад в небето, но топлеше като ръкавица лицата им. От другата страна на канала се издигаха стотици жилищни небостъргачи за милиони долари, защитени с ров от реалния свят. Право пред тях имаше градски автобус, билбордът отзад рекламираше безплатни консултации с усмихнат мустакат адвокат. *Hablamos Espanol.*^[1]

Виктория махна с ръка, за да разкара дизеловите изпарения.

— Можеш ли да вдигнеш гюрука?

— Не работи — отвърна Стив.

Тя направи физиономия, но не каза нищо.

— Извинявай, че не карам порше като Бигбай — каза Стив.

— Не започвай.

— Не нося пейджър, нито ключ от „Фи Бета Капа“ като баровеца.

— Ти нямаш ключ от „Фи Бета Капа“ — контрира го Боби.

— Благодаря за подкрепата, хлапе — отвърна Стив.

Пак се заигра с радиото, избра нещо, което звучеше като сутрешна тръба, и Боби доволно се провикна:

— „Стрелецът ритна камбаната“.

— Класика — каза Стив, когато песента започна.

Виктория се заслуша за миг, нещо за резове и сълзи и хвърляне на топове, но не можа да му хване смисъла.

— Не обичаш ли реге? — попита Стив.

— Не разбирам жаргона.

— Ще те науча. Това е езикът на захарните плантации, музика на потиснати и бунтари.

— Ти за бунтар ли се смяташ? Адвокат с мачете?

Той повдигна рамене.

— Просто ми харесва музиката.

Светна зелено, Стив запали двигателя и старият кадилак се задави и закашля, но успя да задмине автобуса.

— И докъде бях стигнал?

— Секс — припомни му Боби.

Виктория попита:

— Наистина ли разговорът е подходящ за момче...

— Боби ги знае тези работи — прекъсна я Стив. — Катрина си слага кожена маска и дантелен корсет и връзва Чарли с разперени ръце

и крака на леглото. Той има яка на врата си с две кожени каишки, които са вързани за стълбовете на кревата. Затяга яката около врата си, като се обляга назад, и я отпуска, като се навежда напред. Идеята е да си спре кислорода и да увеличи силата на оргазма си.

— Асфиксифилия — поясни Боби. — Четох за един човек, който си увил с жица пишоната, вързал я за две лъжички за кафе, наврял едната в задника си, другата в устата, като преди това ги бил свързал с електрически източник. Познайте какво станало?

— Причинил голямото спиране на тока през 2003 година? — отвърна Стив.

Боби издаде звук, сякаш парче бекон се пържеше в тиган.

— Електроекзекуция.

— И Барксдейл имал нещо в устата. Латексов чеп.

— Това е отвратително! — Виктория сбърчи нос.

— Но засяга защитата ни. Защо?

— Защото не е можел да извика с тази изкуствена джаджа в устата — отвърна тя.

— Искаш да кажеш — изкуствен чеп.

— Някои жени съдебни заседателки може да се обидят от думата. Така че реших да я смекча.

„Да я смекча? Наистина ли го казах?“

Стив се разсмя.

— Това е криминално дело, а не „Улица Сезам“. Знаеш ли колко думи има за пенис?

— Аз знам двайсет и шест — намеси се Боби. — По една за всяка буква от азбуката.

— Успокой топката, хлапе — каза Стив.

— Анаконда, бастун, велурен кальф...

— Не сега, Боби!

— Градински маркуч, джойстик, едноок червей...

— Сложи точка.

— Жило, змей с дисаги, идалго...

— Казах стига! — заповяда Стив.

— Като се замисля — каза Виктория, — когато аз бях ученичка, учехме само речта на Линкълн при Гетисбърг^[2].

— Не ме гледай мен — отвърна Стив. — Не съм го учил аз тези работи.

— Кашер краставичка — побърза да го опровергае Боби. — Това ти ми го каза.

— Това е част от етническото ти наследство. Виж, няма лошо да се ебаваш с нас, но ако продължиш в същия дух и пред доктор Равкдрайв, тя ще те сметне за перверзник и ще те навре в някоя държавна болница.

— Коя е доктор Равкдрайв?

— Лиса Равкдрайв — поясни Боби — ДРИСЛИВА КРАВА.

— Предупреждавам те — каза Стив и после се обърна към Виктория. — Равкдрайв работи за Семейни грижи. Искане да ми отнеме Боби.

— Чичо Стив казва, че ще идем на някой безлюден остров, ако съдията е против нас.

— А защо просто не обжалвате? — попита Виктория.

— Хайде да не се разсейваме — рече Стив. — Барксдейл лежи проснат на кревата. Катрина прави магиите си и го изпразва. Развързва му ръцете, но му оставя яката. После се измъква от леглото и отива до бара.

— Защо не го е отвързала тогава?

— Казва, че бил готов за втори рунд след почивката. Така че тя си налива питие на бара и чува че нещо става в леглото. Чарли се мята и от гърлото му излиза хриптене. Тя се спуска към него и вижда, че яката се е впила във врата му. Отнема й малко време да отпусне каишките, но когато успява да свали яката, той вече не диша. Набира девет-едно-едно. Край на историята.

Виктория обработваше информацията, докато се насочваха на изток по Фифт Стрийт, на три пресечки от океана. Бяха оставили центъра на Маями зад гърба си, неговите небостъргачи, напълнени като пчелни пити с адвокати и банкери в тънки вълнени костюми, улиците, обгърнати от прохладните сенки на самите сгради. Тук всичко беше по-ярко, цветовете на ниските измазани сгради, шортите и ризите на хората, които влачеха хладилни чанти и сгъваеми столове към плажа. Неочаквано се почувства щастлива, че е с момчетата Соломон и работят заедно, на светове разстояние от претъпканите зали и коридори на съдебната палата.

— Случайно задушаване в резултат на извратен секс? — каза тя. — Мислиш ли, че съдебните заседатели ще го преглътнат?

— Не знам, но ще перифразирам въпроса ти при подбора на съдебните заседатели.

— Знаеш какво искам да кажа. Изглежда доста невероятно.

— Само защото двамата с Брус никога не сте опитвали нещо по-екзотично...

— Не започвай — строго каза тя. — Нямах ни най-малка представа какво правим двамата с Брус.

— Разкажи ми всичко подробно. Имам трийсет секунди.

— Спри колата!

— Стига де, само се пошегувах.

— Спри веднага!

Той отби и спря до бордюра. Една сива рибарка прелетя наблизко и изчурулика *кери, кери, кери* — също като изоставен любовник.

— Какво ти става? — попита Виктория, без да изчака отговора. — Тъкмо почнахме да се разбираме и ти пак започна с лайнарщините. Извинявай, Боби.

— Няма проблем — чу се глас от задната седалка.

— Ако ще работим заедно, трябва да престанеш да се държиш така.

— Добре. Добре.

— Трябва да сдържаш простака в себе си.

— Извинявай. Нека да продължим нататък.

— Не бързай толкова — каза Виктория. — Дай да стигнем до корените на това.

— Няма корени.

— Да погледнем вътре в Стив Соломон.

— Вътре няма нищо — изстреля той в отговор.

— Признай си честно — тя го погледна втренчено и улови изблик на страх в очите му. О, това е нещо ново, реши тя. Вероятно можеше да се справи със самоуверена жена в съда, но ако някой навлезеше в личното му пространство, се разтреперваше от страх. — Кажи ми честно, Соломон, падаш ли си по мен?

— Какво!

— Фантазираш ли си разни неща преди лягане? Ние двамата между лавиците с книги в юридическата библиотека?

— Никога не съм бил в юридическата библиотека.

— Пишеш ли името ми върху записките си и рисуващ ли сърце около него?

— Не си мой тип, Лорд.

— Защо? Имам мозък, но нямам рудницици.

— Точно така. Върви да се ожениш за Краля на авокадото.

— Защо злобееш толкова срещу мен? На какви чувства не даваш израз?

— Първоначално реших, че си богата нахалница. Безкомпромисна, арогантна и нахакана. Но със страхотни крака. Мислех, че съм го изразил доста ясно.

— А сега?

— Сега, понеже се налага да работим заедно, те търпя.

— И това е всичко — каза тя.

— Това е всичко.

— Добре, тогава значи е взаимно — отвърна тя.

Десет минути по-късно Стив паркира колата на открития паркинг и минаха пеша по Оушън Драйв, като се смесиха с обичайната навалица от почернели туристи и скейтбордисти. Беше слънчев топъл ден, от Атлантика подухваше постоянен бриз. Докато вървяха към офиса му, Стив се опита да анализира това, което току-що се беше случило. Защо беше започнал с тези евтини шегички? Защо не можеше просто да си признае какво изпитва?

Защото не казваш на годеницата на друг мъж, че въздухът започва да пращи, когато влезе в стаята и да съска, когато си тръгне.

Ето това беше болезнената истина. Макар да знаеше, че не го бива по интроспекциите, той бръкна още по-дълбоко. Откакто разбра, че Виктория е сгодена, полагаше всички усилия да се убеди, че не го привлича. Сега направи всичко възможно, за да я вбеси. Чувстваше се като непохватен шестокласник, който понеже не може да заговори най-хубавото момиче в класа, дърпа плитките ѝ. И тя просто го отблъсква.

Бъди честен, Соломон. Падаш ли си по мен?

Nolo Contendere. Щеше да се признае за виновен в извършването на по-малко престъпление, за да избегне преследването за по-тежко, но само пред себе си. Пред Виктория ще задържи фронта и ще се прави,

че едва я понася. Никога не би споменал за чувствата си и със сигурност не би предприел нещо в тази посока. Първо, защото щеше да навреди на общата им работа. Второ, защото в този несигурен свят беше сигурен поне в едно: каквото и да изпитваше той към Виктория Лорд, тя не изпитваше нищо подобно към него.

[1] Говорим испански (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Историческа битка по време на Войната за независимост. — Б. пр. ↑

5. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

Никога не бих направил компромис с идеалите си, за да постигна нечия друга дефиниция за успех.

14.

УСПЕХ СРЕЩУ ПРЕВЪЗХОДСТВО

— Първо аз — извика Боби и тичешком се втурна в покритата с мазилка розова двуетажна сграда.

Беше строена през 30-те години, но нямаше нищо от чара на арт деко. Никакви изящни извивки или орнаментални фризове. Никакви дъбови или катедрални тавани. Стените бяха направени от хоросан, примесен с пясък от плажа и разяждащото действие на солта причиняваше корозия на водопровода и електроинсталацията. В резултат на това сградата беше подложена на спиране на тока и преливане на тоалетните. Табела на стената с цвят на зеленикава морска пяна гласеше „Манекените“.

Три млади жени — невероятно високи, невероятно слаби — прекрачиха входа и излязоха навън. И трите бяха с изрязани шорти, изрязани горници и отворени сандали с десетсантиметрови токчета.

— Здравсти, Стив — изгукаха в един глас.

— Чакай да отгатна — каза Виктория. — Секретарките ти.

— Това е модна агенция — призна Стив.

— Сериозно? Аз пък реших, че е Върховният съд.

— Добре, слушай, Лорд. Да стигнеш до офиса ми е все едно да минеш по нагорещени въглени, така че каквото и да става, не спирай.

— Защо?

— Ще видиш.

Стив хвана Виктория за ръка и бързо я преведе през вратата. Във фоайето две други млади жени — метър и осемдесет високи близначки с дълги лепеноруси коси — стояха на регистрацията и разглеждаха контактни копия на снимки в близък план.

— Здравсти, Стив — казаха те едновременно. — Кога ще...

— Лекси, Рекси — поздрави ги Стив, без да спира. — Не сега.

— Но ти обеща — каза Лекси. Или може би това беше Рекси.

— Дължиш ни го — намеси се и другата. — Помниш ли?

— Зает съм — опита се да се провере покрай тях, но жените, слаби като вейки, грациозно се извъртяха въпреки сандалите с високи

токчета и му препречиха пътя. В прилепнали минирукли, едната сигнално червена, а другата сигнално зелена, с разкрачени крака, двете изглеждаха като Айфелови кули близнаци с коледна украса.

— Знаеш ли как се паркира на Оушън Драйв? — попита Лекси.

— Знам, знам — каза Стив.

— Къде са ни тогава стикерите за инвалиди? — намуси се Лекси.

— Днес трябваше да вървим три пресечки — добави Рекси.

— С нашите обувки „Джими Шус“ — възмути се Лекси.

— Не сте инвалиди. — Стив се провря между двете жени.

— Анорексията не се ли брои? — попита Виктория.

— Хайде! Моят офис — *нашият* офис — е на втория етаж. —

Стив се опита да я накара да побърза. Боби вече се качваше по стълбите.

— Мезонетът — каза Виктория. — Помня.

— Стига си се занасяла. Не плащам наем, вместо това уреждам правните проблеми на агенцията. Върша работа и на моделите. Номерът е да се качиш горе преди да...

— Стив, почакай малко! — една потъмняла от слънцето млада жена в шорти от ликра и спортно горнище се приближи към тях.

— По-късно, Джина — каза Стив. — Сега имам работа.

— Аз също.

Освен нацупена муцунка и надути гърди — рудницици, реши Виктория, — Джина имаше медноруса коса, лъскава като ново пени и подстригана на черта с бретон. Манекенката протегна лявата си ръка и показа диамант с големина на очна ябълка.

— Пако ме помоли да се омъжа за него.

— Явно си приела — каза Стив.

— За една нощ. После размислих. Той е поредният евробогаташ, който иска да клати модели. Сега нищожеството си иска пръстена обратно.

— Какво нахалство!

— Не трябва да му го връщам, нали?

— Откъде да знам? — попита Стив.

Виктория се намеси:

— По правило годежният пръстен се смята за подарък. Така че дори да няма сватба, жената запазва пръстена.

— Личи си кой е получил награда книга по договорно право — каза Стив с престорено възхищение. — Джина, това е Виктория, новата ми съдружничка.

— Супер! — каза Джина. — Ще ми станете ли адвокат, ако копелето реши да ме съди?

— Трябва да те предупредя, Джина — продължи Виктория с адвокатски тембър — ако си смятала да скъсаш *ab initio*, годеникът ти може да те съди за измама и да си получи пръстена обратно.

— Аб какво? — попита Джина.

Боби се намеси:

— *Ab initio* — от началото. Тоест още от началото ли си планирала да разкараш човека, както разкара търговеца на изкуствени торове, който плати за циците ти?

— Голяма уста имаш, Боби — каза Джина. После ахна лекичко и сграбчи лявата ръка на Виктория. — Леле боже! Виж твоя! Страхотен е! — Буквално й потекоха лигите над диаманта, полиран във формата на смарагд, поставен на четири пиедестала с малки диамантчета, които се нижеха нагоре по каналчетата от двете им страни. — Моделът е страхотен. Малките диамантчета са като бляскава стълба към небето.

— Защо му е на един мъж да подарява на жена подобен пръстен — попита Стив, — когато само за малка част от парите може да си купи плазмен телевизор?

— Не го слушай — каза Джина. — Той е най-неромантичният мъж, с когото съм спала. А съм прекарала доста кретени.

— Но виж кой се оказа най-големият — усмивката на Виктория беше толкова сияйна, колкото и диамантът ѝ.

— Виктория, ако скъсаш с годеника си, ще му върнеш ли пръстена? — попита Джина.

— Със сигурност ще се омъжа за Брус, така че това е хипотетичен въпрос.

— Но ако все пак нещо се случи — настоя Джина, като тръгна с тях нагоре по стълбите. — Ако го хванеш да ти изневерява.

— Не мога да си представя Брус да направи подобно нещо — отвърна Виктория.

— Аз мога — рече Стив. — Хванат на калъп със закръглено авокадо.

— Или ако ти омръзне и си намериш някой друг? — настоя Джина.

— Това — каза Виктория, повече от напълно уверена, — никога няма да се случи.

Виктория разгледа чакалнята на Стив също както детектив местопрестъпление. Избледняла мазилка по стената и примигващи флуоресцентни лампи. Клиентски столове, покрити с напукана изкуствена кожа, но клиентите ги нямаше. Секретарката седеше на бюрото си и добре че телефонът не звънеше, защото тя нямаше да може да го вдигне. Секретарката беше надувана кукла в естествен ръст, която приличаше страшно много на Памела Андерсън по бикини. Бюрото ѝ беше затрупано от празни картонени кутии от китайска храна и купища неотворена поща. Повечето пликове приличаха на сметки.

Виктория никога не беше виждала офис на адвокат — и изобщо друг офис — подобен на този. Мокетът, някога индустриално сив, беше осеян с петна от кафе, а малкото чисти места бяха протрити. Въздухът миришеше на прах и плесен.

Добре, не беше очаквала ламперия От тиково дърво, но това...

Какъв неудачник...

Опита се да потисне онова, което чувстваше. Че е била измамена. Че Соломон е мошеник на дребно, евтин далавераджия — направо кокошкар.

Стив се опита да види чакалнята си през очите на Виктория. Винаги беше смятал офиса си за долнопробен, но сега му изглеждаше направо като бордей. По дяволите, материалните неща за него нямаха никакво значение. Как можеше да го обясни, без да изглежда като пълен неудачник? Искаше да ѝ разкаже за делата *pro bono* — клиенти със справедливи каузи и тънки портфейли, — но щеше да изглежда толкова преднамерено, толкова отбранително, че реши да си замълчи.

Отнякъде се чу пуфтене, после удряне на метал в метал.

— Ти ли си Сеси? — попита Стив.

Гласът на жената се чу иззад Памела Андерсън.

— Не, шефе, Сандра Дей О'Конър е.

В пространството между стола на Памела Андерсън и стената набита двайсетинагодишна жена се беше изпружила по гръб върху една лежанка. Докато вдигаше щангите и се напрягаше под тежестта им, псувайки на испански, татуираната върху огромния ѝ бицепс кобра се навиваше и развиваше.

Беше облечена с изрязан потник и джинси с ниска талия и кожата ѝ беше с цвят на крем карамел. Вратът ѝ изглежда беше свързан с раменете чрез дебели стоманени въжета и раменете ѝ бяха нагънати от мускули. Веждите ѝ бяха оскубани и сведени до дълги диагонални тирета, едното беше пронизано от три метални топчета. Имаше огромна грива от къдрава червеникавокафява коса.

— Малдито! — издиша жената, когато свали щангата. — Кой ще ми помага? — Акцентът ѝ беше от Литъл Хавана.

Боби побърза да се приближи към нея.

— Аз, Сеси.

— Грасиас, умнико.

Боби държеше ръцете си върху щангата, докато жената направи още две повторения, след което с пуфтене остави щангата върху поставката. Все още легнала по гръб, Сеси погледна нагоре към Виктория и каза:

— Шефът няма никакви обноси. Аз съм Сесилия Сантяго.

— Личната ми асистентка — добави Стив.

— По-скоро личната му робиня. Ти онзи прокурор ли си?

— Бивш прокурор — каза тя. — Виктория Лорд. Здравей, Сесилия.

— Както кажеш.

— Хей, Сеси, когато свършиш с правенето на рамене, можеш ли да ни насрочиш пресконференция за делото „Барксдейл“.

— Етично ли е? — попита Виктория.

— Ф. Лий Бейли щеше ли да зададе този въпрос?

— Вероятно не. Но той беше лишен от адвокатски права.

Сеси скочи на крака. Сега вече можеше да се прочете съобщението, щампосано върху потника ѝ: „Всички мъже са животни, някои обаче стават за домашни любимци.“ Имаше и още една

татуировка — зелена риба меч, която сякаш се издигаше от колана на ниско изрязаните ѝ джинси и скачаше над пъпа ѝ.

— Лорд, цар Соломон разказвал ли ти е нещо за мен?

— Без да навлиза в детайли — дипломатично отвърна Виктория.

— Не съм извършила кой знае какво. Нещо като кражба от магазина.

— Да — каза Стив, — само дето задигна тойотата на Енрике.

— Гаджето ми. Чукаше братовчедка ми Лурдс зад гърба ми. Така че взех колата му назаем.

— Преби го, после бутна колата му от рампата за лодки в Матсън Хамък.

— Няма да се обвинявам сама. — Сеси погледна подозрително към Виктория. — Сега ще трябва да робувам и на двама ви ли?

— Сигурна съм, че ще се разбираме чудесно — каза Виктория, без да вярва дори за Миг в това.

Сеси прокара кървавочервените си нокти по плочките на корема си, като свиваше и отпускате мускули. Рибата меч помахаше с опашка.

— Виж, Лорд, не правя кафе. Няма да нося непотребните ти маркови дизайнерски парцали на химическо и не пиша на компютър. Разбрахме ли се?

— Сеси пише — продължи Стив. — Но не знае правописа.

— Това е от лексията — каза Сеси. — Ако ме уволниш, ще ти съдери задника в съда.

— Нямаш дислексия. Просто те мързи да си провериш правописа.

— Хей, Лорд, чуй това? Казва, че испаноговорещите са мързеливи. Ще се обадя на Комисията за равни права.

— А аз ще се обадя на ченгето, което отговаря за теб — каза Стив.

Виктория гледаше удивено. Никога не беше виждала такава липса на професионализъм. Можеше ли изобщо да се работи на такова място?

Сеси се разсмя.

— Браво, шефе.

— Браво и на теб, Сеси.

Размениха „пет“ над главите си, после се удариха с гърди като футболисти, които се радват на тъчдаун.

Добре, значи това беше ритуал, помисли си Виктория. Първо си разменяха любезности, после си засвидетелстваха чувства. Вече излизаше, че четирима души ги е грижа за Соломон. Онази възрастна двойка, Марвин и Тереса, които вървяха по петите му из съдебната палата; сладкият, нуждаещ се от грижи Боби и сега тази напompана със стероиди секретарка мъжкарана. С какво толкова ги привличаше?

Изпускам ли нещо? Или съм прекалено нормална, за да принадлежа към фен клуба на Стив Соломон?

— Добре, всички да влязат в кабинета — каза Стив. — Да поговорим как ще спечелим едно дело за убийство.

Когато Стив поведе отбора към личния си кабинет, Виктория усети мирис на гнили зеленчуци и чу звуци сякаш метални кофи за боклук се блъска една в друга. Точно под мръсния прозорец, в дясната уличка, имаше зелен контейнер за отпадъци и големи конски мухи кръжаха над отворения му капак. От другата страна на уличката се издигаше триетажна жилищна сграда и на най-близкия балкон петима голи до кръста мъже удряха с пръчки метални тигани и неща, които приличаха на барабани, направени от двеста и петдесетлитрови варели.

— Метъл банда от Тринидад — каза Стив.

— Това е окуражаващо — каза тя. — Реших, че е затворнически бунт.

За да избегне вонята и дъненето, Виктория се оттегли в ъгъла на стаята, където блъбукаше аквариум, в който имаше половин дузина ръждиви на цвят ракообразни.

— Чакай да отгатна. Браконьерстваш в свободното си време и ловиш раци.

— Подценяваш ме.

— Клиентите му отвличат хладилни камиони, които идват от Кийс — каза Сеси.

Виктория огледа останалата част от помещението. На едната стена имаше карикатура в рамка на съдебна зала, пълна с вода. Виждаха се перките на две акули, които пореха водата и се насочваха към съдията. Надписът гласеше „Адвокатите се приближават до банката на съдията“.

Естествено, че Соломон ще харесва това.

Виктория се беше навряла в чистилището. Какво беше станало с големия ѝ план? Пет години на държавна служба, после работа в престижна фирма, като всичко това води до съдружничество и доживотна служба. Или може би съдийско място.

Съдия Лорд.

Но ето къде се беше озовала, вдишваше изпаренията от боклука, плановете ѝ се сгромолясаха, кариерата ѝ се провали.

Докато гледаше напуканата мазилка по стените и изпитваше смесени чувства на гняв и съжаление, Виктория каза:

— За такъв печен адвокат, Соломон, офисът ти... — Как да го кажеше по-деликатно? — ... е същински кенеф.

Това беше, помисли си Стив. В сравнение с типовете, дето газеха дебелите килими в центъра. В сравнение с Бигбай, предположи той, с всичките му наследени пари. Какви бяха ценностите ѝ всъщност? Ако я впечатляваха богатството и общественото поведение, може би беше по-добре, че е заета.

— Това важно ли е за теб, Виктория? Мрамор по пода, махагон по стените?

— За добро или за зло, така измерваме успеха.

— Успехът никога не бива да се бърка с превъзходството.

— Ето пак се почна — обади се Сеси. — Винаги използва тия дивотии, за да ми обясни защо чекът със заплатата ми закъснява.

Стив се приближи до аквариума с раци, взе стара кифла от една чиния и я начупи на парчета във водата. Наблюдаваше как ракообразните се скупчват над всяко парче като фенове след спринт на Бари Бондс^[1].

— Успехът е как те преценяват другите хора — каза той. — Караш ли ферари, купуваш ли си къща в Аспен? Превъзходството не може да се измери в долари. Идеалите не се поместват в банкови сметки. Тук опира до това как ти сам преценяваш себе си. Според собствените си принципи ли живееш, или си се продал?

— Имаш принципи? — попита Виктория.

— Сам си ги създавам.

— Законите на Соломон — обади се Сеси. — Всеки път, когато му щукне някоя велика идея, трябва да я записва за идните поколения.

— Запиши това, Сеси. „Никога не бих направил компромис с идеалите си, за да постигна нечия друга дефиниция за успех.“

— Да, да, записах го.

— Сякаш си търсиш извинения, че не изкарваш достатъчно пари, за да си купиш сваятна кола и чист мокет — каза Виктория.

— Може да изкара цял куп — отвърна Сеси, — ако не беше *санта патрон*^[2] на изгубени дела. Поемаш скапано дело за без пари, как ще забогатееш? Бежанци от Хаити искат зелени карти, племето микосуки си иска ловните полета, имигранти работници — справедливо заплащане. Поемаме ги всичките.

— Не знаех, че работиш *pro bono* — каза Виктория.

Стив повдигна рамене.

— Внасям моя дял.

— И на всички останали — обади се Сеси. — Не му позволявам да го рекламира, защото всички градски безделници ще се наредят в чакалнята ни.

— Соломон, ти си пълен с изненади — рече Виктория.

— Не е кой знае какво.

— Не, сериозно. Извинявай.

— Хей, шефе — намеси се Сеси. — Ще обсъждаме ли делото или напротив? Трябва да побързам със сериите си.

Стив седна на ръба на бюрото си.

— Да започнем с Чарлс Барксдейл. Виктория, обрисуй го.

Тя си пое дъх.

— Имаше разностранни интереси. Изкуство, литература, поезия. Гордееше се с първите си издания. Беше изключително начетен. И държеше всички да го разберат.

— Как?

Явно не ѝ се искаше да продължи. Толкова изискана ли беше Виктория Лорд, почуди се Стив, та да не може да говори лошо за мъртвите? За него това не беше проблем. Единствено мъртвците не можеха да те съдят за клевета.

— Понякога на вечеря — продължи тя с извинителен тон. — Чарлс цитираше някоя книга на Пруст или поема от Силвия Плат и

човек оставаше с впечатлението, че я е прочел същия ден, за да я вмъкне в разговора.

— Значи е бил парвеню? Псевдоинтелектуалец?

— По-скоро държеше да покаже на всички, че е най-умният човек на масата.

— Кой го е грижа какво е чел? — каза Сеси. — Кльощавата му жена ли го е убила?

— Да гласуваме — намеси се Стив. — По интуиция. Кой мисли, че Катрина е убила мъжа си?

— На тая слива не ѝ стиска — заяви Сеси.

— Добре, това значи невинна. Боби.

— Ubi mel, uibi apes.

— Което значи?

— Медът привлича пчелите.

— Което значи?

— Убила го е заради парите.

— Един — невинна. Един — виновна. — Стив се обърна към Виктория. — Съдружнико?

— Мисля, че не разполагаме с достатъчно факти — каза тя.

— Махни ги фактите. Как ти идва отвътре?

— Опитвам се да не обръщам внимание на това как ми идва отвътре.

— Знам. В противен случай не би се омъжила за господин Гуакамоле.

— Хич не му се връзвай — каза Сеси. — Ако на мен ми ги разправя тия, ще му изкарам всичко отвътре и няма да може да хапне.

— Хайде — настоя Стив. — Въпросът остава висящ. Виновна или невинна?

След малко Виктория каза:

— Просто не виждам как Катрина би могла да го направи. Как може да живееш с един човек, да закусваш всеки ден с него, да го целуваш, преди да тръгне на работа, да спиш с него всяка вечер и след това да го убиеш?

— Глас за доброто в човешката природа, глас за невинността — обяви Стив.

— Надявам се — каза Виктория. — А ти какво мислиш?

— Тя ни е клиентка — каза Стив — и разчита на нас за всяка глътка въздух. Дори да има стотина свидетели, които да са я видели да застрелва мъж на Флаглър Стрийт посред бял ден, те или лъжат, или са късогледни, или са луди. Ако полиграфът надскочи скалата на Рихтер, когато се къдне, че е обичала стария Чарли, значи детекторът на лъжата е скапан. Ако съдебните експерти до един я посочат като извършителка, те са покварени и лъжат или са пълни невежи. Тя ни е клиентка, което означава, че е несправедливо обвинена, невинна жертва на системата, която е превъртяла. Ние държим ключа от килията ѝ, приятели мои, трябва да отворим вратата и да я освободим.

[1] Известен бейзболист от САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Светец покровител (исп.). — Б.пр. ↑

6. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

*Лъжи изповедника си, съпруга си и
данъчните, но винаги казвай истината на
адвоката си.*

15. СКЕЛЕТИ В ГАРДЕРОБА

Виктория се опитваше да дешифрира първия доклад от аутопсия, който някога беше чела, за първото дело за убийство, което някога бе водила.

— Какво значи „петна на Тардьо“? — попита тя.

— Кръвоизливи по лицето колкото връх на игла — отвърна Стив. — Обичайно явление при удушаване. — Той се беше облегнал на стола си и прелистваше страниците на едно списание.

— Адамовата му ябълка е цяла. Не трябва ли да е счупена?

Стив не вдигна поглед от списанието.

— При обесване вероятно да, но при бавно постепенно задушаване като неговото — не.

Виктория започваше да се чуди за етичното отношение на Стив към работата. Половин час беше пил кубинско кафе, яде сладкиши с гуаве и чете „Маями Хералд“, като на висок глас се смя на рубриката на Карл Хаясен. Говори по телефона с някакъв мъж, на когото викаше Дебелия Луи, като му каза: „Останалото заложи пет към едно за Долфинс-Джетс“. През последните двацет минути прелистваше шумно „Спортс Илюстрийд“, а това дори не беше броят с банските костюми. Едва се сдържаше да не каже „Залавай се за работа, мързеливецо“, но щеше да прозвучи съвсем като майка си.

— Освен охлузванията по врата Чарлс няма никакви други синини или разкъсвания — продължи тя.

— Тхъ.

Звучеше отегчено. Кога щеше да запретне ръкави и да се зарови в папката?

— Това потвърждава версията на Катрина, че Чарлс доброволно се е оставил да го вържат и да му сложат яката — продължи тя.

— Да.

— Токсикологичните проби са нормални. Кръвните газове показват...

— Хей, прокуроре! — Той хвърли списанието. — Прекъсваш ми хода на мислите.

— Извинявай! Опитвам се да науча резултатите от експертизата.

— Губиш си времето.

— Нима?

— Представи си, че си Пинчър. Как ще докажеш, че е убийство, а не нещастен инцидент?

— Мотив — отвърна тя. — Пинчър се нуждае от причина, заради която Катрина би убила Чарли, защото би могъл да спечели делото на базата на косвени улики.

— Точно така — каза той. — Забрави за газовете в кръвта. Измисли мотива.

— Нищо ли не измъкна от Катрина?

— Нищо освен студен чай от нар.

— Може би ако не беше флиртувал толкова много...

— Търсех общ език, изграждах отношения на доверие. Аз така правя.

— Особено с привлекателни жени.

— Не винаги се оказва успешно. — Той я изглежда продължително. — Казах ли ти, че ми се закле, че обичала съпруга си от все сърце. Имали идеален брак. Нямала никаква причина да убива добрия стар Чарли.

— И ти вярваш, че ти е казала истината?

— Абсолютно. Аз съм детектор на лъжата, нашата клиентка е невинна.

Достатъчно убедителен ли беше? Не беше казал на Виктория истината, само истината и нищо друго освен истината. Знаеше, че на нея ужасно много ѝ се иска Катрина да е невинна, имаше нужда да е невинна. С кариера на прокурор — ако три дела и три чаши кафе можеха да се нарекат кариера — Виктория никога не беше защитавала клиент, още по-малко убиец. Стив се страхуваше, че поведението ѝ можеше да я издаде, вината на клиентката им да бъде изписана на челото ѝ. Съмняваше се, че щеше да се бори толкова ожесточено, ако смяташе, че клиентката им е виновна. По дяволите, именно тогава трябваше се бориш още повече и да бъдеш още по-находчив!

Може би Катрина беше невинна, но в реалния свят аритметиката беше против това. Колко изгубени души, погълнати от уж справедливата съдебна система, бяха наистина невинни? Пет процента? По-малко.

Най-добре беше клиентът да ти харесва, каузата да е справедлива и чекът да е с покритие. Обикновено се получаваше едно от трите, реши той.

Вчера беше пробутал на екипа си — както беше започнал да мисли за Виктория, Боби и Сеси — старата си реч за ключа към вратата на килията. Вярно беше. Длъжни бяха да освободят Катрина, ако можеха. Но не каза какво мисли по най-важния въпрос: убила ли е съпруга си?

Докато прелистваше списанието, той си припомняше моменти от разговора с Катрина преди пристигането на Виктория. Беше се опитал да я разприказва, за да измъкне истината. Винаги е добра идея да подложиш клиента си на кръстосан разпит преди прокурорът да има шанса да го направи.

Докато седеше на масата в парка, усмивката на Катрина беше закачлива, очите ѝ искряха, смехът ѝ звънтеше. Като гледаше как цепката на полата ѝ се плъзга по бедрото, той се питаше защо го дава толкова игриво за наскоро овдовяла съпруга.

Стив ѝ беше казал основните си правила за взаимоотношенията между клиент и адвокат:

— Лъжи изповедника, съпруга си и данъчните, но винаги казвай истината на адвоката си. Не искам изненади по време на процеса, така че ако има някакви скелети в гардероба...

— Кое то ще рече? — попита Катрина невинно като малолетна невеста.

— Други мъже в живота ти освен съпруга ти?

— Само масажистът, инструкторът по пилатес и пластичният ми хирург — тя се разсмя и заметна няколко гарвановочерни кичура коса към него.

— Предполагам, че това означава „не“.

— Докато играех в шоуто на лед, всички бяхме млади и в страхотна форма. Различен хотел всяка нощ, много купони, мъже със страхотни задници. Някои от момчетата дори бяха нормални и — о, Боже! — буйстваха като същински бандити. Но когато се запознах с

Чарли, напуснах сцената. Била съм му вярна от деня, в който ми направи предложение.

— А той?

— Чарли никога не би ми изневерил, мога да ти го гарантирам.

Хвали повече собствените си добродетели, отколкото верността на съпруга си, помисли си Стив.

— Има ли нещо, което да те злепостави?

— Имаше един купон с половината от детройтския отбор „Ред Уингс“, но това е стара история. А и Чарли знаеше всичко. Той обичаше да слуша за други мъже, групов секс, жени с жени. Дай на Чарли секси история и кожени каиши и той беше готов да се пусне по водопада Виагра.

— Стари гаджета, които могат да пуснат забранени филмчета по интернет?

Очите ѝ бяха ясни и спокойни като зимен дъжд.

— Имала съм много забранени моменти, но на никого не съм позволила да ги записва.

— Добре.

— Работих в едно ледено шоу във Вегас по прашки и кънки. Това проблем ли е?

— Не мисля.

— Когато се въртиш клекнала, катеричката ти направо се смръзва от ледения полъх.

За миг единственият звук, който се чуваше в парка, беше бълбукането на плюещите херувимчета.

Езикът ѝ се плъзна по устните, но може би просто овлажняваше червилото си.

— Не си ли обвързан, Стив?

— Не, нося се по течението.

— Може би когато всичко това свърши...

Тя остави стръвта да се полюшва над водата, но той не скочи да я хване.

— Има ли предбрачен договор? — продължи той делово.

— Познаваш ли богат старец, който да не иска такъв?

— Трябва ми копие.

— Разбира се, но мога да ти кажа какво пише в него. Ако се разведем, запазвам това, което съм придобила преди брака.

— Какво друго освен кърките и пращите?

— Има ли значение? Нямаше да се развеждаме. Планирахме пътуване до Тоскана през пролетта. Следващата седмица щяхме да ходим за риба на Бимини. Добре си живеехме.

— Може да е от значение за щатския прокурор, така че трябва да попитам.

— Освен кърките и пращите — отвърна тя, като го гледаше втренчено, — ако се стигнеше до развод, щях да задържа акъла си. Той винаги ми е вършил добра работа. Що се отнася до парите, нямаше да получа нито цент.

— А ако сте женени и съпругът ти умре, ще получиш...

— Една трета от имуществото му, останалото се дава на децата от първия му брак.

— Ако си била нещастна, това може да се окаже мотив за убийство.

— Не съм била нещастна.

— Или ако Чарли е възнамерявал да се развежда...

— И да изгуби най-страхотните свирки в живота си? Виж, добре си живеехме. Той си имаше бизнеса и литературните семинари, а аз — клуба и приятелите си. Чарли ми даваше всичко, което поискам. Защо да рискувам всичко това, като го убия?

— Съпрузите се избиват непрекъснато заради дреболии.

— Ако бях убила Чарли — отвърна тя, гласът ѝ режеше като острие на кърка, — щях да измисля нещо по-добро от „Не видях, че се задушаваш, защото му бях налпала патката“.

— Има ли начин да го кажем по друг начин пред съдебните заседатели?

Лешниковите очи, в които искряха палави покани, сега бяха студени.

— На моя страна ли си или не?

— Аз съм най-добрият ти приятел на света. Тук съм, за да нося копието ти в битка. Просто се нуждаеш от помощта ти.

— Тогава чуи това, копиеносцо: не съм се чукала наляво и надясно и не съм убила Чарли. Разбра ли?

— Начинът, по който ме гледаш сега...

— Какво му е?

— Докато даваш свидетелски показания, никога не гледай съдебните заседатели така.

— Защо?

— Защото изглеждаш достатъчно ядосана, за да убиеш някого.

Докато наблюдаваше как Виктория се рови из докладите от аутопсията и токсикологичните анализи, Стив знаеше, че тя си губи времето. Тъй като беше подлагал на кръстосан разпит стотици свидетели през годините, той беше готов да заложи вътрешния си детектор на лъжата. Не беше въпрос на дишане, потене или кръвно налягане. Просто инстинкт.

Инстинктът му казваше две неща. Беше повече от сигурен, че Катрина Барксдейл си е развявала оная работа. Що се отнася до другия въпрос, беше 75 на 25, че Катрина е прецакала добрия стар задоволен Чарли. Не можеше да каже защо, но инстинктът му подсказваше, че е така.

Няма значение, помисли си той. Ако клиентът ти наистина е невинен, желанието да спечелиш е непреодолимо. Но ако клиентът е виновен? Е, ако загубиш, справедливостта е възтържествувала.

Повече го тревожеше мисълта, че току-що беше излъгал младшия си съдружник.

— Добре, значи й вярваш — каза Виктория. — Не трябва ли да работиш по делото, вместо да четеш списания и да се рееш в небето?

— Спокойно, Виктория, работя дори и когато не изглежда така.

— Какъв е планът ти? Къде е списъкът ти със задачи?

— Всичко е тук — посочи той главата си. — Да се подготвя за разглеждането на гаранцията, да разпитам клиентката ни, да говоря с капитана на яхтата, да накарам Пинчър да се издаде и да измисля основата на защитата ни.

— С какво започваме?

Стив си погледна часовника.

— С обяда.

16. ИСТИНСКИ МЪЖ

— Има ли гладни? — прогърмя един дебел глас и вратата на кабинета на Стив се отвори. Възрастен чернокож мъж с очила без рамки, облечен в дашики^[1] с цветовете на дъгата, влезе вътре с три пазарски кошници. Сеси Сантяго се показа отзад с охлаждаща кутия от стиропор.

От бюрото си Виктория усети сладкия ароматен мирис на сос за барбекю.

— Кадилак — обади се Стив, — точно навреме.

— Свински ребърца, чичо Стив — каза Боби. — Любимите ти.

— Плюс пържени рачешки опашки — добави старецът, — хляб бимини, крокети с шунка, говежди бульон и моят пай от сладки картофи.

— Само толкова? — отвърна Стив. — Какво, да не би да сме на диета в Саут Бийч? — Той грабна пазарските кошници. — Виктория запознай се с Кадилак Джонсън. Готвач, музикант и приятел.

— Здравейте, господин Джонсън. Виждала съм ви в закусвалнята при съда.

— „Суит Патејтоу Пай“ — каза Кадилак с усмивка. — Сега децата го държат, но рецептите са мои.

Беше с едър гръден кош, кръглолик с розови бузи и силно прошарена коса.

Мирисът беше упойващ и Виктория умираше от глад, но ако изядеше своя дял, щеше да ѝ се доспи. А и не само това — преди всичко щеше да наруши вегетарианските си принципи. Всъщност вегетарианските принципи на Брус, реши тя, като се позамисли... Може би едно малко ребърце...

— „Паят“ вече нямаше да го има, ако не беше Стив — каза ѝ Кадилак. — Знаете ли за новите градоустройствени постановления?

Тя прокара пръста си по едно ребърце и облиза соса, възкисел от оцета и сладък от кафявата захар.

— Никакви търговци върху обществен терен. Как би решила спора?

— Правен въпрос, Вик. — Стив подаваше отворените картонени кутии, от които се носеше неустоим аромат. — Кадилак е готвил на стъпалата на съдебната палата в продължение на дваисет години и общината се опитва да го изгони? Как ще оспориш иска?

Ето пак се почва, помисли си тя. Соломон учителят. Държи се с мен като с ученичка. Тя впи зъби в едно ребърце, месото се отдели от кокала и се разтопи в устата ѝ. Чак тогава каза:

— Ще поискам съдебно обяснение и предписание с оглед на параграф 1983. Ще искам отхвърляне на иска поради доказателства, несъвместими с предишни действия, съдебно дело, запазване на статуквото.

— Леле! — Възкликна Сеси. — Стив не ги знае тия простотии.

— Съдебен процес? — попита Стив. — Може да излезе нещо след десет години на искове и дела.

— Е, а ти какво направи? — попита Виктория. — Подкупи кмета ли?

— И комисията — отвърна Стив.

— Да бе!

— Дузина сандвичи със свинско филе и малко пай от сладки картофи.

— Измисляш си!

— Не правото печели делата, Вик, а емоциите. Ключът към всяко дело е да намериш верните емоции и да свириш по техните струни.

— Ще получа ли допълнителни точки след лекцията ти?

— Ще получиш допълнителна порция.

Без да разбере, Виктория беше излапала половината ребърца. Добре де, Брус нямаше нужда да знае.

— Господин Джонсън, страхотни са.

— Благодаря, госпожичке — отвърна Кадилак. — А сега опитайте от рачешките опашки. — Той разряза едно хрупкаво златисто топче. Сочни парченца месо се показаха от тънката пържена коричка.

— Едно парченце само — тя го потопи в салса от манго, опита го и примижа от удоволствие.

— Стив е мой човек — каза Кадилак. — Той е борец; И заслужава подобаваща награда.

— Обяд ли? — попита тя, като си взе още една хапка.

— Не, обядът си го плаща.

— Уроци по китара. — Стив разрязваше пая с пластмасов нож.

— Кадилак е страхотен музикант. Ритъм, блус, ранен рок.

— Свирил съм по капанчета, евтини ресторанти и барове, където някой може да ти пререже гърлото само щото си го погледнал накриво

— каза Кадилак.

— Кога ще ме научиш да свиря блус?

— Някой ден хората ще престанат да те наричат Левак.

— Защо го наричат така? — попита Виктория.

— Защото пиша с лявата ръка — отвърна Стив.

— Това е лъжа — каза Сеси.

— Голяма опашката лъжа — добави Боби.

— Стив прецакал мача в последната минута на Университетските световни серии.

— Чичо Стив е бивш играч на „Кейн“ — поясни Боби. — Играл е в университетския отбор на Маями.

— Не могъл да удари топката — рече Кадилак.

Стив се намръщи.

— Стига, момчета, биваше ме да крада начални удари.

— И дребни пари, доколкото те познавам — каза Виктория.

— Веднъж чичо Стив отбелязал точка от първа база с един удар

— гордо обяви Боби.

— Явно ме влече да обикалям непрекъснато в кръг — обади се Стив.

— Вместо да забави втората обиколка, той ускорява, като балансира центробежните и центростремителните сили — продължи разпалено да обяснява Боби.

— Значи си се втурнал да крадеш? — попита Виктория. — Така ли?

— По-лошо — каза Кадилак.

— Много по-лошо — добави Сеси. — Не се дръж като малко дете, кажи й.

Стив въздъхна.

— Бяхме в Омаха, мач за шампионската титла срещу Тексас. Два аута, края на деветата част, никой в база, водят ни с една обиколка. Имаме троен удар. Аз бях питчър, имах преднина... и изгърмах.

— Леле Боже! — възкликна Виктория, тъй като не знаеше какво друго да каже.

— Работата е, че спечелих. Но съдията реши друго.

— Аха.

— Честно. Видеозаписът го доказва. Докоснах я. Първият ми сблъсък с несправедливостта.

— Някои от нас са виждали много по-лоши неща — каза Кадилак.

Десет минути по-късно Виктория опитваше пая от сладки картофи и слушаше. Кадилак разказваше на Стив как учил Ти Боун Уокър^[2] да готви морска котка, а Ти Боун Уокър го учил да свири блус на китара.

— И накрая аз свирех на китара доста по-добре, отколкото Ти Боун готвеше.

Стив слушаше съсредоточено възрастния човек и Виктория се почуди на колко ли хора Кадилак беше разказвал историите с „Мъди Уотърс“. Тогава Стив започна да пее:

— „Аз съм твоят истински мъж...“

Кадилак се смееше и пляскаше с ръка по бедрото си, докато Стив осакатяваше текста и мелодията с фалшивото си пеене. Погледна я и подкара строфата за мъжа, който карал красавиците да скачат и крещят, но после забрави думите и започна да си измисля. Така както си измисляше и собствени закони.

Трябваше да добави и Кадилак Джонсън към фенклуба на Стив Соломон. Старецът явно беше много привързан към него. Това отново я накара да се замисли дали не пропуска нещо.

„Колко противоречив човек си ти, Стив Соломон.“

Ако се издялкахе нарочно наложеният противен външен облик, може би щеше да се окаже, че вътре има заровени сърце и душа. Сега, докато гледаше как тъмната коса пада върху челото му и очите му блестят от удоволствие, тя видя в него не адвокат, а мъж. Мъж, който може да направи две обиколки, без да спира и да отбележи точка от раз. Мъж, който вече беше заместил един баща и щеше да бъде чудесен баща на собствените си деца. Мъж, който — смееше ли изобщо да си го помисли? — беше страшно секси.

„Ако не бях сгодена...”

Опа! Това пък откъде дойде? Канеше се да заживее щастливо до края на дните си с Брус. Беше извадила късмет, че го срещна. Обичаше толкова много неща у него. Честността, лоялността и уравновесеността му. А Соломон? В добри дни можеше да бъде знаещ и забавен колега. Но в лоши дни продължаваха да се дърпат и да се дърлят като онези кучета в обора на съдия Гридли.

„Охо! Задраскайте тази мисъл, адвокате.“

Накрая двете кучета се бяха оправили в купа сено. По-добре да пропъди всички мисли за Стив Соломон, джафкащи кучета и купи със сено.

Но само няколко секунди по-късно умът ѝ, който си имаше собствено мнение, отново се загнезди мисълта: „Ами ако не бях сгодена...”

Съсредоточи се, каза си тя. Не си мисли за ръцете му, краката му, раменете му...

„О, Боже! Видях го!“

Споменът се върна. Изгубен блян, изплувал от мъглата между съня и пробуждането. Когато часовникът на Брус иззвъня и я събуди тази сутрин, тя се беше притиснала към него и усещаше топлината му. Но мъжът в съня ѝ не беше Брус. Беше Соломон.

Вървяха по плажа, нямаше жива душа, Соломон беше само с една кърпа, както в събота в дома си. В съня си тя дърпаше кърпата и виждаше възбудената му...

Желязна пръчка.

Джойстик.

О, Боже, как можеше? Все едно беше изневерила на Брус. Реши да обуздае бунтарски настроената си психика. Съсредоточи се, заповяда си тя.

„Избий Соломон от главата си. Изтръгни го от всяка мозъчна клетка.“

Виктория не се съмняваше, че ще успее чрез силата на волята си да разкара Соломон от съзнанието си. Но как, почуди се тя, обзета от чувство на вина, щеше да успее да овладее сънищата си?

[1] Широка пъстроцветна африканска роба. — Б.пр. ↑

[2] Китарист, наричан „бащата на китарната инвенция“. — Б.пр.

↑

17. ОТКРАДНАТ УДАР

На три стъпки от трета база Стив се поклащаше на пръсти с присвити колене и отпуснати ръце. Над игрището се стелеше влажна мъгла и едва се различаваше точката за начален удар.

— Открадни го — прошепна сладък изкусителен глас.

Той не помръдна.

— Кой го каза?

Питчърът хвърли свистяща топка и тя изчезна в мъглата.

— Удар — провикна се невидимият съдия.

— Открадни го заради мен — промърка прелъстителният глас.

Стив се извърна и се взря в мъглата, тя беше там. На трета база. Виктория Лорд беше без бикини! Не носеше нищо надолу от фланелката с надпис „Маями Юнивърсити“ чак до сандалите с високи коркови подметки и оранжеви и зелени каишки.

— Ти си див и необуздан — каза тя. — Затова те обичам.

— Така ли? — смътно усещаше, че сънува.

Още една топка изчезна в мъглата.

— Втори удар!

— Моля те, Стив. Открадни го! — Сирената на базовите пътеки.

Стив потръпна. Ставаше студено, влагата се просмукваше в екипа му. Питчърът замахна и Стив се спусна. Виждаше всичко на забавен каданс през сгъстяващата се мъгла.

Как топката полита.

Кетчърът се мъчи да покрие плочата. Онзи плондер Цинкавич!

Съдията разкъсва маската си. Самият Господин Съдия. Баща му! Стив се наведе, светкавично протегна ръка под пълните крака на Цинкавич, точно тогава ръкавицата се спусна и се стовари върху слепоочието му и се чу трясък както от топка за боулинг, която удря кеглите. Черепът му щеше да се пръсне от болка.

— Аут! — извика Хърбърт Соломон. — Никога няма да станеш толкова добър играч като мен, дрисльо такъв!

— Чичо Стив! — извика Боби отнякъде.

— Момчето е мое! — прогърмя гласът на Цинкавич. — Момчето вече е мое!

— Чичо Стив! — извика отново Боби.

Пулсирането в главата му се засилваше и сега Стив усещаше огромна тежест да се стоварва върху гърдите му.

— Чичо Стив!

Изплува от мъглата.

Обратно в спалнята си, но нещо не беше наред. Боби се беше покачил отгоре му и го притискаше към матрака, вкопчил се здраво в него. Плачеше, трепереше, викаше:

— Чичо Стив! Има някой!

— Кой? Къде? — Стив вече се беше събудил. Сърцето му щеше да изскочи.

— Пред прозореца ми, наднича вътре.

— Сънувал си, Боби. Сънувал си.

— Не! Има някой!

Стив погледна към електронния часовник на нощното шкафче — 4:17.

— Не им позволявай да ме отведат.

— Никой няма да те отведе. Никога.

Стив бръкна под леглото, извади метална бейзболна бухалка и каза на Боби да не мърда оттам. Само по боксерки се прокрадна към стаята на Боби. Затворени прозорци. Усукани чаршафи. Погледна през прозореца. Нищо освен мрака в двора. Отиде до кухнята, извади фенерче от чекмеджето и отключи вратата. Излезе бос на двора с фенерче в едната ръка и бухалка в другата и се огледа наоколо. Пак нищо.

От двора на съседите чу чук-чук, някакъв кълвач удряше по дървото. Вдиша мириса от влажна пръст и жасмин. Имаше и още нещо...

Цигарен дим. Или не? Мирисът мина и замина.

Погледна под прозореца на Боби. Нямахше следи, нямахше угарки.

Горкото дете. Боби не правеше разлика между кошмарите си и реалността. Но после Стив се зачуди дали е така.

Два часа по-късно слънцето се издигна, Боби спеше непробудно, а Стив беше в кухнята, режеше сочна папая и чистеше семките. Той я постави на плота с две резенчета лимон, излезе на двора и отново провери всичко. Никакви следи от натрапници, дори и от миешкото се мече, което се навърташе наоколо и обръщаше кофите за боклук. Още един кошмар, помисли си той. Ако можеше да изгони демоните от ума на момчето.

С шорти, маратонки и тениска на колегията с надпис „Адвокатите го правят в писмен вид“ Стив излезе от предната врата и заключи къщата. Сложи си уокмена на ушите, щеше да пробяга разстоянието до Таити Бийч и обратно и да се върне навреме, за да закуси заедно с Боби.

Беше великолепно утро с зашеметяващо синьо небе и ниска влажност, полъхът на вятъра идваше от северозапад и предвещавахе нахлуващия студен фронт. Стив вече беше прекосил моста при Гейбълс Уотървей, а дори не се беше изпотил. В уокмена Боб Марли казваше на малката си да се размърда. Друга песен звучеше в главата на Стив, думите на Виктория от съня му: „Затова те обичам.“

Замисли се дали не се държи по-мило с него напоследък? Предния ден, когато Кадилак донесе обяда, не се ли прокрадна нежен поглед в очите й?

„Какво от това? Тя е сгодена, глупако.“

Естествено, можеше да я преследва, но какво го чакаше в края на пътя? Градът на разбитите сърца. Само това му трябваше сега, когато процесът „Барксдейл“ и делото на Боби приближаваха. Нямаше време за емоционални сътресения. Боже, нямаше време дори за едно чукане!

Доста големи вълни се разбиваха отдолу в скалите. Вятърът се усиливаше, времето скоро щеше да се промени. Като ускори темпото, Стив задмина един обществен автобус, спрял на Кокоплъм Съркъл, за да свали товара си от униформени прислужници, запътили се към богаташките домове с изглед към морето, в които работеха. Един мерцедес кабриолет беше отбил в страничното платно, отпред седяха млад мъж и млада жена, по радиото звучеше Натали Коул.

Несъвместими сме астрологически.

Всички знаци потвърждават,

*че това е природата на противоположностите
и сигурно на химията между нас.*

Химия. С Виктория беше по-скоро ядрен взрив. Но това беше преди. Сега...

Беше впила поглед в него, докато разговаряше с Кадилак. Дали това беше проява на интерес? Нима много жени не разваляха годежите си?

„По дяволите! Тук е само за това дело. После си отива. Приеми го.“

Потта вече се стичаше, дишаше трудно и учестено, обувките му удряха асфалта с ритмичното шляп-шляп. После навлезе в пешеходната зона и се понесе. Тичаше без усилие, чувстваше се силен, сякаш можеше да прескочи купища палмови листа с един скок. Умът му се върна отново към случилото се рано сутринта и към Боби. Беше ли имало човек на прозореца на спалнята? Нямаше как да разбере. Но щеше да вземе предпазни мерки. Алармата беше развалена от години. Щеше да я оправи. Щеше...

„Какво, по дяволите...“

Излизайки на Маир Флорес Авеню, видя калния зелен пикап. Гумите изсвистяха, спирачките изстъргаха на завоя, докато поемаше към Лежен Роуд.

Стив се помъчи да види накъде ще тръгне, когато стигне до кръстовището. Тичаше по-бързо, отколкото някога беше тичал, по-бързо, отколкото смяташе, че е възможно. Мисли за Боби, сам в леглото, се носеха в съзнанието му. Когато пикапът зави надясно, Стив беше достатъчно близо, за да види как се приближава до кръговото.

Моля те, Боже, нека да мине наполовина и да тръгне по Сънсет или да продължи надолу и да завие по Олд Кътър!

Но той зави надясно.

И се понесе през моста.

Към дома му.

18.

ЛИСА ОТ ИНТЕРКОРС

Когато зави на ъгъла на Къмкуот Авеню, Стив вече едва си поемаше въздух. Не му беше останала капчица адреналин, краката му бяха като в бетон. Задъхан и уплашен. Като наближи, видя две коли, паркирани на покритата с чакъл алея.

Нито едната, нито другата беше зелен пикап.

Едната беше старият му кадилак. Другата беше крайслер сива като акула с четири врати и гуми „Блекуол“. На стикера върху бронята пишеше: „Бибиткай си колкото искаш, презареждам.“

Стив обиколи крайслера и се наведе, докато се мъчеше да си поеме въздух. Страхът му намаля. Досещаше се на кого е тази кола и един поглед през прозореца потвърди предположенията му. На предната седалка имаше чифт спайкове — четирийсети номер, реши той, — ръкавици и протектори. На задната седалка се търкаляха няколко стика за лакрос, шалчета, тиксо и кутия с високопротеинов прах.

Да, знаеше кой е вътре и никак не се радваше. Като пропъди мислите за зеления пикал, той прескочи надвисналите над каменната пътека листа на юката и се втурна в къщата.

Доктор Лиса Равкдрайв стоеше по средата на всекидневната му с ръце върху широките си яки хълбоци. Докторката носеше практични обувки и сив делови костюм. Косата ѝ беше опъната толкова здраво назад, че като че ли приплескваше скалпа ѝ. Беше едра, без да е дебела. Краката ѝ бяха като два яки дънера, които се спускаха към дебелиите глезени. Имаше широко мило лице, което прикриваше както безкрайна упоритост, така и дълбоко стаена ярост. На едната ѝ буза имаше следа от белег, извит под формата на коса, спомен от удар по време на игра на лакрос в колежа преди двайсет години.

Въпреки всичките си усилия Стив Соломон не беше успял да пробие обвивката на доктор Лиса Равкдрайв. Когато му беше зачислена като консултант от „Семейни грижи“ по делото на Боби, Стив опита да подходи приятелски, като изтъкна общото им минало.

„Е, значи и двамата сме спортували в колежа.“

В интерес на истината тя беше постигнала много повече от него — шампион на Америка в Пен Стейт. Той знаеше малко за лакроса, но разбра, че позицията ѝ на защитник е подобна на тази на полузащитник във футбола, където беше добре да си едновременно бърз и враждебен.

Стив си беше написал домашното. На първата им среща беше попитал доктор Равкдрайв за изследванията ѝ върху проявите на гениалност при аутизма и фронтотемпоралната деменция, натрапчивото учене и фотографската памет, визуалната образност и ехолалията. Дори беше прочел статията ѝ в „Психологията днес“: „Отключете вашия Рейнмен“. Използва адвокатския трик — *Очарователна сте, разкажете ми повече за себе си*, — с който караше свидетелките да се отпуснат.

Нищо не се получи. Лиса Равкдрайв гледаше на него като на съперник, който се домогва до общата цел. Ако не успееше, щеше да го повали, като го спъне или забие лакът в далака му.

Във всекидневната Боби се беше сгушил в ъгъла на канапето. Бос, само по гащета и тениска, той притискаше колене към брадичката си и мълчаливо се люлееше, главата му беше килната настрани, а погледът — разфокусиран. Обратно в черупката. Видът му беше същия, както преди десет месеца, когато Стив го беше спасил.

„Майната ѝ! Боби няма да се оправи с дни.“

— Всичко е наред, хлапе — каза Стив и се приближи към него.

— Тя няма да ме отведе? — Гласът му се беше превърнал в скимтене.

— Разбира се, че няма. Само ще си поговорим малко — опита се да прикрие гнева си. — Докторе, трябваше първо да се обадите.

— Посещенията по домовете нарочно са непредвидени — отвърна тя.

— Това е нарушение на частната ми собственост, която е гарантирана от член еди кой си на конституцията на Флорида.

— Член Трети, параграф дваисет и три — прошепна Боби.

— Какво ще кажете? Племенникът ми познава закона по-добре от мен.

— Сигурна съм, че е така — изстреля сухо в отговор тя. — Но мен ме притеснява друго. Вижте горкото дете.

Боби трепна, после се извърна и се вторачи в невидима точка от вселената.

— Плашите го — каза Стив. — Мамка му, и мен също!

Равкдрайв свали сивото си сако. Изглежда възнамеряваше да остане за по-дълго.

— Робърт трябва да бъде в „Рокланд“, където има всички условия за неговите специални нужди.

— Няма нужда от болница. Ще наема частен учител и терапевт.

— Кой?

— Най-добрите. Веднага, щом си получа хонорара след процеса.

— Добре. Каква е тази кочина тук?

— Каква кочина?

Стив събра на куп нахвърляните списания по дъската за сърф, която му служеше за масичка. Не понечи да събере празните бирени консерви и кутиите от пица, които стояха там вече три дни. Декоративната палма в ъгъла беше изсъхнала и се беше превърнала в увиснал скелет от кафяви листа.

— Когато сестра ти ти е дала Робърт...

— Джанис не ми го е давала, аз го спасих.

— Подробности около случая са толкова неясни, че нямам търпение да чуя показанията ти под клетва.

На Стив това му прозвуча като заплаха. Нещо, което би казал Цинкавич. Помъчи се да запази самообладание. Нямахше смисъл в доклада си Равкдрайв да добави и „войнствен“ до „не бърше праха“.

— Сигурна съм, че майката на Робърт иска той да получи възможно най-добрите грижи — продължи Равкдрайв.

— Джанис е пълна ненормалница, която се грижи само за себе си. Аз съм единственият човек, на когото му пука за Боби.

— Тогава би трябвало да искаш най-доброто за него.

Стив усети, че се разгорещява, което почти никога не му се случваше в съда. Да защитаващ себе си беше друго. Невъзможно беше да останеш безпристрастен.

— Няма по-добро място от „Рокланд“ за гениални аутисти — продължи Равкдрайв. — Робърт може да придобие професионални умения, а ние можем да научим повече за него и останалите като него.

— Няма да ви позволя за тикате електроди в мозъка му.

„Спокойно. Не се пали.“

— Трансчерепното магнитно стимулиране не е опасно. А медикаментозната ни терапия е доста обещаваща.

Тя се приближи до Боби и го погали по бузата, той се сгуши още по-навътре в канапето.

— Каквото и да му се е случило, способностите му за запаметяване са като на високоинтелигентните аутисти, но за разлика от тях, той няма органични мозъчни увреждания. Осъзнавате ли каква рядка възможност е това?

— За вас или за Боби?

— Неотстъпчивостта ви ще бъде отбелязана в съдебния ми доклад — сега звучеше съвсем като Цинкавич.

— Би трябвало да останете безпристрастна, докторе, а не да играете по свирката на Цинкавич.

— Смятате, че има заговор срещу вас, така ли? Чувствате ли се преследван, господин Соломон?

— Чувствам се сякаш са ме ритнали в слабините.

— Имате ли необясними изблици на ярост?

— Мамка му! Искате да ме изкарате психопат, докторе, давайте тогава.

— Езикът, който държите, също ще бъде отбелязан.

— Какво имате против мен? С какво съм ви обидил?

— Нищо — отвърна тя. — Загрижена съм единствено за доброто на Робърт.

Всъщност Лиса Равкдрайв не можеше изобщо да понася Стивън Соломон. Самоувереното му перчене на момче от града. Маниерите му. Разхайтен нехранимайко, така би го нарекла майка ѝ Една. Дори пружиниращата му походка. Сякаш държеше ключа към някое тайно кралство, сякаш всяка крачка го водеше към заслужено удоволствие.

Даваше си сметка, че смесените чувства на гняв и завист, които изпитваше, бяха напълно неоправдани. Беше извървяла дълъг път от семейната ферма в Южна Пенсилвания, но беше достатъчно навътре в психологията, за да е наясно, че не се беше освободила от комплекса си за малоценност. От дрехите, които носеше, до прогимназията, от огромното си чело до бозавата си кафеникава коса — нямаше почти нищо, което да харесваше у себе си. Все още си спомняше как се

искаше да потъне в земята от срам на големия турнир по лакрос в гимназията, когато говорителят я обяви: „В средата на терена Лиса Равкдрайв от Интеркорс^[1].“

— Къде е Интеркорс? — попита през смях едно момиче от Питсбърг.

— На няколко мили южно от Блу Болс^[2] — отвърна друго момиче от Филадельфия, беше вярно, но прозвуча гадно.

Останалите момичета се кикотеха и удряха стикове си. От този ден насетне всички ѝ викаха Лиса от Интеркорс.

Прякорът я последва в колежа и нито деканските списъци, нито всички насилствени промени не можаха да го променят. Преизпълнена с гняв, тя носеше на отбора си жълти картони и се затваряше все повече в себе си.

Един турнир по лакрос се беше запечатал в съзнанието ѝ. Забавна игра, макар че получи седемнайсет шева по лицето си заради усилията си. В плейофите на Голямата десетка Лиса спъна една готина бърза състезателка от Охайо с конска опашка. Докато падаше, девойката сръза бузата на Лиса със стика си, може би без да иска, а може би не. Кръвта шурна и Лиса се свлече на земята, като стовари рамото си точно върху трапчинката на брадичката на мис Конска опашка. Заради фрактура на долната челюст момичето беше принудено да яде през сламка месеци наред. Лиса още се усмихваше, когато си спомняше за турнира.

Като се върнеше назад, Лиса осъзнаваше, че в колежа не беше постигнала кой знае какво — нахвърляше се най-вече на книгите, на възглавницата и на противниците си. Но през втората година се запозна с Фриц Брьониг, футболист от Германия. След един купон на спортисти той я заведе в апартамента си, наля я с червено вино и разтвори коленете ѝ с мускулестите си бедра. Проблемът на Фриц според нея беше, че не приемаше „найн“ за отговор. Какъв избор имаше? Докато се наместваше между бедрата ѝ, тя обви гръдния му кош с масивните си крака, кръстоса глезени на гърба му и му счупи три ребра. Звукът, който се чу, приличаше на чупенето на рачешка черупка с чук.

Лиса избра да следва медицина в „Джон Хопкинс“, защото можеше да стане помощник-треньор на славния университетски отбор по лакрос. През зимата играеше в зала и често пъти я наказваха за

„нападение откъм гърба“. По-късно изливаше агресията си, като започна да играе в мъжката лига близо до университетското градче на Международния университет във Флорида.

Макар че животът ѝ беше лишен от компании и приятели, тя не се смяташе за нещастна. Вършеше добри дела в името на благородна кауза и беше извървяла дълъг път от фермата в Пенсилвания. Наемаха я от различни фармацевтични компании и тя работеше по програми за тестване на лекарства в Аржентина, Унгария и България. Последните две години оглавяваше пилотен проект, свързан с аутизма, в щатската болница „Рокланд“, където агресивно налагаше нови начини на лечение.

„Не можеш да бележиш точка, ако не удариш.“

Не разбираше защо Стив Соломон не искаше да си поделят Робърт. Как можеше някой да е толкова егоистичен и ограничен? Можеше да помогне на момчето, а впоследствие и на много други. И ако изследванията ѝ успеяха да привлекат повече държавни субсидии и да ѝ осигурят участие в „60 минути“ — е, още по-добре.

Стив реши да се направи на кротък. Щеше да я поласкае и да потисне истинските си чувства.

— Дайте да не се караме, доктор Равкдрайв.

— От вас зависи, господин Соломон.

— Наистина се възхищавам на това, което правите.

„Ти си една напълно откачена жена.“

— Благодаря ви.

— Но ако познавахте Боби, щяхте да разберете, че за него е най-добре да остане при мен.

„И немска овчарка не бих ти поверил.“

— ДРАКА СРА ЛИ ВИ В... — промърмори Боби и зарови глава във възглавницата.

— Какво каза? — попита Равкдрайв.

Боби вдигна глава.

— СВРАКА ВАРДИ ЛИ?

О, ужас, помисли си Стив. Нямаше как да каже на Равкдрайв, че Боби съставя анаграми от името ѝ.

— Когато е нервен, Боби говори несвързано — обясни той уж спокойно.

— КРАДЛА ВИ СВАРИ.

— Може да е форма на деменция — отвърна Равкдрайв и се намръщи.

— По-скоро е нещо като игра — предположи Стив.

Тя бръкна във вътрешния джоб на самото, извади бележник и си записа нещо.

— Изглежда има някакъв модел, но не мога да го схвана още.

— Няма модел — побърза да се намеси Стив. — Просто случайни думи. По дяволите, ако й кажеше, че Боби свързва името ѝ с ДРИСЛИВА КРАВА.

— Това само засилва убежденията ми. Боби има нужда от интензивно лечение в болнично заведение.

— Грешите, докторе, и то много.

— Ще имате право да го посещавате редовно — предложи тя.

— Частните уроци ще са напълно достатъчни.

— Така ли? — Тя бръкна под възглавниците на дивана, сякаш търсеше изпаднали монети. — На това ли му викате частни уроци? Робърт се е опитал да скрие доказателствата.

— Чете само статиите — отвърна Стив, като очакваше „Плейбой“ или „Максим“.

Вместо това тя извади черно-бяла снимка от аутопсията на Чарлс Барксдейл. Разрезът беше от ухо до ухо.

— О, това ли? — отвърна Стив с облекчение.

— И това — тя грабна друга снимка, на която кожата от врата на Чарлс Барксдейл беше махната и се виждаха слюнните му жлези и яремната вена.

— Боби обича аутопсии — каза Стив. — Може да каже наизуст протоколите на следователите в Англия през 14 век.

— „Разследването, проведено в Мидълсекс — започна Боби с британски акцент — в понеделник, след рождеството на Благословената Дева Мария по време на царуването на Крал Едуард III...“

— Салонни игри — отсече Равкдрайв. — Безсмислени, докато не разберем как ги прави?

— Хей, госпожо — намеси се Боби. — Какво пали фитила на тампона ви?

— Моля?! На това ли го учите?

— Не, не, не! — Стив се вледени от страх. — Това е надпис на тениска или нещо подобно. Боби, кажи й!

— Стикер върху бронята на една тойота.

— Стикер върху една тойота — извика Стив, сякаш Боби току-що беше превърнал оловото в злато.

— Със спаднала лява задна гума — продължи Боби. — Регистрационен номер 7NJ843 и лепенка с морска крава.

— Виждате ли каква памет има.

Равкдрайв грабна куфарчето си от дъската за сърф.

— Това, което става в тази къща, е абсолютно недопустимо. Очевидно Робърт има нужда от възпитание, което вие или не сте в състояние, или пък нямате желание да му дадете.

— Вижте, доктор Равкдрайв, може би съм оставил у вас погрешни впечатления. Ако останете още малко, докато Боби се отпусне, ще видите колко е щастлив, колко възпитан...

— Вече взех решение. — Тонът й беше рязък. — Ще препоръчам на съда да отхвърли иска ви, да ви отнеме попечителските права и да даде Робърт на държавата.

Ръцете на Стив омекнаха. Беше извървял пътя докрай. Разум. Гняв. Лицемерно ласкателство. А сега — пълна паника. Чу как се моли:

— Дайте ми още един шанс, докторе. Моля ви, Боби има нужда от мен. И аз го обичам.

„Обичам“ не беше дума, която лесно излизаше от устата му.

— Боби е целият ми свят — продължи Стив.

— Вашият свят? Значи такава била работата. Вашите нужди. Не ставаше ли въпрос за нуждите на Робърт?

— Той също ме обича. Разчита на мен. Има невероятен напредък. Устните й се разтегнаха в жестока усмивка.

— Как? Като спеше в леглото ви?

— Две седмици, в самото начало. Беше прекалено уплашен, за да спи сам.

— И още е. Прилича ми на случаите с Майкъл Джаксън.

„Сериозно ли говори, мътните я взели?“

— Имате мръсно подсъзнание, доктор Равкдрайв.

— Работата ми е да обръщам всяко камъче, за да видя какво се крие отдолу. Честно казано, дори Робърт да нямаше никакви проблеми, бих поставила под съмнение годността ви да бъдете негов настойник. Приемете факта, господин Соломон, вие не сте дорасъл за семейство.

— Каквото и да означава това, то е временно. Просто фаза.

— Добре. Когато преминете в следващата фаза, отправете иск до съда, като се позовете на промяна в обстоятелствата.

— Но аз в момента променям положението си — хрумна му една идея, можеше да я преметне.

— И как по-точно?

— Сключването на брак е промяна, нали?

— Възможно е, зависи...

— Ами сгоден съм. Сватбата е след месец. Тя е чудесна жена. Умна, любяща и...

— Оптимистка — добави доктор Равкдрайв подигравателно.

— Стабилна. Истински стабилизатор. Моята годеница ми оказва стабилизиращ ефект.

Стабилна — изглежда това беше единственото качество, на което можеше да заложи. Удари го на импровизация, както правеше в съда.

— Когато съм с нея се чувствам по-зрял. Дорасъл за семейство.

— Наистина ли? — докторката явно не беше убедена.

— Докладът ви няма да е пълен, ако не поговорите с годеницата ми.

— Технически погледнато това е вярно — съгласи се тя неохотно. — Коя е тя?

Умът му бясно препускаше. Можеше да е София Ернандес, стенографката от съда. Биваше я да чете показания, но не умееше да импровизира. Можеше да е Джина, моделът, която така и така вече имаше годежен пръстен, но тя като нищо щеше да открадне сребърните прибори. Оставаха близначките Лекси и Рекси, но коефициентът им на интелигентност не можеше да стигне дори температурата на топъл ден. Е, можеше да е и Сеси, но татуировките и обичите нямаше да се впишат, да не говорим за езика ѝ на рапърка.

— Искам да се видя с нея колкото се може по-скоро. — Равкдрайв вадеше деловия си календар. — Какво ще кажете за други ден?

— Идеално! Да идем на вечеря?
— И как се казва дамата? Този стабилизиращ фактор?
Нямаше друг избор.
— Виктория Лорд — каза той. — Много ще ви хареса.

[1] Игра на думи: Intercourse (англ.) — полово сношение. — Б.пр.

↑

[2] Blue Balls (англ.) — Сините топки. — Б.пр. ↑

19.

ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ЛЮБОВ

На следващата сутрин, докато се отправяше към „Манекените“, Стив се закле, че ще се държи повече от добре с Виктория. В крайна сметка трябваше да я помоли за огромна услуга.

„Ще се омъжиш ли за мен? Или поне ще се престориш ли?“

Стив знаеше, че отчаяно се нуждае от помощта ѝ. Един гаден доклад от Равкдрайв в комбинация с яростните атаки на Цинкавич — и нямаше да има никакъв шанс в съда. Беше обещал на Равкдрайв да я запознае с годеницата си утре вечер. Така че трябваше да зададе въпроса — ако трябва дори да коленичи — и да научи Виктория на един адвокатски трик, който тя определено не владееше: да лъже, без да ѝ мигне окото.

Остави Боби в чакалнята, където можеше да брои упражненията на Сеси върху лежанката — само така тя нямаше да изчезне цял следобед във фитнеса. Още щом отвори вратата на кабинета, усети, че нещо не е наред.

Първо, беше прекалено светло, слънцето струеше през прозорците. После миришеше на амоняк. Всички листове по бюрото му бяха подредени на спретнати купчинки до ваза със свежи теменужки.

Теменужки?

Той стрелна поглед към Виктория, която седеше на бюрото си и четеше куп апелативни дела.

— Какво, по дяволите, е станало тук?

— Подредих — отвърна Виктория.

— Както Шърман подреди Джорджия. Защо е толкова светло?

— Измих прозорците.

— Голяма грешка. Мръсните прозорци са естествен начин за предпазване от жегата.

Тя продължи да чете и да подчертава най-важното в апелативните жалби с жълт маркер. Като че законът някога беше печелил дело.

Той се запъти към аквариума с раци, нарони една изсъхнала кифла и започна да пуска трохи във водата. Протакаше, докато се опитваше да измисли как точно да помоли Виктория да му стане годеница за един ден. Можеше да предвиди първоначалната ѝ реакция.

„Няма да го направя. Не е етично.“

Въпреки усилията, които полагаше да я поквари, Виктория здраво се беше вкопчила в строгите си убеждения. Предния ден бе разпитвала потенциален клиент, един мъж, който искаше да съди „Будвайзер“ за фалшива реклама. Пичът пиел бирата, ама не можел да забие гадже по баровете. Стив реши, че случаят е многообещаващ, но Виктория наложи вето.

— Искаш ли да се подготвим за изслушването по гаранцията? — попита тя, без да вдига глава от фотокопията си.

— Разбира се, ще подготвим всичко, което искаш.

Знаеше, че Катрина Барксдейл не изгаря от желание да остане в ареста, където ѝ липсваха елементарни удобства от имението ѝ в Гейбълс Истейтс. Без джакузи, без басейн, без ежемесечно обезпаразитяване. Трябваше да убедят съдия Алвин Шварц, осемдесет и една годишен мизантроп, да ѝ позволи да се върне у дома до началото на процеса. Не особено лесна задача при обвинение в убийство, но не и невъзможна.

— Ако се позовем на „Щатът срещу Артър“, имаме шанс — каза Виктория.

— Да.

— Прокуратурата трябва да обори искането.

— Знам.

Тя го погледна.

— Какви са отношенията ти със съдия Шварц?

— Мрази ме.

— О!

— Но е склерозирал и понякога забравя.

— Супер!

— Пада си по млади адвокатки в миниполи.

— Забрави.

Стив се приближи към прозореца и погледна към отсрещната страна на улицата, като присви очи, за да не му блести слънцето.

— Добре ли си? — попита тя. — Изглеждаш ми малко разсеян.

— Трябва да те попитам нещо.

„Хайде, кажи го. Кажи й, че имаш нужда от помощта й. Кажи й, че да загубиш Боби за теб е по-лошо от това да загубиш някой от крайниците си.“

— Сигурна ли си за „Артър“? — попита той кротко.

— Разбира се. Законът си е закон.

Погледна я, докато тя продължаваше да рови в апелативните дела. Тъй като нямаше да ходят в съда, днес беше облечена спортно. Черни джинси, мъжка бяла риза — вероятно на Бигбай, реши Стив — вързана на кръста, ожулени мокасини. Нямаше грим и изглеждаше така, сякаш не си бе направила труда дори да си тегли един гребен. На Стив му се стори секси по естествен и напълно несъзнателен начин. Може би точно това беше проблемът. Ако не изпитваше чувства към нея, щеше да му е много по-лесно да я помоли за помощ. Да я ласкае, да я моли, да й пълзи в краката. Но в случая просто не можеше. Пълзенето в краката щеше да почака.

— Как искаш да се разберем за изслушването? — попита тя.

— Ти се заемаш със закона, аз — с фактите.

— Фактите са, че Чарлс е бил извратен, Катрина се е подчинявала в името на брака и смъртта е нещастен случай.

— Да — каза той, докато наблюдаваше през отворения прозорец как боклукчийската кола изпразва контейнера. — Ще подчертаем и главното в защитата ни.

— Кое е?

— Нямам никаква представа. Но каквото и да е, трябва да го набиваме в публичното съзнание още от изслушването за гаранцията. Трябва да излезе като заглавие на първа страница в „Хералд“.

Тя сбърчи чело.

— Заглавието е „Вдовица освободена под гаранция“. Или не.

— Само ако го пише някой начинаещ редактор — отвърна Стив. — Нашата работа е да го напишем вместо тях. Трябва да е основният момент на защитата ни. Така че какво е съдържанието на брака на Барксдейл? Какво е свързвало двамата?

— Прокурорът ще каже — парите.

— Точно така. Но ние какво ще кажем?

— Любовта.

— Любовта — призна Стив — е великолепно защита. Какво е любов? И как ще я докажем?

— Любовта е разумен съюз в името на общото благо между двама души с общи интереси и сходни ценности.

— Прекалено клинично за моя вкус. — Така ли беше между тях двамата с Бигбай? *Разумен съюз между двама души.* Звучеше като майтап.

— Какво е твоето определение?

— Двама души, които просто трябва да бъдат заедно — отвърна той, без да се поколебае. — Двама души, които не са завършени, когато са разделени. Двата са любовници и приятели. Има желание, има смях и не могат да си представят да живеят един без друг.

— Значи Стив Соломон вярва в романтичната любов?

— На теория. Никога не съм изпитвал подобно нещо.

— И мислиш, че Катрина и Чарли са го изпитали?

— Съмнявам се, но съм адвокат. Дай ми конец и ще ти изплета въже.

— Нека ти покажа нещо. — Тя стана от стола, седна на пода и отвори една от картонените кутии под бюрото си. Седнала на земята с кръстосани крака, приличаше на колежанка, която учи за финалните изпити. Издърпа един куп снимки. — Семейство Барксдейл в действие.

Стив приклекна в позата на кетчър до нея и започна да разглежда снимките. Ръка за ръка на благотворителни събирания, Чарлс в смокинг, Катрина в дизайнерска рокля, отрупана с бижута. Светски снимки от различни гала вечери. Усмехнати лица, Чарлс, хванал през кръста Катрина, и сякаш в погледа им се четеше искрена обич.

Виктория грабна още снимки от кутията. Като че ли бяха влюбени в собствените си образи. Сен Тропе, Монако, ресторанти на брега, яхтени палуби. Чарлс все още беше представителен мъж с посребряла коса, а Катрина истински модел; снимана отдолу, за да се подчертаят краката ѝ; наклонила глава като Парис Хилтън, за да изпъкне линията на брадичката.

— Хубави са, ама на всичките позират — каза Стив. — Мога да ти покажа усмихнати снимки на О Джей и Никол Симпсън. Или на Скот и Ласи Питърсън. Или на Хилъри и Бил Клинтън.

— Хилъри не е убила Бил.

— Все още.

— Виж това — тя издърпа поздравителна картичка от кутията и му я подаде. Отгоре имаше гравюра на карибски плаж на Уинслоу Хоумър. — Изпратена е ден преди смъртта на Чарли.

Той отвори картичката и прочете написаното на ръка послание:

Най-скъпа моя Катрина,
Никой не би могъл да бъде толкова добър, колкото си
ти от първия ден до сега.

Твой Чарли

— Харесва ми „най-скъпа“ — каза Виктория. — Малко старомодно и викторианско.

— Добре, още я е обичал. Как ще докажем, че и тя го е обичала?

— Винаги, когато съм ги виждала, Катрина се държеше много нежно с Чарли. Много мило.

— Нещо друго? Дай ми пример.

— Винаги му купуваше подаръци. Часовници, копчета за ръкавели, дрехи.

— Продължавай, харесва ми.

Виктория се замисли за миг.

— Преди около три месеца ходихме на парти изненада, което Катрина организираше по случай рождения ден на Чарли.

Ние, помисли си той. Явно двамата с Бигбай. С това му напомняше, че щеше да се омъжи за това дърво и да превърне първо лице множествено число в неизменна част от живота си.

— Тортата беше с формата на една от неговите офис сгради — продължи тя.

— Хитро. Освен ако свещите не са били от динамит.

— На залез слънце всички се качихме на яхтата им. Имаше музика, пихме по едно питие, хапнахме раци.

— Дори и Бигбай Вегетарианеца?

— Брус яде само салата. Онзи мъж, с когото се запознахме, Манко, акостира яхтата в Хюрикейн Харбър, малко след Кий Бискейн. И точно преди слънцето да залезе, облаците бяха станали пурпурни,

заливът беше гладък като коприна. Искам да кажа, че беше страшно романтично, разбираш ли?

Стив знаеше, че говори за Катрина и Чарлс, но в съзнанието му изплуваха злощастните образи на Виктория и Бигбай на палубата. Озарени от залязващото слънце, под серенадата на оркестъра, Бигбай я целува. Гол охлюв, който пълзи по роза.

— Тогава се появи един малък самолет с рекламен банер отзад, както по плажа.

— „Използвайте Копертоун“ — каза Стив.

— На този пишеше „Катрина обича Чарлс“. Беше го поръчала специално за празненството. Беше много вълнуващо. Някои хора дори се просълзиха.

— Като нищо ще разплачем и съдебните заседатели. А медиите ще го налапат от раз.

— Значи ти харесва?

— Ти го каза. Основният момент в нашата защита. „Катрина обича Чарлс“.

— Не е ли прекалено опростено?

— Всяка тема е опростена. В противен случай кретените няма да я разберат.

— Съдебните заседатели не са кретени.

— Говорех за съдиите.

Все още седнала на пода, тя издърпа списъците си и започна да си води бележки. Стив се вгледа в нея. Без грим можеха да се видят луничките по носа ѝ. Всяко ново откритие го очароваше още повече.

— Какво? — попита тя, като улови погледа му.

Размътеният му мозък му подсказа веднага, че има три варианта. Можеше да каже: „Мислех за доказателствата.“ Или пък: „Ти си невероятно красива и изключително талантлива, така че не ставай глупава и не се омъжвай за Бигбай.“ Но каза:

— Виктория, имам една много голяма молба към теб.

20.

ПОВОД ДА ИЗБЯГАШ

Трябваше подходяща обстановка, подходящо настроение, подходящ момент. В крайна сметка, щеше да помоли Виктория да се омъжи за него.

Вместо да го направи в офиса, изпълнен със задушливия мирис на амоняк и джангъра на желязната банда, Стив предложи да се разхождат с колата. Сега в шевролета със свален гюрук, докато прекосяваха моста над океана, той се чудеше какво точно да каже. По радиото Глория Естефан се кълнеше, че ритъмът ще ги завладее. Той го прие като добро предзнаменование, миг по-късно преминаха през розово-белите имения на Стар Айлънд, където живееше Глория.

— Искаш ли сладолед от ананас? — попита Стив.

— Каква е голямата ти молба към мен? — звучеше недоверчиво.

— Ще ти я кажа, когато пристигнем.

— Къде?

— Ще видиш.

— Защо си толкова тайнствен? Обикновено караш право напред и правиш каквото си си наумил.

— Става дума за Боби.

— Ами казвай тогава.

— След малко.

Той спря колата на паркинга на Уотсън Айлънд и Виктория попита:

— „Папагалска джунгла“? Защо тук?

Паркира на сянка под знака, който показваше различните посоки към Перът Баул, Серпентариум, Фламинго Лейк и ваканционно селище „Евърглейдс“.

— Искам да ти покажа нещо.

Слязоха от колата и се запътиха към парка, като си пробиваха път през тълпа японски туристи. Стив купи два ананасови шейка от барчето и я поведе през лагуната, осеяна с бели водни лилии. Показа ѝ жеравите с извити като буквата „S“ шии, и розовите фламинго, и

червенооките розови лопатарки, с които често ги бъркаха. Минаха покрай снежнобелите чапли и дългокраките щъркели. Когато навлязоха в изкуствено създадената джунгла, бяха обгърнати от какофонията на птиците, филхармоничен оркестър от грачене и гукане.

— Добре, какво за Боби? — попита тя.

— Имай търпение — все още набираше смелост и съставяше плана си.

Като търсеха сянката на банановите палми, те поеха по една пътека, от двете страни на която имаше пауни с разперени опашки, минаха покрай езерото с алигатори и откритата естрада, където имаше представление с папагали и един папагал измъкваше банкноти от джоба на дресъора и предизвикваше аплодисменти.

— Пристигнахме. — Стив кимна към една кигелия. Цилиндричните ѝ плодове висяха надолу като салами в деликатесен магазин.

Кацнало на един клон, едно какаду с лимоненожълти гърди ги гледаше разтревожено.

— Това онзи, за когото се сецам ли е? — попита Виктория.

— Здравсти, маце — поздрави господин Ръфълс.

— Здравсти, хухавелнико. — Тя се обърна към Стив. — Още ли злорадстваш за делото „Педроса“.

— Категорично не. Не си ме разбрала.

— Престъплението е наказано?

— Правосъдието е раздадено. Клиентът ми няма да иде в затвора. Господин Ръфълс има хубав дом. И всички са щастливи.

— Всички са щастливи — каза господин Ръфълс.

— Можеш да намериш логично оправдание на всичко.

— Искам само да изтъкна, че целта понякога наистина оправдава средствата.

— Добре, разбрах. Молбата ти е незаконна, но в извратеното ти съзнание е справедлива по свой начин.

— Знаеш ли колко много обичам Боби?

Тя разбърка шейка си със сламката.

— Това е едно от реабилитиращите те качества.

— Бих направил всичко за него, законът да върви по дяволите.

— И къде е моето място?

— Има една разярена амазонка, която се казва Лиса Равкдрайв, лекарката, която твърди, че съм неспособен да се грижа за Боби. Тя е главният свидетел на Цинкавич.

— Ще свидетелствам в твоя полза, ако това искаш.

— Горе-долу.

— Тогава какъв е проблемът?

— Казах на Равкдрайв, че съм сгоден, и тя иска да се запознае с годеницата ми.

— Защо казваш такива неща?

— Импровизирах.

— Импровизирах — обади се господин Ръфълс.

— Коя е щастливката... — Лицето на Виктория преbledня. — Не, не може да бъде.

— Ще се преструваш само няколко часа. Аперитив, вечеря, десерт, нищо повече.

— Това не е етично...

„Естествено, че това ще е първата й реакция.“

— Напълно незаконно...

„Втората също.“

— Измама пред съда...

„Стига толкова!“

— Може да ни отнемат правата.

— Е, ще го направиш ли?

— Не! — тя се дръпна от него и тръгна по една сенчеста пътека. Той се затича след нея.

— Виктория, ти си единствената ми надежда.

— Защо аз?

— Катрин Зита Джоунс е обвързана.

— Аз също. — Тя навря годежния си пръстен в лицето му.

— Пък и никой няма да повярва, че сме сгодени.

— Не съм сигурен, но мисля, че току-що ме обиди.

— Аз не умея да лъжа.

— Никога ли не симулираш оргазъм?

— Твоите гаджета може и да го правят.

— Правят го, когато са сами. Моля те, Виктория, наистина разчитам на теб.

Тя сбърчи чело по същия начин, както правеше в съда, когато се мъчеше да намери решение на някой проблем.

— Дори и да можех да убедя докторката, че съм ти годеница, не бих го направила.

Над главите им птиците се виеха над дърветата и вдигаха врява с техните писукания и чуруликания, гукания и свиркания.

— Знаеш ли каква е основната разлика между нас двамата? — попита той.

— Аз ще стана съдия, а ти ще свършиш в затвора.

— Отказваш да поставиш под съмнение властта.

— Поставям я под съмнение. Но няма да я пренебрегна.

— Смяташ ли, че държавата трябва да ми отнеме Боби?

— Разбира се, че не.

— Тогава ми помогни.

— Не мога и няма да наруша закона.

— На нищо ли не те научих? Законът не върши работа. Затова ти трябва да го изработиш.

— Съжалявам, не мога да го направя.

Раздразнението му прерасна в гняв.

— Майната ти, не мога да повярвам! Ти продължаваш да се държиш като шибан робот. Досега трябваше да си разбрала, че на Мадам Справедливост ѝ го вкарват кучешката. Законът се навежда върху стола като момиче в хотелската стая на Коби Брайн^[1].

— И казват, че не си бил чаровен.

Излязоха от джунглата, тишината запълваше пространството между двамата и ги отдалечаваше един от друг. Покрай езерото майка снимаше двете си малки момиченца с пурпурни какаду на раменете.

Стигнаха до края на залива. Рачета, големи колкото нокът, се бяха скупчили по мокрия пясък. Накокошинени рибарки проверяваха дали не е останало нещо за хапване по плажа. На другия бряг биеше камбана и бариерата се спускаше. Движението по Венецианския мост беше спряно.

— Трябва да ти кажа нещо за Боби — каза той.

— Каквото и да кажеш, няма да променя решението си.

Спряха под една бурсера, малките ѝ червени плодове висяха на гроздове. Лицето на Виктория беше половината на слънце, половината на сянка.

— Когато Боби беше на десет — започна Стив, — майка му Джанис се премести да живее в една комуна в Панхендъл. Вселенските приятели на не знам си какво. Психопати и наркомани. Когато Джанис не беше друсана, биеше Боби и му крещеше стихове от Библията. Когато се надрусаше, го затваряше в клетка за кучета и отиваше в града за няколко часа или няколко дни.

— Боби ми каза за клетката. Звучи ужасно. Честно, Стив, бих искала да ти помогна, но...

— Той напредва с всеки изминал ден. И щом успея да му осигуря специално обучение, ще се справя още по-добре. Но тази гадна докторка иска да ми го отнеме и да го прати в болница.

— Как могат да го направят, след като ти си му наставник?

Подвижният мост вече беше вдигнат и едномачтовият платноход се понесе през него, докато колите се отдръпваха към сушата на запад и към Бискайския залив на изток.

— Джанис никога не е подавала жалба за това, че взех Боби, така че в момента положението му е неуредено според закона.

Тя се замисли за миг.

— Отвлякъл си го?

— Спасих го — поправи я той. — Но на никого не съм казвал как. Досега.

И тогава ѝ разказа. Разказа ѝ за нощта с мразовития дъжд, за студената супа, която Джанис беше занесла на Боби в бараката, за това как беше влязъл вътре и беше открил Боби, затворен в клетка. Разказа ѝ и за брадатия мъж с голямата сопа и как се биха, за пукнатия му череп и кръвта, която шурна по пода. Разказа ѝ за изстрелите и как тичаше през гората с Боби на ръце, преследван от лаещи кучета и мъже с пушки.

Когато свърши, Виктория се беше втренчила в него, устните ѝ бяха леко разтворени, думите се опитваха да излязат. Тя се почувства толкова крехка, че можеше да се пръсне на парченца като бял порцелан.

— Не бих могла дори да си представя подобно нещо.

— Докато тичах, а Боби ме стискаше с ръце през врата, знаех, че никога няма да ме хванат, стига да не падна. Можех цял живот да бягам. Да избягам наистина. Но нямаше смисъл. Тогава го осъзнах. Сякаш така е било писано. Можех да тичам така дълго, докато някой ден най-накрая изнеса горкото дете от ада и му върна живота. Понякога в полусън чувам как дъските проскърцват и си казвам — ето ги. Мъже с факли и сопи, ще ме убият и ще отведат Боби. Тогава се събуждам и се питам, ако това са моите кошмари, какви ли кошмари сънува Боби?

Той се извърна с насълзени очи.

— Мислиш ли, че ще позволя на някой дебелогъз бюрократ да ми го отнеме?

— Погледни ме — заповяда му тя.

Той се обърна към нея. С върха на пръста си тя избърса една сълза, която се спускаше към ъгълчето на устните му, после прокара пръст по тях, сякаш да го успокои.

От отсрещната страна на залива камбаната пак иззвъня и подвижният мост се спусна надолу лека-полека като старец, който се отпуска на стола си.

— Кой би предположил? — каза тя, отдръпвайки пръст от устните му.

— Кой би предположил какво?

— Че си способен на такава любов.

Той присви рамене.

— Онова в съда е просто игра. Това е животът.

Очите ѝ бяха нежни и влажни.

— И къде ще ходим?

— Да ходим?

— За медения си месец.

Трябваше му секунда, за да схване. След което Стив широко се усмихна.

— Ще го направиш ли? Ще ми станеш ли годеница?

— Само за една нощ.

— Да! — той се разсмя гръмогласно. — Страхотна си! Ако имаш нужда от нещо, каквото и да е то...

— Ако ме арестуват, намери ми добър адвокат. — Тя извади мобилния си телефон. — Трябваше да играя тенис с Джаки в Гроув

Айл утре и да вечерям с Брус в клуба му. Ще им се обадя.

— Не. Доведи ги. Даже защо да не отидем в клуба на Брус?

— Сериозно ли говориш?

— Ще помоля Брус да ми стане кум.

— Наистина ли искаш и той да дойде?

— Ще направи страхотно впечатление на Равкдрайв. Може дори да плати сметката. А Джаки може да ти е шаферка или нещо друго.

— Тя ми е шаферка.

— Идеално. И тя ли е като теб?

Тонът му беше закачлив.

— Искаш да кажеш дали и тя е робот?

— Взимам си думите обратно. Искам да кажа изискана, горда, принципна — той преглътна и гласът му стана нежен: — Красива, умна, секси и...

Тя сложи пръст отново на устните му.

— Недей, Соломон.

— Но имам още какво да кажа.

— Моля те, недей! — Усмивката ѝ беше нежна и мила. — Винаги можем да дойдем пак в Папагалската джунгла.

[1] Известен баскетболист от Националната баскетболна асоциация на САЩ. — Б.пр. ↑

7. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

*Никога не бих подкупил ченге, излъгал съдия
или преспал със съдружничката си... hasta que
ella diga que sí.*

21. НА КАФЕ

На стълбите на така оптимистично наречената Съдебна палата един пазач събираше разтеклата се торта с птичи криле, които се подаваха от глазурата. Тортата беше кулинарен шедьовър на хаитянски сантеро^[1], нает от семейството на обвиняем да направи магия и да предразположи благосклонно съдиите.

Вътре в сградата в осем и дваайсет сутринта Стив точно беше минал през детектора за метал и отчаяно се нуждаеше от чаша кафе, когато чу някой гръмогласно да се провиква зад гърба му:

— О, господин Со-ло-мон!

Той спря и се извърна. Джак Цинкавич се търкаляше към него.

— Бавиш списъка със свидетелите — каза той.

— Извинявай, бях малко зает.

— А списъкът с доказателствата? Предсъдебните споразумения. Излагането на фактите по делото.

— Почти съм готов.

Кое то трябваше да рече, че Стив почти ги е обмислил. Спазването на срокове не беше най-силната му черта.

— Трябва да се уговорим за датата на делото — продължи Цинкавич.

— Веднага щом приключи процесът „Барксдейл“.

— Не става. Всеки ден, в който Робърт е с теб, може да се случи някоя беда.

Стив се мъчеше да не дава изблик на гнева си. Беше обещал на баща си, че ще играе възпитано, макар да се съмняваше, че Цинкавич ще се държи на ниво. Старецът му имаше доста оптимистични възгледи за човешката природа.

Цинкавич явно беше имал скапано детство и явно беше спасен от системата — нещо толкова рядко, колкото и снегът в Маями. Но за разлика от баща си, Стив не смяташе, че Цинкавич се е превърнал в Галахад на Съда за малолетни. За Стив той беше просто един от лакеите на Пинчър, кариерист и подлизурко. Тъй като досега нищо не

бе дало резултат, щеше да опита нова и чужда стратегия: да целува задници.

Стив каза:

— Зле започнахме с теб, Джак. Мога ли да те наричам Джак?

— Не.

— Исках да ти се извиня. Казах неща, които не биваше да казвам и не биваше да ти посягам.

— Аха.

— Изпитвам огромно уважение към теб, Цинкавич.

— Не се съмнявам.

— Сериозно. Разбрах какво си преживял като дете. Да изгубиш майка си по такъв начин! Да обикаляш приемни родители. Разбирам какво изпитваш към деца, подложени на рискове.

— Това проява на снизхождение ли е, Соломон?

— Не, просто се опитвам да свържа онова, което си преживял...

— Недей да намесваш личния ми живот.

— Искам само да кажа...

— Надуто лайно такова!

— О, Боже!

— Мислиш, че можеш да скриеш агресивната си същност под тази фалшива обвивка?

— Не съм агресивен. Напротив, даже си падам малко страхлив.

— Ти си опасен. Знам какво си направил онази нощ в комуната и имам доказателства.

Мамка му!

Вярно ли беше? Дали Цинкавич се беше добрал до онзи мъж със счупената глава? Или копелето просто блъфираше?

— Не само че ще загубиш племенника си — изрева Цинкавич. — Ще идеш право в затвора.

Той се понесе по коридора и Стив остана да стои там. Сам и разтревожен.

Съдебната банда задържахше опашката в кафето, пипаше кифлите, душеше сладкишите, мрънкаше за болести и болетки. Марвин Умника беше с морскосин двуреден блейзър, Кадилак

Джонсън — с ярко дашики, а Тереса Тораньо в тъмен костюм от туид със семпла перлена огърлица.

— Хайде, Марвин — обади се Стив от края на опашката, — раздвижи се.

Не биваше да закъснява за заседанието. Опита да се съсредоточи върху изслушването за гаранцията, но заплахата на Цинкавич не му излизаше от главата.

„Не само че ще загубиш племенника си. Ще идеш право в затвора.“

С какви доказателства разполагаше той? Дори нямаше време да мисли за това. Трябваше му доза кофеин, за да разбуди мозъка си и да се качи тичешком в съдебната зала. Но стоеше приклещен на опашката зад приятелите си, които не отиваха никъде и имаха много време да стигнат дотам.

— Какво си се разбързал бе, младеж? — попита го Марвин.

— Гаранцията е след десет минути. Виктория ме чака.

— Значи успя да я омаеш, а? — гласът на Марвин огласяше кафенето.

— Не, само работим заедно.

— Улучила те е право в сърцето, а, Стивърино?

— Марвин, познаваш ме. Никога не бих подкупил ченге, излъгал съдия или преспал със съдружника си.

— Три лъжи в едно изречение. Това е рекорд, Кадилак?

— Не и за Стив — Кадилак Джонсън смеси половин чашка безкофеиново с половин чашка обикновено, после сипа обезмаслена сметана отгоре и добави четири лъжички захарин. Явно искаше да се подслади.

— Вярвам на нашия Стивън — обади се Тереса Тораньо.

— Благодаря ти, Тереса — отвърна Стив. — Ти си моят първи клиент и последен приятел.

— Никога няма да преспиш със сенъора Лорд, *hasta que ella diga que sí*. Докато тя не каже „да“.

Марвин се закашля от смях и двамата с Кадилак удариха високо ръце, или поне толкова високо, колкото им позволяваше артритът.

— Стига, момчета, тя е сгодена — запротестира Стив.

— Откога техническите подробности те притесняват? — изстреля в отговор Марвин.

Стив си погледна часовника. След осем минути задникът му или трябваше да е паркиран пред съдия Алвин Шварц, или щяха да го обвинят в обида на съда заради закъснение.

— Виждали ли сте как я гледа? — попита Марвин останалите. — Много е лапнал.

— Напомня ми за една мадама в Канзас Сити. — Кадилак сръбна от кафето. — Разкъса ми сърцето и го даде на морските котки. — И той запя: — „Жено от Канзас Сити, какво направи с мен...“

Марвин беше на касата и ровеше за дребни.

Стив се провикна:

— Пиши го на моя сметка.

— Por Dios!^[2] — възкликна Тереса.

Кадилак се хвана за гърдите.

— Пейсмейкърът ми ще даде накъсо.

— Големият мачо! — каза Марвин. — Ако знаех, че той плаща, щях да си взема и кифла.

— Побързайте — подкани ги Стив. — Трябва да освободя една невинна жена под гаранция.

— Видях клиентката ти и не е толкова невинна — каза Тереса.

— Истинска шафрантия — съгласи се Марвин.

— Какви ги говориш? — попита Стив.

— Огромно деколте, много ниска класа — отвърна морализаторски Тереса.

Тереса беше учила английски като дете в Хавана преди Кастро в изисканата Ръстън Академия. Докато говореше, Стив си представяше красивия ѝ женски почерк с равни разстояния между всяка дума.

— Стига, Тереса, това, че ти не харесваш как се облича госпожа Барксдейл, не значи, че е убила съпруга си.

— Не знам какво е намирал Чарлс Барксдейл у нея. Освен очевидното.

— Е, Чарлс Барксдейл — намеси се Тереса — бе от висока класа.

— Познаваше ли го?

— Не лично. Но съм го слушала да говори на семинар, който спонсорираше. „Жените поети, изтерзани души“. Стори ми се изключително чувствителен мъж.

— Особено с кожен бандаж отпред — каза Стив.

— Лично аз смятам, че тя го е убила — заяви Тереса Тораньо.

-
- [1] Вуду шаман. — Б.пр. ↑
- [2] За Бога! (исп.). — Б.пр. ↑

22.

ХИТРАТА АКУЛА

— От всички съдебни зали на всички области в този мочурлив щат точно в моята ли трябваше да влезеш? — попита съдия Алвин Шварц.

— Добро утро и на вас, Ваша милост — отвърна Стив.

Виктория знаеше, че съдията се слави като голям проклетник. Беше се явявала на два пъти пред него за насрочване на дела и той ѝ се стори сприхав, нетърпелив и груб. Известно беше още, че пуска газове на съдийските конференции и обвинява за това стенографа. Стар, нисък и сърдит, съдия Шварц никак не обичаше млади, високи и щастливи мъже адвокати. Беше оцелял след три опита да бъде свален от съдийската банка за невъздържани забележки, сексуален тормоз и придремване по време на процесите.

— Наясно съм с всичките ви щуротии, господин Соломон.

— Много благодаря, Ваша милост — отвърна Стив, сякаш го бяха номинирали за Мъж на годината.

На прокурорската банка Рей Пинчър се сдържаше да не се усмихне. Седнала до Виктория, Катрина се въртеше на стола си. Беше облечена с оранжев затворнически гащеризон вместо с обичайните дрехи с марка „Прада“.

Съдията каза:

— Ако направите някаква пакост в съдебната ми зала, господин Соломон, ще ви изпратя там, където никога не сте бил.

— Вече съм бил в затвора, сър.

— Говоря за правния факултет.

От другата страна на пътеката Пинчър тихо се изсмя.

— Какво става? — попита Катрина.

— Всичко е наред — успокои я Виктория, като я потупа по ръката. — Стив знае какво прави.

Опитваше се да окуражи клиентката им. Себе си също.

— Това вие ли сте, госпожице Лорд? — Съдията надникна над очилата без рамки.

— Да, Ваша милост.

— Не трябва ли да сте от другата страна на залата?

— Вече съм защитник. Съдружничка съм на господин Соломон.

— Последната красива блондинка, която доведе тук, беше надуваема. — Съдията махна към Катрина с чукчето си. — Това ли е малката женичка, която затрила съпруга си?

— Възраждам, Ваша милост — намеси се Виктория.

— Не си развявайте гащите. Тук няма съдебни заседатели, само чакалите от пресата са дошли — съдията размахна чукчето към галерията, където жужеше една телевизионна камера и дузина репортери си водеха бележки. — Кой написа, че трябва да бъда дискредитиран?

Три ръце се вдигнаха. Съдията се изкашля и се обърна към банката на обвинението.

— Ето какви са правилата, господин щатски прокурор. Не искам да слушам рап от гетото. Нито пък... — той се обърна към съдебния пристав, млада чернокожа жена, цялата на плитчици. — Уанда, каква беше онази малоумна музика? Хоп-скач?

— Хип-хоп — отвърна тя.

— Никакъв хип-хоп и никакви Бубони.

— „Ебоникс“ — поправи го Уанда.

— Кое е това дете на първия ред?

— Моят племенник Боби — отвърна Стив.

— Чух за номерата с думи, които правиш, малък разбойнико — съдията навря кутрето си в ухото, завъртя го и се провикна: — Доналд У. Рамсфелд.

— ДА, ЛУД ФЕН ДО МАРС — отвърна бързо Боби.

— Проклет да съм!

В този момент вратата на залата се отвори и вътре влязоха три млади жени. Бяха облечени еднакво в чисто черно от очилата и перуките до минижупите, копринените блузи и три четвъртите ботуши. Устните им бяха яркочервени и лъщяха неприлично. С тънките си черни куфарчета в ръка те минаха с танцова стъпка през люлеещата се врата, разкършиха бедра пред съдията и седнаха с въртеливо движение на столовете си точно зад банката на защитата. С един плавен жест и трите кръстосаха едновременно крака и извадиха подложки с листове за писане от куфарчетата. На Виктория ѝ трябваша

няколко секунди, за да разпознае в тях Лекси, Рекси и Джина, които приличаха на рок бандата на Робърт Палмър. Какво, по дяволите? После си спомни: „Съдията обича млади адвокатки с миниполи.“

Соломон беше готов на всичко само за да спечели.

— И кои, ако смея да попитам, са тези красиви създания? — попита съдията с грейнало лице.

— Моите помощнички — отвърна Стив.

— Винаги с удоволствие помагам на начинаещи юристки.

— Съдията седна изправено на възглавницата, която използваше, за да облекчи хемороидите си. — Момичета, можете да се отбивате в кабинета ми, когато пожелаете.

Катрина се наведе към Виктория.

— Съдията изглежда много особен...

Виктория отново я потупа по ръката. Успокояващ жест, но самата Виктория започваше да се тревожи. Как щеше да се оправи със съдия като този?

— Какво ще каже щатът за гаранцията, поискана от защитата? — попита съдията.

— Това е углавно дело — отвърна Пинчър. — Прокуратурата е против освобождаване под гаранция.

— Какво ще каже защитата?

Виктория се изправи и въздъхна. Надяваше се, че не изглежда толкова притеснена, колкото се чувстваше. На масата отпред картончета в пет цвята бяха разперени като ръка за покер.

— Позоваваме се на „Щатът срещу Артър“, съдът не може да откаже гаранция, освен ако прокуратурата не покаже неоспорими доказателства за вина или вината може да се приеме по презумпция. Според нас прокуратурата не би могла да докаже нито едното, нито другото. Освен това Катрина Барксдейл няма криминално досие и е дълбоко свързана с обществото. С две думи, тя е отличен кандидат за освобождаване под гаранция до процеса.

— Дъра-бъра — отвърна съдията. — Господин прокурор, да чуем показанията, и то накратко. Мехурът ми не издържа като едно време.

Пинчър започна със съдебния патолог Ю Чи Янг. Доктор Янг беше слаб човек, около четирийсетте, със сиви панталони, син блейзър и жълта папийонка. Беше минал на папийонки преди години, защото

не се подаваха от престилката и не се потапяха в пихтиестия орган, на който правеше дисекция в конкретния момент.

С насечени фрази доктор Янг изложи какво е открил.

— Извърших дисекция на врата, след като отворих черепа и извадих мозъка. Направих дисекция на стреноклейдомастоидните мускули, срязвах омохоидните и сернохоидните мускули, изрязвах меките тъкани около каротидната артерия.

— И какво открихте? — попита Пинчър.

— Охлузвания по вратните мускули и кръвоизливи около пръстеновидния хрущял, които се появяват при удушаване. Петна на Тардьо по лицето и клепачите, които се появяват при асфиксия.

Докато доктор Янг монотонно изреждаше фактите, Виктория хвърли поглед към Стив. На подложката си с листа той рисуваше схема на маса за петима заедно с разположението на местата. Лиса Равкдрайв на дванайсет, после по часовниковата стрелка — Виктория, Стив, Джаки и Брус.

Планираше вечеря, а не опровержение.

Как щеше да проведе кръстосания разпит, като дори не слушаше какво се говори?

Доктор Янг вдигна черна кожена яка — доказателство номер едно на обвинението — и демонстрира как когато единият край се издърпа през отворената примка, яката се затяга. Показа на съдията снимка на охлузванията по врата на Чарлс Барксдейл. Линията на снимката показваше, че нараняванията са широки осем сантиметра. Със собствената си линия доктор Янг после показа, че и яката е точно толкова широка.

— Ако яката се затегне... — продължи радостно доктор Янг.

— ... няма измъкване — довърши мисълта му Пинчър.

Съдия Шварц хвърли разгневен поглед към Пинчър.

— Ще посъкратите ли този цирк за кучета и понита?

— Заключениета ви, доктор Янг? — попита Пинчър.

— Причината за смъртта е била асфиксия, причинена от задушаване вследствие на затягане на яката около врата на покойния.

— Защитата има ли нещо да каже? — попита съдия Шварц.

Виктория почака Стив да стане. Когато той не помръдна, тя скочи на крака.

— Да, Ваша милост, само няколко въпроса...

— Които ще задам аз — прекъсна я Стив и се надигна от стола си. — Добър ден, доктор Янг.

— Щом така казвате — отвърна сухо патологът.

Без да поиска разрешение да се приближи, Стив се запъти към свидетелската банка и протегна ръка към кожената яка.

— Може ли?

Доктор Янг повдигна рамене и после му я подаде.

— Не е моя.

— На всички е ясно, че вие изразихте собственото си мнение относно медицинската причина за смъртта, а не дали тя е настъпила в резултат на убийство.

— Точно така.

Стив се извърна и се върна обратно при банката на защитата. Наистина се плъзга, помисли си Виктория. Спомни се плаката на стената на кабинета му. Съдебна зала пълна с вода, акули порят водата напред-назад. Стив беше най-хитрата акула в лагуната и това бяха негови води. Докато плуваше към масата на защитата, той разкопча сакото си и се усмихна на Виктория. Сега пък какво?

— Доктор Янг, ако искам да принудя госпожица Лорд да си сложи тази яка, какво би трябвало да направя? — попита Стив.

— Не питайте мен. Тя е ваш съдружник.

Някой се разсмя в галерията.

— Ами да видим тогава. — Стив заобиколи банката, без да остави почти никаква диря. Той вдигна косата на Виктория, уви яката около врата ѝ и прекара кожения език през клупчето. — Сега да видим какво ще направи госпожица Лорд, ако иска да ме накара да спра да стягам това нещо.

Виктория вдигна ръце и напъха пръстите си под яката. Стив дръпна кожата през клупа и притисна пръстите ѝ към врата. Тя усети как забива нокти в плътта си. Задъха се и Стив отпусна яката отзад, като се наведе достатъчно близо, за да може тя да усети дъха му.

— Нека бъде записано за протокола, че по шията на госпожица Лорд останаха следи от нокти, когато тя се опита да разхлаби яката — каза той.

Обърна се отново към свидетеля.

— Докторе, ами Чарлс Барксдейл? Някакви следи от борба? Одрасквания, охлузвания, разкъсвания, кожа под ноктите?

— Това са пет въпроса? — протестира Пинчър.

— Ами да чуем пет отговора — отвърна съдията.

— Не. Не. Не. Не. И не — отговори доктор Янг.

Стив застана зад Виктория и постави ръце на раменете ѝ. Чувството беше странно — усещаше го, без да го вижда. Последва нещо още по-странно. Един от палците му започна да разтрива врата ѝ.

— Никакви следи от борба — повтори Стив, да не би съдията да не го е чул. — Значи господин Барксдейл доброволно се е съгласил яката да му бъде сложена и стегната.

— Стегната до определена степен, да.

Усети как и двата му палеца се спускат по врата ѝ, като при шведски масаж. Тялото ѝ потръпна от приятното усещане и тя се сви на стола си.

— Връзването, душенето, сексуалната параферналия не са ли част от асфиксифилията, извършвана по взаимно съгласие?

— Точно така. Пише го в медицинските журнаלי.

— И причината да го пише в медицинските журнали е настъпването на внезапна смърт по време на практикуването му?

— Внезапната смърт е признат риск, да.

Стив направи пауза. Свидетелят беше направил важен извод, а добрият адвокат оставяше полезните думи да се повъртят из въздуха, преди да ги изгони. Виктория си позволи да се усмихне. Стив владееше положението, не само себе си, но и цялата зала. Беше прав за едно нещо, което ѝ беше казал по-рано: имаше какво да научи от него.

Но умът ѝ не беше съсредоточен само върху правните уроци. Минимасажът продължаваше и цялото ѝ тяло сякаш започваше да излъчва топлина. Искаше да може да си свали вталения жакет „Ан Клайн“, а защо не и копринената блуза. Дали Стив осъзнаваше какво прави? Надяваше се, че Катрина, която седеше до нея, няма да разбере какво става.

— Не можете да предвидите вероятността от внезапна смърт, нали, доктор Янг? — попита Стив.

— Може да е станало и случайно, да.

Стив се постара репортерите в залата да видят усмивката му. Той стисна врата на Виктория още веднъж, после го пусна и седна на мястото си.

— Нямам повече въпроси.

Виктория знаеше, че се е изчервила. Чудеше се дали някой ще забележи. Катрина се наведе и ѝ прошепна:

— Мислиш ли, че днес преди да свършим, може и на мен да ми направи същото, а?

Доктор Янг беше напуснал съдебната зала и вече детективът от отдел „Убийства“ Делвин Фарнсуърт отговаряше на въпросите, когато Виктория усети, че тялото ѝ възвръща нормалната си температура. Не познаваше Фарнсуърт, но беше поразпитала наоколо. Ветеран с двайсетгодишна служба, рунтави мустаци и живи тъмни очи, той имаше репутацията на честен и кадърен полицаи. Беше прочела доклада му, така че в показанията му нямаше изненади.

От „Бърза помощ“ се бяха отзовали на обаждането на госпожа Барксдейл на 911 в 23:39 часа на 16 ноември и след като не успели да съживят съпруга ѝ, се обадили на полицията. Когато пристигнали, Чарлс Барксдейл бил гол, с изключение на кожена яка и по думите на Фарнсуърт „кожен бандаж с капси и отвор за пениса“. На пода до леглото имало кожена препаска с гумен член.

Госпожа Барксдейл казала на детективите, че това била обичайна сексуална игра, при която тя прекъсвала притока на въздух на съпруга си, за да увеличи оргазма му. Този път по време на пауза в действието нещо се случило и съпругът ѝ спрял да диша. Станало, докато тя била на десетина метра от леглото в нишата, където се намирал барът на голямата спалня, и не осъзнала веднага, че съпругът ѝ е в беда. Детективът повдигна рунтавите си вежди, докато разказваше тази пикантна подробност.

Следователите, които извършили огледа на местопрестъплението, описали и прибрали различни еротични принадлежности, като кожени каиши и яки, вериги, маски, белезници с кожички по края, камшици и вещественото доказателство, фигуриращо под името „устройство за анална възбуда с батерии“.

Стив се изправи за кръстосания разпит.

— Как се държа госпожа Барксдейл, докато я разпитвахте?

— Плачеше — отвърна детектив Фарнсуърт.

— Каква е очакваната реакция от жена, чийто съпруг току-що е умрял?

— Протестирам, няма връзка — намеси се Пинчър.

— Отхвърля се — отвърна съдията.

— Виждал съм толкова много различни реакции, че вече не знам какво да очаквам — отвърна Фарнсуърт.

— Какво точно от разследването ви наведе на заключението, че смъртта на Чарлс Барксдейл не е нещастен случай?

— Самите обстоятелства.

— Това не ни говори кой знае колко.

— Не е и нужно.

— Какъв мотив е имала госпожа Барксдейл да убие съпруга си?

— Протестирам — скочи Пинчър. — Въпросът е зададен неправилно. Това са косвени показания.

— Аз ще преценя това — отвърна съдия Шварц. Замисли се и после добави: — Аз съм съдията тук. Какво отсъдих за последния протест?

— Отхвърлихте го — каза Пинчър.

— Тогава този се приема.

— Нека да ви попитам по друг начин — каза Стив. — Имала ли е Катрина Барксдейл причина да убие съпруга си?

— Няма как да знам — отвърна детективът.

— Лишавал ли я е от храна, дрехи, пътувания до Южна Франция?

— Според мен се е грижил доста добре за нея.

— Доста добре — повтори Стив. Отвори едно огромно портфолио и извади снимка, увеличена до размерите на плакат: семейство Барксдейл във вечерно облекло. — Диамантеното колие, което Катрина носи на благотворителната вечеря за страдащите от дислексия. Кой според вас ѝ го е купил?

— Ще опитам да отгатна, съпругът ѝ — отвърна Фарнсуърт.

Стив се приближи до свидетелската скамейка и вдигна друга снимка.

— Ами брошката от аквамарин и диаманти, с която е на вечерята, в полза на кампанията „Спрете булимията веднага“.

— Пак той.

Стив се върна на мястото си и Виктория му подаде папка, пълна догоре с квитанции. „Нийман-Маркс“, „Гетс Джуелърс“, „Бавариан Къстом Мотокарс“.

— Щедростта е била взаимна — каза Стив. — Знаете ли, че два месеца преди нещастната смърт на Чарлс Барксдейл госпожа Барксдейл му е купила пръстен със сапфир, три костюма „Дзения“ и часовник „Супероушън“ на „Брайтлинг“ с дваайсет и пет скъпоценни камъка и огромен циферблат?

— Похарчила е доста от парите му. И какво от това?

В галерията Боби неспокойно се въртеше на мястото си и махаше на Стив, който видя, че го викат, и поклати глава.

— Какво ще кажете за тези снимки? Катрина и Чарлс не изглеждат ли щастливи?

— Протестирам — намеси се Пинчър. — Няма значение как изглеждат на фотографиите.

— Какво отсъдих предишния път? — попита съдията.

— Приехте протеста — отвърна Пинчър ядосано.

— Отхвърля се.

— Семейство Барксдейл изглеждат ли щастливи? — повтори Стив.

— Аз съм детектив от отдел „Убийства“ — отвърна Фарнсуърт. — Ние не сме експерти по щастието.

Стив извади още една снимка с размери на плакат.

— Ами тази снимка от благотворителната вечеря за опазването на морските крави?

— Той я целува. Тя има много бижута. Какъв е въпросът ви?

— Прилича ли Катрина на жена, която се кани да убие съпруга си?

— Вероятно не тази вечер.

— Колко снимки имате? — попита съдията, който беше започнал да се отегчава.

— Стотици, Ваша милост. Радостта на тази двойка е била безкрайна. Но да приключим с тази — Стив се извърна към свидетеля, но говореше на репортерите. — Три месеца преди да умре Чарлс Барксдейл навършва шейсет. За партито изненада по случай рождения му ден Катрина изпраща послание на целия свят. Тя събира приятелите на съпруга си на яхтата им. Поръчва оркестър и изискани блюда. И накрая... — Той сниши гласа си, стар адвокатски трик: колкото по-тихо говориш, толкова повече внимание събираш. — Катрина наема самолет, който да развее банер в небето.

Виктория погледна към Пинчър. Защо не протестираше? Стив даваше свидетелски показания, а не задаваше въпроси. Казано честно, всичко това нямаше нищо общо с гаранцията. Защо щатският прокурор стоеше като че ли бе пуснал корени?

Стив вдигна снимката на самолета да могат да я видят всички, и се разходи от единия край на залата до другия, за да се увери, че репортерите са я видели, после се обърна отново към свидетеля.

— Какво пише на банера, детектив Фарнсуърт? Какво заявява Катрина Барксдейл с триметрови букви?

— Катрина обича Чарлс — отвърна Фарнсуърт.

— КАТРИНА ОБИЧА ЧАРЛС! — разтръби Стив.

— Ще бъде ли много невъзпитано от моя страна — намеси се Пинчър, — ако попитам каква е целта на всичко това?

— Целта — отвърна Стив, — е да се докаже, че обвинението не е доказало, че вината е явна или съществува голяма вероятност да е така. Няма доказателства, че смъртта е настъпила в резултат на убийство. Всъщност днес единствено беше доказано, че Катрина Барксдейл много е обичала съпруга си. Следователно съдът трябва да я освободи до началото на процеса.

Стив се запъти към мястото си, заобиколи прокурорската банка и се ухили на публиката в галерията. Като че ли току-що беше отбелязал точка и искаше да се наслади на момента. После седна, пресегна се и стисна ръката на Виктория. Докато го правеше, малка искра статично електричество разтърси и двамата.

ВДОВИЦА ОСВОБОДЕНА ПОД ГАРАНЦИЯ

ОТ ЕДИН МИЛИОН ДОЛАРА

ПОСЛАНИЕ В НЕБЕТО: „КАТРИНА ОБИЧА ЧАРЛС“

Джоун Флешман,
В-к „Хералд“

Катрина Барксдейл, обвинена в убийство заради смъртта на нейния съпруг Чарлс Барксдейл, настъпила

вследствие на асфиксия, беше освободена днес от ареста под гаранция от един милион долара.

Въпреки упоритите протести на щатския прокурор Реймънд Пинчър съдия Алвин Шварц отсъди в полза на освобождаването под гаранция след двучасово изслушване. „Убийците трябва да са в затвора, а не да се разхождат под гаранция“ — коментира Пинчър.

Адвокатите на защитата Стивън Соломон и Виктория Лорд излязоха с аргумента, че дори прокуратурата не може да докаже, че Чарлс Барксдейл е бил убит, камо ли че жена му е виновна за смъртта му. Защитата твърди, че шейсет и две годишният строителен магнат се е задушил случайно, докато е правил секс с трийсет и три годишната си жена.

Соломон също така представи и серия фотографии на двамата, опитвайки се да покаже, че са били силно влюбени един в друг. На една от снимките самолет развява банер с надпис „Катрина обича Чарлс“.

На пресконференцията след заседанието Соломон даде тон за предстоящия процес. „Моята клиентка е жена, която е обичала съпруга си толкова, колкото аз обичам правото“ — каза той.

След като беше издадено нареждане за домашен арест в имението Гейбълс Истейтс с оглед на сигурността, Катрина Барксдейл беше освободена до началото на процеса.

23.

КОЛКО ГОЛЯМ Е ТВОЯТ БИГБАЙ?

Цялото легло беше затрупано с дрехи, докато Стив се обличаше за вечеря, опитвайки се да избере между скучен кафяв кариран костюм, който си беше купил от една разпродажба преди години, и тъмносив раиран, който беше подходящ за екзекуция. Обикновено вечерното му облекло се свеждаше до такива на цвят къси панталони и фланелка за ръग्би, но тази вечер Стив трябваше да убеди доктор Лиса Равкдрайв, че е солиден гражданин, сгоден човек.

— Кафявото е мъжествено, а сивото показва сила — каза Стив, без да може да реши.

— И двата са отврат — отвърна Боби. Той пиеше шейк от фъстъчено масло и шоколад, един от буламачите на Стив, с които трябваше да натрупа малко килограми. — Не видя ли, че ти махах в съда?

— Да, какво искаше да ми кажеш? — Стив вдигна карирания кафяв костюм пред огледалото. — Знаеш, че не бива да ме прекъсваш, когато притискам някого.

— Искях да ти кажа нещо...

— Доктор Равкдрайв, чудесно изглеждате тази вечер — упражняваше се Стив пред огледалото.

— ... за часовника „Брайтлинг“.

— Личеше ли си, че лъжа?

— Не повече от обикновено. Слушаш ли ме, чичо Стив?

— Да, часовникът, който Катрина купила на Чарлс. Може би трябваше да попитам Виктория как ще бъде облечена. Трябваше да съчетаем цветовете.

— Тогава ще си пълна отврат. — Боби правеше балончета в шейка, една голяма бучка фъстъчено масло беше заседнала в сламката. — Искях да ти кажа, че разгледах снимките — и ръцете, и китките на господин Барксдейл са били доста кльощави.

— Е, и?

— Останалите му часовници са тънки, а „Брайтлинг Супероушън“ е дебел. Масивен е, издържа на хиляда метра дълбочина.

— Е, това е часовник за гмуркане. Какво толкова?

— Защо никога не е с него на снимките на брега и по яхтите?

Стив търсеше вратовръзка, която да отива на кафявия костюм.

— Както сам каза, не е неговият стил. Може да не го е харесал.

— Тогава защо госпожа Барксдейл му го е купила?

— Защото е откачалка. Какво значение има?

— Леководолаз ли е бил господин Барксдейл?

— Съмнявам се, че някога е излизал от джакузито. Раирана вратовръзка отива ли на кариран... — Стив млъкна. Полазиха го тръпки. — Да не би да казваш онова, което си мисля, че искаш да кажеш?

— Ако питаш мен, чичо Стив, госпожа Барксдейл е купила часовника за някой друг, а не за съпруга си.

Горе-долу по същото време, докато Стив се опитваше да върже кариран костюм с раирана вратовръзка, Виктория се обличаше в апартамента на Джаки в Търтъл Гроув Айл. Бяха играли два часа тенис, Виктория се беше втурвала към мрежата при всяка възможност, а понякога и без възможност. Джаки се беше задоволила да стои извън очертанията на корта и да удря различни питиета, като изразходва колкото се може по-малко енергия, без да спира да говори. Спускането към мрежата беше не само изтощително, то можеше да счупи носа на някое момиче, ако го цапардосаше някой от мощните сервиси на Виктория.

Сега, след като се бяха изкъпали и бяха пийнали по два джина с тоник всяка, двете се обличаха, като си говореха за работа, мъже и разпродажба на обувки в „Блумингдейл“. Джаки се беше преоблякла в прилепнала блуза на „Роберто Кавали“ с голи рамене и десен на златни вериги. Докато се гледаше в огледалото, тя пхна двете си ръце под гърдите и ги повдигна:

— Как изглеждат цицоните ми?

— Големи и впечатляващи.

— Това е целта.

Виктория избра рокля „Ралф Лорън“, втора ръка, бяла коприна от кръста надолу и секси корсет от сребърна дантела нагоре. Подобно на сексбомбите, които обявяваха рундовете, бюстието беше дълбоко изрязано и разкриваше голяма част от раменете и гърба ѝ.

— Не можеш да си сложиш сутиен с това — каза Джаки, докато се намъкваше във впити ластични черно-златисти джинси, които отиваха на мотива със златните вериги.

— Нямам и намерение. Много плоска ли изглеждам?

— Изобщо. Страхотно ти стои. Много си секси. Обикновено не...

— Какво?

— Не се обличаш така. Но си супер.

Виктория взе назаем обувките от Джаки — сандали с каишки през глезените в цвят шампан и деветсантиметрови токове, след което отдели повече време от обикновено на грима си, като първо пробва кестеновата линия за устни, преди да започне с червения шоколад, който идеално отиваше на тъмнорозовото червило. Джаки гледаше, лека усмивка играеше на устните ѝ.

— Сега пък какво? — попита Виктория.

— Нищо. Днес просто изглеждаш различна. По-разкрепостена.

— Играя роля, заради това е.

— Аха.

— Трябва да направя впечатление.

— На докторката ли или на лошото момче?

— Не започвай пак. Играя ролята на типа жена, за която би се оженил.

— Когато си с Брус, правиш ли се на неговия тип жена?

— Какво искаш да кажеш?

— Не ме разбирай погрешно — каза Джаки, — защото аз съм най-добрата ти приятелка и не злобея. Но се чудя. Коя от двете си всъщност?

Час по-късно двете жени седяха на маса за петима в Коко Гроув Яхтклуб, приятно остаряла реликва от една по-аристократична ера, на няколко метра от марината. Слънцето точно залязваше над Евърглейдс, а Виктория и Джаки вече бяха обърнали по две мартинита. Като

знаеше колко много Стив разчита на нея, Виктория започваше да се притеснява. Освен това се съмняваше в мисията си: Как, за Бога, щеше да промени скапаното впечатление, което Стив беше направил? Тя махна на сервитьора. Може би още едно питие щеше да оправи нервите ѝ.

— Този път — каза Джаки — наистина се отказвам от мъжете. Затова чета „Живот без мъж“.

— Това книга ли е? — попита Виктория.

— Практическият раздел точно до „Пътят към безбрачието“.

— Ти не си такава.

— Толкова години търся гений с пенис. После реших да се спра на едно от двете. Сега се разкъсвам между това да карам соло или да обърна резбата.

— Няма начин.

— Мислиш, че от мен няма да стане добра лесбийка ли?

— Абсолютно съм убедена.

— Това или нищо. Освен ако лошото момче не ме грабне.

Дойдоха двете мартинита. Виктория усети приятно замайване и напрежението започна да спада. Естествено, че щеше да омае тази лекарка. Дайте я насам! Отвън през прозорците на клуба свитите платна бяха окъпани в розова светлина.

— Разкажи ми повече за него — каза Джаки.

— За Соломон ли? Обича надпреварата и мрази да губи.

— Боже, на кого ли ми напомня това?

— Друг път!

— Във втория сет защо трябваше да забиваш право в големия ми задник?

— Стана случайно — тя отпи глътка. — Соломон е единак. Упорит и независим.

— Нищо чудно, че не можеш да го понасяш. Много си приличате.

— Не съм единак.

— Защо тогава не участва заедно с мен в Коледния турнир?

— Знаеш защо. Не обичам двойки.

— Защото мразиш да зависиш от някой друг.

Виктория се замисли. Вярно беше. Искаше сама да губи или да печели. За предпочитане да печели. Какво лошо имаше в това?

— Соломон е упорит, властен и никога не признава грешките си. И обича да е в центъра на внимание. Да беше го видяла на пресконференцията след заседанието. Заобиколен от мадамите, които представи като свои асистентки, които всъщност са модели от Саут Бийч, с които излиза.

— И той ли си пада по модели? Боже, трябва да поотслабна!

— Мадамите се натискаха да ги снимат, а Соломон се хвалеше как сме щели да теглим един шут на прокурора. Това беше непристойно и абсолютно неетично.

— Явно е голям майтапчия.

Соломон беше направил и още нещо, което Виктория премълча, защото все още разсъждаваше над него. Докато камерите се въртяха, а въпросите валяха, той произнесе монолог за природните закони и светостта на брачното ложе и други банални щуротии, за които на репортерите изобщо не им дремеше, нито пък ги разбираха. Изведнъж забеляза, че Виктория стои отстрани, извън обсега на камерите. Той я дръпна и я прегърна през раменете.

— Да не забравя да спомена моята съдружничка — каза на репортерите. — Виктория Лорд. Не Вики, а Виктория. Тя ще стане най-добрият адвокат, който някога е имало в Маями.

Соломон отново я беше изненадал. Ясно беше, че можеше да е арогантен и да се държи като пълен кретен. Но понякога изглеждаше, че всичко това е игра, и един страхотен мъж изплуваше отдолу, когато той не внимаваше. За разлика от повечето мъже, които всячески се стараеха да прикрият истински неприятните си черти.

— С една дума, Соломон е влудяващ — каза тя.

Джаки отхапа от маслината.

— Влудяващ е пръв братовчед на завладяващ.

— Не и за мен. — Тя реши да отпъди всички мисли за гушкане, които Соломон беше породил у нея с ласкавото си отношение по време на пресконференцията.

— Кара ли „Харли“? — попита Джаки. — Обичам моторите. — Тя отвори черната си вечерна чантичка и извади пудриерата си. Докато се оглеждаше в огледалото, заглади бръчките по челото си. — Дано да се появи преди да сме загубили магическото си излъчване.

— Повярвай ми, Джаки, не е твой тип.

— Защо? Аз ли няма да го харесам, или той няма да ме хареса?

Виктория се замисли и стигна до шокиращо заключение. Във всички случаи щяха да се харесат. Имаха едно и също цинично чувство за хумор, бяха еднакво невъздържани. Как можеше да не го е забелязала? И сега, когато го проумя, защо нямаше желание да се прави на сватовница?

— Не знам, Джаки. Трудно е да уредиш двама души.

— Добре, няма да ти се моля. Но щом не мога да имам лошото момче, ще клонираш ли за мен Мистър Съвършенство?

— Понякога се чудя дали изобщо заслужавам Брус? — Виктория усети пристъп на вина. Дори не се беше сетила за годеника си. Соломон беше основната тема на разговора.

— Престани или ще те цапна с нещо. — Очите на Джаки се изпълниха с палави пламъчета. — Обзалагам се, че Брус кара и чаршафите ти да пеят.

— Ще изпия още едно martini, преди да ида там.

— Сервитър! — провикна се Джаки. — Като гледам колко се стареа Брус във всичко, сигурно е страхотен в леглото.

Защо устните ѝ не помръдваха, почуди се Виктория.

— Ще ти кажа само, че обикновено ме боли два дни след това.

— Огромен ли му е? Мразя те.

Точно тогава Стив се зададе с бърза крачка, погледна към Виктория, после още веднъж и каза:

— Оу! Изглеждаш невероятно.

— Соломон, запознай се с моята маферка Джаки. Искam да кажа... с моята шаферка Джаки.

Джаки скочи от стола си и се метна на врата на Стив, като прокара ръце по гърба му.

— Къде е? — попита тя.

— Мислиш, че нося подслушвателно устройство ли? — попита Стив удивено.

— Перката ти. Къде е проклетата ти перка?

Виктория се смееше толкова силно, че чак пръхтеше, което накара Джаки да изпадне в пристъп на див кикот. Единствено Соломон остана сериозен.

— Кога започнахте да пиете? — преброи клечките за зъби, косвени доказателства за къргането им. — Не мога да повярвам!

— Охо! — обади се Виктория. — Нарушихме един от законите на Соломон — тя си преправи гласа като неговия. — Никога не пия преди залез слънце. После, вдигайки чашата с мартини, продължи: — Но както каза Катрина, все някъде по света слънцето вече е залязло.

— Не очаквах подобно нещо от теб.

— Ако законът не върши работа, майната му на закона!

— Къде е Бигбай? — попита Стив, не му беше никак забавно.

— Опитва се да си го намести в гащите — каза Джаки, тресейки се от смях, гърдите ѝ здраво се подрусваха. Грабна една багета от кошничката за хляб и я размаха към Стив. — Хей, акуло, голяма ли ти е франзелата? Колкото на Бигбай ли е?

— О, Боже! — възкликна Стив. Сервитьорът се появи с нов поднос мартинита.

— Желаете ли да настигнете дамите, сър? — попита той.

— Искам да нашиbam дамите с камшик.

— Първо мен — извика Джаки.

— Отнесете питиетата. Донесете кана студена вода и кафе — нареди Стив.

Виктория се обади:

— Защо толкова си се стегнал, Соломон?

— Защото това е важно за мен, затова!

— Не бой се, Стиви — потупа го Виктория по ръката. — Ще се справя. Ако не успея, ти си единственият човек, с когото бих лежала в затвора.

24.

КОЛКО ЗЕЛЕНО Е ДАЙКИРИТО МИ

Стив видя Брус Бигбай да се приближава към масата.

С бронзов тен и усмихнат, Бигбай се въртеше наляво и надясно, потупваше хората по гърба, излая „Добър вечер, комодоре“ на един възрастен джентълмен и се понесе към масата им, облечен в син кашмирен блейзър с извезана на джобчето емблема на яхтклуба. Той ухилено поздрави Джаки и Стив, след което се обърна към Виктория.

— Боже, с какво си се облякла?

— Харесва ли ти? — попита тя, като вдигна голите си ръце, за да покаже дантеленото бюстие и полугодия си гръб. Беше изпила чаша ледена вода и три чаши черно кафе и доколкото Стив можеше да прецени, беше трезва като съдия. Всъщност доста по-трезва от повечето съдии, които познаваше.

— Много е... лъскава — заекна Брус. Вратовръзката му беше от синя коприна с малки златни котвички. — Не ти ли е студено?

— Не, скъпи.

— Без „скъпи“ и „мила“ тази вечер. Може да се изпуснем на вечерята.

— Радвам се да видя, че някой все пак го приема на сериозно — каза Стив. — Благодаря ти, Брус. Че се согласи и за всичко останало.

— Няма проблем, амиго. Нали учиш Виктория на разни адвокатски трикове. Радвам се, че мога да ти помогна.

В този момент доктор Равкдрайв пристигна и се запозна с останалите. Стив видя как Виктория включи цялото си очарование в действие. О, колко се възхищавала на хората, които се посвещаваха на науката, дали случайно била чела наскорошната статия в списание „Приложна психология“ за придобития синдром на аутизъм? И според нея коя терапия била за предпочитане: поведенческата или медикаментозната?

Стив изгуби нишката, когато започнаха да обсъждат церебралното стимулиране и ускоряването на производството на неврони от клетките на мозъчния ствол. Точно когато разговорът стана

напълно неразбираем, Виктория с лекота смени темата и заговори за лакрос, като започна от ирокезите, които играели с човешки черепи. Тогава Стив осъзна, че Виктория се беше подготвила за вечерята така, както се подготвяше за съда. Проучване, планиране, схема на действие. Вероятно имаше подредени по азбучен ред картончета в чантата си: „Лакрос, история на спорта. Индианците.“

Когато Виктория замълча, неочаквано Брус грабна стика и запрати топката в следващата дупка. Покани Равкдрайв да посети фермата му, после се ядоса на „проклетите гъгрици“, които нападали авокадото. Джаки скочи на борда с предложение да обяви къщата на Равкдрайв за продан с отбивка от комисионната, ако проявява интерес към страхотен нов апартамент с изглед към океана в Халандейл.

Сервитьорът дойде с поднос, пълен с пет разкашкани питиета.

— Позволих си да поръчам за всички — информира ги Брус. — Започваме със замръзнали авокадо дайкири. После авокадо вишисоаз, гладко като течна коприна.

Стив си помисли, че би предпочел да пие слуз.

— Салата от тофу с подправки и авокадо — продължаваше Бигбай, — вегетарианско чили тамалес и сладък мус от авокадо за десерт.

— Просто чудесно — изгука Равкдрайв.

Стив знаеше, че Виктория нямаше да може да хапне нищо, без да се изрине.

Побъбриха си още малко, като Виктория държеше Равкдрайв в центъра на вниманието. Някъде между втория и третия поднос със зелени питиета Равкдрайв каза:

— Госпожице Лорд, толкова се радвам, че се запознахме. Изобщо не очаквах, че сте толкова приятна.

Стив се почуди дали да това не беше обида към него, но Виктория се усмихна и каза:

— Благодаря ви.

— А годежният ви пръстен — разтопи се Равкдрайв — е направо великолепен!

— Нищо не говори повече за любов от един голям тлъст диамант — вметна Стив.

— Господин Соломон, вие сте истинска лепка.

— Като гъба съм.

— Което ми напомня за маната по цитрусовите плодове — намеси се Бигбай. — Голям проблем.

— Не че съм любопитна, господин Бигбай — каза Равкдрайв, — но вие с госпожица Татъл гаджета ли сте?

Брус прегърна Джаки и тя отпусна глава на рамото му.

— Не от толкова отдавна, отколкото са Стив и Виктория, но кой знае какво ще покаже бъдещето?

— Que sera, sera^[1] — изтананика докторката.

Така както Брус и Джаки се бяха гушнаели, Стив усети, че няма друг избор. Трябваше да поддържа огъня, нали така? Той плъзна ръка около Виктория, но незнайно как ръката му се озова под дантелата на бюстието. Кожата ѝ беше топла и гладка. Изчака за миг да види дали ще се отдръпне, или ще го срита в кокалчетата. Когато не го направи, започна бавно да я гали по гърба.

Тя обърна глава към него. Спокойно сдържано изражение, което не издаваше нищо. На Стив му се искаше да разбере какво чувства. Желание? Съжаление? Гняв? Понякога си мислеше, че може да прочете погледа в женските очи, но дали някой мъж можеше?

— Разкажете ми какви са плановете за сватбата ви, господин Соломон — каза Равкдрайв. — Къде ще бъде церемонията?

— В Темпъл Бет...

— Църквата на цветята — прекъсна го Виктория.

— Чудесно! Мисля, че е малко рано да питам, но възнамерявате ли да имате деца?

— Четири — отвърна Виктория, в мига в който Стив каза две.

— Три — поправиха се едновременно те.

— Четири? — попита Бигбай, като погледна Виктория с вдигнати вежди.

— Ако нямате нищо против, че питам — продължи Равкдрайв, — към коя религия възнамерявате да ги насочите?

— Еврейската — каза Стив.

— Епископалната — каза Виктория.

— Католическата — каза Бигбай.

— Коя от всичките? — попита Равкдрайв, явно объркана.

— Трябва да поговорим за роклите на шаферките. — Джаки отчаяно се мъчеше да смени темата. — Високи талии стил ампир?

Яркожълто и пурпурно оранжево? Ще изглеждам като вулкана Везувий.

— Брус ги избира — каза Виктория и осъзна, че сбърка.

Високото чело на Равкдрайв се навъси.

— Господин Бигбай, вие ли обличате шаферките?

— Да, защото... — започна Бигбай, после млъкна като пън.

— Защото... — поде Виктория.

— Защото... — обади се и Джаки.

— Защото Брус е гей — заяви смело Стив.

— О, Боже! — възкликна Равкдрайв.

— Бях гей — каза Бигбай.

— Преди да ме срещне — допълни Джаки, като го погали по бузата.

Бяха някъде между тофутото и тамалите. Брус разказваше за трагедията от нашествието на мушици, Равкдрайв го слушаше така, сякаш ѝ разкриваше тайната на Сътворението. Ръката на Бигбай още беше увесена върху рамото на Джаки, така че защо Стив да не продължеше с масажа си? Докато гърбът на Виктория се затопляше от разтриванията, той се приближи до ухото ѝ и прошепна:

— Каквото и да ми струва това, мисля, че Брус е най-щастливият мъж в града.

— Сериозно ли говориш?

— Позеленявам от завист, зелен съм колкото дайкиритото си.

Той се наклони към нея и ръката му се пхна по-дълбоко под плата, плъзна се по ребрата ѝ и спря точно под дясната ѝ гърда. Чудесна, естествено твърда, малка, но добре оформената гърда, не от типа Рудник, сега се намираше точно над показалеца му. Тя не се отдръпна, не извика ченгетата, не го цапардоса.

За миг отново стана на петнайсет и се озова на балкона на киносалона на Артър Годфри Роуд и се почуди какво ли ще направи Сара Гроповиц, ако хване чашката на сутиена ѝ „32А“ в ръка. Доколкото си спомняше, не посмя да мръдне толкова дълго, че ръката му изтръпна. Болката беше толкова остра, че той реши, че вечерта може да завърши с ампутация.

Стив погледна крадешком към Виктория. Изчервяваше се, червенината започваше от основата на врата ѝ, движеше се нагоре като приливна вълна, докато бузите ѝ не пламнаха. Миг по-късно тя дискретно се пресегна, отмести ръката му и бутна стола си назад.

— Бихте ли ме извинили за момент...

Тя бързо се отдалечи от масата, като избягваше да срещне погледа на Стив. Очите му бяха привлечени от предницата на бюстието — зърната ѝ стърчаха през сребърната дантела като дървени летви на покрива по време на ураган. Обикновено скачаше на крака, когато дама ставаше от масата. Но точно сега не можеше да го направи, не и със салфетката, която се издигаше като палатка върху чатала му. Той притеснено погледна към Брус, който предлагаше на Равкдрайв двустаен апартамент във ваканционно селище „Бигбай“ с изглед към езерото за без пари. После се обърна към Джаки, която го наблюдаваше с хищен поглед. Усмивайки се дяволито, тя хвана черешката за дръжката, сложи я върху езика си и я захапа.

— Господин Соломон, трябва да призная, че имате чудесни приятели — каза Равкдрайв, опитвайки се да се отскубне от търговската реклама на Бигбай, — а годеницата ви е едновременно хубава и чаровна.

— Понякога ми се иска да се оципя, да не би да сънувам.

— Не сънуваш, друже — сърдечно каза Брус. — И напълно го заслужаваш.

Друже? Може да се дължеше на клубната обстановка или може би беше прекалил с дайкиритата. Въпреки всичко Бигбай беше почтен и Стив се почувства виновен за странната смес от чувства, която изпитваше към годеницата на човека. Вината обаче бързо се удави в дълбокото езеро на желанието. Тъй като Виктория не се появи, Стив се извини и стана.

Потърси я на бара.

Никаква Виктория.

Отиде до дамската тоалетна, почука на вратата и я извика.

Никаква Виктория.

Надникна в кухнята и се огледа наоколо.

Къде ли беше?

Излезе на двора и тръгна по пътеката към кея. И я видя — вървеше покрай редица моторни лодки. Настигна я при „Уиплаш“,

моторна яхта, собственост на един адвокат, който се занимаваше с телесни щети.

— Добре ли си? — попита той.

— Имах нужда от малко чист въздух.

Гледаше към отсрещната страна на залива и не се обърна към него. Приблужи се. Чуваха се само тракането и плискането на лодките, закотвени за кея, и далечните крясъци на чайка. Слънцето беше залязло и духаше хладен морски бриз.

— Студено ти е — Стив прегърна двете ѝ ръце и усети, че е настръхнала.

— Какво правеше? — беше ядосана. Готова да си го изкара на него. — Какво, по дяволите, правеше?

— Съжалявам. Ти ми помагаш. Страхотно си прекарвам. Така че, ако съм прекалил...

— Защо ми масажираше врата в съда?

— Няма да се повтори. Честна скаутска.

— Готова съм да заложа годишната си заплата, че никога не си бил скаут.

— Бях, докато не ме спипаха да надничам в съблекалнята на момичетата.

— А сега какво правиш?

Без да го осъзнава, ръцете му разтриваха раменете ѝ.

— Искам да те стопля — но в действителност просто не можеше да отдръпне ръцете си от нея. — Извинявай. Наистина, никога повече...

— Млъкни, Соломон — тя го прегърна през врата, придърпа го и го целуна.

Той толкова се сащиса, че му отне няколко секунди да отвърне на целувката ѝ. Но го направи. Първо, леко и нежно. После по-дълбоко и страстно. Устните се разтапяха, езиците се усукваха, беше дълга, изпълнена със стенания, сладка, изливаща се целувка, от която и двамата останаха без дъх. Той я притисна към себе си и известно време никой не помръдна.

Той се опита да проумее копнежа си. Защо с нея се чувстваше толкова различно от останалите? Защо тази жена имаше значение?

Изведнъж тя се дръпна и се извърна.

— Това не се е случило — каза тя.

— Напротив.

— Аз съм пияна.

— Не мисля.

— Или това е някаква химия. Замаляла ми се е главата, защото не съм яла.

— Да извикам ли „Бърза помощ“?

— Или пък е заради близостта. Работим заедно всеки ден, така че естествено се пораждат известни чувства.

— Сигурно е така.

— Или е обратна реакция. Всъщност не се харесваме, така че това е някакъв разрушителен порив, който се проявява едновременно и у теб, и у мен.

— Или пък разумен съюз между двама души — каза той, използвайки собствените й думи срещу нея.

— Съмнявам се — тя бе обвила с ръце раменете си.

Стив застана зад нея и я прегърна.

— Каквото й да е, защо да не му се отдадем?

Тя се обърна с лице към него.

— И къде ще ни отведе това? Освен до спалнята ти?

— Не знам. Просто си помислих...

— Типично за теб, нали, Соломон? Прави какво ти харесва, майната им на последствията.

— Правя това, което смятам за правилно. А това е правилно. Защо да се съпротивляваме?

— Поради една-единствена причина. Аз съм сгодена. — Тя вдигна пръста с годежния пръстен на него.

— Един адвокат би отбелязал, че не казваш „Защото съм влюбена в друг.“

— То се подразбира от „Сгодена съм“.

— Любовта никога не се подразбира от нещо.

— Добре, обичам Брус. Много го обичам. Ще се омъжа за него.

Доволен ли си?

— Щом ти си.

— Няма да играя тази игра.

Изведнъж женски глас се обади напевно от мрака:

— Знаех си! — Миг по късно се появи и Джаки. — Какво пропуснах?

— Нищо. — Виктория оправи косата си с пръсти. — Обсъждахме стратегията за процеса.

— Естествено. Видях как лошото момче ти пусна ръка, после ти избяга без чантичката си, което не би направила, дори и клубът да се беше подпалил. После лошото момче те последва, така че си помислих, че може би, просто за всеки случай, може да имаш нужда от червило и повярвай ми, наистина имаш. — Тя подаде чантичката на Виктория.

— Боже, Джаки! — Виктория я отвори и потърси огледалце.

— Спокойно. Брус описва надълго и нашироко ужасът от загниването на корените, което било като брадавиците по гениталиите. А ти какво ще кажеш за свое оправдание, лошо момче?

— Нищо не се е случило — каза Стив.

— Не бой се. Няма да те издам. Вик е най-добрата ми приятелка. Но не е честно.

— Кое? — попита Стив.

— Тя има двама годеници, а аз нямам нито един.

Брус Кингстън Бигбай
и
Виктория Лорд
желаят да им окажете честта да присъствате
на тяхната сватба
в събота, 8 януари 2005
в шест часа вечерта
Църквата на Цветята
Индиан Маунд Трейл 2711
Корал Гейбълс, Флорида
Официална вечеря в хотел Билтмор

При приготвянето на храната няма да бъдат използвани никакви животни или животински продукти.

[1] Каквото ще бъде, ще бъде. — Б.пр. ↑

25.

ЦЕЛУВКАТА НЕ Е ЦЕЛУВКА

Къде, по дяволите, се бавеше?

Часовникът във формата на шлем на „Делфините“ от Маями върху бюрото на Стив показваше 10:37 и Виктория беше изчезнала по време на акция. Обикновено приключваше с половината работа за деня, преди повечето хора да са изяли овесената си каша. Или в неговия случай — шепа пастелито с гуаве^[1] и кафе „Кубано“.

Ами ако беше зарязала и делото, и него?

Никой не вдигаше в апартамента ѝ, никой не вдигаше мобилния ѝ. Вероятно беше прекарала нощта в къщата на Бигбай — мисъл, която още повече потискаше Стив.

„Да ме целуне и да спи с него. Никаквица!“

Сецайки се за Бигбай, Стив се почувства непочтен. Не по адвокатски, това се подразбираще. А като човек, а той не беше непочтен. Дори и като момче никога не беше свалил гаджетата на други момчета, изневерявал на бившите си приятелки или разтръбявал мъжките си подвизи. Лъжите му винаги бяха безобидни и лесно опровержими, все едно да преувеличаваш размера на пениса си.

„Къде, по дяволите, е тя?“

Стив имаше час с нови клиенти — публичността на делото „Барксдейл“ беше подгонило към него някой и друг пъдпъдък, — но не можеше да се съсредоточи. Продължаваше да си мисли за ЦЕЛУВКАТА. Чувстваше я. Вкусваше я. Физическото усещане витаеше върху устните му, преминаваше по тялото му и се запечатваше в ума му. Или каквото там беше останало от него.

„Какво, по дяволите, става?“

Умът му се върна към други целувки. Преди двацет години лепна една на четиринайсетгодишната Сара Горовиц на балкона на киносалона, докато гледаха „Свидетел“. Спомни си как изчака Харисън Форд да запали колата си в обора, докато Сам Кук пееше, че не разбираше много от история.

Форд притисна Кели Макгилис в обятията си и двамата затанцуваха — дръзко прегрешение, тъй като тя беше амишка^[2] по произход, да не говорим и че наскоро беше овдовяла. Малкият Стив реши, че това е сцена, която възбужда мацките, забранена любов и тинтири-минтири. Точно когато Кук си признаваше, че не отбира нищо и от биология, Стив се наведе към пъпчивото лице на Сара. С издадени напред устни Стив я нацели като крилата ракета терористки лагер. За усилията си получи пълна уста с бонбони, кикотене и подигравки от връстниците си в продължение на седмици.

Споменът за филма го разстрои допълнително. Харисън Форд не получи момичето. Вярно на себе си, коравото ченге се върна в града. И върна на корените си Кели Макгилис забърса един рус фермер с тиранти. Нещо като амишки Брус Бигбай. Всичко това доведе Стив до два обезнадеждаващи извода.

Може би противоположностите се привличат, но обикновено накрая се разделят.

И...

Щом Харисън Форд не може да спечели момичето, как той би могъл?

— Какво става, шефе?

Сеси влезе в кабинета му със сутрешната поща в една ръка и десеткилограмов дъмбел в другата. Днес беше облечена с бразилски джинси с от ниска по-ниска талия и изрязана тениска. Опитваше се да изглежда като Джей Ло или Шакира, или Талия — Стив все не можеше да ги запомни.

— Виктория да се е обаждала? — попита той.

— Защо?

— Защото закъснява.

— Лош шофьор — тя стовари пощата на бюрото му. — Следващият ти купувач ще бъде тук след половин час.

— Клиент, Сеси. Наричаме ги клиенти.

Тя повдигна рамене, трапецовидните ѝ мускули потрепнаха.

— Виктория обикновено не закъснява.

Сеси престана да вдига дъмбела с една ръка.

— Какво ти става днес?

— Нищо. Нищо не е станало.

— Не съм казала, че нещо е станало. Защо си кисел?

— Не съм. Всичко е наред. Просто трябва да се подготвяме за процеса.

— Как мина вечерята?

— Равкдрайв остана възхитена от Виктория и иска да избяга с Бигбай.

— Значи праметна докторката?

— Не съм сигурен. Двамата с Вик не винаги бяхме на едно мнение.

— Каква изненада! — каза Сеси, като хвана дъмбела с другата ръка.

Стив прерови пощата. Чувахе как желязната банда се разгрива от другата страна на улицата. Или бяха те, или някой камион стоварваше скрап на асфалта.

— Какво е това? — Стив държеше квадратен плик от скъпа ленена хартия. Името и адресът му бяха изписани с калиграфски почерк.

— Отвори го и ще видиш.

— Това е твоя работа, Сеси. Да отваряш пощата, съдебните графици, чековете за депозит.

— Какви чекове?

Стив отвори плика и извади покана за сватба. „Брус Кингстън Бигбай и Виктория Лорд...“ Пъхна я обратно в плика, имаше странното усещане, че може да предотврати сватбата, като се престори, че няма такава покана.

„Какво става все пак? Какви са тези чувства?“

Чувстваше се като човек със странна болест без диагноза. Не усещаше болка, а предчувствие за неизбежна гибел.

Пет минути по-късно Сеси се беше върнала в чакалнята, тежестите дрънкаха, Стив чу бръмчене. Погледна нагоре и видя Хари Саш да влиза през отворената врата с моторизирания си инвалиден стол. Хари беше около четирийсетте, с малки лъскави очички, зъбат и с шкембе. Беше облечен в сива тениска на морски пехотинец, камуфлажни панталони и кубинки. Отзад на стола му се развяваше

американското знаме и имаше призив: „Помогнете на ветерана от Гренада.“

— Няма да се занимавам с развода ти, Хари — каза Стив.

— Кой е казал нещо за развод?

— Всеки месец идваш и ми казваш, че искаш развод. Подавам заявлението, после двамата с Джоун се помирявате.

— Продължава да ми скача по топките, ама не съм дошъл за това.

Стив харесваше Джоун Саш, но знаеше, че можеше да ти надуе главата с вечните си приказки, че Хари трябва да се откаже от избраната професия на дребен мошеник.

— Тогава какво има? — попита Стив. — Вече ти казах, че няма да съдя родителите ти, че били грозни.

— Не само, че са грозни — отвърна Хари. — Ами че са имали наглостта да се възпроизвеждат.

— Забрави.

— Добре, но имам нещо ново, което ще направи и двама ни богати. Знаеш ли стриптийз клуба на Седемдесет и девета до моста? „Катеричките“?

— Не, не го знам.

— Странно, защото две от момичетата те препоръчаха. Не че бих отишъл при друг адвокат.

— Оценявам го, Хари. Кажи ми какво си намислил.

— Дискриминация. Става дума за яки мангизи.

— Слушам те и съм възхитен. — Стив каза две лъжи на цената на една. В действителност продължаваше да мисли за вкуса на устните на Виктория. И защо Кели Макгилис не се събра с Харисън Форд накрая? И ако се бяха събрали, дали той щеше да остане на село, или тя щеше да иде в града? Това беше трудното, ако се съберяха с Виктория, кой щеше да се промени, за да угоди на другия? И не беше ли живо самоубийство дори да храни подобни надежди? Тя щеше да се жени и в случай, че беше забравил — имаше релефна покана, която да му го напомни.

Хари Саш избръмча със стола си по-близо до бюрото му.

— Редовен клиент съм на „Катеричките“ от години, още откакто ченгетата затвориха „Чатала“. Имам членска карта — плащаш за десет танци в скута и получаващ един безплатно, точно като фрапучиното в

„Старбъкс“. Но направиха ремонт и сега VIP ложата е на три стъпала и аз не мога да се кача.

— Е, и?

— Какво е и? Равен достъп до обществените сгради. Ще ги съдя за нанесени щети, искът ще е групов.

— От групата на мошениците ли?

— На инвалидите. Имаме правото да стигаме с количките си навсякъде. Живот, свобода и — Хари се хвана за чатала, — стремеж към щастие.

— Томас Джеферсън не е имал точно това предвид.

— Напротив. Не гледа ли филма с Ник Нолти? Както и да е, те нарушават правата ми. Заслужавам известна благодарност за това, че съм пролял кръвта си на чужда земя.

— Хари виждал си Гренада само в клуб „Мед“.

— Имам медали.

— От интернет. Стига, никога не си бил морски пехотинец, а инвалидният стол е само реквизит към фарса на бездомен ветеран.

— Кой казва?

— Тичаш. Караш кьнки. Играеш волейбол на монокини плажа.

— Това е рехабилитация.

Стив беше готов да изрита Хари Саш от кабинета си, но вместо това каза:

— Тези танци в скута, за които си плащаш...

— ... си плащах.

— Целувал ли си някога момичетата?

— Да не си луд? Аз дори жена си не целувам.

[1] Тестена закуска с пълнеж (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Затворена секта с много строги порядки. — Б.пр. ↑

26.

ПОХОТТА КАТО ФАКТОР

Хари си беше отишъл. Офисът беше притихнал, като изключим желязната банда от другата страна на улицата, която свиреше някаква конга и сякаш използваше ръчни гранати, вместо тамбурины. Виктория още беше в самоотлъчка. Ако не се появеше до пет минути, Стив щеше...

„Какво? Какво ще направиш, умнико?“

Щеше да се обади в полицията, в болниците, на Голямата клечка?

„Успокой се. Тя е добре. Държиш се като пълен нервак.“

После настроението му се промени от изток на запад, като вихрушка по време на гръмотевична буря. Усети, че може би във въздуха има нещо положително. Може да седи под някоя палма на брега и да пише на скъпия Брус писмо.

„Срещнах друг. Надявам се да ме разбереш. Можем да си останем приятели. И между другото, мразя авокадо.“

Ободрен от тази мисъл, той се облегна на стола, скръсти ръце на тила си, вдигна крака на бюрото и затвори очи. Само по бански „Спидо“ той стоеше на руля на яхта в тюркоазено море. Виктория се появи на палубата с един костюмите си рибя кост. Облегна се на мачтата, косата ѝ се развяваше от вятъра, и свали дрехите си, една по една, докато не остана по черни прашки. Стив се приближи, постави ръка върху голия ѝ, затоплен от слънцето хълбок. Целунаха се, бавно и дълго, акри гола кожа се търкаха в гола кожа и този път тя не се отдръпна. Вкусваше влажните ѝ устни, чуваше как вятърът пълни платната, усети как банския му се изпълва. Можеше да чуе как Боб Марли и „Уейлърс“ пеят „Напразно очакване“.

Миг по-късно Стив смътно си даде сметка, че той самият пееше „Не искам да чакам напразно за любовта ти“.

— О, Боже! — възкликна Виктория. Не онази Виктория по прашки на яхтата. Истинската, облечена в тъмносив костюм от туид с панталон, която влизаше с куфарчето си и чаша кафе в офиса.

— Репетираш за „Идолите на Америка“?

— Ето те и теб — каза Стив, като се опита да възвърне достойнството си.

— Извинявай, че закъснях.

— Няма проблем.

Той провери езика на тялото ѝ. Изправен гръбнак, стиснати зъби, никакъв контакт с очи. В съдебния фолклор, ако съдебните заседатели отказваха да те погледнат в очите, значи бяха отсъдили в полза на противниковата страна. Както повечето подобни приказки, това беше вярно в половината от случаите, каза си той.

Реши да се държи делово и изобщо да не споменава за ЦЕЛУВКАТА. Нека тя да направи първата крачка. Може би първоначалният шок и отричането се бяха уталожили.

Рано или късно щеше да отстъпи и да признае.

Тя бързо се запъти към бюрото си. През прозореца желязната банда блъскаше карибски ритми, които можеха да бъдат наречени „Карнавална мигрена“.

— Трябва да се видим с Катрина днес — каза Стив с делови тон.

„Всеки момент ще се приближи и ще ми се метне на врата.“

— Искан да подготвя указанията за съдебните заседатели — каза тя.

— Това е по-важно. Целуни указанията за сбогом и да вървим.

„Наистина ли каза «целуни»?“

Тя като че ли не забеляза. Разказа ѝ за теорията на Боби, че Катрина е купила часовника не за съпруга си, а за някой друг, някой водолаз с яка китка, който според Стив вероятно няма нужда от гумени пениси и кожени каиши, за да се възбуди. Тя го слушаше и дъвчеше молива си. В този момент на Стив му се видя толкова естествено хубава и невинно съблазнителна, че беше направо — потърси подходящата дума — омагьосващо. В същия този миг осъзна, че „омагьосваща“ беше дума, която никога досега не му беше идвала наум.

„Боже, заприличах на реклама на парфюми!“

— Ще попиташ ли Катрина за часовника? — каза Виктория.

Стив поклати глава.

— Не искам да си помисли, че вече не ѝ вярваме. Ако наистина е купила часовника за Чарлс, той трябва да е още в къщата.

— Какво ще направиш, ще претърсиш спалнята им ли?

— Да. Докато двете си говорите долу.

— Не говориш сериозно!

— Ако часовника го няма, ще ѝ зададем въпроса направо. Ако е там, няма проблем.

— Навлизане в личния живот на клиента. Това един от законите на Соломон ли е?

— После се връщаме обратно, защото трябва да пореботим върху списъка с доказателствата.

— Надявам се, че няма да включиш записа от охранителните камери?

— Защо? Той потвърждава версията на Катрина.

— Колко пъти си го гледал?

— Веднъж.

— Гледаш стар футболен мач по пет пъти по спортните канали, а записът от сцената на местопрестъплението само веднъж.

— Сцената на злополуката — поправи я той.

— Пинчър подал ли е списъка си с доказателства?

— Още не.

Какво толкова се палеше? И защитата, и обвинението разполагаха със записите от охранителните камери. Къщата беше пълна със скрити камери. В спалните обаче нямаше, така че нямаше и порнофилми как Катрина язди като каубойка надървения Чарлс Барксдейл. Но имаше монтирана камера в една от рамките на картините в коридора точно пред вратата на голямата спалня. Тъй като вратата беше отворена, широкоъгълният обектив беше хванал сребърната ниша на бара, който се намираше на шест-седем метра от леглото. Стив си спомняше всичко от касетата, не беше кой знае колко много. В 11:37, според надписа на екрана, Катрина се появяваше в рамката на вратата. Носеше черни кожени ботуши, изрязани отдолу гащи и дантелен корсет с изрязани чашки, от които се подавах зърната ѝ. Премията ѝ за неделната литургия без съмнение.

Катрина си наливаше питие, след което изведнъж се извърна и се втурна към Чарли. Макар че леглото беше извън обсега на камерата, Стив можеше да убеди съдебните заседатели, че видяното потвърждава думите на Катрина: стояла е на бара, чула е, че нещо става с Чарли, и

се е спуснала към него. Опитала се е да разхлаби кожената яка, но е било прекалено късно.

— Какъв е проблемът с видеозаписа? — попита той.

Виктория бръкна в куфарчето си, извади една касета и я пъхна във видеото на полицата.

— Гледа ли го на забавен каданс?

— Не съм го гледал на забавен каданс, не съм връщал назад, не съм го гледал кадър по кадър. И какво от това?

Тя включи видеото и телевизора и зърнестия черно-бял запис се появи. Трийсет секунди празен коридор и сив гранитен бар, който се виждаше в ъгъла на спалнята. После Катрина се появи в кадър. Ако имаше звук, реши Стив, щеше да се чуе търкането на кожените ѝ ботуши. Тя си наля нещо, което приличаше на водка в една чаша. Изведнъж — е, не чак толкова изведнъж на забавен каданс — главата ѝ се въртна към кревата. Стив знаеше какво щеше да последва, но сега видя нещо, което не беше виждал преди. За частица от секундата преди да се втурне към леглото очите на Катрина се стрелнаха към коридора.

Виктория натисна пауза.

— Какво гледа? Кой е в коридора?

— Никой.

— Вгледай се. До стената.

— Какво?

— Не виждаш ли сянката?

Стив премигна два пъти. На стената имаше някакво по-тъмно петно. Дали имаше? На стоп кадър екранът вибрираше и може би създаваше оптическа илюзия. — Може да е от шарката на тапета. Или от осветлението. Или пък от обектива на самата камера.

— Виждам очертания на човешка фигура — каза Виктория.

— На някои хора им се привижда и Дева Мария върху сандвич с кашкавал.

Гледаха още една минута. Сянката, ако имаше такава, сякаш избледняваше.

— Можем да дадем лентата на фотограметрист да я увеличи — каза Виктория.

— И Пинчър може.

— Ако види сянката. Но ако и той е като теб — като повечето мъже, — ще пропусне подробностите.

— Точно затова сме страхотен тандем. Аз виждам голямата картина. Ти виждаш сенките. Аз атакувам със сабя. Ти пронизваш с рапирата. Аз пускам бомбите. Ти...

— Чистя лайната от птиците ти.

— Помниш ли какво каза съдия Гридли за нас. Но сега...

— Сега какво, Соломон?

Щом тя не смееше, той щеше да го направи:

— Не трябва ли да поговорим за снощи?

— Няма за какво да говорим. Затворена страница.

— Мислех, че след като се наспиш добре през нощта, ще...

— Не съм спала.

— Още една причина да поговорим.

Тя се приближи към прозореца, погледна към отсрещната страна на улицата към балкона, където желязната банда си почиваше и си предаваха един джойнт колкото салам.

— Предстои ни процес. Това е всичко, за което ще говорим. И когато той приключи, аз изчезвам оттук.

— Какво означава това?

— След като се ожения за Брус, ще поема юридическите дела на компанията му. Това е най-доброто за мен.

— Искаш да избягаш.

— От какво?

— Снощи...

— Нищо не се случи и дори да се е случило, няма да се повтори — каза тя, като използва адвокатския прием на алтернативна защита.

— Виж, съжалявам, ако съм подала сигнали, които си разбрал погрешно.

— Ти ме целуна. Как да разбирам това?

— Бях под голям стрес. Огънах се и толкова.

— Значи няма да ми кажеш какво изпитваш сега? Нито какво мислиш?

Тя се извърна.

— Мисля, че ми харесваше повече, когато беше безчувствен негодник.

— Няма да мине.

— Не разбираш ли? Не съм свободна. Това ме прави пожелана. Ти си неподходящ. Това те прави по-желан. Това е част от генетичния код. Нищо не можем да направим, привлечени сме от пламъците. Това ни прави шибаните човешки същества, които сме.

— Затова ли ме целуна? Затова ли аз отвърнах на целувката ти?

— Ако имаш по-добро обяснение, дай да го чуем.

— Не съм сигурен. В теб има нещо, което...

Той спря, без да може да продължи, и тя настоя:

— Което какво?

— Което ме кара, не знам... Изпитвам чувства към теб — заекна той.

— Хайде — подбутна го тя, — ти си този, който иска да си излее душата. Какво точно изпитваш към мен. Не можеш ли да бъдеш искрен?

— Само ако се преструвам.

— Сериозно ти говоря. Или ми кажи какво чувстваш, или млъкни.

Не очакваше, че тя ще го предизвика. Изведнъж се върна в гимназията и отново беше лудо влюбен в Рене де Прес, дошла да учи на разменни начала от Париж. Дори и сега си спомняше всичко за нея. Тъмнокоса, подстригана късо по секси френски начин. Тесните миниполи и трите разкопчани копчета на блузата ѝ. Възбуждащ акцент, от който му идваше да оближе капчиците пот зад голите ѝ колене. В крайна сметка беше на седемнайсет с ранимо сърце и постоянна ерекция.

Рене гледаше от трибуната, докато играеха мач от щатския шампионат. В деветия ининг, при равен резултат, Стив открадна втора, после трета и отбеляза точка с жертвоготовен плонж, хвърляйки се с главата напред. Съотборниците му го изнесоха на ръце от терена. Беше ефимерен миг, но с целия си наивитет той вярваше, че това е първият от безбройните весели спектакли с барабани и тромпети, отбелязващи всеки триумф в живота му.

Четири часа по-късно Рене му показва чудесата на разцъфващата галска женственост на задната седалка на джипа му, паркиран в една мангрова горичка в Матсън Хамак. Беше му за пръв път, на нея обаче не и свърши дори по-бързо, отколкото заобикаляше базите. Под нейното вещо ръководство, вторият опит беше по-успешен, а третият

ги остави бездиханни. До зазоряване беше уверен, че никой не се е чувствал така досега, и промълви двете вълшебни думички — „Обичам те“, — с което накара Рене да му се смее и да го нарече „глупаво момче“.

Следващите няколко седмици не минаваше и секунда, без да докосне или целуне. Всяко споделено преживяване — без значение колко обикновено беше — миниголф, пица с пеперони, „Всяко твоє дихание“ на Стинг, отприщваха радостни порои. Какво друго можеше да бъде това, освен вечна любов?

Само 363 часа и седемнайсет минути — по обърканите изчисления на Стив — след като за пръв път бяха изпробвали задната седалка на джипа, всичко свърши. Когато Стив отиде на среща с Рене в кафето, тя седеше до Ейнджъл Кастийо, плещестият фулбек от футболния отбор. Бейзболният сезон беше свършил, започваха пролетните тренировки по футбол и Стив беше захвърлен като строшен охлюв.

През следващите двайсет години той не беше казал нито веднъж на някоя жена, че я обича. Как би могъл? Рискът да го заболи беше толкова голям. И сега стоеше онемял пред предизвикателния поглед на Виктория.

Виктория се мъчеше да устои на внезапния порив да го дръпне от стола и да му се хвърли на врата. Никога не ѝ се беше струвал толкова отчаян и толкова беззащитен. Толкова различен от нахакания умник, който за пръв път беше видяла в съда. Но тя се държеше желязно и нямаше да покаже друга емоция, освен безразличие. Нямаше да разкрие какво чувства. Как би могла? Самата тя не знаеше как да ги определи. Не знаеше какво я тласка към Соломон. Но той беше прав за едно — тя го целуна. Тя го прегърна и го целуна продължително, страстно и опасно.

Толкова безразсъдно. Толкова безотговорно. Толкова нетипично за нея. Отчаяно ѝ се искаше да не го беше правила.

Наистина ли беше така? Докато лодките се поклащаха на кея и небето се въртеше, осветено от лунни лъчи, тя беше притиснала тялото си към неговото, идеалната комбинация между ин и ян. Целувката я беше оставила объркана, замаяна и уплашена. Искаше ѝ се да го

припише на джина, стреса и умората. Но в интерес на истината, нямаше ни най-малка представа какво ставаше с нея. Подсъзнателно ли се опитваше да разруши връзката си с Брус? Проблеми със самочувствието ли имаше? Смяташе ли, че не заслужава някой толкова добър? Толкова близо до съвършенството, че понякога направо се страхуваше да бъде с него?

Докато мислеше за това, реши, че е проумяла какво става.

„Влюбена съм в Брус и желая Стив.“

Слава Богу, че беше видяла достатъчно, за да е наясно с похотта като фактор. Връзките, които се основаваха на страст, траеха толкова, колкото треската, която идваше с наистинката. Кога за последно се беше отдавала на страстта. Може би преди шест години — цяла вечност, така поне изглеждаше — се запозна с Ранди, професионален треньор по тенис в един тенис клуб в Бока Ратън. Австралиец. Изрусяла от слънцето коса. Смах като вълна, която се разбива в скалите. И сексуален атлет. Слава Богу, че сметките ѝ за кинезитерапия се покриваха от застраховката ѝ.

Работеше като сервитьорка през лятото между колежа и университета... и се беше влюбила до уши. Или поне така си мислеше. Всичките тези потни нощи в боксониерата на Ранди с бръмчащия климатик, плесенясала завеса в банята и ретро водно легло. И една нощ на сълзи.

Спомни си болката, когато откри друга жена — омъжена ученичка, абсолютно тъпо клише — да се носи по вълните в спалнята на Ранди. В признанието му нямаше следа от вина или угризение: „Какво съм виновен, че мацките стават палави и искат да си играят с мен.“

Даде си сметка, че мъжете след Ранди изглеждаха като шествие от сиви костюми без лица. Адвокати, счетоводители, брокери. Амбициозни млади мъже в раирани костюми. Нетърпеливи мъже, които често пъти прекалено избързваха. Спомни си Харлан, умен счетоводител, който повдигна въпроса още на третата среща. Бяха се наредили на огромна опашка пред „Джо’с Стоун Краб“ и чакаха за маса. Как да отговориш учтиво — „Да не си си изгубил акъла от толкова цифри?“, — когато някой турист ти ходи по краката и салонният управител вика:

— Гросман, маса за петима.

— Защо искаш да се жениш? — попита тя озадачено.

— Защото те обичам — отвърна Харлан. И после като пълен глупак добави: — И във фирмата ми предпочитат женените при избора на съдружници.

— Значи ще се превърна в част от CV-то ти?

Романтичната любов според нея беше мит, който живееше на гърба на нелогичната ни нужда да осъществяваме фантазиите си. Беше нереална по определение. Виж само докъде беше довела майка ѝ. Романтичната любов беше като тена през ваканцията. Бързо избледняваше.

Това, което имаше между нея и Брус тя наричаше „разумна любов“. Тя се основаваше на логични фактори. Интелигентност, любезност, чувствителност, симпатия. И още нещо: Брус беше първият мъж в живота ѝ — включително и баща ѝ, — който не я беше разочаровал за нещо голямо. Така че романтичната любов можеше да върви по дяволите. Тя обичаше и обожаваше Брус, но по по-различен начин. Тяхната любов се основаваше на нещо повече от страстта. После, за да се убеди сама, си го повтаряше.

— Искам да съм сигурна, че ще можеш да се справиш — каза Виктория.

— С кое по-точно?

— Да работим заедно, без да ме гледаш с влажен поглед.

— О, стига, аз съм голямо момче. Ако кажеш, че целувката не означава нищо, ще го преживея.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Добре. От сега нататък ще живеем по законите на Лорд. Никакво пипане, никакво флиртуване, никакво целуване. Нищо, освен работа.

— Както искаш — съгласи се Стив. Имаше усещане за загуба, което беше странно, защото как можеш да загубиш нещо, което никога не си имал?

— Тогава да вървим към Гейбълс Истейтс, за да претършуваш шкафовете на клиентката ни.

— Щом кажеш.

Виктория започна да си стяга куфара.

— Какво мислиш за Джаки?

— Изглежда готина. Има хубав смях.

— Мислиш ли, че е красива?

— Разбира се. — Накъде водеше всичко това?

— Тя те намира за много секси.

— Така ли?

— Да ти дам ли телефона ѝ?

Стив нямаше да ѝ позволи да разбере колко го боли.

— Разбира се. Обича ли раци?

Виктория се разсмя.

— Джаки казва, че някои мъже водели момичетата на раци и очаквали да им правят свирка след вечерята.

— Чакат до края на вечерята?

— Двамата имате еднакво чувство за хумор. Може и да се получи.

— Супер.

— Не желая да те карам насила, кажи ми, ако не искаш.

— Не, ще се радвам да я видя — каза Стив, като много добре знаеше, че това е лъжа. — Стига ти да нямаш нищо против.

— Мисля, че ще е страхотно — излъга тя на свой ред.

ДРУГИЯТ МЪЖ

Богатите са различни, реши Стив. Имат по-големи гардероби.

Двуетажният колизеум на Катрина Барксдейл, целият покрит с дървена ламперия, беше по-голям от спалнята на Стив. Остави това. Мястото, отредено за обувки, също беше по-голямо от спалнята му.

Чуваше бръмченето на изсушителя за въздух и усещаше богата смесица от аромати. Дъхът на кедр, дълбокият аромат на кожи... мирисът на пари. Гардеробната на Катрина беше приятно и спокойно светилище, пълно с коприна и лен, норки и вълна. Всеки чифт обувки си имаше собствено плексигласово чекмедже, осветено с вкус, като скулптура в музеи. Дизайнерските дрехи висяха на моторизиран щендер, който се въртеше из стаята като детско влакче. Натискаш копчето на даден дизайнер — Армани, Сен Лоран, Де ла Рента, Мошино, — после кода на тоалета и щендерът доволно започваше да бръмчи, докато донасяше до ръцете с направен маникюр велурено сако или дантелена пола, или кадифено сако.

Стив беше казал на Катрина Барксдейл, че трябва да направи снимки, което до известна степен беше вярно. Той я остави долу с Виктория да пият вино и да се приготвят за процеса. Следващите двайсет минути прекара в голямата спалня с цифров апарат в ръка, като направи панорамни снимки от покритото с коприна легло с четири стълба в ъглите — в което Чарлс беше останал бездиханен, но надървен — до оформените като арка врати на слонските им гардероби. После се зае със собствената си мисия — да открие часовника „Брайтлинг“.

Във вестибюла, който водеше към гардеробната на Чарлс, Стив откри скрин от тиково дърво с малки чекмеджета, подобен на каталозите в библиотеките: шкафът за бижута на Чарлс. Вътре имаше копчета за ръкавели, пръстени и всевъзможни часовници. „Одемар Пике“, „Вашерон Константин“, „Патек Филип“, „Картие“, „Ролекс“, дори „Касио Джи-Шок“, кръстен на Джереми Шоки, известен

футболист. Някои бяха нови, други антики, някои бяха златни, други от неръждаема стомана, имаше и покрити с диаманти.

Но нямаше водоустойчив часовник „Брайтлинг“.

Така че изглежда Боби беше прав. Може би Катрина Барксдейл не беше купила часовника за добрия стар Чарли. Но пък можеше и на други места да има часовници. Трябваше да провери и в капитанската каюта на „Кат Мяу“.

— Какво става тук, по дяволите?

Ръмженето идваше зад гърба му и Стив се извърна с гузната физиономия на джебчия. Беше Чет Манко, капитанът на яхтата, носеше спортна фланелка и изцапани с боя работни панталони и държеше в ръка длето.

— Страхотно! Точно си помислих за яхтата и хоп, ти се появи.

Манко вдигна длетото. Мускулите на бронзовата му ръка се показаха.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Правя снимки. — Стив вдигна камерата като доказателство номер едно за невинността му. — Чертая курса на кораба.

— В скрина за бижута на господин Би?

Имаше акцент от Ню Ингленд в гласа на Манко, помисли си Стив. Работническа класа от Бостън, може би.

— Всъщност търсех нещо. Едно доказателство.

— Какво доказателство? — Манко дори не се опита да прикрие подозренията си.

— Опасявам се, че е поверително. Какво търсите тук горе, Манко?

— Чистя изсъхналите корени от висящите цветя на балкона. — Длетото пак се вдигна. — Кат знае ли, че си в спалнята й?

Кат. Прислугата беше в доста приятелски отношения с господарката на дома, помисли си Стив.

И тогава го видя да проблясва на огромната лява китка на Манко. Часовник „Брайтлинг Супероушън“ с огромен циферблат, издържащ до хиляда метра дълбочина.

— Мамка му! — каза Стив.

— Разкажи ми с твои думи, кога забеляза, че нещо става с Чарлс — попита Виктория.

С твои думи.

Професионален адвокатски паразит, знаеше го много добре. С чии думи да го разкаже? На Ейбрахам Линкълн ли?

— Както казах на ченгетата, както казах на Стив, както казах на всички, Чарли беше вързан, както винаги. Набих го с камшика, след това му направих обичайната свирка с уста, пълна с топла вода. Това винаги го побъркваше. След като се изпразни, отидох до бара и си налях една „Столичная“. Чух нещо и когато погледнах към Чарли, той се мятеше нагоре-надолу и издаваше звуци като крясъци на патица. Чакай малко — тя замълча, като прехапа устни. — Сега, като се замисля, май пих „Грей Гууз“. Както и да е, изтичах до леглото и той беше целият посинял. Лицето му, не топките. Докато успя да сваля яката, той вече беше престанал да се мятат.

Бяха във всекидневната, седяха на бежово канапе, което според думите на Катрина беше направено по поръчка в Рим. Тя носеше червени копринени панталони и бродирана блуза в китайски стил и беше ударила половин бутилка охладено шардоне. Виктория пиеше газирана вода, докато разпитваше Катрина и търсеше несъответствия.

— Щом като ми задавате едни и същи въпроси сто пъти, значи ще свидетелствам, така ли?

— Още не сме решили. — Виктория забеляза, че шарката на всяка лимоненожълта плочка съвпада с шарката на следващата. — Ако кръстосаният разпит на свидетелите на обвинението остави съмнения, може и да те призовем за свидетел.

— Не е ли рисковано?

— Не и на половина колкото да излъжеш адвоката си — каза Стив, като влетя в стаята с Манко по петите си. — Не те ли предупредих? По дяволите, Катрина, как можа?

— Какво има, Стив? — попита Виктория.

— Развратната ни клиентка за начало.

— Не можеш да й говориш така — намеси се Манко.

— Ти върви на майната си! — избухна Стив. Почервенял, той размаха пръст към Катрина. — Знаеш ли какво мразя повече от жена, която е убила съпруга си? Жена, която лъже адвоката си.

Катрина спокойно остави винената си чаша на махагоновата масичка за кафе. Изискан жест.

— Какво си му казал, Чет?

— Нищо, по дяволите! — отвърна Манко.

Катрина кръстоса единия крак, обут в копринен панталон, върху другия.

— Какъв е проблемът тогава, Стив?

Той преправи гласа си и я изимитира:

— „Не съм изневерявала на Чарли, откакто ми направи предложение.“

— О, това ли.

— Да, това.

— Откога се шибаш с Манко?

— Има ли значение откога?

— Има значение, че ни излъга. А щом си ни излъгала веднъж...

— Всичко останало, което ви казах, е истина.

— Така ли? С кого още се чукаш?

— Стив, трябва ли да си толкова вулгарен? — попита Виктория.

— Чет е единствената ми забежка — отвърна Катрина.

— Ами треньорът по голф? — попита Стив. — Инструкторът по аеробика? Потните градинари, които каниш на лимонада и едно набързо?

— Нямах право... — Манко направи крачка към Стив.

— Млъкни! — Стив заби пръст в гърдите на Манко и стресна якия мъжага. — Още не съм стигнал до теб.

Виктория наблюдаваше как Стив прекоси стаята и се изправи като дърво пред масичката за кафе, как започна да крещи на Катрина, че през цялата си практика не е срещал по-глупав човек от нея и че щял да се откаже от делото и да я остави да лъже някой друг и щяла да извади късмет, ако съдебните заседатели не я линчуват, преди да я осъдят. Първоначално Виктория реши, че се преструва, че се опитва за сплаши клиентката им. После, когато сграбчи ръката на Манко и смъкна часовника му, реши, че губи самообладание.

Стив размаха часовника в лицето на Катрина.

— Остави ме да се правя на глупак с глупости от сорта на „Катрина обича Чарли“. Но по-лошото е, че ме вкара в капан. Включих Манко в списъка със свидетели, но не мога да го призова да даде

показания, защото не мога да го подложа на кръстосан разпит. Изключено е и ти да свидетелстваш, защото и теб не мога да те оставя в ръцете на Пинчър.

— Само защото се чуках с Чет?

— Какво значи „се чуках“? — попита обидено Манко.

— Не ти ли казах да млъкнеш? — изрева Стив. — Нямам време за любовни драми.

Катрина каза:

— Се чуках, чукам се, може пак да се чукам, какво толкова има?

— Виктория, кажи й — нареди Стив. — Разясни й го, моля те.

— Пинчър ще използва връзката ви, за да докаже мотив — каза Виктория.

Катрина се разсмя.

— Какъв мотив? Да бъде с Чет? Да се омъжа за него? Моля ви.

— Какво трябва да значи това? — попита Манко.

— Чет, ти си чудесен по свой собствен начин, но си просто един тъпкач и двамата го знаем, така че престани да се правиш на интересен.

Катрина свали маската на дама от хайлайфа на Корал Гейбълс, помисли си Виктория. И без това не й стоеше много добре. Тя сбърчи чело, доказателство, че само няколко години я деляха от първата й инжекция „Ботокс“^[1].

— Добре де, излъгах, че съм била вярна на Чарли, но не съм го убила.

— Не собственоръчно — отвърна Стив.

— Какво трябва да значи това?

Очите на Стив святаха. В него имаше нещо диво и опасно, помисли си Виктория.

— Докато си стояла на бара, Чарлс си е бил много добре — каза Стив. — Ако е издавал някакви звуци, то е било, за да каже: „Хей, развържи ме вече.“ Ти го поглеждаш, после се обръщаш към коридора, където Манко стои, прилепнал плътно до стената, извън обсега на камерите.

— Ти си луд! — каза Катрина.

Манко премести тежестта на тялото си от единия крак на другия.

— Не можете да ми го лепнете.

— Естествено, че не мога, Айнщайн. — Стив сграбчи фланелката на Манко и го бутна назад. — Споменаването ти уличава клиентката ми в предумишлено убийство. И дори аз да не мога да те спипам, Пинчър ще го направи.

— Ще го направи друг път — изсумтя Манко.

— Искаш ли да се обзаложим? На записа от охранителните камери се вижда сянка на стената. Пинчър вече ми каза, че е пратил касетата за фотограметрична експертиза.

Не му е казал, помисли си Виктория, но си замълча.

— Ще определят с точност височината и килограмите на човека, на който е сянката — продължи Стив. — Искаш ли да се обзаложим, че ще се окаже мъж висок метър и осемдесет, около деветдесет килограма, с мозък колкото грахово зърно?

— Майната ти! — изпсува Манко.

— Погледът на Катрина е сигналът за мъжа. Той се плъзга покрай стената, защото знае точно какво виждат и какво не виждат камерите. Отива до леглото, стяга яката на Чарли и го удушава.

— За това ли ви се плаща на вас, адвокатите, да риете в лайната? — попита Манко.

— Просто от любопитство, Манко — отвърна Стив, — имаш ли досие? Защото съм готов да се обзаложа, че си лежал в затвора.

— Няколко простотии, дребни нарушения — каза Манко. — Сбивания по баровете, това е.

— Е, значи този път си се изявил.

Виктория караше, а Стив се беше облегал на седалката до нея, като беше вдигнал единия си крак на таблото. Караха на север по Олд Кътър Роуд под сянката на банановите палми.

Без да иска разрешение, Стив въртеше копчетата на радиото й. Спря на станция, където Лудън Уейнрайт III се обявяваше за последния човек на земята.

— Това представление ли беше? Изглеждаше така, като че ли всеки момент ще получиш удар.

— Реших, че ще ми отговорят честно, ако се уплашат, че мога да счупя някоя чаша, така че наистина беше Драма 101. Но до известна степен наистина бях много бесен.

— Защо ги излъга за Пинчър?

— Искях да видя реакцията на Манко. А също и на Катрина... Катрина казва истината. Тя не е убила Чарли. Манко също не го е направил.

— И защо смяташ така? — Виктория беше озадачена.

— Преминаха през човешкия ми детектор на лъжата.

— Я стига!

— Първия ден си помислих, че лъже, когато отрече да е убила Чарли — каза той.

— Какво? Ти ми каза, че й вярваш.

— Излъгах те. Страхувах се, че няма да го вземеш присърце, ако мислиш, че тя го е убила.

— Това е толкова обидно. Аз съм професионалист.

Стив се облегна назад и затвори очи. По радиото Пат Бенатар пееше за престъпления и страст.

— Както и да е, тогава наистина излъга, но само затова, че не му е изневерявала. Това заблуди детектора ми и реших, че лъже и за убийството.

— Но както каза и в къщата, щом веднъж е излъгала...

— Трябва да ми повярваш за това. Не го е направила.

— Няма такова нещо като човешки детектор на лъжата.

— Добре. Наречи го интуиция. Инстинктът ми подсказва, че не е способна на това.

— Не можеш да взимаш подобни решения въз основа на инстинкта си.

— Така взимам всички важни решения — отвърна Стив. — И ти трябва да опиташ някой път.

[1] Безвреден токсин, който изглажда бръчките. — Б.пр. ↑

28.

ДЪЛБОКО ТЪМНО МОРЕ

— Бигбай няма ли нищо против, че вечеряхме заедно? — попита Стив.

— Мислиш го за среща ли? — попита Виктория.

— Излязохме на вечеря.

— Работна вечеря.

— Повечето мъже не обичат годениците им да излизат с други.

— Брус не е ревнив. Пък и знае, че никога няма да направя нещо глупаво.

На Стив не му хареса как прозвуча това. Като че ли най-глупавото нещо на света би било да се влюби в него. Той зави със стария кадилак по алеята пред къщата му и спря до колата на Виктория.

— Ще влезеш ли за едно питие?

Тя поклати глава.

— Скапана съм.

— Боби е при Тереса, така че къщата е на наше разположение.

Тя го погледна обвинително:

— Да не би да ми правиш намеци, Соломон?

— Аз? Не. Абсолютно не. Просто реших...

В съседния двор един присмехульник изпълняваше арията си. Какво му беше казал Боби за присмехулниците? О, да, само тези, които си нямат самка, пеят през нощта. Търсят си жена от залез до изгрев слънце. Сети се за една песен на Джими Бъфет: „Дай да се напием и да се изчукаме.“

— Какво точно реши, Соломон?

Не беше сигурен. Знаеше, че тя нямаше да му се метне на врата. В офиса окончателно го беше отрязала: „Затворена страница.“ Първата целувка беше и последна. Така че какво, по дяволите, правеше той? Присмехулникът на дървото вдигна трелите с една октава по-високо. Дали семецът не му се присмиваше?

— Какво е това? — попита тя, гледаше право към къщата.

— Кое?

— Ти ли си оставил вратата отворена?

Той се запъти по нащърбените плочки към къщата. Горната панта беше разбита, вратата беше отворена и изкривена.

— Мамка му! — той смело бутна вратата, но тя задра плочите отдолу и заяде.

— Недей да влизаш вътре. — Виктория ровеше в чантата си за мобилния. — Ще извикам полиция.

— Който и да го е направил, отдавна си е отишъл. Надявам се да не ми е отмъкнал топката с автограф от Бари Бондс.

Той бутна вратата. Тя задра отдолу и се подмести с няколко сантиметра. Стори му се, че чу нещо — скърцане на гумени подметки по плочките, — миг по-късно вратата излетя от останалата панта и го цапардоса по челото и носа. Почувства изгаряща болка под очите си. Докато вратата се стоварваше върху него, той различи една фигура, която изскочи от къщата и прелетя покрай него.

Чу как Виктория извика:

— Хей!

Чу отдалечаващи се стъпки по паважа.

Чу как в главата му като че ли се удрят камъни.

Мина цяла вечност, докато се изправи и тръгне, олюлявайки се, в посоката, в която избяга невидимият човек. Единственото, което бе успял да види в тъмното, бяха флуоресцентните ленти по маратонките на мъжа. Маратонките завиха на ъгъла на Солана Роуд и се отправиха южно към Поинчана. Стив ги последва.

— Стив! Недей! — викаше след него Виктория. Имаше ехо и той чу всяка дума по два пъти.

Усещаше, че не тича по права линия. Помисли, че вижда светкавици, но осъзна, че това бяха тънки снопове лунна светлина, която осветяваше улицата през короните на тополите. Въздухът ухаеше на жасмин и не след дълго Стив усети, че набира сили. Мъжът не беше добър бегач, иначе досега щеше вече да е избягал. Когато стигна до Малага, вече можеше да различи в тъмното, че онзи е облечен в тъмен шушляков анцуг и има нещо на главата. Какво ли беше това?

Някъде в далечината се чу вой на полицейска сирена. Стив беше на трийсет метра зад него, когато пресякоха Лежен и се промушиха през колите. Чуха се клаксони. Главата му пулсираше, но краката му

бяха възвърнали равновесието си и дробовете му поемаха по-леко. Беше само въпрос на време.

— Хей, лайнар! — провикна се Стив. — Не можеш да ми избягаш.

Никакъв отговор.

Бяха пресекли от Маями в Корал Гейбълс и се гонеха по Джерона в скъп квартал с къщи в средиземноморски стил. Не беше особено по вкуса на Стив. Улицата беше задънена, каналът беше точно зад къщите по Ривиера. Ако мъжът знаеше къде се намира, щеше да завие по Ривиера. Ако ли не, щеше да му се наложи да преплува канала.

— Нямах никакъв шанс, тъпако! — провикна се Стив.

Пак никакъв отговор, но Стив вече беше достатъчно близо, за да види, че мъжът носеше маска за ски. Чуваше го как диша.

— Мъртъв си, лайно такова!

Мъжът пресече Ривиера и скочи на бордюра, като се втурна през градината на просторна къща в испански стил. Изчезна в храсталак от хибискус.

„Не знае къде е. Ще спре при водата.“

Стив го последва.

Направи три крачки в тъмния двор и усети, че кракът му се спъна в нещо. Полетя напред и се просна по очи в храсталака.

„По дяволите, пръскачка!“

Изправи се на крака, заобиколи покрай къщата и се озова в задния двор. Къде беше мъжът?

Покритото с плочи патио беше осветено с прожектори, които хвърляха жълтеникава светлина към тъмните води на канала. Дървен кей се простираше от бетонния бент. Един каяк се поклащаше близо до закотвената яхта.

Но нямаше никакъв мъж със светещи маратонки, облечен като за ски.

В канала една моторница се носеше към залива. На руля седеше мъж с капитанска фуражка.

— Хей, да си виждал някой тук? — провикна се Стив.

— Надявах се да видя спарид^[1] — извика мъжът в отговор.

Моторницата разлюля яхтата и тя се удари в кнехтите на кея. Стив се загледа в лодката, наполовина осветена от прожекторите. Мъжът можеше да се е скрил в кокпита.

Стив придърпа каяка и взе греблото. Пластмасовата отливка не беше кой знае колко тежка. Предпочиташе истинско дървено гребло, щеше да го цапардоса отдолу, като се засили с всичка сила. Стисна здраво греблото, тръгна по кея и старите дървени дъски проскърцваха под краката му. Някъде от другата страна на канала излая куче. Невидими насекоми жужаха и бръмчаха, изпълнявайки нежната си музика.

Кой, по дяволите, беше този човек? Стив не смяташе, че е квартален апаш. Но имаше заподозрян. Няколко часа по-рано беше казал на Манко, че има касета, която ще докаже, че е бил на местопрестъплението. Стив беше импровизирал. Не смяташе, че Манко и Катрина са убили Барксдейл. И се съмняваше, че някой би могъл да превърне сивия размазан запис в уличаващо доказателство. Чудеше се дали човешкият му детектор на лъжата не беше дал накъсо.

„Манко щеше да търси касетата само ако беше виновен.“

Но защо му беше на Манко да нахлува с взлом в дома му? Защо не в офиса? Колкото и да беше странно, Стив бе взел касетата у дома, за да я гледа на по-добро видео. Но Манко нямаше откъде да го знае. Беше прекалено объркано, за да може да го проумее, особено когато усещаше главата си като кофа, пълна с мокър цимент.

Сега на кея, докато вълните леко се разплискваха в корпуса на яхтата, Стив отново опита да си представи бягащата фигура? Колкото Манко ли беше висок? Преследването в тъмното не ти дава голяма възможност за описание. По дяволите, хората посред бял ден се затрудняват да опишат нападателите си.

С едната ръка върху кърмата, стиснал в другата греблото, той се вглеждаше в мрака на кокпита.

— Тук ли си, Манко?

Нищо.

— Излез. Трябва да поговорим.

Пак нищо.

После усети как една от талпите леко се подгъва под краката му. Стив се извърна, видя проблясък на метал и бързо се наведе. Нещо профуча над главата му. Онзи със скиорската маска размахваше тежък месингов крик, който раздели косата на Стив. Напразният замах изкара мъжа от равновесие и той залитна. Стив завъртя хълбоци и замахна с греблото, като се прицели в главата му, но от клекнало положение не

можа да улучи ъгъла. Греблото удари мъжа по рамото и той залитна назад, но не падна.

— Шибаняк! — прошепна мъжът. Изправи се отново на крака и замахна с винча.

Стив вдигна греблото, за да парира удара, който така и не дойде. Мъжът се разсмя, престори се, че замахва още веднъж, и след това се прицели в лицето на Стив. Стив отблъсна крика с греблото. Ох! Изкълчи си китката, сякаш беше цапардосал с бухалката си бърза топка. Греблото отхвъркна от ръката му.

„Мамка му!“

— Имам да ти връщам, шибаняко! — каза мъжът, стиснал здраво крика в дясната си ръка.

— Защо не си свалиш маската и ще се разберем като приятели — предложи Стив, сякаш щяха да се споразумяват за застрахователен иск.

— Оди се шибай, шибаняко!

„Оди се шибай, шибаняко?“ При такъв ограничен речник нищо чудно, че пичът беше станал престъпник.

Мъжът направи крачка към Стив и той отстъпи назад. Единият му крак се подхлъзна и излетя нагоре. Чу трясък на стъкло, когато разби с глава лампата на кърмата и политна в черната вода. Беше сигурен, че е паднал с плясък, но странно защо не чу нито звук и не усети да потъва.

За миг му причерня и Стив се почуди: ако съм в безсъзнание, как мога да го осъзнавам?

Докато потъваше в дълбокия канал, обвит от студената вода, той беше в онова сивкаво състояние между деня и нощта, съзнанието и безсъзнанието. Замаян, но все пак достатъчно в съзнание, за да усети страх.

Страх да не се удави.

Страх от алигатори.

Страх, че мъжът може да скочи във водата и да му разбие черепа.

Стив отвори очи и се изненада, че всичко му е още черно.

„Естествено, че ще е черно. Аз съм на дъното на дълбокото тъмно море.“

Изведнъж усети, че иска да си поеме въздух. Искаше го повече, отколкото беше искал каквото и да било в живота си. Усети как краката му опират дъното, сви колена и се изстреля нагоре.

Отне му непоносимо дълго време да излезе на повърхността. Когато най-сетне усети повея на хладния бриз, той си пое дълбоко от сладкия въздух, след което доплува до стълбата на кея. Като се хвана в покритото с водорасли стъпало, застина за миг и се послуша. Не искаше да си подаде главата на кея и да му пръснат мозъка.

Тишина.

Изкачи едно стъпало. Изчака. Изкачи още едно.

Подаде главата си над талпите на кея. Нямаше никого.

Никой не му викаше „шибаняк“.

После френският прозорец от задната страна на къщата се отвори и един мъж извика:

— Хей, къпането тук е забранено, приятел.

ОКРЪЖЕН СЪД НА ЕДИНАЙСЕТИ СЪДЕБЕН ОКРЪГ И

ОБЛАСТЕН СЪД НА МАЯМИ-ДЕЙД, ФЛОРИДА,

ОТДЕЛ „МАЛОЛЕТНИ“

Относно: Р. А. С.

Непълнолетно дете

Дело No 05–09375/Зависимост

ДОКЛАД ЗА ЗАЩИТА НА ДЕТЕТО

1. Този доклад е изготвен съгласно Глава 39 на закона на Флорида от Лиса Равкдрайв, магистър по психиатрия, избрана по съответния ред от отдел „Семейни грижи“.

2. Р. А. С, единайсетгодишно момче, е дете с проблеми в развитието, у което се наблюдават симптоми както на аутизъм, така и на свръхнадареност. Детето се нуждае от специални изследвания, отношение, лечение и индивидуално съставена учебна програма.

3. Р. А. С. в момента се намира под временното попечителство на чичо си Стивън Соломон, който отказва

да разкрие конкретните обстоятелства, в резултат на които Р. А. С. е дошъл да живее при него.

4. Майката на момчето Джанис Соломон наскоро беше освободена от затвора след присъда за наркотици и кражби. Самоличността и местонахождението на биологичния баща на момчето не са известни.

5. Стивън Соломон е подал иск до съда за пълно попечителство над малолетен, позовавайки на Раздел 39.623.

Долуподписаната смята, че:

(А) Обучението в домашни условия, осигурено от господин Соломон, се състои главно от безнадзорно четене, включително на съдебни досиета и доклади от аутопсия, крайно неподходящи за едно дете.

(В) Господин Соломон отказа на долуподписаната възможността да подложи детето на медицински изследвания, включително и на стандартна трансчерепна магнитна стимулация (СВМС). Не позволи на детето да участва и в терапевтична програма по пилотен проект за аутизъм на щатската болница „Рокланд“.

(С) Професионалният живот на господин Соломон може да бъде описан най-точно като хаотичен. Адвокат, който е бил задържан многократно за неуважение към съда и е известен със странното си поведение в съда. Освен това, макар че показва явна привързаност към Р.А. С, господин Соломон не е подготвен да бъде наставник на дете със специални нужди.

ПРЕПОРЪКА

Долуподписаната препоръчва искът на Стивън Соломон за попечителство да бъде отхвърлен и Р.А. С. да бъде поставен под опеката на държавата и изпратен в съответно болнично заведение със задължителни изследвания и лечение под директния контрол на отдел „Семейни грижи“.

С уважение, д-р Лиса Равкдрайв

[\[1\]](#) Вид океанска риба. — Б.пр. [↑](#)

29.

ВСИЧКО, ОТ КОЕТО СЕ НУЖДАЕШ, Е ЛЮБОВ

— Глупости! Пълни глупости!

Стиснал доклада на Равкдрайв в едната си ръка, Стивън притискаше торбичка с лед към слепоочието си с другата, докато нервно кръстосваше офиса. Разхлабена вратовръзка, почервеняло лице, цицина колкото дръжката на вратата на челото. С тъмни кръгове под очите. Изглеждаше като разгневена миеша се мечка. Виктория седеше на бюрото си и го наблюдаваше притеснено. Боби се беше настанил с кръстосани крака върху един стол и беше заровил глава в някаква книга.

— Почакай Равкдрайв да ми падне в съда — каза Стив.

— Чувствам се ужасно — каза Виктория. — Може би ако не бях избягала от масата...

— Това няма нищо общо. Тя те харесва. Казва, че моят живот е хаотичен. Освен ако не си в кома, чий живот не е?

— Може би трябва да се успокоиш, преди да започнеш да мислиш върху стратегията си за процеса.

— Спокоен съм!

— Искаш ли да поговорим за взлома? Наистина ли смяташ, че е бил Манко?

Той хвърли торбичката с лед на бюрото си.

— Че кой друг би могъл да е?

Бяха обсъждали това с часове снощи, когато Стив се довлече пребит и подгизнал вкъщи. Взломаджията беше проучвал. Куфарчето на Стив беше преместено, но от къщата не беше взето нищо. Касетата със записа от охранителните камери си беше във видеото, където я беше оставил. Какво беше търсил? Дотук нямаше никакъв смисъл. Какво щеше да постигне, ако откраднеше касетата, след като Пинчър имаше презапис.

— Ще притиснеш ли Манко? — попита тя.

— Не без доказателства.

— Вчера го обвини в убийство, макар да знаеше, че е невинен, но днес няма да го обвиниш във взлом, който смяташ, че е извършил?

— Да видим какво ще излезе от експертизата на лентата.

— Една муха влезе в стаята през прозореца над контейнера за боклук и Стив я цапардоса с доклада. Точен удар. Той отново отвори доклада и прочете на висок глас:

— „Известен със странното си поведение в съда“. Равкдрайв ме намрази още от първия ден.

— Защото не я оправя — каза Боби, без да вдигне поглед от книгата. — Не пхна отвертката си в бараката ѝ за инструменти.

— Боби, държиш се неприлично — каза Виктория.

— Да, стига простотии — скара му се Стив.

— Никой мъж няма да се метне в нейния тунел на любовта — отвърна Боби. — Ще го кажа на съдията.

— Ще го кажеш друг път! — извика Стив.

— Няма да се гмурне да търси перли в брадатата ѝ мида.

— Боби, престани!

— Да схруска сандвича ѝ с шунка.

— Стига, хлапе. Дай да видя какво четеш?

Като вдигна карираната книга, Боби каза на отличен френски:

— „Обесване, душене, удушаване, удавяне“.

— Ако е порно, веднага я остави.

— Наръчник на следователя от деветнайсети век.

— Остави я. Не е подходяща за дете.

— Подходяща е.

— Равкдрайв е на друго мнение. Искаш да те вземе ли?

— Не! — извика Боби и започна непрекъснато да го повтаря. — Не, не, не, не, не...

— Боже, съжалявам!

Момчето се клатеше на стола. Виктория си спомни първата вечер в къщата на Соломон. Боби беше стрелял по нея с воден пистолет, после се беше втурнал вътре, беше се сгушил на канапето и беше започнал да се люлее напред-назад, заключен в някой тъмен килер на съзнанието си.

— Не, не, не, не, не, не, не...

Момчето е с разбити нерви, помисли си тя. Ако се държеше така и в съда, Стив нямаше никакъв шанс.

— Боби, искаш ли да играем на анаграми? — попита тя само и само да го успокои.

— Не, не, не, не, не, не, не...

Стив се приближи до Боби и разроши косата му. Момчето извъртя глава, така че ръката на чичо му да го погали по бузата. Миг по-късно Боби търкаше лице в ръката на Стив като доволно коте. После вдигна старата френска книга по съдебна медицина и започна да чете, все едно нищо не се беше случило.

Стив продължи да крачи, като замахваше с навития на руло доклад към въображаема бейзболна топка или към въображаема Равкдрайв, Виктория не знаеше кое от двете. Тревожеше се и за двете момчета Соломон. Боби вървеше назад, а Стив беше прекалено избухлив. Случаят на Боби изискваше логика и трезв разум, стратегия и финес, а Стив планираше артилерийска атака.

— Ще разоблича тази шарлатанка — каза той. — Какви са й заслугите? Изпитва ли поне грам състрадание? Дава ли си сметка, че любовта е по-важна от диаграми и тестове?

— Стив...

— Заведох Боби в болницата й. Опитаха се да му вкарат система с валиум за някакви изследвания и аз отказах категорично.

— Кои са експертите ти? Каква е стратегията ти?

— Знаеш ли как мирише в тази болница? На амоняк и белина. Ако мога да докарам тази воня в съда, никой съдия не би присъдил Боби на държавата.

Неудържим е, помисли си тя. Никакво чувство за обективност. Никакъв план.

— Ако изгубим — каза Стив, — събирам си багажа.

— Ще се откажеш от адвокатството и ще станеш беглец?

— Ако се наложи.

— Мислил ли си да наемеш адвокат?

— Кой може да се справи по-добре от мен?

— Някой, който не е свързан емоционално.

— Марвин Умника ли имаш предвид? — по гласа му личеше, че е раздразнен. — Който сам се представлява в съда, има кретен за клиент.

— Марвин е прав.

— Не и този път. Главното в защитата ми е, че любовта побеждава всичко.

— Не го ли пробвахме вече? — попита Виктория. — „Катрина обича Чарлс“?

— Това бяха брътвежи за пред съда. Любовта не се измерва с часовници и диаманти. Любовта означава да поставиш другия на първо място. Боби има нужда от някого, който ще направи всичко за него. Той има нужда от мен.

— Чудя се дали това е достатъчно — каза тя. — Имам предвид, за да спечелиш.

— Гледала ли си един английски филм, казва се „Наистина любов“? — попита той.

— Да. Стана ми лошо от толкова сладко.

— В първата сцена виждаме всички тези двойки, които се срещат на летището. Любими хора се целуват, прегръщат и събират отново. И Хю Грант казва, че е погрешно да мислим, че светът е пълен само с омраза и алчност.

— Да, точно така. Светът е пълен с мед и масло.

— Искаше да каже, че ако я потърсиш, любовта всъщност е навсякъде.

Имаше отнесен, почти блажен вид. На подходящото място в подходящото време, като например концерт на Бари Манилоу или семинар за първокурсници на тема Халил Гибран^[1], можеше и да изглежда подходящо, помисли си Виктория. Но в мизерния офис над кофите за боклук, изправен пред възможността да изгуби племенника си, отнесеността му беше тревожна.

Изпуска му края.

— Спомням си сцената — отвърна тя. — Казах си: Явно ще бъде някакъв напудрен и сладникав като поничка филм.

— Това е любовта. Освен саможертвата и грижите, искам да кажа. Тя е песен на Синатра. Лунни лъчи на плажа. Кутре, което за пръв път отваря очи.

— Къде отиде Соломон, когото познавах? Човекът, който учеше птици да осират противниковата страна?

— Когато гледам как Боби спи, очите ми се насълзят. Ще го кажа на съдията. Ще превърна всяко чувство в достоверно доказателство.

Добре, реши тя. Излиза, че акулата от съдебната зала е безнадежден романтик. И като един друг романтик е готов да се бори с мелници, да язди дръглива кранта и да носи ръждясало копие.

— Не мога да разбера как това ще ти помогне да спечелиш делото?

— Това му е най-хубавото. Пише го в Глава 39 на закона. — Той сграбчи един том от бюрото си. — Виж, Раздел 89, параграф 5. Съдът трябва да вземе под внимание „любовта, привързаността и други емоционални връзки между детето и евентуалния попечител.“ Ако съдията го направи, печеля.

— Ами докладът на Равкдрайв?

— Не се тревожи, ще избърша пода с него.

— Ами останалите изисквания на закона?

— Ще се оправя с тях.

Не искаше да отстъпи и не виждаше, че е нагорещен асфалт, а противниците му са се качили на парния валяк. Чудеше се как да стигне до него. Толкова се владееше, когато се занимаваше с проблемите на другите. А сега изглеждаше така объркан в своите.

— Чудя се дали не трябва да поговориш с адвокат, който се занимава с дела за попечителство — каза тя дипломатично. — И евентуално да работите заедно. Да обърнете минусите в плюсове. Равкдрайв смята, че излагаш Боби на неподходящи влияния. Но ти ще оспориш, че присъствието на Боби в кантората и съда се отразява благоприятно на развитието му.

— Правя го основно защото ни е хубаво да сме заедно — каза Стив.

— Добре — отвърна тя. — Повечето момчета искат да прекарват повече време с бащите си.

Лицето на Стив сякаш просветна.

— Имаш усет за тези неща, Вик. Ти ще ме представляваш.

— Никога не съм се занимавала с дела за попечителство.

— Ти си адвокат, универсален играч си. Можеш да играеш на която позиция искаш, без да те е страх от делото или от друг адвокат.

— Не ме е страх, просто...

— Какво?

— Отговорността е прекалено голяма. Знам колко важно е това за теб.

— Точно за това имам нужда от теб. На никого друг не бих могъл да се доверя така, както на теб.

— Ако се издъня...

— Няма да се издъниш.

— Съжалявам, Стив, не мога.

Десет минути по-късно Стив се опитваше да разгадае озадачаващата госпожица Виктория Лорд. Повечето адвокати, които познаваше, имаха огромно его. А изобщо не бяха толкова добри, за колкото се мислеха. При Виктория беше точно обратното. Не знаеше колко добра може да бъде. Скъмността ѝ я правеше дори още по-добра в съда.

Но защо не искаше да му помогне? Виж, това не можеше да го разбере. Хвърли крадешком поглед към другия край на стаята. В този хладен ден, в който вятърът се блъскаше в стъклата на прозорците, Виктория беше облечена с кафява плетена пола с ресни по края. Жилетка с качулка в тон и велурени ботуши на висок ток с кожички отстрани, довършваха тоалета, който Стив не беше виждал никога досега. Почуди се дали започва да запомня гардероба ѝ, както беше запомнил чертите ѝ, всеки неин поглед. Свъсените вежди и присвити устни, когато проучваше някоя правна книга, триумфиращата усмивка, когато отбележеше точка, загадъчния поглед, когато се зарееше в пространството. И още един.

Беше го видял един-единствен път и само защото беше отворил очи и беше открил, че нейните са затворени. Когато устните им се разтвориха по време на единствената им целувка, тя излъчваше пълен екстаз.

Сега си припомни разговора, който бяха водили само преди няколко минути. Естествено познаваше Виктория достатъчно добре, за да разбие кодовете ѝ. Като му предложи да си наеме адвокат, тя беше толкова любезна, толкова деликатна. Когато обаче той ѝ каза „Ти ще ме представляваш“, тя отказа. Защо?

Можеше да има само една причина.

Усети как настроението му се срина. Не беше защото не вярваше в собствените си възможности.

„Мисли, че нямам никакъв шанс. Смята, че ще загубя.“

[1] Арабски художник и поет мистик. — Б.пр. ↑

30.

СВАТЪБЕНИ КАМБАНИ

Един час по-късно Стив продължаваше да се горещи върху делото на Боби, а Виктория се бяхтеше по делото за убийството на Барксдейл, четеше апелативни дела, водеше си бележки с четлив почерк върху картончетата си. Интеркомът изжува и Сеси каза:

— Ти си Вик. Бойна тревога. Един страшен пич идва при теб.

Брус Бигбай с двуреден тъмносив костюм и тънка пастелна на цвят вратовръзка се понесе през вратата, целуна Виктория по бузата и отвори куфарчето си с едно движение.

— Мразя да нахлувам така, съкровища. Здравсти, Стиви — протегна и двете си ръце. — Боже, лицето ти!

— Порязах се при бръсненето — каза Стив.

— Скъпи, какво правиш тук? — попита Виктория.

— Имаме да свършим хиляди неща — той издърпа една папка от куфарчето си. — Стив, трябва да си малко по-внимателен.

— Добре съм. Гледай си кратуните, Брус.

— Внимавай с обноските, съдружничко — предупреди го Виктория.

— Авокадото не е кратуна, Стив — каза Бигбай.

— На кого му пука!

— Стив! — Виктория го погледна.

— Извинявай, Брус — разкаж се Стив. — Имах лош ден.

— Няма проблем, Стив. Разбирам.

Какъв чудесен човек, помисли си Стив. Толкова уравновесен. Толкова непоклатим. Толкова досаден. Стив осъзна, че едновременно с досадата изпитва и завист към него. После се почувства виновен за това. Беше длъжник на Бигбай, все пак той се беше опитал да му помогне с Равкдрайв, нищо че не се беше получило. Искаше да се извини за това, че се беше държал като кретен преди малко. Като насила придаде жизнерадостна нотка на гласа си, той попита:

— Какво ново във фермата, Брус?

— Полярен фронт се приближава насам. До неделя може да се наложи да палим огньовете.

— Ако имаш нужда от помощ, на твоє разположение съм. — Стив не знаеше какво би било по-лошо: да му замръзне задникът или да гледа как Бигбай се гушка с Виктория край пламъците на някой от огньовете. — Сериозно ти говоря, ако искаш да ти подпаля полетата, обади се.

— Пали се захарната тръстика, а не дърветата с авокадо. Но ти благодаря за предложението — Бигбай сниши гласа си и прошепна: — Вик ми каза за доклада на докторката. — Той хвърли поглед към Боби. — Можем ли да говорим пред...

— Не съм глух, тъпако — каза Боби.

— Боби! — скара му се Стив.

— Аз съм виновен — отвърна Бигбай. — Извинявай, Робърт.

— За какво си дошъл, скъпи? — намеси се Виктория.

На Стив му се стори ядосана. Е, не каза: „Какво, по дяволите, търсиш в офиса ми, когато имам толкова много работа?“ Но в гласа ѝ се усещаше нотка на раздразнение.

— Сватбата, съкровище — каза Бигбай. — Помниш ли?

— Само за нея говори — каза Стив и Виктория го погледна предупредително.

— Малко съм заета точно сега — каза тя.

Бигбай разпростря съдържанието на папката си върху бюрото ѝ.

— Разпределение на гостите, цветята, подборът на музиката, речите, които трябва да се пишат. Скъпа, наистина изоставаме.

— Съжалявам, Брус, но в момента тук е лудница.

— Знам. Знам. Убийството и всичко останало, но...

— Вижте, ще изляза да се поразходя по плажа — каза Стив. — Вие двамата останете и се разберете кой къде ще седне. — Предпочиташе някой да го полее с маркуча, отколкото да слуша сватбените им планове.

— Може да ни помогнеш за менюто — каза Бигбай.

— Аз обичам барбекю — каза Стив.

— Само ако се прави с тофу — напомни му Бигбай.

Стив се изправи.

— Ще съм на плажа на Тен Стрийт, ако ви дотрябвам.

— Там не е ли за монокини?

— Странно, никога не съм обръщал внимание.

— Чакай малко, Стив. Искам да те помоля за една услуга.

— Каквото поискаш, Брус.

— За мен ще е чест, ако бъдеш един от шаферите ни.

— Аз? Нямам никакъв опит.

— Ще се научиш на репетициите.

— Не знам. Ако някой се спъне и падне, може да ме съди.

— Помисли си. И къде искаш да седнеш в църквата — от страната на булката, или от страната на младоженеца?

— От еврейската страна — каза Стив.

Интеркомът избръмча отново и Сеси съобщи, че се обаждат щатският прокурор Пинчър. Стив и Виктория се спогледаха — *Какво иска?* — и Стив натисна говорителя.

— Здравей, Рей, изтръгна ли някакви показания днес?

— Открих това, което искаше от мен — в гласът му се долавяше игрива нотка.

— Супер! Ще изпратя куриера си.

— Ти нямаш куриер.

— Забравих. Бъди приятел и изпрати един от твоите да ми го донесе.

— О, мисля, че със съдружничката ти трябва да дойдете дотук, пронто.

— И защо? — Стив чу смях зад гърба на Пинчър. Представи си кабинет, пълен с неговите лакеи.

— Защото искам да ти видя физиономията, когато защитата ти отиде право в царството на Хадес. — Отново се чу угоднически смях. Телефонът щракна и връзката прекъсна.

Стив се обърна към Виктория:

— Пинчър се кани да ни изнудва, но не знам с какво.

— Колкото по-бързо разберем, толкова по-добре.

— Добре. Да вървим.

Виктория събра част от листовите и ги подреди в куфарчето си. Никаква неразбория, никакво суетене. Стив се възхищаваше как изведнъж ставаше делова и се подготвяше за битка.

— Съжалявам, скъпи — каза тя. — Менюто и разпределението на местата ще трябва да почакаат.

— Ами цветята? — попита Бигбай.

— Ти ги избери. Сериозно, Брус, ти повече ги разбираш тези неща.

— Щом казваш — въздъхна Брус разочаровано.

— Аз си падам по пауни — каза Стив и се запъти към вратата.

8. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

Има лайна, знам, които няма да изям.

31. МОЯТ СЪДРУЖНИК

— Какво ти е на лицето, Соломон? — попита Рей Пинчър. — Секретарката ти ли те наби?

Стив се усмихна а ла Джак Никълсън и каза:

— Жена ти се превъзбуди и си праметна крака прекалено бързо.

Пинчър се намръщи, но помощниците му — две прокурорки и детектив Делвин Фарнсуърт — се ухилиха.

— Мразя този филм — отвърна Пинчър. — Лошите побеждават. „Китайски квартал“. Големи простотии.

— Какво си ни приготвил, Рей? — на Стив не му плащаха достатъчно, за да слуша филмовите рецензии на Пинчър.

— Ще стигнем и до това — отвърна Пинчър.

Виктория и Стив седяха от едната страна на дълга правоъгълна маса в конферентната зала на Пинчър. От прозореца се разкриваше прекрасна гледка, ако обичаш петнайсетметрови бетонни виадукти, покрити с железопътни релси.

Пинчър носеше черен костюм с жилетка, лавандулова риза, лавандулова вратовръзка и лавандулова кърпичка в джоба си. Беше прекалил с лавандулата според Стив.

— Обикновено Соломон е забележителен противник — каза Пинчър, обръщайки се към детектива. — Заслужава порицание, но е забележителен. Напоследък обаче играта нещо не му върви.

— Затова ли бихме целия път дотук? — попита Стив.

— Може би защото настоящото дело не е от неговата лига — продължи злобно Пинчър.

Ето пак, помисли си Стив. Защо излагането на доказателства се беше превърнало в съперничество още преди да е започнало?

Седнал до Пинчър, Фарнсуърт почеса мустаците си с кокалче. Двете прокурорки Глория Мендес и Миранда Купър си водеха бележки или си драскаха — Стив не можеше да каже кое от двете правеха. Той знаеше, че двете жени са компетентни, но доста плашливи в съда. Нито една от двете нямаше да направи почтено предложение за

споразумение от страх шефът да не им се скара. Като повечето млади прокурори си бяха продали душата на дявола. Ако успееш да се оправяш с егоцентричния си шеф в продължение на няколко години, да се смеят на шегите му, да му напомнят колко е велик, Пинчър щеше да им павира пътя към някоя баровска фирма в центъра с дебели и меки килими.

Стив не беше способен на подобни компромиси. Спомни си, че беше още на осем или девет, когато баща му започна да го нарича „Олаф“, но така и не му каза защо. Години по-късно в часа по английска литература в гимназията Стив прочете поемата на Е. Е. Къмингс „Ще възпея Олаф възраждан и голям“. И ето го и него, в ямбичен стих: „Има лайна, знам, които няма да изям.“

От това щеше да излезе хубав закон, реши той, нищо че Олаф отправяше предизвикателните думи, докато му тъпчеха в гъза нажежени байонети.

— Соломон напълно се е заблудил по отношение на клиентката си — продължи Пинчър. — Като нефелен бейзболист, който пропуска топката. Нали така, Левако?

— Хайде да говорим по същество — каза Стив, не беше в настроение за простотиите на Пинчър.

— Според мен е прекалено заангажиран със собственото си дърлене в детския съд.

„Кучият му син! Дразни ме за Боби.“

— Защо не се придържаме към делото? — каза Виктория.

— Как е племенникът ти, Соломон? — попита Пинчър, без да ѝ обърне внимание.

Стив нямаше да се хване на въдицата.

— Боби е добре. Благодаря ти, че попита.

— Детето е малко ку-ку. Но като познава фамилното дърво на Соломон, какво друго да очаква човек?

Стив усети как една ръка се вкопчва в ръкава му. Виктория го подканяше да запази самообладание. Той ѝ се усмихна напрегнато, като мислеше, че ще я окуражи, но тя изглеждаше разтревожена.

Стив усети как го облива гореща вълна, сякаш току-що е отворил вратата на фурната. Опита се да запази гласа си спокоен.

— За разлика от блюдолизците около теб, аз няма нужда да се преструвам, че си умен, забавен и приличаш на човек. Така че стига

глупости, покажи ни с какво разполагаш.

Пинчър се направи, че не го чува. Или че не му пука.

— Майката на момчето, която се пада сестра на Соломон, вършела сексуслуги в замяна на наркотични средства. Как му викат на това, Дел?

— Кокаинова курва — отвърна Фарнсуърт.

— Точно така — съгласи се Пинчър. — Толкова изпаднала блудница, че се отнасяла с детето си по-лошо, отколкото със свиня. О, колко страдат горките дечица!

Стив усети капчици пот да избиват по челото му. Почуди се още колко ще издържи, преди да прескочи конферентната маса и да хване Пинчър за гушата. Колко време щеше да има, преди Фарнсуърт да го цапне с дръжката на пистолета?

— Корупция и поквара царят в семейството на Соломон — продължи да бръщолеви Пинчър. — Винаги съм смятал съдебната зала за свято място, но бащата на Соломон стана търговец в храма.

Стив си представи следната картина: хваща Рей Пинчър и го изхвърля през прозореца, като гледа как тялото му се пръсва като диня на плочките в двора девет етажа по-долу.

— А що се отнася до малкия неврастеник — продължи Пинчър. — Държавата ще го прати в някоя лудница...

— Има лайна знам... — гласът на Стив прозвуча като шепот.

— ... да му завират игли в мозъка и да разберат какво го е преобало, гените на Соломоновия род или кокаиновата курва.

— ... които няма да изям!

Стив се хвърли през масата и изведнъж усети нещо странно. Също като животно в ласото на каубой, рязко спря на място. За част от секундата му се стори, че все едно виси във въздуха, после се стовари обратно на стола си. Той удивено погледна надолу и видя, че ръката на Виктория се е вкопчила в колана му и от стискане кокалчетата ѝ са побелели. Играеше тенис от четиригодишна и можеше да счупи орех в юмрука си.

— Ще ме пуснеш ли? — попита той.

— Още не.

— Искях само да си опъна краката.

— Опъни ги още веднъж, Соломон, и ще ти съдѣра панталоните.

— Обещания, обещания.

Тя се разсмя. И той се разсмя. Адреналинът спадна, пулсът се забави, той се отпусна. Тя пусна колана му и Стив кръстоса пръсти зад главата си и се облегна назад.

— Рей, ти си най-големият и най-страшният лъв в джунглата, така че не е нужно да препикаваш цялата стая, за да си маркираш територия. Не знам какво си намислил днес, но съм убеден, че рано или късно все ще си размърдаш задника и ще ни го кажеш. Дотогава смятам да си подремна. Виктория, събуди ме, когато свърши.

Той се облегна на стола си и затвори очи.

Има ми доверие, помисли си Виктория. Има ми доверие не само да му попрѣча да извърши някаква глупост, но и че мога да вървя ръка за ръка с щатския прокурор.

— Ако имате доказателства за нас, господин Пинчър — каза тя, — ще ви бъда благодарна да ни ги покажете. Но ако смятате само да обиждате съдружника ми, ще подам искане за наказание.

— Не бързай да си сваляш сутиена — отвърна Пинчър.

Тя отметна глава назад, сякаш някой я беше ударил.

— Това забележка по отношение размера на бюста ми ли е?

— Това е забележка по отношение липсата ти на опит.

— Странно, защото ми напомни за сексистка забележка, която чух да споделяте с Джак Цинкавич относно Глория. Как точно беше? „Искам да си изям обяда върху задника на Глория.“

На Виктория ѝ се стори, че Глория Мендес сдържа дъха си. До нея Миранда Купър притеснено се въртеше на стола си. Фарнсуърт сложи ръка на устните си, за да прикрие усмивката. Пинчър отвори уста да отвърне. Но явно не можа да измисли нищо.

— Сигурна ли си, че си чула правилно, Виктория? — попита Стив и отвори очи. — Сигурна ли си, че Пинчър не е казал на Глория, че иска да изяде обяда си от задника на Цинкавич?

— Стив, ти не се меси — нареди му тя.

— Слушам, мадам.

— Това не е шега. Господин Пинчър току-що извърши нарушение на федерален закон. Ако Глория пожелае, може да подаде

оплакване в Дисциплинарната комисия и в Комисията по етика, аз също мога да го направя. Така че, господин Пинчър, ако решите да рискувате, можете да продължите с женомразките си забележки.

— Оха! — провикна се Стив, като биеше с ръце по масата. — Рей, можеш да се гавриш с мен до посиняване. Но съдружничката ми е по-добра от теб. Ще ти отреже топките и ще си ги закачи на ушите.

Съдружничката ми, помисли си Виктория. Точно така я беше нарекъл Соломон. *Моята съдружничка.*

Съдружникът ми, помисли си Стив. Точно така го беше нарекла.

„Ако смятате само да обиждате съдружника ми...“

След като го беше тръшнала на стола, беше скочила да го защитава. Вместо той да защитава нея. Но нима лъвицата не беше по-свирепа от лъва?

— Добре — каза Пинчър, който беше възвърнал способността си да говори. — Двамата добре се позабавлявахте. — Той кимна на Миранда Купър, тя отвори една кутия, извади десетина лъскави фотографии и ги плъзна през масата към тях.

Стив и Виктория погледнаха първата. Мъж и жена на мостика на огромна яхта. Жената се беше разположила на капитанския стол, а мъжът стоеше между разкрачените ѝ крака, и двамата бяха голи. Снимката беше заснета с дългофокусен обектив, рулят от тиково дърво блестеше, тъмната коса на жената се развяваше от вятъра. Хванати на калъп. Лицето на жената се виждаше ясно. Катрина Барксдейл. Мъжът беше с гръб към камерата. Цепката на задника му беше на пълен фокус.

— Какво ще си помислят съдебните заседатели, когато им покажем това? — попита Пинчър.

— Вероятно ще се почудят кой кара лодката — отвърна Стив.

На следващата снимка се виждаше лицето на мъжа. Чет Манко, много ясно. Очите му бяха затворени, ръцете му държаха Катрина за задника. После следваше нагледно ръководство по пози кама сутра — Катрина яхнала Манко каубойската; той я надвесил над перилата; кучешката; легнали на палубата в добрата стара мисионерска поза. На последната снимка се виждаше как Катрина беше налапала Манко.

— Харесва ли ти шоуто, Соломон? — попита Пинчър.

— Какво толкова? Не нарушават никакви закони, освен може би забраната за сондиране в близост до брега.

— Какво беше това, дето го каза на заседанието по гаранцията? „Катрина обича Чарлс“? Ще си вземеш думите обратно, Соломон.

— Е, развявала си е оная работа — отвърна Стив. — Това не значи, че е убила съпруга си. По дяволите, той е имал мотив за убийство, не тя.

Пинчър се обърна към Фарнсуърт.

— Дел, знаеш ли какво си мисли Соломон точно сега?

Фарнсуърт посочи една от снимките, която показваше сочния задник на Катрина.

— Вероятно се чуди как да се добере до това.

— Исква да разбере как сме се добрали до снимките и с какво друго разполагаме?

Стив отвърна:

— Вероятно Чарлс Барксдейл е наел частен детектив, а детективът е наел лодка.

— Бинго!

— Предполагам също така, че е сложил подслушвателни устройства на телефоните и в спалните.

— И какво мислиш, че има на записите?

Виктория се намеси:

— Няма значение. Записите не могат да послужат за доказателство пред съда, ако Катрина не е знаела, че я записват.

— Но ще послужат на „Маями Хералд“ — каза Пинчър. — Искът ви относно записите ще бъде разгледан ден преди избора на съдебни заседатели. Може съдията да не разреши те да бъдат използвани, може и да разреши. И в двата случая те със сигурност ще излязат на първа страница на вестниците.

— Надявам се, че сте ни направили копия — каза Виктория.

— Нещо повече — Пинчър кимна към Глория Мендес, тя отвори куфарчето си и извади преносим касетофон.

— Касета А-12 — заяви Глория. — Голямата спалня на Барксдейл, единайсет часа и три минути вечерта, две седмици преди убийството.

— Обвинението в убийство — поправи я Виктория.

Глория натисна бутона. В продължение на няколко секунди се чуваше само Шаде, която пееше „Sraooth Operator“. После се чу сънен женски глас:

— Искан ми се Чарли да остане там по-дълго време.

Мъж изсумтя:

— А...

— Не знаеш какво ми е. Цялата настръхвам от него.

Беше гласът на Катрина. В това нямаше никакво съмнение.

— Аха — мъжът напредваше, вече каза цяла дума.

— Мисли се за толкова умен. С тези негови книги и поеми.

— Поезията е за педалите — пак мъжът. Работнически акцент от Бостън. Чет Манко.

— Понякога ми се иска просто да изчезне — каза Катрина.

— Ако искаш господин Би да го няма, няма да го има.

Четирисекундна пауза.

Шаде пееше.

— Идеята не е добра, Чет. Ако скъсаме, а ченгетата душат наоколо, може да се изнервиш и да сключиш сделка.

— Зарязваш ли ме?

— Гледах го по телевизията в „60 минути“. Гаджето на жената я издава за убийството, което са извършили заедно.

— Защо ме зарязваш?

— Не те зарязвам, Чет. Просто казвам, че двама души са много за едно убийство.

Пак Шаде.

Отново тишина и Глория Мендес натисна „Стоп“.

Виктория попита:

— Това ли ви е доказателството? Чет Манко предлага да убие Чарли и Катрина казва „не“.

— Не бързай толкова, Виктория — каза Стив. — Мисля, че тя е в ръцете им.

— Така ли? — невярващо.

— Да, мисля, че е престъпление да слушаш Шаде, докато правиш секс.

— Не сте толкова тъпи — намеси се Пинчър. — Манко казва, че ще убие съпруга й. Тя казва не, ще го направи сама.

— Не казва — отвърна Виктория.

— Подразбира се, когато заявява, че двама души са много за едно убийство.

— Типично доказателство в стил „Пинчър“ — Стив поклати глава. — Догадка от нещо, което се подразбирало и отгоре на всичко инсинуация.

Но Стив изобщо не мислеше така. Мислеше за четирисекундната пауза между предложението на Манко да убие Чарли и отхвърлянето с половин уста на идеята от Катрина. Постави се на мястото на съдебните заседатели. Една невинна жена би трябвало да каже: „В никакъв случай, Чет“. И би трябвало да доловиш гнева в гласа ѝ. Но с паузата изглеждаше така, сякаш тя спокойно обмисля предложението и накрая отговаря нещо от сорта на: „Не ти вярвам, Чет. Ако ще убивам съпруга си, ще го направя сама.“

Съдебният заседател Стив реши, че Катрина е жена, която може и да е възнамерявала да убие съпруга си. Но адвокатът Стив вярваше на шестото си чувство. Не смяташе, че Катрина притежава злината, необходима за такава работа. Много ясно, че беше плиткоумна, алчна и шавлива, но убийца? Това беше голяма крачка и той не смяташе да я направи. Все още не.

— Имаш да свързваш много точки, Рей — каза Стив.

— Има и още нещо, което не знаеш. След като открива, че жена му се чука с друг, Барксдейл отива при адвокатката си и му казва да подготви документи за развод.

Миранда Купър им подаде юридически документи, върху които пишеше: „Иск за бракоразводно дело“.

Стив не беше подготвен за това. Знаеше за Манко, така че чук-чук снимките не го изненадаха. Но Катрина никога не беше споменавала за развод.

— Няма подаден иск за развод — отвърна той.

— Не съм казал, че има — отвърна Пинчър. — Дел, кажи му. Явно клиентката му нищо не му е казала.

Фарнсуърт седна изправено.

— Барксдейл казва на Катрина, че знае за Манко и иска развод. Дамата не се радва на новината. Според предбрачното споразумение тя не получава нищо. Но ако Чарли умре, докато са женени, тя получава една трета от състоянието му.

— На това му викаме мотив — тонът на Пинчър беше снизходителен.

— Тя го моли да прошка — продължи Фарнсуърт. — Кълне се, че още го обича и ще зареже Манко. Подмамва Барксдейл в леглото за любимата му извратена играчка. И тогава го убива.

— Ако продължавате да мислите, че е нещастен случай — добави Пинчър, — погледнете доклада от експертизата относно човешкия фактор.

Миранда Купър извади още един документ.

— Не е възможно някой да се удуши случайно с този уред — каза Пинчър. — Барксдейл е трябвало само да се наведе напред, за да разхлаби яката. Но не е можел да го направи, ако тя го е притискала надолу, докато е лежал, вързан с разперени ръце и крака на леглото.

— Какво предлагате? — попита Виктория.

— Какво те кара да мислиш, че ще предлагам нещо? — попита Пинчър.

— Уводната ви лекция за начинаещи прокурори: „Никога не излагай доказателствата си пред защитата, освен ако не искаш споразумение.“

— Правилно — Пинчър се обърна към Глория и Миранда.

— Надявам се, че и вие двете слушате толкова внимателно, колкото госпожица Лорд. — Той извади лавандуловата си кърпичка от джоба, размаха я, после отново я стъгна и я пхна обратно. — Убийство по непредпазливост. Дванайсет години, излиза след девет.

Стив извади физиономията си на стар покерджия. Трябваше да говорят с клиента си, преди да решат.

— Спомням си и още нещо, което казахте по време на лекцията — обади се Виктория. — Вършете си работата в съда и не се пазарете. Проверете свидетелите си и разкарайте тези, които могат да ви подвеят. Никога не предлагайте споразумение, освен ако в доказателствата ви няма слаба брънка.

— Вие сте отличничка, госпожице Лорд — каза Пинчър.

— Страх ви е да не загубите. Още не знам защо, но ще разберем. Дотогава можете да си навиете споразумението и да си го заврете някъде.

Охо, помисли си Стив. Откога стана каубой?

Рей Пинчър повдигна едната си вежда и изправи глава, сякаш се опитваше да прецени дали се беше провалил с предложението си.

— Соломон, май трябва да кажеш на новопокръстения си съдружник, че в момента може би се надценява.

— Нищо не мога да ѝ кажа Рей. Инстинктите ѝ са по-добри от моите.

„Дръж се мъжки. Никога недей да противоречиш на съдружника си в лицето на врага.“

— Предложението ми е валидно до утре на обяд — после с изражение, гладко като изгладената му лавандулова риза, Пинчър се изправи и с погребална усмивка рече: — Ще ви придружа до входа.

Стив и Виктория събраха доказателствата и излязоха от конферентната зала след Пинчър, който ги поведе към асансьора. На половината път по коридора с метални врати и мокет щатският прокурор посочи една затворена врата.

— Преди да си тръгнеш, Соломон, един човек иска да те види.

На табелката на вратата пишеше:

Джон Цинкавич

Отдел „Семейни грижи“

— Нямах ли други врати? — попита Стив. — Някоя с кола отзад? Или с екскурзия до Акапулко?

32. ПОКОЙНИЯТ РУФЪС ТИГПЕН

— Току-що отхвърли споразумение, без да се консултираш с клиента ни, а? — попита Стив.

— Катрина ще направи каквото й кажа — отвърна Виктория. Стояха пред вратата на Цинкавич.

— Беше ужасно арогантно.

— Да. Звучи като нещо, което ти би казал.

— Това е минало. Реших да заприличам на теб.

— Не ставай прекалено принципен. Имаме да водим дело за убийство.

— Е, и?

— Не се дръж като страхливец, Стив.

— Боже, създал съм чудовище!

— Не съм се отказала от моралните си принципи. Просто ставам по-прагматична. — Тя почука два пъти на вратата и завъртя топката преди някой да каже „Влез“.

Джак Цинкавич, разплут и безформен, седеше на стола зад обичайното метално бюро, близо до ръката му имаше кутия, пълна с понички. Мъж в оранжев гащеризон седеше на стол с права облегалка, глезените му бяха закопчани с белезници.

Покрай стената имаше картонени кутии, претъпкани с дела на малолетни, остатъци от безкрайни семейни несгоди в Маями. На перваза на прозореца имаше една дузина плюшени животни, играчки за малките свидетели, които се тълпяха тук заедно със социални работници, временни настойници и ченгета.

— Виж кой е тук! — провикна се Цинкавич и грабна една поничка с глазура. — Умникът и принцесата.

— Какво искаш? — попита Стив. — Имаме много работа.

— Познаваш ли този човек, Соломон? — Цинкавич посочи с поничката мъжа със затворническия гащеризон.

Стив го погледна. Гонеше четирийсетте. Бръсната глава.

Затворническа бледност и грозен белег. — Никога не съм го виждал. Какво е направил?

— Трафикант на кокаин. Вчера са го хванали. Присъди за автокражби, домашно насилие. — Цинкавич захапа поничката и продължи да говори с пълна уста. — Ами ти, Тигпен, познаваш ли този кретен?

Мъжът с оранжевия гащеризон се размърда.

— Това е езичникът — каза той.

Цинкавич облиза захарта от устните си.

— Имам една добра и една лоша новина за теб, Соломон. Добрата новина е, че Руфъс Тигпен не е мъртъв. Лошата е, че може да свидетелства срещу теб.

— За какво? Не го познавам.

Тигпен вдигна свободната си ръка и обърна глава. Възморав белег се спускаше като замърсен поток от върха на главата му чак до хрущяла на ухото.

— Разби ми черепа, шибаняко. В нощта, когато отвлече момчето.

Стив си го спомни: побъркания овчар с извитата гегя. Имаше дълга брада и коса до раменете и миришеше като мокро куче.

Какво му повтаряше вечно баща му: „Миналото се лепва на човека като кал по подковани обувки.“

— Господин Тигпен е жертва на агресивното ти поведение — каза Цинкавич. — И доста убедителен свидетел.

— Стив Соломон не е агресивен човек — заяви Виктория.

„Моята вярна съдружничка! Скача да ме защити.“

— Вие не го познавате добре, госпожице Лорд — отвърна спокойно Цинкавич. — Отскоро сте с него, нападна ме в съдебната палата. А когато е отвякъл детето...

— Спасих Боби — поправи го Стив.

— Тихо — прекъсна го Виктория. — Остави на мен.

— Независимо от мотивите му — продължи Цинкавич — той е нанесъл тежка телесна повреда, счупил е черепа на господин Тигпен. Въпрос на време е да започне да излива яростта си и върху момчето.

— Това са глупости! — Стив направи крачка към Цинкавич, но Виктория го сръчка в ребрата и той спря.

— Виждате ли — Цинкавич размаха покрития си с пудра захар пръст към Стив. — Представляваш непосредствена заплаха за

племенника си. Отказваш му медицинско лечение. Влачиш го на аутопсии. Представата ти за домашно обучение се свежда до абонамент за „Плейбой“. — Дебелите му бузи се разтегнаха в мазна усмивка. — Често казано, Соломон, според мен ще ти е трудно да осиновиш пудел, камо ли дете.

Стив кипеше вътрешно, но следваше заповедите на съдружничката си. Щеше да държи голямата си уста затворена. Но не можеше да разбере защо Цинкавич разкриваше доказателствата си. Също като Пинчър. Двете дела нямаха нищо общо помежду си, но сякаш имаше нещо нагласено във всичко това.

„Преди да тръгнеш, Соломон, един човек иска да те види.“

— Стив Соломон е идеален родител за Боби — отвърна Виктория. — Мога да го потвърдя.

— Аз пък имам свидетел, който ще ви обори и ще свидетелства, че господин Соломон не става за родител — изстреля в отговор Цинкавич.

— Кой? — попита Виктория.

Цинкавич се ухили.

— Според правилата не съм длъжен да ви го кажа.

— Ако знаеше името на свидетеля си предварително, израз на добра воля е да ни го кажеш — каза Виктория.

— „Израз на добра воля“? Вие нова ли сте? — Цинкавич се разсмя и коремът му се разтресе, като копчетата на ризата му едва не изхвърчаха. — Тук не пипаме с кадифени ръкавици. Сграбчваме право за гърлото.

— Ако това е всичко, ние ще тръгваме — каза Виктория.

— Има още нещо — каза Цинкавич и натисна копчето на интеркома. Миг по-късно едно униформено ченге дойде и помогна на Тигпен да стане от стола си.

— Длъжник си ми, шибаняко! — изръмжа той, като погледна Стив право в очите, докато влачеше крака към вратата и белезниците му подрънкаха.

Цинкавич си взе още една поничка, този път шоколадова със захарни пръчици отгоре. За Стив, истински пурист по отношение на поничките, това беше прекалено, все едно да сложиш червило на Мона Лиза.

— С оглед на нетърпящите отлагане обстоятелства, че малкият Робърт живее в изключително опасна обстановка — добави Цинкавич.
— Изместих делото по спешност за другия понеделник.

— Невъзможно! — каза Стив, нарушавайки обета за мълчание.
— Подадохме иск делото „Барксдейл“ да се гледа по бързата процедура. В понеделник започва процесът.

— Затова заседанията са насрочени от шест до десет вечерта.

— Не става. Вечерите ми трябва, за да се подготвя за следващия ден.

— Не и ако се споразумеете за присъдата. Разбрах от достоверен източник, че господин Пинчър ти е направил щедро предложение.

— Значи такава била играта. Какво получавам, ако изтъргувам Катрина?

Цинкавич поклати глава и се престори на учуден:

— Ако намекваш, че е танто за танто...

— Хайде, казвай, какво е? Боби? Разменяте Катрина за Боби ли?

Цинкавич подбираше думите си толкова внимателно, колкото бижутер — диаманти:

— Евентуално мога временно да предложи споделена опека и ти да станеш настойник.

— Какво, по дяволите, значи това?

— През седмицата в държавно заведение, през празниците с теб. След няколко месеца на изследване и лечение Робърт може да живее изцяло при теб.

— Мислех, че съм прекалено опасен — каза Стив.

— Ще ходиш на терапия и ще има редовни посещения от „Семейни грижи“, но без излишен тормоз.

— Каква скалъпена история!

— Има за всекиго по нещо — каза Цинкавич. — Господин Пинчър печели делото „Барксдейл“, а ти — племенника си.

— Прав бях за теб, Цинкавич.

— Стив, недей — предупреди го Виктория.

— Надуших те, че си двуличник още от първия ден — каза Стив, като пристъпи напред. — Блюдолизец. Лъскаш обувките на Пинчър и му напомняш да си вдигне ципа на панталона. Изобщо не ти пука за Боби.

— Стив, остави го — каза Виктория.

— Не, ти не разбираш, Вик. Баща ми мислеше този кретен за голяма работа. Но инстинктът ми не ме излъга. Оказах се прав. Старият Хърбърт сгреши. Знаеш ли колко се радвам?

— Доволен съм, че ще оправите отношенията си като баща и син — отвърна сухо Цинкавич. — Да приема ли, че отхвърляш предложението ми?

— Можеш да заложиш дебелия си задник за това.

— Добре. Честно казано, предпочитам да видя как губиш, а ти ще загубиш. Ще те осъдят за тежка телесна повреда, влизане с взлом и отвличане на дете в окръг Калхун. Ще си загубиш правата, племенника и малкото, което е останало от репутацията ти.

— Някои хора се засрамват от лицемерието си, Амеба, но ти носиш твоето като медал.

— Ако няма друго, господин Цинкавич — каза Виктория, — ще се видим в съда за малолетни другия понеделник.

— Ние?

— Ще представлявам господин Соломон.

Стив я погледна. Какво стана с: „Никога не съм водила дело за настояничество!“

— Водила ли си някога дело за настояничество? — попита Цинкавич.

— Аз съм адвокат, универсален играч съм — каза тя, повтаряйки дословно думите на Стив. — Мога да играя от всяка позиция, не ме е страх нито от делото, нито от отсрещната страна.

Стив усети странна смесица от емоции. Благодарност към Виктория и отчаяние за Боби. Тя се качваше на борда, но дали това не беше потъващ кораб? Ако имаше идея как да спечели делото, с удоволствие щеше да я чуе, защото на него не му хрумваше нищо. Двамата щяха да водят дело за убийство всеки ден и дело за наставничество всяка вечер и доколкото можеше да предположи, щяха да ги размажат и в двете.

Ставаше и още нещо много странно, помисли си той. Виктория започваше да говори като него, а той започваше да мисли като нея.

— Ако се обвържете със Соломон, може доста да си навредите, госпожице Лорд — каза Цинкавич.

— Благодаря за професионалния съвет — отвърна тя.

— Никога няма да успеете в този град, ако хората разберат, че сте адвокат на Соломон или още по-лошо — че сте му съдружничка.

— Не ме е грижа какво мислят хората — отвърна тя. — Няма да жертвам идеалите си, за да постигна нечия чужда дефиниция за успех — после се обърна към Соломон и се усмихна. — Нали така, съдружничко?

СПИСЪКЪТ СЪС ЗАДАЧИ НА СТИВ

1. Да благодаря на Виктория (без да се престарavam)
2. Да дискредитирам Равкдрайв. КАК???
3. Да неутрализирам Тигпен. КАК???
4. Свидетелят на Цинкавич. КОЙ Е???
5. Да разпитам бракораководния адвокат на Барксдейл.
6. Да купя прошуто^[1] (от „Парма“)
7. Да притисна Катрина със собствените ѝ думи:
„Двама са прекалено много за едно убийство.“
8. Да платя на Сеси (със задна дата).
9. Да казвам на Боби, че го обичам (всеки ден).

[1] Италианското название за неварена шунка — prosciutto di Parma. Пармската шунка се сервира нарязана на много тънки парчета. — Б.пр. ↑

33.

ИСТИНСКИ РОМАНТИК

— Получи ли доклада на експерта за записа от охранителните камери? — попита Виктория по мобилния си телефон.

— Вчера се обади — отвърна Стив в своя. — Каза ми, че сянката била размазана и в две равнини.

— Тоест?

— Без трета точка не може да направи изчисленията.

— Тоест нито тегло, нито височина?

— Дори не може да каже със сигурност, че е на човек.

— Значи Катрина не е давала сигнал на някого да влезе в спалнята.

— По-скоро Пинчър не може да го докаже — отвърна Стив.

Виктория цяла сутрин беше пресявала файловете с доказателства, а Стив беше хванал телефона и търсеше офис в центъра. Истински офис в някой небостъргач, не мухлясал втори етаж на второкласна модна агенция.

Офис за правна кантора „Соломон и Лорд“.

Сякаш вече бяха спечели делото „Барксдейл“ и бяха прибрали големия хонорар.

Сякаш щеше да продължи да е с него, след като делото приключеше.

Изобщо не искаше да мисли какво ще стане, ако загубят. Или още по-зле, ако загубят и си тръгнат унижени от процеса. Стив Сатъра и Виктория Вината. Един умник от „Маями Хералд“ вече ги беше дисквалифицирал: „Двамата адвокати от Саут Бийч имат прекалено много пясък в обувките и прекалено малко патрони в чантите, за да се справят с нашумяло дело за убийство.“

Ако се провалят, Стив винаги можеше отново да продължи да работи за жълти стотинки. Но какво ще прави тя?

Щеше да заверява сделките с недвижими имоти на Брус, това щеше да прави.

Имаха толкова много работа и толкова малко време, за да я свършат, че нямаше да се видят цял ден. Стив щеше да разпита бракоразводния адвокат на Барксдейл, а Виктория щеше да навре в лицето на Катрина мръсното бельо, което Пинчър душеше.

— Благодаря ти, че се включи в делото за Боби.

— Вече десет пъти ми благодари.

— Не знам какво щях да правя без теб.

— Единайсет.

Утринта беше студена и мразовита, заливът гладък и спокоен. Един норвежки круизър излизаше от канал „Гъвърмънт“ вляво, а над кърмата му се виеше семейство чайки. Когато колите им преминаха покрай Папагалската джунгла, Стив промърмори:

— Съжалявам, че се държах като кретен в началото.

— Сети се за господин Ръфълс, нали? Но нека ти напомня, че така и не плати за химическото чистене.

Сградата на „Маями Хералд“ се извисяваше пред тях. Стив щеше да се отклони от моста на това място и да се спусне по Бискейн Булевард до Флагър Стрийт, убийствена улица с адвокатски кантори. Виктория щеше да свърне на юг по магистралата до Дикси Хайуей, после да мине по Лежен до Олд Кътлър Роуд и да стигне до дома на Катрина на брега на океана.

— Благодарение на теб може би имаме шанс да спечелим делото за Боби.

— Дванайсет заседатели.

— Наистина разчитам на теб за стратегия. Нямам никаква представа как да дискредитираме Равкдрайв, още по-малко как да се оправя с Тигпен.

— Ще го измислим заедно.

Точно това искаше да чуе.

— Какво знаеш за проекта за аутизъм на Равкдрайв? — Гласът ѝ заглъхваше по телефона.

— Не много — каза Стив. — Каза ми за някаква поведенческа и медикаментозна терапия. Мегавитамини и магнезий, нещо от тоя сорт.

— В съдебния си доклад го нарича „пилотен проект“.

— Е, и?

— Снощи го търсих във всички медицински бази данни, които успях да открия. Нямаше много освен някакви предварителни

проучвания, които бяха доста неясни.

Наближавайки Бисентениъл Парк, той загуби колата ѝ от поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Забеляза ли болниците в чужбина в автобиографията на Равкдрайв?

— Спомням си нещо за Аржентина.

— Болница „Педро Мало“ в Аржентина, „Кутволджи Ути“ в Будапеща. Държавна университетска болница в България.

— Значи обича да пътува.

— Пуснах и болниците в търсачката. Помежду им има нещо общо. Фармацевтични компании изпитват нови лекарства и в трите.

— Какво лошо има в това? — попита той.

— Вероятно нищо. Равкдрайв се занимава с изследвания и тестване на лекарства, така че пътуванията в чужбина са напълно обясними. Просто контролът там е много по-занижен.

— От министерството не ти надничат през рамото.

— Точно така.

— Мислиш, че в „Рокланд“ има нещо гнило?

— Няма как да се докаже. Ако имавме време и пари, можехме да наемем експерт, който да провери регистрите им.

— Мога да накарам Кадилак Джонсън.

— Мислиш, че можеш да подкупиш Равкдрайв със сандвичи с пушено свинско филе?

— Кадилак има и други умения.

— Освен ако не е ендокринолог, не знам как може да ни помогне.

— Имай ми доверие. Ще мина през „Суит Патейтоу Пай“ не връщане.

— За какво?

— За свински ребърца.

— Спрях да ям месо.

— Лъжците се пържат във вечен огън.

— Добре. Половин порция с много сос. Но ако кажеш на Брус, ще трябва да ти причиня болка.

— Наша тайна.

— Какво ще накараш Кадилак да направи?

— Нещо не те чувам добре — каза той, макар че я чуваше чудесно.

— Уговорихме се нещо, нали помниш? Играем по правилата.

— Не те чувам — каза той и затвори.

Обмисляше една идея, за която не му трябваше ендокринолог. А някой с човешки умения и известна доза кураж. Способността да отключва ключалки можеше също да е от полза.

Стив знаеше, че Кадилак беше свирил на китара по места, където изпълнителите понякога получаваха нож в корема вместо пари. Беше продавал енциклопедии по къщите. Беше раздавал карти за „Блек Джек“ на един кораб казино. Идеален беше за тази работа.

Ако планът на Стив успееше, можеше да го сподели с Виктория, когато влезе в съда. Ако се провалеше, той щеше да поеме удара, а не тя.

Петнайсет минути по-късно Стив седеше върху скъп тапициран стол и се опитваше да не разлее кубинското си кафе. Беше в кантората на „Блущейн, Домингес, Грийнбърг и Васкес“. Правната фирма на покойния Чарлс Барксдейл. От петдесет и третия етаж на небостъргач на самия бряг на Флагър Стрий и Бискайн Булевард Стив можеше да види всичко чак до Бимини.

Освен ако някой мишелов не му препречеше гледката.

Кое то и стана.

Стив отмести поглед от червеноглавия мишелов с извит клон към плешивия адвокат с очила половинки.

Мишеловът си седеше върху парапета на прозореца, покрит целия с курешки, адвокатът — на ъгъла на бюро от тиково дърво, покрито с папки.

— Чарли Барксдейл беше истински романтик — каза Сам Грийнбърг, адвокатът.

— Кряс! — изпищя мишеловът.

— В какъв смисъл романтик? — попита Стив.

— Горкият кучи син наистина вярваше в любовта.

Грийнбърг беше шеф на отдел „Семейно право“ във фирмата си — евфемизъм за безмилостни разводи и жестоки войни за настояничество. Гонеше петдесетте, блед, с наднормено тегло, консервативно облечен в сив костюм като банкер. Стив реши, че

изглежда като някой, който изпраща сметки за две хиляди и петстотин часа годишно за по петстотин долара на час. Уморен, но заможен.

— Значи Чарли е обичал Катрина? — попита Стив.

— Луд беше по нея — отвърна Грийнбърг.

Мишеловът си държеше човката затворена.

— А и обичаше да има до себе си жена, която да показва — продължи Грийнбърг. — Даваше му самочувствие.

— Нетният му доход не вършеше ли работа?

— Някои мъже обичат да се кичат. Аз съм женен за една и съща жена от двайсет и две години. По-дебела е от мен и е ужасно заядлива, но не бих я сменил за нищо на света. Не бих могъл да си го позволя.

Стив се загледа в снимката на лавицата. Отпусната усмихната жена и три деца, едно на възраст за колеж и две по-малки с блестящи шини на зъбите.

Грийнбърг надникна над очилата си и сниши глас:

— Страхотен секс също.

— Поздравления.

— Не говоря за мен, а за Чарли. След като срещна Катрина, се превърна в ходеща кожена пръчка. „Никой не ми го е надървял така“ и всякакви простотии от този род. Трябваше да го натисна здраво, за да подпише предбрачното споразумение. Каза, че било в разрез с принципите му, разваляло романтиката.

— Кога ви каза, че иска развод?

— Няколко дни преди да умре. Седеше на стола, на който седите сега вие. Беше бесен и само пъшкеше: „Кучката се чука с капитана на яхтата ми. Ще се разведе с нея.“ И така нататък. Но наистина страдеше. Точно диктувах молбата и на него му прилоша, отиде до тоалетната и повърна. Казах му да дойде на другия ден, документите щяха да бъдат готови, само да ги подпише.

— Но той така и не дойде.

— Не.

Грийнбърг се отдръпна от бюрото си и се облегна на кафявия си кожен стол с висока облегалка. На перваза на прозореца мишеловът пристъпи от крак на крак, разпери криле и пак ги прибра. Умни птици, зимата на лешоядите в Маями, хранят се с остатъци от бургери, кубински сандвичи и от време на време с по някой наркопласъор, натъпкан в контейнера за боклук. Рееха се до безкрай над съдебната

палата и спяха по первазите на канторите в небостъргачите, като даваха повод за безкрайни вицове за адвокати.

— Обадох се на Чарли, когато не дойде на срещата — каза Грийнбърг. — Каза, че му било поразминало, щял да дойде след няколко дни. Когато не дойде, изпратих молбата по куриер до офиса му. Вместо да я подпише, той надраскал някаква глупост на допълнителната клауза и ми я върна обратно.

— Каква глупост?

— Поема или хайку, нещо от сорта.

— Мога ли да я видя? — Върху фотокопието на молбата, което Пинчър им показва, нямаше ръкописни бележки.

Грийнбърг отиде до един шкаф от тиково дърво.

— Чарли се мислеше за творец, а не за човек, който строи небостъргачи на незастроени парцели. Когато ми плащаше, обикновено пишеше някакво стихотворение на чека.

Навън вятърът заблъска с всичка сила по стъклата на прозорците и мишеловът скочи от перваза и се понесе към Флейгър Стрийт. В полет, с разперени крила а ла Яо Минг^[1], черната птица изглеждаше голяма като самолет.

Грийнбърг издърпа тънка папка от чекмеджето и го подаде на Стив, който бързо намери оригиналната молба за развод. Обърна на последната страница и видя обичайната юридическа формулировка: „Във връзка с това ищецът моли съдът да се произнесе по това бракоразводно дело.“

Върху него беше надраскано на ръка:

*И дожънеше се гавра таена...
Его-жаден и вършее сатана,
а жена в огън и ада тресеше.*

— Какво означава това? — попита Стив, напълно объркан.

— Идея нямам. Но както казах, Чарли...

— ... е бил истински романтик, разбрах.

Стив отново погледна поемата. Какво, по дяволите, значеше тя? И защо беше написана на молбата за развод? Искаше му се и Виктория да е тук. Може би тя щеше да разбере.

— Попитахте ли Барксдейл какво означава това?
— Обадох се по телефона на другия ден — отвърна Грийнбърг.
— Но Чарли нямаше как да вдигне. Беше мъртъв.

Виктория седеше във всекидневната на Барксдейл и наблюдаваше Катрина, която прелистваше лъскавите снимки на мача по борба между нея и Чет Манко.

— Ако знаех, че ще ме снимат, щях да си направя кола маска на триъгълника — каза Катрина и се намръщи.

Виктория пхна касетата в преносимия касетофон.

— Честно казано, тревожим се повече от аудиозаписа.

Шаде запя, но Катрина продължаваше да разглежда снимките.

— Боже, изглеждам толкова изхабена! Слънцето по крайбрежието не прощава.

Виктория се въздържа да не ѝ каже, че ще изглежда още по-зле след няколко години в затвора.

— Кат, искам да чуеш това.

Катрина присви рамене и праметна косата зад гърба си. Носеше къса рокля на черно-бели кръстчета, която Виктория беше виждала в „Сакс“. „Баленчага“ — хиляда шестстотин и петдесет долара. Черни сандали с каишки през глезена и месингови висулки. „Джузепе Дзаноти“, шестстотин кинта поне. След като Шаде престане да пее за мъжа с ангелски очи, но с леденостудено сърце и след като Манко спря да пледира за убийство, Катрина отново присви рамене.

— Какво толкова има? Нали ме чу. Казах на Чет да забрави за това.

— Пинчър ще каже, че записът показва, че си обмисляла предложението на Манко и че след това си убила съпруга си без помощта на Чет.

— Това е абсурдно!

— Говорили ли сте с Манко и друг път да убиете Чарли?

— Естествено. Чет не се отказваше. Беше измислил план. Следващия път, когато прекосяхахме Гълфстрийм, щеше да хвърли Чарли през борда и да каже, че е било нещастен случай. — Тя потръпна. — Уплаших се от мисълта, че Чарли може да бъде изяден от акулите, и Казах на Чет да млъкне и повече да не ми говори за това.

Виктория се опитваше да прецени клиентката си. Дали Катрина казваше истината? Къде беше човешкият детектор на лъжата, когато толкова се нуждаеше от него?

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше Стив, каза ѝ, че няма да има време да вземе ребърца, но щял да мине през италианския деликатесен магазин на път за вкъщи. Отговори му да забрави за храната, как минало с бракоразводния адвокат?

— „А жена в огън и ада тресеше“ — отвърна той.

— Моля?

Той ѝ прочете поемата и тя си я записа. Не, и тя нямала представа какво означава.

— Чарлс Барксдейл иска да ни каже нещо — отвърна Стив. — И е по-добре да разберем какво е то преди Пинчър.

— Какво значи „гавра“? — попита Катрина, след като Виктория ѝ прочете стиховете.

— Унижение. Накърнено достойнство.

— За изневярата ли става дума?

— Нямах ли представа какво е искал да каже Чарлс? „Гавра таена“, „его-жаден“, „жена в огън“?

— Дано да не е имал предвид мен.

— Помисли, Кат. Казвал ли е Чарлс някога подобно нещо?

Пак присвиване на раменете, пак отмятане на косата.

— Чарли все цитираше от книгите и се перчеше. Пишеше разни неща и ги наричаше поезия. Никога не казваше директно какво мисли.

— Именно затова е поезията.

— Именно затова никога не съм я харесвала. Аз просто казвам каквото мисля и толкова.

[1] Американски баскетболист. — Б. пр. ↑

34.

ПРОШУТО И ПЪПЕШ, СЛАДКО И СОЛЕНО

— Много тънко режеш прошутото — каза Виктория.

— Откога някой на име Лорд е толкова сведущ на тема прошуто?
— попита Стив.

— А твоето име, Соломонте?

Стояха един до друг край плота в кухнята му. Той внимателно приготвяше *брускети ал прошуто*, а тя го надзираваше.

— Евреите и италианците разбират от храна — каза той. — Това е първокачествено прошуто от Парма. Трябва да е тънко като хартийка, за да се топи върху езика.

Виктория наблюдаваше как Стив реже розовото месо с прецизността на хирург. Навън слънцето беше залязло и вятърът удряше листата на палмите в прозорците.

— Когато бях дете, майка ми сервираше прошуто върху пъпеш като ордьовър на официалните си вечери — каза тя.

— Страхотна комбинация. Сладко и солено.

Като нас двамата, помисли си тя. После пропъди тази мисъл.

— От колко време готвиш?

Той я погледна укорително:

— Знам какво правиш.

— Какво?

— Този внезапен интерес към храната. Опитваш се да ме откъснеш от делата.

„Хвана ме. Наистина ли ме познава толкова добре?“

— Трябва да подготвим Боби за даването на свидетелски показания — каза той.

— Сигурен ли си, че искаш Боби да свидетелства!

— Трябва да каже на съдията, че иска да остане при мен.

— Но това е рисковано. Когато Боби се притесни, кой знае какво може да каже.

Стив обели една скилидка чесън с пръсти.

— Тук ще трябва да се наложа като по-старши. Боби ще свидетелства.

— Аз мога да съм по-обективна от теб.

— Но аз съм заложил повече, така че аз решавам. Пък и интуицията ми подсказва, че ще се справи много добре.

— Пак ли?

— Непрекъснато ти повтарям, вслушвай се във вътрешния си глас.

— Моят вътрешен глас ми подсказва, че съм гладна. — Тя посочи тънките бели ивички, които минаваха по месото. — Това сланина ли е?

Той отново я изглежда изпитателно.

— Не сменям темата — възпротиви се тя. — Питам, защото гледам какво ям.

— Само колкото за вкус.

Изкушена, тя грабна едно тънко парченце месо, лапна го и затвори блажено очи.

— Ммм, вкусно! — Взе по-голямо парче, постави го на езика си и замърка: — Много вкусно...

— Ако го направиш още веднъж, ще те съдя за сексуален тормоз.

Тя лапна пръста си, облиза го, за да се наслади за последно на аромата и каза:

— Вкусно. Съди ме, Соломон — взе една скилидка чесън, разгърна я върху парче чиабата. — Ще топлиш ли хляба?

— Няма да го топля, ще го изпека. Грилът го прави хрупкав. Добрата храна е комбинация от вкусове и консистенция. Като прошутото с пъпеш на майка ти.

— Противоположностите понякога много добре си пасват — каза тя.

Той я погледна, но не пое топката и не хукна с нея.

— Доколкото разбирам, двамата с Брус не готвите много.

— Не ме бива в кухнята, а Брус си пада най-вече по кисело мляко и зеленчуци.

— За мен яденето е чувствена наслада. Запълва липсата на останалите.

— Без тези номера, Соломон. Как е съдебната стенографка с руднициците?

— София? Не се виждаме вече.

— Защо?

Той повдигна рамене.

— Нямаше за какво да си говорим.

— Говорите? Възможно ли е да порастваш пред очите ми?

— Не, това е само временна фаза.

— Обади ли се на Джаки?

Той сипа зехтин върху намазаната с чесън чиабата и я сложи върху грила.

— Ще ѝ се обадя, когато ми остане време.

Толкова добре умееше да увърта в съдебната зала и толкова прозрачен лъжец се оказа в кухнята!

Минутка по-късно той махна чиабатата от грила, добави прошутото и още няколко капчици зехтин. Тя отхапа и остави букетът от вкусове да обвие езика ѝ.

— О, чудно е!

В същия миг Виктория се почувства виновна. Трябваше да е у Брус още преди час. Какво щеше да каже той, ако знаеше, че нагъва парче месо?

„Животинска плът! Яла си животинска плът!“

Добре де, Брус може да е малко догматичен, помисли си тя. Малко властен, ако трябва да сме точни.

— Не се наяждай с ордъовъра — каза Стив. — Канена си на вечеря.

— Съжалявам, но не мога.

— Паста с миди и скариди в сос путанеска.

— О! С аншоа ли?

— И каперси, и маслини.

— Звучи страхотно, но обещах на Брус...

— Е, няма проблем.

Но тя видя разочарованието в очите му.

— Брус ужасно се притеснява от този студен фронт. Утре се очакват слани — почувства се още по-неловко. Като че ли дължеше на Соломон обяснение защо отиваше в къщата на годеника си.

— Разбирам. Няма значение.

Тя използва една салфетка, за да изтрие следите от прошутото от устните си. Щеше да лапне едно две дражета „Тиктак“, преди да

целуне Брус.

— Ще се оправиш ли?

— Всъщност изживявам лична драма. Не знам какво да ти подаря за сватбата.

— Аха!

— Госпожа и господин Гуакамоле, двойката, която си има всичко.

— Искаш да си го изкараш на мен ли?

— По-скоро искам просто да си го изкарам.

— Тревожа се за теб, готвачо.

— Не става дума за мен. — Той изнесе истинско представление, докато режеше пресни смокини, за да украси чинията с брускети. — Не бива да се занимаваш с недвижима собственост.

— Ще го взема под внимание.

Такова бебе е, помисли си тя. Защо просто не го каже: *Не се омъжвай за Брус*. Как Стив беше отбелязал толкова точки, ако така се страхуваше да не се провали? Или начален удар се крадеше по-лесно от сърце?

— Чаша вино преди да тръгнеш? — каза той. — Имам страхотно шардоне в хладилника?

Тя отвори хладилника, видя бутилката и прочете на глас:

— „Арно Енте Пулини Монтраше Ле Рефер“. Леле! Това си го бива. Изненадваш ме.

— Един клиент ми го носи от Франция.

— Вносител на вина. Суперклиент!

— По-скоро докер на пристанището в Маями.

— Крадено ли е?

— Технически — загубено по пътя.

Тя издърпа бутилката и видя нещо друго отзад. Неотворена кутия зелева салата и пай от сладки картофи, и двете от закусвалнята на Кадилак. Погледна датата на кутията със зелева салата.

„От днес е!“

Стив ѝ беше казал, че няма да има време да мине през Кадилак. Защо му беше да я лъже? Опита се да мисли като него, да проследи завоите на криволичещата пътека, по която се движеше.

„Защото планира нещо незаконно!“

Затвори хладилника, намери тирбушон в чекмеджето и тръгна да отваря бутилката.

— Онова твое правило, да казваш винаги истината на адвоката си...

— Какво за него?

— Аз съм ти адвокат. Какво сте забъркали с готвача?

— С Кадилак ли? Нищо.

— Не на мен тия, Соломон.

— Трябва да ми се довериш за това.

— Проблемът е, че не мога. Виж, искам да спечеля, но предпочитам да не ме лишат от адвокатски права междувременно.

— Именно затова е по-добре да не знаеш всичко.

„По дяволите, наистина ли очаква да си обърна главата на другата страна?“

— Само изравнявам терена — поясни той.

— С гребло? Или с булдозер?

— Моля те, Виктория, престани.

— Ти престани. Не можеш да криеш неща от мен. Не го приемам.

Точно тогава Боби влезе в кухнята. Щеше да го върти на шиш малко по-късно.

— Здравейте! — каза Боби, приближи се към барплота и си взе парченце прошуто. Носеше обичайната си униформа — развлечени шорти и тениска на „Маями Хийт“ с горяща баскетболна топка, която попада право в коша.

— Трябваше да се прибереш преди мръкване — каза Стив.

— Не съм бебе — отвърна Боби.

Виктория извади тапата от бутилката с вино.

— Боби, трябваше да си облечеш пуловер. Навън е студено.

— Само момичетата носят пуловери.

— Слушай какво ти казва Виктория, хлапе — намеси се Стив, докато пускаше вода върху гевгира, пълен с пресни скариди. — Къде беше?

— Карах колело.

— Без каска?

— Ти като момче носил ли си каска?

— Протестирам, неуместен въпрос — отвърна Стив.

— Приема се. — Виктория наля две чаши вино. — Носи си каската, Боби.

— Боже, защо ми се нахвърляте в един глас и двамата?

— Защото те обичаме — каза Виктория.

Изненада се сама на себе си. Да каже подобно нещо!

„Ние те обичаме.“

Като че ли бяха двойка. Остави чашата с вино.

— Трябва да тръгвам. До утре, момчета!

— До утре!

Тя си облече шитото по поръчка черно кожено яке.

— Стив, утре ще поработим върху поемата, нали?

— Каква поема? — попита Боби.

— Наистина ли вярваш, че Катрина не знае какво означава? — попита Стив.

— Абсолютно. Не я бива много с алегориите и метафорите.

— Каква поема? — попита отново Боби.

Стив взе един нож и започна да чисти скаридите.

— Нещо, което Барксдейл е написал. Не те засяга.

— Защо не?

— Защото не бива да те замесвам в делата си.

— Малко е късно за това, чичо Стив.

Стив погледна към Виктория, тя повдигна рамене и той изрецитира:

*И дожънеше се гавра таена...
Его-жаден и вършее сатана,
а жена в огън и ада тресеше.*

— Супер! Всеки стих има по двайсет и една букви — каза Боби.

— Не бях забелязал.

— Тогава вероятно не си забелязал, че и буквите са едни и същи.

— Какво! — Стив беше удивен. — Искаш да кажеш, че това е анаграма?

— Да — отвърна Боби, като си взе още една брускета.

— Боби, какво друго може да означават буквите, ако са подредени по друг начин.

Боби започна да преиграва, сбърчи чело, затвори очи:

— Много неща.

— Но на нас ни трябва едно-единствено — каза Стив. —
Послание към Катрина. Нещо такова.

— Нарича се „основа“, чичо Стив. Използва се за образуването
на всички останали.

— Помогни ни, Боби. Какви други фрази виждаш?

— Не се излагайте. Има стотици, дори хиляди.

— Хайде, хлапе!

— Гладен съм. Може ли да го оставим за по-късно?

— Боби, много е важно!

— Ще го направя в замяна на чаша вино.

— Не става. Какво друго виждаш? Някаква фраза с „жена“ или
„съпруга“?

Боби се нацупи.

— Можем да използваме някоя компютърна програма —
предложи Виктория.

— Не, не, не, не, не — изтананика Боби. — Искам аз да го
направя.

— Събери си ума — каза му Стив и в гласа му пролича
раздразнение. — Искаш ли да помогнеш или не?

— Майната му! — извика Боби.

— Спокойно! — каза Стив.

— Майната му! Майната му! — Боби грабна шепа скариди и ги
хвърли с все сила, те се разплъскаха по шкафовете. — Не те е грижа
за мен! Изобщо! Никак! — Люлееше се напред-назад с размътен
поглед.

— О, Боже — въздъхна Стив. — Кога яде за последен път?

— На кой му пука? На кой му пука?

— Кръвната ти захар е спаднала. Нали знаеш, че трябва...

— Не ти пука! Не ти пука!

— Стига, Боби. Успокой се.

— Не ти пука! Не ти пука!

— Боби, теб наистина много те бива с анаграмите — каза нежно
Виктория — и наистина оценяваме помощта ти.

Очите на момчето се пълнеха със сълзи.

— Само затова ли ви е грижа, защото ви помагам?

— Разбира се, че не. Ти си чудесно момче. Чувствително и мило.
— Не съм лигльо — една сълза се стичаше по бузата му.
— Не, не си. Ти си силно момче и искам да бъда близо до теб, за да видя как ще се превърнеш в истински мъж.
— Наистина ли? — Боби обърса сълзата с опакото на ръката си.
— Гледай! — каза Стив, взимайки пример от Виктория. Грабна шепа скарриди и ги хвърли по шкафове. Две или три се залепиха, а останалите се пръснаха по пода.
— Супер! — Боби сграбчи шепа скарриди, запрати ги към стената и започна да се киска.
— Има още малко — каза Стив.
— Виктория е на ред — каза Стив.
Тя грабна няколко скарриди и ги залепи на шкафа.
Боби се разсмя.
— Хвърляш като момиче.
Стив постави ръка на врата на момчето и го стисна.
— Знаеш ли какво, хлапе?
— Какво?
— Никой баща не е обичал сина си повече, отколкото аз те обичам теб.
Боби гушна Стив през кръста с двете си ръце. Стив го прегърна през раменете.
— Мисля, че знам основата на анаграмата, чичо Стив.
— Сигурен съм.
— Искаш ли да ти я кажа?
— Не, искам да се погушкаме още малко.
— Хайде, чичо Стив.
— Може да почака до утре. До другата седмица. До другия Бар-Мицвах.
— Сега!
— Добре, хлапе, казвай.
— „И сега жената е довършена“ — каза Боби. — Това е първоначалната грама. „И сега жената е довършена.“

35. БЕГЛЕЦЪТ

— В събота сутринта всички синоптици, мъже и жени, се надпреварваха да съобщават за полярния фронт, който се спускаше на юг.

— Внимавайте, идва студ! — викаха говорителите.

Стив гледаше истерията по телевизията, облегнат на барплота в кухнята, и режеше една карамбола, жълт звездовиден плод, който растеше по дърветата наоколо. На екрана Рикардо Санчес, гуруто на Канал 4, се беше увил в анорак. Застанал пред един напоителен канал, Санчес държеше микрофона в ръка с ръкавица и интервюираше хубав рус мъж с кожено пилотско яке и бял шал. Брус Бигбай изглеждаше като авиатор от Първата световна война. Зеления барон, може би?

Отзад се виждаха фермери, които увиваха палмови листа около стъблата на авокадовите насаждения. Бяха по тениски и джинси и не изглеждаха сякаш страдат от хипотермия, въпреки че повечето бяха родом от Карибските острови, където нямаше студ.

— Може да се окаже най-мразовитата нощ от студовете през декември 1894 година насам — каза Санчес.

— Днес може да се борим много по-добре с майката природа — увери го Бигбай. — Пръскачки, нагреватели, машини за вятър. Плюс това разполагам с армия от двеста работници.

И нито един от тях нямаше зелена карта, в това Стив беше напълно сигурен.

Бигбай се отнесе, започна да обяснява разликата между сухия студ и сланата, после гладко се прехвърли на любимата си тема:

— Нека да напомня на зрителите, че независимо от времето, търговските офиси на ваканционно селище „Бигбай“ ще бъдат отворени утре в обичайните часове. Ваканционни пакети на достъпна цена, осигуряващи наслада за цял живот.

Беше само осем часа сутринта, но вече беше получил дозата си „Бигбай“. Изключи телевизора и пет минути по-късно се обади Виктория.

— „И сега жената е довършена“ — каза тя. — Заспах, мислейки за това.

„С Бигбай до теб без съмнение.“

— Аз също — отвърна Стив. — Какво ли означава?

— Може ли да работим върху това в понеделник? През празниците ще трябва да стоя във фермата.

— Видях твоя човек в прогнозата за времето. Изглеждаше зашеметяващо.

— Толкова съм притеснена — прошепна тя. — Брус се опитва да се държи смело, но отвътре е ужасен от това, което може да се случи.

В далечината Стив чу някой да вика.

— Запалете огън във варелите, пронто! Компренде?

— Ще дойдеш довечера, нали?

— Не и ако трябва да ви гледам как се мляскате около огъня.

— Ще се опитаме да спасим фермата. Знаеш го.

— Виж, няма да имате голяма полза от мен. Дори и бурените ми загиват.

— Брус те харесва, Стив.

— Брус не умее да преценява хората.

— Моля те, направи го заради мен, Стив.

След това какъв избор имаше? Каза й, че ще иде преди мръкнало, за да разравя лайната или каквото там Брус кажеше. Каза му да облече хубаво Боби и за миг му прозвуча много домашно, сякаш му беше съпруга, а Боби — техен син. Но мисълта отлетя, когато Виктория каза, че трябва да затваря. Брус я викаше, говореше нещо за сандвичи и супа за двеста души.

Беше слънчево и ветровито, температурите спадаха, когато Стив, облечен с памучна фланелка и шорти, излезе за сутрешния си крос. Мина по обичайния си маршрут през Саут Гроув, по подвижния мост Гейбълс Уотървей през кръговото. Боби караше колелото си на десет метра пред него. Подкупен с обещанието за шейк от папая, той беше навлякъл яке върху фланелката на „Марлинс“.

Стив очакваше с нетърпение да стигне до пешеходната зона, това тихо място, където тялото му се движеше на автопилот, а умът си почиваше. Понякога, когато изключеше, в главата му се пръкваха идеи

— нови рецепти за сандвичи и съдебни стратегии — и той се втурваше към къщи да си ги запише. Но днес имаше само въпроси.

Какво бе искал да каже Чарли? „И сега жената е довършена“.

Интуицията му подсказваше, че това е ключът към делото.

Имаше въпроси и по делото на Боби.

„Как да дискредитираме Равкдрайв и Тигпен?“

„Кой е тайнственият свидетел? И как, по дяволите, да спечелим?“

Въпроси и около Виктория.

„Ако се бяхме срещнали преди да тръгне с Бигбай, щяха ли нещата да се развият по друг начин?“

Само въпроси и никакви отговори.

Прекосявайки половината от пътя, Стив се съсредоточи върху формата си. Ръцете отпуснати, главата неподвижна. Нямаше голямо движение, само няколко брокери на недвижимо имущество развеждаха клиенти из домовете по крайбрежието. Видя Боби на половин пресечка разстояние да прави осмици с колелото си, след това отново подкара нормално.

Стив извика:

— Ей, хлапе, почакай ме!

Момчето се извърна, после се набра на педалите, отдалечавайки се от него към Лежен Съркъл.

„Откъде се пръкна такъв бунтар?“

Изправен прав на педалите, Боби зави надясно на кръговото и изчезна от погледа му.

— По дяволите! — Стив ускори крачка.

Понякога си мислеше, че прекалява с грижите. Когато се сетеше за собственото си детство, се уверяваше, че е така.

Беше малко по-голям от Боби, когато минаваше с колелото от Маями Бийч по подвижния мост „Джулия Тътъл“, колите фучаха около него, чуваха се клаксони. Търсеше с кого да поиграе бейзбол в парка близо до Либърти Сити. Обикновено беше единственото бяло дете, но не помнеше някой някога да го е тормозил. Не и докато не започна да залага по пет долара, че може да надбяга всеки.

Винаги. Около базите, по фал линията, от базата до центъра на полето. Смееха му се, кльощаво еврейче от Саут Бийч, което се мислеше за един от тях. Но той спечели шест пъти подред, прибра

парите, метна се на колелото и се понесе, а след него се втурнаха двама от загубилите с бейзболни бухалки.

Стив прекоси моста над канала, зави по Еджуотър и се насочи към залива.

Боби никакъв не се виждаше.

Вероятно беше завил по Дъглас Роуд, най-прекия път до вкъщи, реши Стив. Нямаше място за тревога, нали така? Въпреки това ускори ход.

Еджуотър беше спокоен в събота сутринта. Нямаше коли, нито пешеходци, само хорово изпълнение от ято щъркели. Зави наляво по Дъглас и се затича нагоре по лекия наклон, това си беше хълм според стандартите на Маями.

Пак никакъв Боби.

Опита се да сметне колко далече можеше да стигне момчето, като въртеше педалите с тези негови крака, тънки и дълги като на щъркел. Отговорът не му хареса.

Боби трябваше да е тук. Трябваше да се вижда.

Точно пресичаше Батреса Роуд, когато го видя. Червеното колело на Боби лежеше захвърлено на една страна, предното му колело се подаваше от една азалия.

— Боби, Боби, къде си?

Единственият звук беше граченето на невидима птица.

— Боби! Излез, не се крий!

Помъчи се да запази самообладание. Момчето можеше да е отишло до бента Батърсий. Може би хвърляше камъни в гладката вода на залива. Или на скалите при океана, каза си Стив. Нямаше къде другаде да е.

Прекошил половината улица, Стив виждаше пътя чак до залива.

— Боби!

Никакъв отговор.

Той се обърна и се върна обратно на Дъглас, побягна на север. Движението на коли беше спряно в района на Инграхам, артфестивал в Гроув задръстваше движението по целия път до Олд Кътър Роуд. Той набра скорост, тичаше по тротоара под сянката на палмите и се вглеждаше във всяка спряла кола, покрай която минаваше. Семейства в седани, тийнейджъри в джипове, красавци в кабриолети. Надуваха клаксони, шофьорите се показваха през прозорците, някой изпсува.

Стив дишаше тежко, но се насили да запази спокойствие. Знаеше, че ако се напругне, ще изчерпи енергията си. Трябваше бързо да вземе решение. Дъглас Роуд се разделяше на две. Надясно се тръгваше по голямата магистрала, която водеше към центъра и имаше още по-големи задръствания. Ако продължиш направо, излизаш на южната магистрала. Ако Боби беше отвлечен, колата щеше да се движи по южната магистрала. Стигнаше ли до нея, можеше да избяга по I-95 и да стигне до Гейбълс или да тръгне на юг към Кендал. Можеше да иде където пожелае.

„Ако колата стигне до южната магистрала, с Боби е свършено.“

Стив тичаше с всички сили. Беше на Да Гармо, когато усети свистенето на гуми. Пред него една от колите се отдели от колоната. Не беше кола.

Калнозелен пикап с огромни гуми.

Той зави по горната пресечка, направи ляв завой и тръгна по Лийфи Уей. Стив беше прекалено далече, за да види кай кара пикапа.

Джанис ли беше?

Или главорезите на Цинкавич?

Или някой извратен педофил?

Нямаше начин да види дали Боби е вътре. Но има неща, които човек усеща. Той усещаше присъствието на Боби. Сърцето му заби лудо, не от тичането, а от страха, който кипеше във вените му.

Стив тръгна към Лийфи Уей, беше на една пресечка. Странен избор, ако искаха да минат направо. Улицата свършваше на три пресечки от кръстовището.

Изчисли, че разполага най-много с една минута преди пикапът да направи обратен завой в края на улицата и да се върне обратно към кръстовището. Чувахе единствено ударите на сърцето си и ударите на подметките по паважа. За пръв път усети, че го болят краката.

Представи си Боби в парка, как хвърля топка. Движенията му бяха некоординирани, но момчето обичаше да играе. Преструваха се, че Боби е питчър на „Марлинс“, Стив приклякваше като кетчър и викаше: „Страйк три! Боби Соломон, сензацията от Маями, побеждава Бари Бондс и слага край на заплахата от «Джайънтс»“.

Това, че някой можеше да нарани момчето му, изпълваше Стив с дива ярост.

Кранчетата се отвориха, адреналинът плъзна и Стив полетя. Спрелите коли покрай него му изглеждаха размазани, лицата на мотористите бяха просто петна без черти. Той стъпи на капака на едно синьо беемве и скочи от другата страна, шофьорът се разкрещя, докато Стив пресичаше Дъглас и завиваше по Лийфи Уей.

Естествено, калнозеленият пикап с мрежа против калинки се връщаше обратно и идваше право към него. Сега видя, че има подсилена метална броня, прикачена с кука, която му стигаше до кръста. Вътре можеше да има трима или триста души, Стив не можеше да види през матираните стъкла.

Той се затича право срещу пикапа. Беше игра на нерви. Куката беше първото нещо, което щеше да го удари, да разпори стомаха му и да излезе откъм гърба. Стив имаше няколко секунди, за да си представи снимките от аутопсията.

Продължи да тича, пикапът се приближаваше.

Наду клаксон, дълго и продължително.

Имаше пет секунди да отскочи встрани в някоя от лехите с цветя.

Изведнъж пикапът спря рязко, гумите изсвириха. Успя да закове на три метра от него. Завъртя се към бордюра и навлезе в двора на измазаната с хоросан едноетажна къща, като премаза плета от фикуси.

Стив хукна след него.

От съседния двор някой извика:

— Ей, кретен!

Пикапът разора двора от задната страна на къщата. Разора тревата, разруши каменното езерце и прегази цветята, посадени в автомобилни гуми. Възрастният човек по халат, който поливаше градината, отскочи встрани и извика нещо.

Търсейки как да пресече пътя му, Стив мина през съседния двор и хукна към следващата пресечка Ел Прадо. Беше сигурен, че пикапът ще завие надясно и ще се насочи към Лежен, за да избегне задръстванията. Мина напърно, за да го пресрещне.

„Завий надясно, по дяволите, надясно!“

Чу се рев на мотор, гумите забоксуваха на меката трева и пикапът изскочи на Ел Прадо, точно когато Стив се появи от двора на съседната къща.

Зави надясно. Прецени ъгъла. Ако уцелеше момента...

„Можеш да го направиш. Ще успееш.“

Затича се с всички сили и протегна ръка. Задната врата на пикапа беше само на няколко сантиметра. Той се хвърли напред, кракът му се удари в бронята и ръката му сграбчи преградата на багажника. Спъна се, повлече се по корем и главата му се удари в дръжката, така че врата му се наби в раменете.

„Мамка му, боли! И то яко!“

Със замъглен поглед, без да може да си поеме дъх, докато кръвта се стичаше в очите му, той успя да се изтегли, но пикапът зави рязко надясно и го притисна към лявата мантинела. После направи рязък ляв завой и го хвърли към дясната мантинела. Докато се мятеше, хвърли един поглед през матираното задно стъкло на колата. Мъж караше, на седалката до него имаше жена. Между тях, впил поглед право в него, облян в сълзи с разширени от страх очи, седеше Боби.

Замаян, с пулсираща глава, Стив сграбчи дръжката и успя да се задържи. Усети, че нещо се движи зад него, и се извъртя. Отзад се търкаляха две стари гуми, навит на руло брезент и две метални кутии с боя.

И едно куче.

Кучето се опитваше да запази равновесие, беше завряло опашка между задните си крака. Огромен жълтеникавокафяв помияр със сплъстена козина, смесица между ротвайлер и немска овчарка, реши той. Кучето му се зъбеше, сякаш му беше отмъкнал пържолите.

— Хей, приятел! — извика Стив, като протегна ръка, за да покаже колко дружелюбно е настроен.

Кучето прилекна на задните си крака, готово да скочи. Козината на врата му настръхна.

Като не го изпускаше от око, Стив отвори капака на багажника. Чукове. Отвертки. Бормашина. Кутия с гаечни ключове, дълга половин метър. Би предпочел бейзболна бухалка, но и гаечен ключ щеше да свърши работа. Зад него кучето лаеше още по-настървено и заплашително.

Вече имаше насрещно движение и пикапът престана да криволичи. Като обърна гръб на кучето, Стив се наведе към вратата от страната на шофьора и се протегна максимално напред, стиснал здраво гаечния ключ в лявата си ръка. Точно когато замахваше назад, чу нокти да драскат по ламарината. Секунда по-късно, докато стоварваше ключа със всяка сила, усети зъбите на кучето да се впиват в задника му.

— Мамка му! — извика Стив, когато прозорецът се разби.

— Мамка му! — извика и шофьорът в кабината.

Пикапът кривна вдясно, качи се на бордюра, смачка една пощенска кутия и се заби в едно дърво. Стив полетя към страничната мантинела. Приземи се с главата напред в един храсталак. За миг всичко притъмня. В следващия момент усети няколко неща едновременно.

Очите му отказваха да фокусират, задникът го болеше и от носа му течеше кръв.

— Не разбирам. Защо ще разбиваш къщата ми? Какво търсеше?

— Питай тъпата си сестра. Ако още можеш да говориш, когато приключи с теб.

— Не го наранявай, Руф — извика Джанис.

— Маmicата му! Той ми разбрица мозъка.

— Ти си разбрицан по рождение — отвърна Стив.

Тигпен пристъпи към него. Стив знаеше, че има само един шанс и толкова. Погледът му започваше да се фокусира, но пулсиращата болка в главата се засили. Тонове пясък се блъскаха в черепа му всяка секунда.

Тигпен направи още една крачка и замахна с крика.

„Още малко. Еще една крачка.“

Боби се хвърли напред и сграбчи Тигпен за краката.

— Не! — извика Стив.

Тигпен цапардоса Боби по лицето и го хвърли на земята.

— Пипнеш ли го още веднъж, ще ти откъсна главата — рече Стив.

— Опитай — изхили се Тигпен.

Боби клечеше в пепелта и притискаше едното си око.

— Всичко ще бъде наред, хлапе — обеща му Стив. — Тръгваме си след минутка.

— Друг път!

Тигпен направи още една крачка и замахна с крика, мина му точно покрай ухото. Понечи да го сграбчи. Стив се наведе на една страна и хвърли пепел в очите му.

— Шибана гадина!

Тигпен захлупи с ръце очите си и Стив го ритна право в слабините. Той се приви на две, Стив сплете пръсти, замахна с две

ръце и го цапардоса по носа, чу се как хрущялът изпраска и от носа на Тигпен бликна кръв. Той се свлече на земята, стенойки, с едната ръка се държеше за носа, а с другата за чатала.

Стив закуцука към пикапа и се облегна на него.

— Джан, какво, по дяволите, правиш?

— Искях само да видя Боби за малко. Нямах да го нараня.

Кафеникавият пес тичаше с лай надолу по улицата.

Мъж със забити в челото парчета стъкло слизаше от пикапа, по лицето му шуртеше кръв.

Боби се затича разплакан към Стив.

Една дебела жена с бабешки очила се втурна след него, викайки го по име. Имаше тъмна мазна коса, хваната отзад на конска опашка. Докато тичаше, гърдите ѝ се люлееха под тениската с надпис „Блажени са мъртвите“. Гласът ѝ му докара смътни неприятни спомени.

— Джан?

— Аз съм, Стив — отвърна Джанис Соломон.

— Тогава значи съм умрял и съм отишъл в ада.

— Още не — каза мъжът. Беше на три метра, с крик в ръката. Руфъс Тигпен. Бръсната глава с белег на черепа и със злобно като на невестулка лице.

— Мислех, че си в затвора, Тигпен.

— Пуснаха ме, говно такова. Дадох ми триста долара и мотелска стая.

— Показаха ли ти как се използва тоалетната? — Стив с мъка се изправи на крака, стиснал шепа пепел от земята. Не мислеше, че Тигпен го беше видял, очите му бяха целите в кръв. Стив беше уплашен, но не за себе си. Щеше да оцелее, ако го пребият, но Боби едва ли щеше да оцелее, ако го отвлечат.

Тигпен размаха дръжката на крика.

— Имам да ти връщам, шибаняко.

— Да, да. Вече за втори път ми го казваш. — Какво му беше казал в кабинета на Амебата? „Имам да ти връщам, шибаняко“. Имаше нещо в този израз... и в гласа... И в начина, по който стискаше дръжката на крика... И тогава му просветна. От някакво дълбоко и тъмно място, като леден канал.

— Ти си бил, Тигпен! Същото ми го каза и на кея: „Имам да ти връщам, шибаняко.“ Ти си мъжът с крика и бедния речник.

— Трябваше да те удавя тогава, когато ми беше паднало — отвърна Тигпен.

Боби се спусна към Стив и го прегърна с две ръце.

— Може ли да си вървим у дома, чичо Стив? — Не искаше да погледне към майка си.

— Разбира се, хлапе.

Тигпен се изправи на едно коляно, като мърмореше нещо за божия меч и отново се свлече в пепелта. В далечината се чу вой на полицейска сирена.

— Щях да върна Боби, честно — заекна Джанис. — Нямаше как. Руф не иска да го вземем с нас.

— Къде отивате?

Джанис оправи опашката си.

— Където и да е. След като делото за Боби приключи. Този адвокат, Цинкавич, ни измъкна от затвора, за да му помогнем.

— Ти ли ще свидетелстваш срещу мен? Какво ще кажеш, че като дете съм загубил колекцията ти от Барбита на покер?

— Че си агресивен, нестабилен и използваш дрога. Че си ме пребил, когато си отвлякъл Боби. Че ще е по-добре държавата да се грижи за него.

— Цинкавич вярва ли на тези глупости?

— Казах му, че познавам дилъра ти. И че мога да направя така, че да те арестува за притежание на наркотици в съдебната зала по драматичен начин.

— И как щеше да го направиш? — Но още докато думите излизаха от устата му, той разбра. — Тигпен не проникна в къщата ми, за да краде, нали? Подхвърлил е нещо.

— Метанол на прах в подплатата на куфарчето ти. Но ти се прибра много рано. Прееба всичко.

— Господи, Джанис, това е много долно, дори и за теб!

— Затова сега искам да поправа стореното.

Сирените се чуваха по-силно.

— Побързай тогава — каза Стив.

Тя явно се опитваше да си събере мислите. Двайсет години с различни прахчета, хапчета, треви обръщаха наопаки мозъчните клетки.

— Искам да ти предложа една сделка, Стив. Колко струва за теб малкият ми Боби?

— Всичко, което имам, плюс всичко, което мога да изпрося да взема назаем или да открадна.

— Горе-долу и аз толкова си бях намислила — отвърна Джанис Соломон.

9.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

Никога няма да наруша закона, да наруша правната етика или да рискувам да ида в затвора... освен ако не е заради някого, когото обичам.

36.

КОЛКО СТРУВА ЕДИН МЪЖ

Студен вятър свиреше в клоните на дърветата с авокадо, Виктория потръпна. Беше ѝ студено, макар че носеше дълго до глезените черно кожено манто върху кашмирен пуловер и джинси. Надяваше се, че Брус няма да каже нищо за кожата. Трябваше да се радва, че не беше извадила някоя от лисиците на майка си или шапка от норки.

Къде беше той сега?

Стоеше наред работната площадка на фермата, гол участък от пет акра между две горички с авокадо. Трактори пълзяха и хвърляха пръст. Камиони, пълни със слама, се клатушкаха между редовете дървета, последвани от работници с вили и лопати, които си приказваха на испански. Генераторите ревяха, докато мъжете зареждаха преносими лампи и нагреватели. В съседната горичка пръскачките с въртящи се рамене от по двайсет метра се въртяха в кръг до безкрай. Черен дим се виеше от варелите и огромни пърпорещи перки разпръсваха топъл въздух в горичките. Слънцето беше залязло преди час и ниските скупчени облаци просветваха в сюрреално оранжево от огньовете, които горяха във варелите.

Къде бяха те?

Брус щеше да е зает цяла нощ и тя се радваше, че ще прекара повече време с момчетата Соломон. Може би Боби щеше да им помогне за анаграмата „И сега жената е довършена“.

Какво е искал да каже Чарлс Барксдейл?

Дали не казваше нещо за Катрина, което биха могли да използват?

От високоговорителите по стълбовете звучеше някаква песен с афро-кубински ритъм. Трябваше ѝ секунда, за да си спомни името „Маракаибо Ориентал“. Тя се поклащаше в такт с музиката, най-вече за да се стопли, когато видя Стив и Боби да се приближават към нея, изниквайки от тъмната мъгла.

— Боже мой, Стив, какво се е случило?

Той опита да се усмихне с подутата си уста. Цялото му лице беше покрито с кървави драскотини, сякаш побесняла любовница го бе издрала с нокти от челото до устата. Виктория погледна Боби, видя синката — с цвят на зряла слива — под дясното му око и забрави за Стив.

— Боби!

— Сбихме се малко — отвърна момчето.

Виктория внимателно го хвана за брадичката и разгледа подутината.

— Боли ли те?

— Малко — бързо отвърна той. — Няма нищо страшно.

Тя целуна пръста си и нежно го прокара по клепача на Боби.

— Така по-добре ли е?

— Ами аз? — попита Стив. — Имам следи от зъби на дупето.

— На бас, че не ти е за пръв път. — Тя отметна косата на Боби от очите му. — И с кого се бихте?

Като взаимно се прекъсваха, чичо и племенник й разказаха кратката версия на отвличането, преследването и битката.

— Никой не може да тича по-бързо от чичо Стив — каза момчето. — Направи световен рекорд.

— Боби беше много смел — прекъсна го Стив. — Ако не беше спянал Тигпен...

— Цапардосах го. После бам-бум! Чичо Стив го срита в топките.

— Леле! — възкликна Виктория.

— Когато порасна, ще стана като чичо Стив.

Когато историята приключи, Виктория каза:

— Значи Тигпен е проникнал в къщата ти. Няма нищо общо с убийството на Барксдейл и записа от охранителните камери.

— Точно така.

— Това значи, че може и да си прав, че Катрина е невинна. Манко също.

— Не се прави на изненадана.

— Но все още нямаме доказателство.

— Доколкото знам, по закон осигуряването на доказателства е работа на прокуратурата.

Тя се разсмя.

— Откога започна да се съобразяваш със законите? Невярната съпруга е в стаята, когато възрастният ѝ богат съпруг се задушавя. Това отваря и на нас доста работа.

— „И сега жената е довършена“ — каза Стив. — Отговорът се крие тук.

— Може би. — Мислите ѝ се върнаха отново към разказа на Стив как е преследвал Джанис и Тигпен. — Само това ли е искала сестра ти, да види Боби за няколко часа?

— И да ми каже, че ще свидетелства срещу мен.

— Попита ли я какво е щяла да каже?

— Щяла да ме очерни. Какво повече ни трябва да знаем?

Странно, че го претупва така, помисли си тя. Тук имаше нещо. Тя погледна към Боби, който се извърна встрани. Какво ставаше? Какво не ѝ казваше Стив?

Стив искаше да ѝ каже истината.

Но можеше ли да понесе истината?

Ако кажеше на Виктория за незаконното предложение на Джанис и неговия също толкова незаконен отговор, тя щеше да се откаже от делото на Боби. Вероятно дори щеше да докладва пред адвокатската колегия. Не го ли беше погледнала подозрително преди малко? Или гузната му съвест му въртеше номера?

Това, което възнамеряваше да направи, можеше да му струва разрешителното, а можеше да свърши и в затвора накрая. Не би рискувал главата си за всеки.

Тук не ставаше въпрос за неспазването на някои правни тънкости. Никога досега не беше подкупвал свидетел. Но и никога не е бил толкова отчаян. Да спечели настояничеството на Боби не беше поредната схватка в съда, това беше животът му.

— Кажи ми какво искаш — рече той на сестра си, докато стояха до смачкания пикап.

— Не искам да помагам на Цинкавич — отвърна тя. — Държи се с мен като с някаква отрепка.

— Мога да си представя.

— Така че реших, че мога да прекарам него, вместо теб.

— Слушам те.

— Изкара ни с Руфъс от затвора, но сме под наблюдение, така че може да ни хване и да ни натика обратно.

— Само ако направите някоя глупост.

— Една цигара да намерят в пикапа и сме обратно в панделата. Ако ни хванат с някой криминално проявен, същата работа. Гадост отвсякъде. Затова трябва да се махнем.

— Това какво общо има с мен?

— Трябва да ни дадеш сто хиляди долара.

— Нямам толкова пари. Всъщност нямам никакви пари.

— Ами делото за убийството?

— Парите на клиентката ми са под запор. Няма да получа и цент, ако не спечелим.

Това беше самата истина. Катрина се беше съгласила да им плати двеста и петдесет хиляди долара, но можеха да си ги приберат само ако я оправдаеха. Една злополучна техническа подробност в закона не позволяваше на съпруги, обвинени в убийството на мъжа си, да наследяват имуществото му.

— Може да притиснеш татко.

— Болничните сметки на мама го изцедиха. Няма нищо, живее от пенсията си.

— Сигурно можеш да ги вземеш назаем от някой друг.

Кого да помоли? Идея нямаше.

— Какво получавам срещу парите?

— Двамата с Руфъс изчезваме и изобщо няма да свидетелстваме.

Няма да се получи, помисли си Стив. Свидетелските показания на Равкдрайв бяха достатъчни, за да го закопаят.

— Бягството ви не ми върши работа. Ако ти платя, искам да останеш и да свидетелстваш.

— И как ще ти помогне това?

— Когато Цинкавич те призове за свидетел, вместо неговите отговори ще даваш моите.

Виктория гледаше как Стив клечи в прахта и връзва връзките на обувките на Боби. Крие нещо от мен, помисли си тя.

Сестра му се кани да го изработи, а на него като че ли изобщо не му пука. Цинкавич вече разполага с показанията на Равкдрайв и Тигпен, а сега и това. Стив трябваше да вика, да проклина, да рие

земята, да замисля контраатака. Но той изглеждаше напълно равнодушен.

Какво криеше?

Докато размишляваше върху дилемата, един отворен джип вранглер спря точно пред тях. Шофьорът носеше работно яке на „Бигбай Фармс“ с емблема авокадо. Возеше шефа си Брус Бигбай, който седеше изправено, подпрял ръце на лоста отгоре с разрошена от вятъра коса. Носеше снежнобяло скиорско яке, в едната ръка държеше рупор, на колана си имаше радиостанция, на ръката му беше закачен цифров термометър, на хълбока му висеше револвер. С тези дрехи Брус приличаше отчасти на астронавт, отчасти на генерал и — колкото и да й беше неприятно да си го признае — на пълен кретен.

— Свалете нагревателите в долината! — извика Бигбай по рупора. — Колко пъти да ви казвам, че дърветата долу, в ниското, измръзват първи!

— Здравсти, скъпи! — каза Виктория.

— Сладурче — той й отдаде чест и после скочи от джипа. Крачолите на работния му комбинезон бяха стегнати над войнишки кубинки. От високоговорителите Селия Круз пееше „Корасон Ребелде“, ода за непокорното сърце.

— Здравсти, Брус! — поздрави го Стив.

Очите на Бигбай се разшириха от учудване.

— Боже, Стив! Пак ли се поряза, докато се бръснеше?

— Семейно събиране.

— Раните са отворени. Взимаш ли антибиотици?

— „Джак Даниълс“ брои ли се за антибиотик?

Радиостанцията на Бигбай изпука.

— Сеньор Бигбай, нула градуса в северния квадрант.

Бигбай натисна копчето.

— Занесете нагреватели там, Фойо.

— Си, шефе.

— Никой да не спи. Горещо кафе цяла нощ. Ром и кола на разсъмване.

— Си, шефе.

— И музиката. Трябва ли да е тази кубинска пачанга?

— На мъжете това им харесва.

— Добре. — Бигбай прекъсна връзката. — Боби, искаш ли да се повозиш с мен?

Боби стисна ръката на Стив и поклати глава.

— Малко е уплашен — отвърна Стив. — Ще дойдем по-късно.

— Дадено.

— С какво мога да ти помогна? — попита Стив.

— Очертава се дълга нощ — каза Бигбай. — Ще се грижиш ли за моето съкровище вместо мен?

— Доколкото позволяват ограничените ми възможности.

— За какво ти е пистолет, скъпи? — попита Виктория.

Бигбай сниши глас и прошепна:

— Мъжете го очакват от мен. Шефът винаги е въоръжен. Това е карибски обичай.

— И по какво стреля шефът? — настоя тя.

— По вредители, нарушители...

Приятели, които задирят жената на шефа, помисли си Стив.

Прекъсна ги яростният вой на сирена. Стреснат, Боби се притисна към гърдите на Стив и очилата му паднаха на земята.

— Тихо! Тихо! Тихо!

Стив прегърна момчето с две ръце.

— Всичко е наред, хлапе. Всичко е наред.

— Не съвсем — отвърна мрачно Бигбай. — Сирената означава, че температурата е нула градуса. Ако падне под нулата и се задържи така, здравата съм затънал в акита.

Наистина ли каза „затънал в акита“, почуди се Виктория.

— С Боби ще влезем вътре за малко — каза Стив и вдигна очилата на момчето.

— В кухнята има горещ шоколад — рече Бигбай. — Спалнята за гости е до кабинета. Чувствайте се като у дома си.

Стив и Боби се запътиха към къщата, момчето се беше вкопчило здраво в ръката на чичо си. Когато вече не можеха да го чуят, Бигбай каза:

— Да не ни дава Господ такова нещо!

— Какво нещо?

— Знаеш какво...

Тя остана много изненадана.

— Ако имаш предвид Боби, той е чудесно дете.

— Знам, сладурче, знам. Ти винаги си готова да съжалиш някоя птичка със счупено крило.

— Не е само това. Наистина обичам момчето.

— Естествено. Но не предпочиташ ли синът ни да бъде капитан на футболния отбор в Дартмаут, вместо някоя откачалка, която разбърква думи в главата си?

— Зависи кой от двамата има по-голямо сърце.

— Добре. — Той извади термометъра от ръкава си, погледна градусите и се намръщи.

— Пази детето да не пострада, съкровище. Ако падне в някой кладенец, Соломон ще ме осъди по-бързо, отколкото може да каже „шалом“.

— Мисля, че никога не съм го чувала да казва тази дума.

— Образно казано.

— Знам, Брус. Но не очаквах да го чуя от теб.

— Ей, добре ме познаваш. У мен няма нито едно предубедено кокалче. Всичките ми доктори и адвокати са евреи. Аз настоявах да поработиш известно време със Соломон, забрави ли? Да научиш някой и друг трик. Те са по-умни от нас в това отношение.

— Така ли?

— О, стига, не се прави на толкова обидчива!

Тя премигна неволно, сякаш я бяха зашлевили.

„Не се прави на толкова обидчива?“

— Това беше доста грубо.

— Кое? Защо?

— Стига, Брус. Не си толкова недосетлив. Не можеш да казваш на някой друг как да се чувства.

Радиостанцията на Бигбай отново изпука.

— Шефе, в долината е минус два.

— По дяволите! Огньовете още ли горят?

— Почти. Свърши горивото, шефе.

— Трябва да вървя, съкровище. — Бигбай оправи кобура на хълбока си и скочи в джипа. Джон Уейн сред поле от авокадо.

— Мога да дойда с теб — предложи тя.

— Мъжете ще го изтълкуват погрешно. Не искам да си помислят, че шефът им е мъж под чехъл.

— Разбира се.

Тя се загледа в него, димът се виеше около главата му, във въздуха се носеше мирис на бензин.

— Какво? — попита Брус.

— Никога не съм те виждала такъв.

— Именно по време на криза — приповдигнато произнесе Бигбай — можеш да разбереш колко струва един мъж.

— Вярно е.

Махна на шофьора да тръгва. Все още прав, хванал се за лоста отгоре с една ръка, той махна на Виктория с другата.

— До скоро, съкровище!

— До скоро, *шефе* — отвърна Виктория, джипът подскочаше по пътеката и изчезна в мрака на горичката.

37. ШЕПОТ НА ПАЛМИ

Стив го болеше задникът и сцепената устна го смъдеше. Боби беше започнал да се успокоява и попита дали може да си сложи бонбони в горещия шоколад. Разхождаха се по покрита с камъни пътека между два реда кипариси. Къщата на Бигбай се извисяваше на хълма пред тях.

— Голяма къща за един човек — каза Боби.

— Двама души — поправи го Стив.

Къщата беше солидна, на три етажа, построена от дървени талпи от област Дейд, оградена с веранда и тенекиен покрив. Беше строена от прапрадядото на Бигбай, който освен това беше проявил далновидност и беше купил две хиляди акра от земята наоколо, която никой не искал навремето. Екстериорът беше запазен такъв, какъвто вероятно е бил по времето на царуването на Бигбай I, реши Стив. Мелницата за захарна тръстика си седеше под навеса, камбаната за вечеря беше окачена на един триметров прът и до пещта за опушване, където някога прасетата са били превръщани в шунка, бяха подредени дърва за огрев.

Стив забеляза и някои нововъведения. Покрит с червена сгурия тенис корт, обграден с кокосови палми. Басейн с форма на лагуна, заобиколен от изкуствено създаден плаж, и бамбукова колиба с покрив от сухи палмови листа. Представи си Виктория като лейди Бигбай от имението Бигбай, картината не му хареса и той я пропъди от главата си.

Двамата с Боби влязоха вътре, където униформената икономка явно ги очакваше. Бигбай явно се беше обадил да я предупреди по радиостанцията или от мобилния си телефон, реши Стив, или може би изпращаше димни сигнали. Прислужницата донесе чаша димящо кафе за него и чаша горещ шоколад на Боби. С бонбони.

Кафето щипеше устната на Стив. Горещият шоколад накара Боби да изрежда факти за какаовите зърна. Беше прочел някъде, че флавиноидите са полезни за здравето, и сега изреждаше химическия

им състав пред Стив, който не го слушаше. Мислите му бяха заети от Брус Бигбай. Човекът, който имаше всичко. Включително и Виктория.

„Защо ли не го мразя?“

Вероятно защото изглеждаше почтен човек. Естествено, беше така вбесяващо весел и толкова прям, че дори иронията му не дразнеше. Е, малко се надуваше и хвалеше ваканционните си пакети, сякаш бяха някой субтропичен рай. Но какво толкова? В сравнение с повечето хора, с които Стив се сблъскваше всеки ден — жестоки престъпници, некомпетентни съдии, лъжливи свидетели, — Бигбай беше истински бойскаут с лъскави значки за заслуги. Пък и мнението му нямаше никакво значение, защото Виктория го обичаше.

„Забрави я, глупако! Тя е негова.“

Интериорът на къщата беше осъвременяван наскоро, реши Стив, докато водеше Боби към спалнята за гости. Стените бяха покрити с мазен махагон, подовете — с италианска теракота. Предметите на изкуството — дело на индианци от Южна и Северна Америка — бяха скъпи, еkleктични и подбрани с вкус, като изключиш двуметровата маслена картина на две узрели авокадо на един клон, увиснали като две цици.

Спалнята за гости беше уютно местенце с индиански панери, пана по стените и керамични съдове. Стив сложи Боби да си легне, като дръпна юргана чак под брадичката му.

— Не си отивай, докато не заспя, чичо Стив.

Стив седна на края на леглото.

— Никъде няма да ходя, хлапе.

— Днеска беше зверско, а?

— Зверско?

— Когато размаза приятеля на мама, беше направо върхът.

— Направо — съгласи се Стив. Нещо се въртеше в главата на Боби, Стив знаеше, че му е трудно да изплюе камъчето. — Искаш ли да поговорим за случилото се, хлапе?

Кльощавите рамене на Боби се повдигнаха под юргана.

— Знаеш правилата. Каквото и да ме попиташ, ще ти отговоря.

— Майка ми — каза Боби, — тя лоша жена ли е, или просто е превъртяла?

Никога не беше лъгал момчето. Не можеше да го направи и сега.

— По малко и от двете. Може би по много и от двете.

— Как така тя е лоша, а ти си добър?

— Тя не е само лоша, нито аз съм само добър.

И това е истина, помисли си той. Само преди няколко часа се беше съгласил да даде на Джанис подкуп. Сто хиляди долара, за да свидетелства в негова полза. Единственото му оправдание беше, че нямаше пари, за да извърши престъплението. Щеше да мисли за това утре. И да се опита да не взима под внимание етичните и моралните отклонения в това, което се беше съгласил да извърши. Щеше да стане някой друг ден и с него щеше да дойде болка, по-страшна от сегашното му главоболие.

Клепачите на момчето потрепваха.

— Ако госпожа Барксдейл е убила съпруга си, и тя ли ще е лоша?

— Да — съгласи се Стив.

— Не лошото, което е добро. Лошото, което е лошо.

— Да.

— „И сега жената е довършена“ — прошепна момчето. — Ще го измислим — секунда по-късно вече беше заспало.

— Ти си чудесен баща — прошепна един глас зад гърба му.

Стив се извърна. Виктория стоеше до вратата на спалнята.

— Благодаря. Но понякога си мисля, че той ми дава повече, отколкото аз на него.

Виктория се приближи до леглото, протегна се и погали Боби по бузата.

— Той те боготвори. Трябва да се гордееш с това.

Точно сега изобщо не се гордееше със себе си. Не и като бъдещ баща. Не и като адвокат. Не и като човек. Чувстваше се като престъпник, който всеки момент можеше да бъде заловен. С надежда да смени темата той посочи към прозореца.

— Как вървят нещата навън?

— Температурите падат. Брус се паникьосва.

— Съжалявам, че не мога да помогна кой знае колко.

— Няма нищо. Радвам се, че си тук. — Тя замълча за миг, после добави: — Искаш ли да се поразходим?

Почти пълната луна надничаше през облаците в оранжево облаци и над дърветата се виеше черен дим. От високоговорителите се носеха кубински любовни песни, докато Виктория водеше Стив по пътека от корали към един хълм над горичката. Изведнъж грейнаха хиляди ярко осветени светлини и превърнаха полетата с авокадо в пазар на коледни елхи.

— О, виж!

— Брус мисли, че така ще стопли дърветата — каза Виктория. — Изкупи всички коледни лампички от Орландо до Кий Уест.

— Умен е твоят Бигбай.

— С нищо не те превъзхожда.

— Има само няколко милиона. И теб.

— Кое от двете според теб е по-важно за Брус?

Въпросът изненада Стив. Беше му забранено да обсъжда отношенията им с Бигбай.

— Не мога да отговоря вместо него. Мога да кажа за себе си.

Думите му увиснаха във въздуха, уловени като в капан, както димът във варелите. След миг тя каза:

— Продължавай, Соломон.

— Студено ми е, да се връщаме.

— Насам — тя го хвана за ръка.

— Къде?

Не му отговори, а го поведе по пътеката към лагуната.

— Ако искаш да се къпем голи, забрави — каза той.

Две горящи факли бяха забити в земята пред входа на бамбуковата хижа до водата.

— Ела — подкани го тя. — Тук е завет.

— Да, става за ловната дружинка на индианците микосуки.

Той се поколеба на входа, а тя се пхна вътре. Почуди се.

„Какво ставаше, по дяволите? Разходката. Хижата. Натискаше ли му се? Или тълкуваше погрешно сигналите?“ Без съмнение мозъкът му беше замъглен от вечерята му с „Джак Даниълс“, „Тиленол“ с кодеин и фъстъченото масло.

— От какво се боиш? — гласът ѝ идваше от сенките вътре в хижата.

— От теб.

— Какво си мислиш, че ще стане вътре?

— Ако бяхме на петнайсет, щяхме да се гушкаме. Но не сме, така че вероятно те е обзела предсватбена треска и понеже съм ти приятел, искаш да си поговорим. „Харесвам това у Брус“ и „Не харесвам онова у Брус“. Честно, Виктория, мога да мина и без това.

— Ами ако искам да се гушкаме?

— Ами шефът? Той е огън момче.

— Познавам те, Соломон. Не се боиш от него. Боиш се от самия себе си.

Стив усети нещо студено и мокро да пада на челото му. *Това пък какво беше?* Той се обърна назад към гората. Озареното в оранж небе беше осеяно с бели точки.

— Вали сняг!

— Невъзможно!

Тя се втурна навън. После за негова най-голяма изненада направи пирует и се разкрещя от радост, като изплезил език, за да улови снежинките, които се виеха около нея.

— Страхотно! — По високоговорителите Бени Море пееше нещо в ритъма на болерото. — Вълшебно...

— Нетрайно — каза той, докато гледаше как снегът се стопява веднага щом падне на земята.

Бени Море пееше: *Eres tu flor carnal de mi jardin ideal.*

— Толкова е красиво! — Тя се понесе в такт с музиката, дългото ѝ кожено палто се развя, снежинките се виеха, следвайки порива на вятъра. — Де да знаех какво пее.

— „Ти си цветето на насладата в съвършената ми градина“ — каза Стив.

— На мен ли говориш, момче?

— Това пее. Горедолу.

Те се заслушаха. *Eres tu la mujer que reina en mi corazon.*

— „И владееш сърцето ми“ — каза Стив.

— Пак ли песента?

— Естествено.

— Говорил ли си някога така на жена?

Какво можеше да ѝ каже? Че е красива и умна. Че уважава ценностите ѝ, почтеността ѝ, дори проклетата ѝ нравственост, на която се подиграваше, но на която вътрешно се възхищаваше и завиждаше?

Че го привлича заради всички тайнствени причини, които побъркват един мъж?

— Не — отвърна той. — Не съм говорил.

— Но си се чувствал така?

— На какво си играем, Вик? Да видим как Стив ще забие ножа в собственото си сърце?

— Владяла ли е някоя жена сърцето ти? Владее ли го сега?

— Защо да ти отговарям? За да се целунем? И ти да избягаш?

— Кой казва, че ще избягам.

— Не го прави! — Той беше нарушител. Нарушаваше чужда собственост. С чужда жена.

Тя тихо каза:

— Вечерта, когато се целунахме, не каза ли ти „Отдай се на порива, да видим къде ще ни отведе“.

— Поривът ще ни отведе до никъде. Ти имаш други планове.

— Такъв глупак си, Стив Соломон! — Тя сложи ръка на врата му, придърпа го към себе си и целуна подутата му долна устна.

— Ох!

— Боли ли?

— Повече отколкото си мислиш.

— Бъди смел.

Целувката ѝ беше ефирна като снежинките. Той не ѝ отвърна. Нямаше да извърви отново същия път: надежда, отхвърляне, болка. Тя го изкормяше, както ловец изкормва елен.

Устните ѝ се преместиха, нежни като листенца на роза, по бузата му. Усети топлия ѝ дъх на ухото си, по врата си. Отново го целуна, после прокара пръст по челото му, около очите, по дължината на носа му. Като че ли искаше по-късно да го нарисува.

Главата му се замая, понесе се със студения бриз и снежинките, светът му излезе от оста си на въртене. После, без да го иска, той отвърна на целувката ѝ. Нежна и изпълнена с копнеж целувка. Дори и главата му да пулсираше, дори и устната да го пареше, той вече не усещаше болката.

Пламъкът на факлите ги топлеше и хвърляше сенките им върху стените на хижата. Стив чу как Бени Море им пее:

— „*Mi passion es rumor de un palmar.*“

Докато Виктория го въвеждаше в хижата, той измърмори:

— Страстта ми е в шепота на палмите.
— Песента ли?
— Аз — отвърна той.

Хижата беше пълна с бали слама, някои от които се бяха разпилели по пода. Не съм го планирала, помисли си Виктория, свали дългото палто и го постла върху сламата. За първи път живееше за мига и се оставяше на чувствата да я водят. Стив я привличаше и беше престанала да се пита защо.

— Но погледни го само — толкова уплашен и объркан! Свали ципа на якето му, знаеше, че тя трябва да води. Издърпа ръкавите на сакото, разкопча ризата и прокара ръце по гърдите му.

— Искам те — прошепна и го целуна отново.

Той измърмори нещо, но лицето му беше долепено до шията ѝ и тя не можа да го чуе. Едната му ръка се пъхна под пуловера ѝ и тя усети, че сутиенът ѝ се разкопчава, после и двете му ръце бяха на гърдите ѝ. Миг по-късно пуловерът и джинсите ѝ се търкаляха някъде с неговите дрехи в сламата, сама събу дълбоко изрязаните си бикини, защото не можеше да го чака повече.

Поемаше си все по-дълбоко и по-бързо въздух, докато устата му се спусна по врата ѝ, заобиколи и двете гърди и се спря на едната от тях. Усети как се притиска към нея, твърд и възбуден, и го погали, от което той изстена. Докосна я нежно, настоятелно, вкара го леко. Тя отново го целуна — трескава, дълбока, нетърпелива целувка.

— Искам те в мен — прошепна тя в ухото му. — Сега!

— Вече?

— Играем си от седмици. Сега!

Той проникна в нея и тя уви крака около него. После се изви назад, гъвкава като котка, тялото ѝ се надигна, за да посрещне неговото.

Стив чуваше как собственото му сърце бие някъде отдалеч, макар че ясно чуваше нейното. Изпи я с всичките си сетива. Извивката на врата ѝ, пътеката на гръбнака, гладката коприна на сляпата улица под пъпа ѝ. Целува я, гали я, опитва я.

Поне в този момент не страдаше от угризения, потънал във вечния ритуал. Винаги бе смятал, че във всяка нова среща отекват спомени от предходните. Но сега не беше така. Тази беше нова, беше различна от всички останали.

Свърши със силата на експлозия, заби пръсти в скалпа му, дърпаше го за косата, стискаше го здраво, сякаш щеше да падне от края на света. Миг по-късно и той експлодира и тя усети как ударната вълна я разтриса, спазмите се разляха като топли вълни.

И тогава, още в нея, като се поклащаше леко и изсмукваше всяко късче от удоволствието толкова, колкото траеше то, той промълви:

— Обичам те, Виктория. Наистина те обичам.

38.

СУТРИНТА СЛЕД БЛУСА

— Къде са кифлите? — попита Марвин Умника.

— Нямаше. — Стив отвори книжната кесия и извади четири хрупкави италиански франзели. — Купих мишети.

— Що за щуротия е това?

— Пушена съомга и каприно панини.

— Ха! Сигурно са сложили петачка отгоре само защото са измислили по-благозвучно име за съомгата.

В тази мразовита сутрин Марвин носеше спортно сако върху черно поло. Плетена шапка, която приличаше на ярмулка^[1], пазеше голата му глава.

Стояха в кухнята на Стивън, около дванайсет часа след неговото преломно преживяване в бамбуковата хижа. Поне тялото му беше тук. В замъгления му разсъдък, пълен със снежинки, той все още се гушкеше с Виктория в сламата. Беше именно там, когато един глас по високоговорителя помоли госпожица Лорд да се яви на работната площадка.

Бигбай я търсеше. Тя бързо се облече, целуна Стив и на излизане от хижата го погледна по начин, който не успя да разгадае. Меланхолия? Копнеж? Съжаление?

Върна се обратно в къщата, вдигна Боби на ръце и го отнесе в колата. У дома Стив сложи Боби да си легне, изтегна се на канапето с бутилка текила „Чианко Бланко“ и се опита да осмисли нощта. На разсъмване устните му бяха изтръпнали и ушите му бръмчаха.

Когато Марвин се отби — закуската в събота беше ритуал, — веднага го разпита за охлузванията и драскотините. Стив му каза, че е паднал, докато е тичал. Марвин като че ли се хвана. Сега се жалваше заради промяната в менюто.

— Къде е сиренето крема?

— Използвам каприно. Козе сирене.

— Дрън-дрън!

Стив намаза козето сирене върху франзелата, поръси го с капери и нарязан на ситно лук и сложи изсушени на слънце домати отгоре.

— Какво им е на доматиите, младежо? — попита Марвин. — Спаружили са се като краставицата ми.

— Сушени са на слънце.

— Не че някой се оплаква. От краставицата ми, не от доматиите ти.

Стив разбърка лимонов сок със зехтин и поля хляба със сместа.

— Марвин, имам нужда от една услуга.

— Не се тревожи, ще ти помогна да избереш съдебни заседатели.

Марвин взе франзелата, погледна я подозрително и отхапа.

— Е, не е лошо. Не е сандвич със съомга, но и това става.

— Не става въпрос за съдебните заседатели, Марвин. Имам нужда от сто хиляди долара.

Марвин подсвирна.

— Това са доста пари, младежо!

— На заем, не подарък. Ако спечелим делото „Барксдейл“, ще ги върна бързо. Ако загубим, ще ги върна бавно.

— Бих искал да ти помогна, но нямам толкова пари.

— Така и си помислих, но реших, че може да ти хрумне нещо.

— Ами баща ти?

Стив поклати глава.

— Дори и да имаше, не бих могъл да му ги поискам.

— Искаш да кажеш, не би му ги поискал. Не е ли време да простиш и да забравиш?

— Не сега, Марвин. Не мога да го моля за такова нещо.

Марвин се почеса по гънката на шията си. Марвин Умника.

— За какво са ти парите, ако нямаш нищо против, че питам?

Стив хвърли поглед към спалнята на племенника си в коридора. Пълна тишина. Момчето или още спеше, или биеше компютъра на шах.

— За Боби. Само толкова мога да ти кажа.

Очите на стария човек просветнаха.

— Това е различно. За Боби бих направил всичко. — Погълна сандвича на три залька. — Не че знам откъде ще взема парите, но имам приятели.

— Благодаря, Марвин.

— В конюшня ли си спал снощи?

— Защо?

— Имаш сламки в косата си.

Стив прокара ръка по главата си и извади една зад ухото си.

— Фермата на Бигбай — каза той без много приказки.

— Какво прави там, освен че задиря годеницата му?

— Ами това май изчерпва нещата.

Стив беше успял да не мисли за Виктория през последните няколко минути, но ето че пак започна. Точно преди Марвин да дойде, беше звънял на мобилния ѝ, но тя не вдигна. Къде беше тази сутрин? С Бигбай? Или беше поела на дълга разходка сред дърветата и си мислеше за Стив?

— Не знам как ще водя делото „Барксдейл“ заедно с нея — каза той. — Както и делото на Боби.

— Защо? Мислех, че двамата се разбирате добре тези дни.

— Ще седя достатъчно близо, за да усещам шампоана ѝ. Всеки път, когато ми подаде някой документ, ръцете ни ще се докосват и... — Стив млъкна. Не беше възнамерявал да си излива душата.

Марвин го беше зяпнал.

— Олеле! Ти си влюбен!

Стив искаше да говори. Ако беше в по-близки отношения с баща си, сега щеше да е моментът да каже „Татко, какво да правя?“, но от Хърбърт нямаше да получи съвет, а само критика.

— Имам нужда от съвет, Марвин.

— Ще ти кажа една дума само: Виагра!

— Нямам нужда.

— Аз също нямам, но ако се притесниш, когато двамата с тази езическа богиня го правите за пръв път, може да помогне.

Стив млъкна.

— О, вече си я обладал?

Нямаше да е лесно, Стив го знаеше, но трябваше да поговори.

— Марвин, можеш ли да бъдеш дискретен?

Възрастният мъж повдигна рамене.

— Исус добро еврейче ли е бил?

Пет минути по-късно входната врата се отвори и влезе още един редовен съботен посетител.

— Къде са хлебчетата? — попита Кадилак, когато влезе в кухнята.

— Нямало — отвърна Марвин. — Нашият хубавец купил машети вместо хлебчета.

— Мишети — поправи го Стив.

— Още по-добре — рече Кадилак. — Маковото семе ми се завира по протезите. — Той погледна Стив. — Какво ти е на лицето?

— Паднах, докато тичах.

— И аз веднъж се бях подредил така — отвърна Кадилак. — Спънах се на перваза на един прозорец.

— Как е възможно? — попита Стив.

Кадилак седна на кухненската маса, въздъхна и вдигна крака на един стол:

— Ревнив съпруг разбиваше вратата на спалнята с ловджийска пушка, докато се измъквах през прозореца без панталоните си. Канзас Сити. Или може би Сейнт Луис.

— Какви са тия дрехи? — попита Марвин. Кадилак носеше тъмносин гащеризон с емблема на гърдите, върху която пишеше Щатска болница „Рокланд“.

— Върша една услуга на Стив — каза Кадилак.

— Всеки иска услуги напоследък.

— Кадилак е адски добър частен детектив — каза Стив.

— По-скоро разсилен — отвърна Кадилак. — Между другото, докторката ти беше там снощи.

— Значи не можа да душиш наоколо?

— Напротив. Дай един сандвич и ме остави да ти кажа какво свърших.

Стив сложи довършителните щрихи на фразелата, върху която се трудеше.

— Последните две нощи прерових бюрото й — започна Кадилак. — Отвътре, отвън. Картони на пациенти. Тестови диаграми. Щуротии всякакви. Снощи влизам в кабинета й към единайсет часа, влача си метлата, дърпам количката. Само че този път беше там. Огромна жена с грозно лице.

— Каза ли ти нещо?

— Не на мен. Говореше по телефона.

Стив подаде франзелата на Кадилак.

— И ти си тръгна?

— По дяволите, не! — Кадилак отхапа един залък и кимна в знак на одобрение. — Изпразних кошчето ѝ за боклук, избърсах плотовете, измих пода. А тя продължаваше да си говори. Стар негър с метла в ръка. По-невидим от това, здраве му кажи.

— С кого говореше?

— Доколкото разбрах, с някой си Карлос от Мексико.

В погледа на Стив явно се четеше въпрос, защото Кадилак каза:

— „Колко е часът в Гуадалахара, Карлос?“ Това го питаше, когато влязох. После каза, че искала хиляда опаковки реплен или нещо от този сорт.

Стив грабна лист и молив.

— Реплен?

— От ония лекарства, дето имената им нищо не значат. Като „Виагра“.

— Нямам нужда от виагра — каза Марвин за втори път тази сутрин.

— Това ли е? — попита Стив.

— Спокойно, момче — отвърна Кадилак. — Когато пишеш песен, не разказваш цялата история в първия куплет.

— Добре, добре.

— Като ония песни, дето Гордън Дженкинс ги пишеше за Синатра. — И започна тихо да си тананика.

*Противоположностите се привличат,
мъдрите така твърдят.
Но да си приличахме малко поне ми се ще,
така войната щеше по-кратко да трае поне.*

— Прилича ми на Стиврино и жената, дето му е партньорка — каза Марвин.

— Не може ли да се върнем на Равкдрайв за малко? — помоли Стив.

— После песента прави рязък завой. — Кадилак поде втория куплет.

*От мене повече знаеше тя.
Но едно нещо да разбере не успя.
Че обичах я аз, защото да ѝ го кажа
така и не посмях.*

Кадилак се усмихна.

— Това е изненадата. Така и не набрал кураж да каже на дамата, че я обича.

— Точно като нашия приятел. — Марвин се обърна към Стив.

— Освен ако не си ѝ го казал снощи? — попита Кадилак.

— Кажи какво стана снощи в болницата? — контрира го Стив.

— Стиврино обладал съдружничката си — каза Марвин.

— Не! — възкликна Кадилак.

— И то под носа на годеника ѝ.

— Браво на момчето! Спомням си навремето имах вземане-даване с една танцьорка, която беше женена за комик. Всеки път когато той излизаше на сцената...

— Кадилак! Какво, по дяволите, се случи в проклетата болница?

— Добре. Дръж се да не ти паднат панталоните. На докторицата явно не ѝ хареса цената, защото рече: „Забрави, Карлос. Няма да ти дам да ми го навреш отзад.“

— Така ли каза? — Марвин зацъка с език.

— Напомни ми за една цапната в устата мамичка от Мемфис — рече Кадилак.

— И после? — продължи да настоява Стив. — След като не се спазари с Карлос за цената?

— Каза, че щяла да се обади на доставчика от Аржентина. Но вероятно Карлос свали цената, защото се успокои и каза добре, щяла да прати парите още на следващата сутрин и не, не ѝ трябвала фактура. Никакви документи, които да оставят следи. Тя затвори, а аз излязох навън и измих пода.

— „Реплен“ нещо си — каза Стив, по-скоро на себе си. — Реплен какво?

— „Репленгрен“ — каза Кадилак.

— Откъде знаеш?

— Ами след като тя си тръгна, се върнах и изпразних още веднъж кошчето ѝ. Нали това ми е работата?

Бръкна в джоба си и подаде на Стив парче хартия. Намачкан лист от бележник с емблемата на щатска болница „Рокланд“ отгоре, името на Равкдрайв отдолу, а по средата нещо, написано с нейния почерк.

80 мг „Репленгрен“ X 1000
Сан Блас Медико

— Какво е това? — попита Марвин.

Стив написа „Репленгрен“ в бележника си и сложи след него три въпросителни.

— Нещо, за което Равкдрайв не иска никой да знае и това е добре. Страхотен си, Кадилак! Обичам те. И теб, Марвин.

— Нас ни остави — каза Кадилак. — Каза ли на дамата, че я обичаш?

— Казал ѝ е — намеси се Марвин. — Но тя не му е отговорила и сега момчето иска съвет от Умника.

— Благодаря ти за дискретността — каза Стив, като разтриваше и двете си слепоочия. Главоболието се заформяше.

— И ти какво му каза? — попита Кадилак.

— Казах му да се освободи от задръжките си. Любовта не идва всеки ден и ако я оставиш да си иде, вечно ще съжаляваш.

[1] Еврейско мъжко кепе. — Б.пр. ↑

39. ЛЮБОВ

„И сега жената е довършена“, повтаряше си Виктория.

Което означаваше какво? Направена по-съвършена от нещо не чак толкова съвършено?

Тя самата изобщо не беше съвършена. В тази неделна сутрин беше една нещастна, лъжлива, ненавиждаща се никаквица.

Лежеше в леглото и се опитваше да изясни чувствата си. Леглото на Брус. С Брус, който самодоволно хъркаше до нея.

Реколтата от авокадо беше спасена и Брус, изтощен от среднощните вълнения и каната с кола и ром на сутринта, беше паднал по лице на леглото, както беше с гащеризона и войнишките обувки. Кобурът и пистолетът, слава Богу, бяха метнати върху гладиатора в ъгъла на спалнята.

Тя се събуди ядосана. На себе си.

„Какво направих?“

Беше нарушила принципите, на които най-много държеше. Честност, лоялност и вяност. Но защо? Обичаше ли Стив Соломон? Не, това би било абсурдно.

„През половината време дори не мога да го понасям.“

Отношенията им изобщо не отговаряха на нейното стройно определение за любов. Това в никакъв случай не беше разумен съюз в името на общото благо между двама души с общи интереси и сходни ценности. Това беше животински нагон, като бийгълите в обора на съдия Гридли.

Беше неразумно. Нелогично. Ненормално.

Защо беше направила нещо толкова болезнено и самоунищожително? Брус заслужаваше повече. Ами Соломон? Горкият се беше съпротивлявал. За миг се замисли дали не го беше изнасилила, поне във философския смисъл.

Когато остави Стив в бамбуковата хижа, почувства смесица от вина и страх. Боеше се, че Брус ще го види изписано на лицето ѝ. Но той се беше отнесъл, бръщолевеше за ниските облаци, които всъщност

задържали топлината, че снегът всъщност бил манна небесна. После се ухили и рече:

— Благословия от небесата.

Добре, не го биваше много в раздел хумор. Щеше ли да изкара цял един живот с мъж, който не можеше да я разсмее?

Тя се измъкна от леглото, облече си тихичко и излезе.

Утринта беше ясна и студена, слънцето се подаваше ниско на хоризонта, когато подкара тауруса на север. Щеше да се обади на Джаки по мобилния и да я вдигне от леглото. Но преди да успее да набере номера, телефонът ѝ иззвъня и тя погледна да види кой е. Соломон. Какво можеше да му каже? Остави го да звъни.

Движението по Саут Дикси не беше натоварено и когато стигна до Лежен Роуд в Гейбълс, тя зави надясно, макар че това не беше пътят към Гроув Айл. Защо беше завила насам? Дали колата си имаше собствено мнение? После наляво по Къмкуот. Намали, когато наближи бунгалото с бразилския пипер и юката.

„Какво правя? Що за зряло и разумно решение е това?“

Да избягаш от къщата на годеника си в къщата на любовника си.

Това ли е Соломон? Мой любовник?

Никога не беше харесвала тази дума. Звучеше ѝ мръсно.

Спря колата от другата страна на улицата. Старият му кадилак беше паркиран отпред с вдигнат гюрук. Имаше и друга кола. Линкълн с личен номер: „УМНИК-1“. После си спомни — Марвин идваше всяка събота на закуска. Докато стоеше и гледаше, още една кола спря отпред, стар шевролет седан, и от него слезе Кадилак Джонсън. Носеше тъмносин гащеризон вместо обичайното си дашики.

Помисли дали да не влезе и да не попита: „Какво има за ядене?“

Но щеше да изглежда странно. Не биваше да говори със Соломон, докато не решеше какво, по дяволите, щеше да прави с живота си. И къде беше неговото място. А такова нямаше.

Тя запали колата и си тръгна.

Джаки удари мързеливо воле, на което липсваше височина, разстояние и желание. Виктория, която чакаше при мрежата, отстъпи две крачки назад, вдигна лявата си ръка нагоре, сякаш за да посочи

падаща звезда, и заби топката с размазваща сила. Тя се изстреля към Джаки, която отскочи встрани и извика, защото си удари прасеца.

— О, Боже!

— Извинявай! — Виктория мина зад линията. Бяха на зеления корт в Гроув Айл. От другата страна на плексигласовата ограда лодките стояха вързани за кея, а заливът се къдреше от белите зайчета на вълните.

— Това е шести, скъпа. Още един сет. Ти биеш сервиз.

— Забрави! — Джаки разтриваше прасеца си. — Изкълчих си крака. За какво си ми толкова ядосана?

— За нищо.

Не можеше просто да каже: „Между другото, Джаки, никога не съм ти казвала, но всъщност аз съм една похотлива курва.“

— Какво става? Изливаш си яда на горката топка още от началото на играта. — Джаки се отпрати към масата отстрани на корта, взе си горнището и го облече.

Виктория отиде при нея, отвори термоса с кафе и наля и на двете.

— Малко съм напрегната, това е.

— Предсватбена треска.

— Така каза и Соломон.

— Кога ще ми се обади всъщност?

— Той е непредсказуем, така че на твоето място не бих седяла до телефона.

— Ако не те познавах достатъчно добре, щях да кажа, че има нещо между теб и лошото момче.

Виктория замълча.

— Обикновено тук казваш „Джа-ки!“ по начина, по който го каза сестра Агнес, когато отидох на училище с клин в седми клас.

Виктория отпи от кафето си.

Джаки я изучаваше.

— Не може да бъде! Ти и лошото момче?

Виктория мълчеше.

— Хайде, Вик. Какъв е смисълът да се изучава, ако не го споделиш с най-добрата си приятелка?

— Снощи... — започна Виктория с известно притеснение.

— Знаех си! Разбрах го още в деня, в който го срещна.

— Как? Та аз го презирах.

— Именно. Толкова му се беше вбесила, че разбра, че нещо ще се случи. — Джаки сниши гласа си и прошепна съзаклятнически. — Как беше?

— Имаш предвид физически ли?

— Какъв друг начин има?

— Джа-ки!

— Хайде, кажи ми, Вик. Колко пъти свърши? Ами той? Разкажи ми и аз ще ти разкажа за онзи хондураски барон с кафето, който може да си оближе собствената вежда.

Виктория се беше заклела, че няма да навлиза в подробности. Нямаше да й каже как Стив натисна всички правилни копчета, включително и тези, които имаха най-голямо значение.

— Обзалагам се, че е било страхотно — каза Джаки, опитвайки се да разбере нещо повече.

„Няма да падна толкова ниско.“

— Страхотно ли беше? — попита Джаки.

„Ще поддържам разговора на ниво.“

— Кой ти надърви повече клитора — Брус или Стив? Хайде, искам сцена по сцена.

— Чуването беше невероятно — каза Виктория, като сама се изненада от езика си. — Бях се побъркала. Цялата горях.

Джаки драматично започна да си вее с ръка.

— Мили Боже!

— Когато проникна в мен, сякаш ме докосваше навсякъде. Като електрически ток. Толкова силно. Един волт още, кълна се, и щях да умра.

Джаки изпъшка почти неприлично.

Виктория сниши глас.

— Видях звезди, нищо че бях със затворени очи.

— Не.

— Като метеоритен дъжд.

— Май се подмокрям.

Виктория отпи още една глътка кафе.

— Сега трябва да разбера защо го направих.

— Какво има за разбиране? Възбудила си се. Соломон е много секси. И си го изчукала.

— Не е толкова просто!

— Ами ще го разбереш следващия път, когато те опъне.

— Кой следващ път?

— Хайде, стига, няма да се откажеш от най-върховния секс в живота си?

Виктория се отчая. Имаше нужда от съвет, а най-добрата ѝ приятелка се беше отдала на фантазии за Сексиленд.

— Щом се прибера, ще сменя батериите на господин Щастливец — каза Джаки.

Може би трябваше да се обади на Кралицата за съвет, помисли си Виктория. Да я намери в Швейцария или Рим или където и да е другаде. Кралицата имаше по-голям опит с мъжете. Но като се замисли, Виктория знаеше точно какво щеше да ѝ каже майка ѝ: „Ако трябва да избирам между нещастна и бедна и нещастна и богата, какво да избира?“ Кралицата щеше да каже: „Нещастна и богата е по-добре.“

— Може би се страхувам от щастието. Може би се опитвам да разруша връзката си Брус.

— Какъв ти е проблемът? Омъжи се за Брус. И продължи да се чукаш със Соломон.

— Не мога да го направя!

— Тогава направи както правят адвокатите. Грабни един лист и напиши плюсовете и минусите на всеки. — Джаки ѝ подаде една брошура за Коледно празненство в Гроув Айл, като я обърна откъм празната страна. — Започни с Брус. Напиши чертите, които ти харесват, после го сравни със Соломон по същите критерии.

— Това от „Космополитън“ ли го научи, или сама го измисли? — каза Виктория, извади една химикалка от чантата си и започна да пише.

Брус	Стив
Дисциплиниран	Непредсказуем
Последователен	Непостоянен
Стабилен	Импулсивен
Предпазлив	Безразсъден
Внимателен	Своенравен
Сериозен	Непокорен

Почтен	Донкихотовец
Практичен	Необуздан

Джаки надникна през рамото на Виктория.

— Няма спор. Лошото момче печели.

— Стига, Джаки. Нещата са сериозни.

— Добре, тогава дай шанс на Соломон. Сигурно има поне едно качество, което да ти харесва.

— Много го бива за родител. Ако можеш да го видиш с Боби. Плюс...

Брус	Стив
Безкомпромисен	Отстъпчив
Скучен	Забавен
Властен	Широко скроен

— Чакай малко — намеси се Джаки. — Стига си го увъртала. Това не ти е игрословица.

— Сексът ли имаш предвид?

— Да. Как е Брус, освен че е надарен като кон.

— Добър е. Но е малко механичен...

— Механичен е добро определение за миялна машина, но от това, което каза за лошото момче...

— Соломон ме кара да се смея, приготвя ми обяд...

— И те кара да свършваш. От всичко по нещо. Чудесно. Хайде. Ако трябва да вземеш решение, а ти го правиш в момента, кой от двамата ще избереш?

— Ти кого би избрала?

— Не мога да ти помогна, Вик. Но може и да проявя интерес към губещия.

Виктория се опита да се съсредоточи, да прозре зад облаците на нерешителност. Хубаво е да се радваш на силата на безброй оргазми, но това не е причина да прекараш живота си с вибратор...

— Щом се замисляш толкова — каза Джаки, — ще вземеш погрешното решение.

— Не мога просто да се отдам на чувствата си. Трябва да анализирам всички фактори.

— Избираш си мъж, а не пенсионен фонд.

Виктория си пое дълбоко въздух.

— С Брус имаме общи интереси. Общи ценности. Любовта ни е напълно логична. Напълно разумна. Сгодила съм се за него, връзката ни е разумна и добре обмислена. Той е всичко, което може да се желае. Искам да кажа, никой не е съвършен, нали така?

Джаки не отговори, така че Виктория продължи:

— Ще се омъжа за Брус. Това е.

БЕЗ ПРЕГРЪДКИ, БЕЗ ЦЕЛУВКИ, БЕЗ ГРЕШКИ

В спокойната неделна вечер — Виктория не отговаряше на обажданията му, а Боби си четеше енциклопедията — Стив седеше на кухненската маса, ядеше панини с червени чушки и козе сирене и пиеше „Гроуш“. Той включи лаптопа, влезе в Google и започна да търси.

Първо написа „Репленгрен“ и — бинго! — появиха се стотина страници. Синтетичен хормон, произвеждан в Германия, „Репленгрен“ възстановяваше повредени мозъчни клетки при плъховете, но имаше и странични ефекти, включително увреждане на двигателните способности. Агенцията за контрол върху храните и лекарствата обмисляше дали да одобри изпробването на лекарството и върху хора, но още не беше взето решение.

Мили Боже!

Дали Равкдрайв вече не беше побързала да изпробва експерименталното лекарство?

Написа името ѝ в търсачката, излязоха десетина монографии и изследвания, написани от нея през годините. Беше ги открил и порано, когато си пишеше домашното, като започна от „Отключете вашия Рейнмен“. Но сега търсенията му бяха конкретни. Като използва „Намери“ от менюто, потърси всичко, което беше писала за думата „Репленгрен“.

Нищо. Изобщо не споменаваше лекарството.

Той се захвана да чете изследванията на Равкдрайв. Пропусна техническите обяснения с диаграми на отделянето на киселина и на електрическите мозъчни експерименти. Четеше само пасажите, посветени на аутизма, всичко от морбили при бременни жени до хранителни добавки и полихлорин бифенил. Отдели повече време — две бири — на изследването на проявите на свръхгениалност при деца аутисти, където Равкдрайв предсказваше, че трансчерепната магнитна стимулация скоро ще отключи невероятни умствени способности у неаутисти.

Това, което прочете два пъти и подчерта с жълт маркер, след като го запечата — както би направила Виктория, — беше най-старата статия с най-малко технически подробности. Мнение в медицинско списание от първите години, прекарани от Равкдрайв в болницата „Балтимор“. Беше го чел и по-рано, но тогава не му говореше нищо. Сега, видяно в контекста на „Репленгрен“, мнението добиваше ново значение. В статията Равкдрайв критикуваше решението на болницата да уволни изследовател, който нарочно предизвикал психози у шизофреници, като им давал амфетамини.

„Едуард Дженър не е ли инжектирал едра шарка на осемгодишно момче? — пишеше тя. — Уолтър Рийд не е ли заразил кубински работници с жълта треска? Луи Пастър не е ли изпробвал противобясната си ваксина на деца, преди да я изпробва на животни?“

Стив усети как сърцето му започна да бие по-бързо. Какъв беше въпросът, който току-що си бе задал?

Дали Равкдрайв не беше побързала да изпробва експерименталното лекарство?

Някои въпроси бяха прекалено лесни. Защо не питаше: Кретен ли е Пинчър? Цинкавич цял тон свинско с трюфели ли е? Отиде направо на последния параграф на статията на Равкдрайв.

„Напредъкът в медицината изисква кураж, въображение и безкомпромисна решимост да отидеш там, където останалите не биха посмели. Върховното добро изисква саможертви.“

Върховното добро.

Стив искаше да попита Равкдрайв кой й е дал правото да се прави на Господ. Но това можеше да почака. Трябваше да обмисли стратегията си и да изпие още един „Гроуш“. Как можеше да докаже, че Равкдрайв дава неодоброено лекарство на пациентите в „Рокланд“?

Написаната на ръка бележка, която Кадилак беше задигнал, не можеше да му послужи като доказателство. И как щеше да каже на Виктория за това? Представяше си разговора им.

Тя: „По дяволите, Соломон! Стореното от теб е неетично и незаконно.“

Той: „Но научихме истината. Когато законът не работи...“

Тя: „Стига толкова! Не можеш да решиш кои закони да спазваш и кои не. Кой ти е дал правото да се правиш на Господ?“

Той: „Туше!“

Дори и след като обърна още един „Гроуш“, не знаеше какво да направи.

До понеделник студеният фронт се беше изтеглил навътре в морето и сутринта беше слънчева и топла. Стив беше паркирал под портала на кметството в Брикел, слушаше как Боб Марли пита „Това любов ли е?“ и чакаше Виктория. Пресметна, че не я е виждал от трийсет и два часа, деветнайсет минути и четирийсет и шест секунди. Грубо.

Тази сутрин трябваше да започнат да избират съдебни заседатели за делото „Барксдейл“, а малко след смрачаване щяха да изслушват показания по делото на Боби. Повдигаше му се от Пинчъровци и Амеби. Но в момента можеше да мисли само за Виктория.

Преди трийсет и два часа и дваайсет минути — вече дваайсет и една — тя беше станала от сламата и го беше оставила отчаян и сам. Три пъти я беше търсил по телефона в неделя, но тя нито вдигна, нито му се обади.

Преструваше се, че нищо не се е случило. Добре, и той щеше да се преструва.

Но нищо нямаше да излезе. Лентата с любенето им се въртеше непрекъснато в това, което беше останало от ума му.

Миг по-късно тя изхвъркна от вратата в пълна съдебна униформа: двуреден тъмносив костюм и семпла перлена огърлица. Изглеждаше сериозна. Делова. И красива. Поздрави портиера, хвърли куфарчето си на задната седалка и скочи вътре.

— Извинявай, че закъснях.

Нямаше „Добро утро, скъпи.“ Нямаше целувка по бузата. Дори усмивка нямаше.

— Няма проблем — каза той.

Рано или късно тя трябваше да каже нещо. Искаше му се да изкрещи: „Казах ти какво изпитвам към теб. Кажи ми и ти.“

Сърдит, той подкара по Дванайсето авеню към Съдебната палата. Значи така щеше да бъде. Без прегръдки. Без целувки. Без грешки. Искаше да ѝ каже толкова неща, но обстановката не беше подходяща. Ярката слънчева светлина беше заменила пламъка на факлите, кубинските любовни песни и прехвърчащия сняг. Пък и не беше ли казал вече всичко? Призна ѝ, че я обича. Какво още можеше да направи?

— Кой ще задава въпросите? — попита тя. Делови тон, единият съдружник пита другия.

— Ти ще говориш. Аз ще гледам съдебните заседатели и ще си водя бележки.

— Нима?

— Ти си по-дружелюбна. Повече ще те харесат. По дяволите, направо ще се влюбят в теб!

Любов, помисли си той. Само за това си мислеше.

Чу се сирената на подвижния мост над река Маями. Е нямаше да могат да мръднат поне пет минути. Не беше го добавил в законите си, но беше добре да не закъсняваш още на първия ден на процес за убийство. Той спря, беше третата кола подред.

— Е? — каза Стив.

— Е?

Не можа да се въздържи. Не можеше да не попита.

— Какво ще правим? Пак ли ще се правим, че нищо не се е случило?

Тя мълчеше. Една бяла чапла крачеше нагоре по издигащия се мост. По радиото Джими Клиф се хвалеше, че вече можел да вижда.

— Случи се — каза тя най-накрая.

Чакаше я да продължи, но тя не го направи. Чаплата продължаваше да се катери нагоре. Джими Клиф твърдеше, че бил ясен слънчев ден, но на Стив не му се струваше така.

— Аз съм на ръба и се опитвам да разбера къде по-точно се намирам.

Мостът стана прекалено стръмен. Чаплата литна и направи кръг над реката, където един ферибот с миниванове бавно се движеше към открито море.

— Не мога да мисля за теб точно сега.

— Това беше малко студено, не мислиш ли?

— Имаме процес за убийство през деня, а довечера — делото на Боби, утре ни чака пак същото. Брус ми диша във врата за разпределението на местата и е поръчал ледена скулптура на авокадо, без да ме пита. Джаки не харесва роклята си, утре трябва да ми дойде, а ти, Стив Соломон, искаш да затворя очи и да ти кажа, че земята се върти както никога досега и, о, Боже, хайде да заминем заедно за някой остров.

— Така ли? Върти ли се земята?

— О, Боже!

— Първо ме отсвири, защото не съм изразявал чувствата си. Сега слагам топките си на дръвника и ти какво правиш?

— Отлагам те.

— Отложи Бигбай и ледената скулптура. Говори с мен, по дяволите!

— Не и докато не приключим с двете дела. Ще говорим, когато всичко свърши. — Барьерата на моста се вдигна. — А сега да вървим да спечелим делото за убийство.

41.

СЪЩО КАКТО НЯКОГА

Стив и Виктория се изкачиха по стъпалата на Съдебната палата точно когато вуду ескадронът от разсилни довършваше чистенето. Торти, свещи и черепи — дарове към различни богове от семействата на подсъдимите — бяха натъпкани в чували за боклук и съдбите на обвиняемите бяха оставени в ръцете на смъртните: съдии и съдебни заседатели.

Катрина трябваше да ги чака в кабинета на защитата. Виктория се надяваше, че се е облякла според инструкциите ѝ. Предната вечер бяха прекарали няколко часа в огромната гардеробна на Катрина, като през по-голяма част от времето Виктория беше повтаряла само „Не“.

Не — на едноредния костюм от копринен креп с огромно деколте.

Не — на металиковочервената плетена рокля с изрязано деколте.

Не — на лъскавата дантелената рокля с мъниста с прозрачно горнище.

Бяха са спрели на вълнен костюм с пола „Каролина Херера“ в перленосиво със стилизиран колан на кръста. Сега, докато ескалаторът ги водеше към съдебната зала, Виктория слушаше как Соломон ѝ изнася лекция за подбора на съдебни заседатели с онзи дразнещ надут тон.

— Гледай езика на тялото. Опитай се да разбереш кои са водачи, кои се оставят да ги водят.

— Добре.

— Задраскай всички грозни жени, те ще мразят клиентката ни.

— Знам.

— Мъж, който седи с лакти на скута, е покорен. Мъж, който се обляга на съседния стол, е властолюбив.

— Знам. Знам.

— Виж кой държи книги с твърди корици и кой — формуляр за надбягвания.

— Разбрах.

— Задраскай всеки, който чете книги на Бил О'Райли.

— Защо?

— Досадници, които си мислят, че знаят всичко.

Стигнаха до втория етаж и се качиха на ескалатора за третия.

— Гледай Марвин Умника на първия ред — каза Стив. — Ако си пипне ухото...

— Иска да открадна втора база?

— Иска да отхвърлиш съдебния заседател. Още нещо: дай на заседателите ясно да разберат, че клиентката ни е изневерявала.

— Ще го направя в пледоарията си.

— Ще е късно. Направи го още в началото. Искam да видя реакциите им, задраскай всеки, който се ядоса.

— Ако наблягаме на това, ще изглежда така, сякаш се страхуваме...

— Виж, нямам време да те уча. Прави каквото ти казвам.

— Няма нужда да ме учиш.

Защо се заяжда така, почуди се тя. Защото не му се хвърли на врата сутринта?

„Не биваше да спя с него. Аз съм идиотка!“

— Моментът с изневярата ме притеснява — каза той.

И теб ли, помисли си тя.

— Ако попаднем на религиозни фанатици, ще я обесят за това, че се е чукала с Манко, независимо от доказателствата относно убийството. Чувала ли си за когнитивно-дисонансната теория?

— Учила съм психология в Принстън.

— Поздравления. Знаеш ли какъв е изводът? Ако накараш хора публично да се обвържат с мнения, с които преди не са били съгласни, те ще променят поведението си, за да се нагодят към новите си отговорности.

— Чела съм цялата теория.

— Още нещо. Не се приближавай много близо до ложата. Ще ги уплашиш. Дръж се спокойно. Разхождай се напред-назад, ако искаш, но поддържай визуален контакт. Ти си говориш със съдебните заседатели, а не ги разпитваш.

— Господи, Стив! Знам как се подбират съдебни заседатели.

— Но когато ги подлагаш на кръстосан разпит, стой мирно. Остави ги те да се въртят.

— Знам как се провежда и кръстосан разпит.

— Ако ме слушаш, мога да направя страхотен адвокат от теб.
— Пак ли? Ти си направо непоносим.
— А ти си толкова фригидна, колкото и първия ден, когато те срещнах.

— Какво!

— Солидна. Исках да кажа „солидна“.

— Да ти го начукам, Соломон!

— Вече го направи, Лорд.

„По дяволите, евтини циркаджийски номера!“

— Знам, че си ядосан — каза тя, — но поне опитай да се държиш като възрастен?

— Не съм ядосан.

„Мъжете са такива бебета! Ако продължава да се държи така, тази седмица ще е същински ад.“

— Искаше делово — отвърна той. — Ето ти делово.

Също като едно време, помисли си тя. Почти беше забравила колко саркастичен можеше да бъде. Какво я беше прихванало онази нощ? Как изобщо ѝ беше хрумнало, че може да се забърка с това капризно дете? Само хапеше и лаеше, хапеше и лаеше. Сигурна беше, че е взела правилното решение. Как изобщо можеше да се съмнява, че Брус не е за нея?

Още едно правилно решение: това, че беше отложила да каже на Соломон.

Беше му заявила: „Отлагам те.“ Като че ли Соломон беше иск, който предстоеше да бъде разгледан. Като че ли вече не беше взела решение.

Малка безобидна лъжа.

Добре, може би беше жестоко да го остави в неведение. Но ги чакаха две дела и сега не беше моментът да му каже да върви на майната си.

Не знаеше как щеше да го понесе. Ами ако се сринеше?

Когато стигнаха до четвъртия етаж, коридорът беше задръстен с репортери и фотографи. Въпросите заваляха.

— Има ли шанс за оправдателна присъда?

— Катрина Барксдейл ще свидетелства ли?

— Изненадващи свидетели?

Стив вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат.

— Знаете, че водят делата си в съдебната зала, а не по медиите.

— Какви съдебни заседатели търсите? — попита един от телевизионните репортери.

— Такива каквито винаги сме търсили. Будни и умни.

Точно така, помисли си Виктория. Достатъчно будни, за да не заспят. Достатъчно умни, за да запомнят една дума — „невинна“.

— Криете ли някакви козове в ръкава си? — настояваше репортерът.

— Нямах нужда от трикове, когато клиентът ти е сто процента невинен.

Дали някой от нас е сто процента невинен? Не и аз, помисли си Виктория.

Стив продължи да дърдори, докато си пробиваха път по коридора към съдебната зала. Разбиваше доказателствата на обвинението и възнасяше до небето клиентката им Катрина Барксдейл. Най-съвършената жена на света, истинската жертва тук. Дрън-дрън!

Пилееше си думите на вятъра, както обичаше да казва майка ѝ.

Откъде идваше тази негова напереност? Как можеше винаги да е толкова сигурен във всяка своя крачка, когато всеки друг на негово място щеше да потъне в плаващите пясъци?

Процесът „Барксдейл“ трябваше да го измъкне от бедняшкия квартал и да даде тласък на кариерата му. Но какво щеше да стане, ако Стив извъртеше някой от налудничавите си номера? Едно беше да те задържат за обида на съда по дело за говорещ папагал, но сега, когато новинарите се бяха настанили в коридорите и най-малкото прегрешение щеше да излезе в заглавията? Ами ако делото се окажеше професионално самоубийство?

„Да не говорим за личния ми живот.“

Беше допуснала ужасна грешка, търкаляйки се в сламата със Стив. Сега той можеше да съсипе както проходащата ѝ кариера, така и предстоящата сватба.

„Не, няма да обвинявам Стив за това. Не мога. Ако се случи нещо, аз съм си виновна.“

42. СКЪПИ МОЙ

Карнавала откри Рей Пинчър, който каза, че иска да избере честни и безпристрастни съдебни заседатели, а не такива, които биха помогнали на обвинението. Това беше първата от безбройните лъжи, които щяха да се изговорят днес в съдебната зала, помисли си мрачно Стив.

Първата дузина кандидати в ложата бяха типични представители на обществото според стандартите на Маями. Трима пенсионери, двама строители, един безработен и един протестантски свещеник се подредиха в ложата. После един травестит организатор на партита от Саут Бийч, един мим, който не можа да отговаря на глас, една екзотична танцьорка, известна с това, че се бореше с мъже във вани, пълни със зелева салата, фризьорка, специализирала се в боядисването на космите по интимните части, един възрастен латиноамериканец, който се определи като борец за свобода срещу касапина Фидел Кастро.

Стив седеше на банката на защитата до Катрина Барксдейл, която изглеждаше престорено скромна в сивия си костюм и не му приличаше нито на курва, нито на убийца. Пинчър седеше като глътнал бастун на банката на обвинението. Изпъкналите му очи бяха нащрек.

Застанала на идеалното разстояние от метър и половина до ложата, Виктория попита:

— Преподобни Андерсън, познавате ли Десетте божии заповеди?

— Всяка една от тях — отвърна свещеника.

— Те гласят: Не прелюбодействай и не убивай. Но, преподобни Андерсън, разбирате ли, че в тази зала ни интересува единствено убийството?

— Разбирам. Нека някой друг да съди прелюбодеянието — свещеникът вдигна пръст към небето.

Стив чу, че някой шепне името му. Когато се обърна, видя Марвин да сочи към дъното на съдебната зала, където беше седнала

Тереса. Черната ѝ коса беше прибрана на кок и беше облечена в тъмен жакет от туид и пола в тон. Когато се плъзна на мястото до нея, тя бръкна в чантата си и извади един плик.

— Чек за осребряване — прошепна тя.

Стив я погледна неразбиращо.

— Сто хиляди долара.

— Ти, Тереса?

— Аз.

— Марвин каза, че щял да пита приятелите си. Но не мислех, че има предвид теб.

— Има ли им нещо на парите ми?

— Просто се чувствам малко неловко, това е.

— Трябваше да дойдеш направо при мен.

— Не знам, Тереса. — Щом като взимаше стоте хиляди, искаше тя да е наясно с положението му. — Ако Катрина бъде осъдена, няма да получа хонорар. Ще ми трябват години, за да ти ги върна.

— Значи ще си ги изработиш.

— Още ли се съдите за погребалните бюра?

Тя се усмихна и пъхна плика в ръката му.

— Не, но може да се научиш да балсамираш.

Виктория погледна към него от мястото си пред ложата със съдебните заседатели. Погледът ѝ сякаш питаше: „Защо, по дяволите, кибичиш там, докато аз избирам съдебни заседатели?“

— Парите са за делото на Боби, нали? — прошепна Тереса.

Стив кимна.

— Предпочитам да не ти казвам повече.

— Моля се за теб на Филомена, закрилницата на децата.

— Благодаря ти, Тереса. За всичко. — Той пъхна плика във вътрешния джоб на самото си.

Виктория питаше съдебните заседатели дали са наясно, че Катрина Барксдейл е невинна жена и че прокурорът трябва да докаже вината ѝ. Единайсет съдебни заседатели потвърдиха с вариации от рода на „да“, „разбира се“, „аха“ и „си“. Мимът кимна.

Тереса прошепна:

— Значи за да ми платиш, преди да легна в някой мавзолей, трябва да се надявам, че ще измъкнеш тази пачавра?

— Е, никакви такива! Катрина е моя клиентка, което означава, че е светица. Като Филомена.

— За Бога! — скара му се Тереса.

— Въплъщение на съвършенството — каза той, което му напомни за една друга фраза. — „И сега жената е довършена“.

— „Мъртвото ѝ тяло носи усмивката на осъщественото.“

— Какво?

— Вторият стих от поемата — каза Тереса.

— Мили Боже! Истинска поема ли е? — Няколко от съдебните заседатели се обърнаха към него, беше повишил глас. Виктория също го погледна и сви устни, сякаш за да му каже „Шшшшт“.

— „Край“ на Силвия Плат — каза Тереса.

Стив имаше бегли познания по отношение на поезията. Олаф и лайната, които няма да изяде. Няколко яки стиха на Карл Сендбърг, които беше научил в колежа. „Питсбърг, Янгстаун, Гери, правят стоманата си с мъже.“ И кратко стихне, което започваше така: „Веднъж едно момиче от Червения Китай.“ Не можеше да каже заглавието на нито една от поемите на Плат, но беше чувал за нея, главно от филма с Гуинет Полтроу.

— Силвия Плат се е самоубила, нали? — каза той.

— Няколко дни след като написала „Край“.

— Охо!

Парченцата от мозайката се подреждаха. Беше решил, че Барксдейл сам е написал стиха. Но не. Беше откраднал истинска поема и след това беше създал няколко анаграми. Сега Стив си спомни бележката, която Барксдейл беше пратил на жена си в деня преди смъртта си. Виктория я беше нарекла „старомодна“.

— Тереса, знаеш ли откъде е този стих? Нещо като „Най-скъпа моя. Никой не би могъл да бъде толкова добър от началото чак до края“.

Тя мило му се усмихна, като търпелива учителка към изоставащ ученик.

— „Най-скъпи мой... Никой не би могъл да бъде толкова добър, колкото си ти от първия ден до сега.“

— Точно така! На Плат ли е пак?

Надяваше се. Защитата му се оформяше.

— Не, не го е написала Силвия Плат.

— По дяволите! — Стив беше разочарован. Реши, че е открил нещо. Самоубийство. Но ако „Най-скъпи мой“ не беше от Плат, какво друго му оставаше?

— Вирджиния Улф го е написала — каза Тереса. — Това е прощалното писмо до съпруга ѝ, преди да се самоубие.

— Да! — Стив я прегърна. — Красива си, Тереса!

Тя се разсмя.

— Ти си луд човек, но ако бях четирийсет години по-млада...

— Мога да отговоря на въпроса ти веднага.

Тя вдигна глава, не знаеше какво точно иска да ѝ каже.

— Ще отърва тази пачавра — рече Стив.

43.

ЗНАЧЕНИЕТО НА ОБЩОТО БЛАГО

— Чарлс открива изневяратата на Катрина и затова се самоубива?
— каза Виктория. — Какъв смисъл има това?

— Виктория е права — намеси се Катрина. — Ако е щял да убива някого, то това е трябвало да съм аз.

— Вие двете слушате ли ме? — попита Стив. — Това е страхотна защита.

Седяха в празната съдебна зала. Преди минути съдебните заседатели бяха положили клетва, застанали мирно с вдигнати ръце като послушни малки скаути. Обещаха да решат делото само с оглед на доказателствата и инструкциите на съдията. Стив погледна да види дали не бяха кръстосали пръстите си.

После съдия Хирам Торнбъри прочисти гърлото си и каза:

— Тъй като времето напредна, съдът се оттегля до утре сутринта.

Стив отбеляза, че часът беше само три и трийсет, но Негова милост обичаше да изпреварва задръстванията до дома и да изиграе девет дупки преди мръкване. След като съдебната зала се изпразни, Стив каза на Виктория и Катрина, че Чарлс се е самоубил. В продължение на десет минути двете жени се опитваха да разбият теорията му.

— Чарли не правеше нищо без чужда помощ — каза Катрина, — включително не се надървяше.

— Основаваш всичко на тази поема? — Виктория поклати глава.

— Чарлс е бил образован мъж — отвърна Стив. — Събирал е книги. Спонсорира семинари „Жените поети, изтерзаните души“.

— Много неубедителни доказателства — каза Виктория.

— Стига, Вик. Какво е първото нещо, което ми каза за Чарлс?

— Все му се искаше да докаже, че е най-умният мъж на масата.

— Точно така. Не виждаш ли как всичко си идва на мястото? Чарлс прави анаграма от стих на Силвия Плат, написан дни преди да посегне на живота си. Цитира прощалното писмо на Вирджиния Улф,

след това се удушава с помощта на уред, който може сам да контролира.

Виктория беше прехапала долната си устна и мислеше.

— Няма смисъл. Чарлс е бил бесен на Катрина. Ако умре, докато още са женени, тя наследява дял от имуществото му.

— Не и ако я обвинят в убийство — каза Стив.

— Значи Чарли ме е натопил? — попита Катрина, която непрекъснато въртеше глава наляво и надясно, наблюдавайки тенис мача между двамата си адвокати.

— Това е моето предположение — каза Стив. — Някои убийци опитват да прикрият престъпленията си като самоубийства. Чарлс е обърнал нещата обратно. Самоубил се е и го е замаскирал като убийство.

— Тогава защо е написал бележка, която може да го издаде? — попита Виктория.

— Той не се издава направо. Три анаграми на начална фраза, която трябва да бъде свързана с поема. Кой би се досетил?

— Не и аз — каза Катрина и повдигна рамене.

— Един последен шанс да докаже, че е по-умен от останалите — каза Стив. — Смее се от гроба.

— Още не ми се вярва — намеси се Виктория. — Никой мъж не би сложил край на живота си, за да прекара жена си с някакви пари.

— Не го е направил за това. Това е само сиренето върху хлебчето.

— А съомгата? Каква е?

— След като Катрина е разбила сърцето му, Чарлс не е имал за какво да живее — каза Стив. Пусна няколко пробни балона.

— Чарли не беше такъв — прекъсна го Катрина. — Щеше просто да се разведе с мен и да си намери някоя друга.

— Значи се е самоубил заради нещо друго — отказваше да се предаде Стив. — Но след като е щял да го направи, е искал да те натопи.

— Защо? — попита Виктория. — Пак се връщаме на същото място.

— Не знам! Но знам, че го е направил.

— Никога няма да го докажем, ако не намерим причина, заради която би се самоубил — каза Виктория.

— Душевно заболяване — каза Стив. — Маниакална депресия.
— Няма начин! — Катрина поклати глава, тъмната ѝ коса се разлюля. — Не и добрият стар Чарли.
— Финансови проблеми? — предположи Стив.
— Беше ужасно богат — отвърна Катрина.
— Медицински проблеми?
— Не и откакто измислиха виаграта.
— Вземаше ли наркотици?
Ново поклащане на глава, нов плисък на коса.
— Нищо без лекарско предписание, включително и болкоуспокояващите.
— Какви болкоуспокояващи? — попита Виктория.
— „Викодин“. И две други. Не си спомням имената им.
— Защо ги взимаше?
— Няколко седмици преди да умре имаше нещо вирусно на стомаха.
— Не дават обезболяващи за стомашен вирус — каза Виктория.
Катрина сбърчи чело.
— Това донесе Чарли от доктора. Сигурна съм.
— Какъв доктор? — попита Стив.

Доктор Филип Атертън не играеше лекар по телевизията, но определено приличаше на такъв. Представителен, петдесет и една-две годишен, внимателно сресана назад прошарена коса, снежнобяла престилка с името му върху джоба и задължителният стетоскоп, който висеше на врата. В него имаше нещо характерно и смътно британско. Виктория очакваше да прозвучи като в „Мастърпийс Тиътър“^[1].

— Адски мразя адвокатите! — излая доктор Атертън с твърд нюйоркски акцент. — Пиявици.

— Напълно съгласна съм с вас — каза Виктория. Беше твърдо решила да намери общ език. Нуждаеха се от помощта му, и то бързо. Тя стрелна Стив с поглед, беше се намръщил.

Седяха в първокласния лекарски кабинет на Атертън малко след Миракъл Майл в Корал Гейбълс. Кабинетът имаше чакалня с мраморен под, чуруликащ фонтан и вази със свежи лилии върху стъклени пиедестали. Седеметажната сграда беше покрита с кафеникава

мазилка, а терасите бяха с оранжева теракота. Архитектът се беше опитал да придаде на сградата изглед на средиземноморска вила, вместо на свърталище на уролози, ортопеди и интернисти.

Часът беше пет без пет. След един час Стив и Виктория трябваше да се явят пред детския съд за началото на делото на Боби. Имаха най-много трийсет минути да получат това, което искат, и да потеглят натам.

— Адвокатите са по-низши и от мръсна пяна — продължи лекарят. — По-гнусни от лайно на кит.

— Удивителна липса на всякаква етика — съгласи се Виктория и се насили да се усмихне. Стив се въртеше на стола до нея. Видя, че намрази доктора.

— Има неща, които дори и една курва ще откаже да направи за пари, за разлика от адвоката...

— Нека да поговорим за Чарлс Барксдейл — измърка Виктория, усещайки, че минутите летят.

— Какво е това черно и кафяво нещо, което изглежда добре върху адвокат? — попита докторът.

— Доберман. — Виктория знаеше, че тази шега е измислена много преди тя да се запише да следва право.

— Това са глупости — каза Стив.

— Стив, остави на мен.

— Някои от нас отделят много време *pro bono*.

— За да успокоите гузната си съвест?

— Кога за последен път прегледахте пациент без здравна застраховка?

— Стив, моля те — каза Виктория. По дяволите! Боби се владееше повече.

— Знаете ли защо застраховката ми срещу лекарска небрежност е шестцифрена?

— Защото докторите се дънят — отвърна Стив.

— Защото адвокатите са кръвопийци — отвърна лекарят.

— Не ми се слуша повече.

— Стивън! — раздразнението й си пролича. — Имаме нужда от помощта на доктор Атертън, и то сега.

— Ще ви струва петстотин долара за петнайсет минути каза докторът. — Плаща се предварително. В брой или „Мастър Кард“. Не

приемам „Америкън Експрес“.

— Не е ли малко скъпичко за консултация? — попита Виктория.

— Имате още тринайсет минути — отвърна докторът, като си погледна часовника.

Стив стрелна с поглед Виктория.

— Надхвърлил съм кредита си.

Естествено, помисли си тя, отваряйки чантата си, докато доктор Атертън позвъни на счетоводителя си.

Отне им само четири минути, но доктор Атертън не намали сметката. Каза че бил личен лекар на Чарлс Барксдейл в продължение на десетина години. Няма сериозни проблеми. Кръвното налягане и холестерола били в нормите, играел тенис в клуба и се поддържал в сравнително добра форма. Лека операция на коляното преди две години, за да се махне някакъв плаващ хрущял. Няколко седмици преди да умре Чарли дошъл с оплаквания, че го боли коремът и му се гади. Бил повръщал цяла седмица.

— Стомашен вирус? — попита Виктория.

— Де да беше така — отвърна Атертън. — Скенерът показва удебеляване на стомашната стена. Пратих го в „Седарс“ за лапаротомия. Направиха биопсия. Злокачествен стомашен карцином с разсейки.

— Рак — каза Виктория.

— И то нелечим. *Linitis Plastica*. В напреднала фаза, не оперативен и фатален. Дадох му обезболяващи заедно с лошите новини.

Виктория си пое дълбоко въздух.

Интуицията на Стив се оказа вярна.

Човешкият детектор на лъжата ѝ беше казал, че Катрина е невинна, а тя му се беше подиграла. После каза, че Чарлс се е самоубил, и тя отново му се беше подиграла. Но ето го мотивът му да посегне на живота си. Така че защо да не лиши невярната си жена от наследство, като така и така ще умира?

„Соломон наистина си го бива.“

— Какво точно казахте на господин Барксдейл? — попита тя.

— Че му остават от шест седмици до шест месеца живот и трябва да се погрижи за делата си.

— Като започне от сметката ви? — каза Стив.

— Стив, престани! — Виктория отново се обърна към лекаря, който си гледаше часовника. — Как реагира господин Барксдейл на диагнозата?

— Спокойно. Каза да не споменавам пред Катрина, ако я видя в клуба. Той щял да ѝ каже.

— Но така и не го е направил. Излъгал я е. Казал ѝ е, че е стомашен вирус.

— Значи напразно го е убила — развесели се докторът. — Трябвало е да изчака природата да си свърши работата.

Виктория не обърна внимание на забележката му. Нещо се въртеше в ума ѝ като комар, който жужи с криле. Какво беше?

— Този тумор — попита тя — вижда ли се при аутопсията?

Доктор Атертън изсумтя презрително.

— Щом може да се види с ендоскоп, няма начин да не го видиш, като разрежеш човек от край до край.

— Дори ако патологът не е специалист по ракови заболявания? — настоя тя.

— *Lintis plastica* изглежда така, сякаш някой ти е посадил чим в стомаха. Дълги навити влакна като стръкчета трева. Дори патологът да е полусляп и тъп като адвокат, не би могъл да не ги види.

Докато чакаха за асансьора, Стив удряше по бутона за слизване. Имаха четирийсет минути, за да стигнат до съда през натовареното движение.

Тя каза:

— Защо ракът не е отбелязан...

Той довърши:

— ... в доклада на доктор Янг.

— Янг е професионалист и е почтен...

Той довърши:

— ... значи остава Рей Пинчър.

— Тук има нещо — казаха двамата едновременно.

Добре, помисли си той. Вече сме на едно мнение.

Добре, помисли си тя. Това означава „общо благо“.

Вратата на асансьора се отвори. Те влязоха и се отправиха към подземния гараж.

Стив каза:

— Защо Пинчър ще лъже с аутопсията?

— Все едно е дали ще убиеш болен или здрав човек — все си е убийство? — каза тя, довършвайки мисълта му.

— Де да знам — каза Стив, — но ако съм наполовина толкова добър, колкото си мисля, че съм, при воденето на кръстосан разпит доктор Янг ще ни каже.

— Един съвет: използвай рапира вместо боздуган.

— Учиш ме как се води кръстосан разпит, а, Лорд?

— Мили Боже! — възкликна тя с един от изразите на майка си. Казваш на някой мъж да включи мигачи, а той си мисли, че го кастрираш. — Не бъди толкова докачлив, Соломон. Ти си страхотен адвокат.

— Не ме покровителствай.

— Искам само да кажа, че понякога прекаляваш.

Той избухна:

— Това е стилът ми. Аз сграбчвам противника, ти го прегръщаш.

— Добре, прави каквото знаеш. Аз ще правя каквото аз знам. Може би затова сме толкова добър тандем.

— Чак сега ли го разбра, Виктория? Толкова време мина и ти го разбра чак сега?!

Вратата на асансьора се отвори и той излезе преди нея, като клатеше глава.

[1] Театър, в който се играят главно британски пиеси от британски актьори. — Б.пр. ↑

44. ПРИЗНАНИЕТО

Стив караше, а на седалката до него Виктория преговаряше бележките си. Завиха на север по Роналд Рейгън авеню, кръстена на името на бившия президент на САЩ, защото веднъж ял кубински сандвич в един ресторант там. Щяха да минат направо по Корал Уей, да завият по Двайсет и седмо авеню и да пристигнат в Съда за малолетни вероятно две минути по-рано. Стив знаеше, че няма много време да си признае.

— Има нещо по делото на Боби, за което не съм ти казал.

— Така ли? — остави бележките си, изглеждаше разтревожена.

— Разполагам с доказателства, които напълно дискредитират Равкдрайв.

— Какви са те? — вече звучеше подозрително.

— Използва незаконно лекарство, което не е одобрено от Агенцията за надзор на храните и лекарствата.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Но не можеш да използваш доказателството.

— Защо?

— Защото го откраднахме.

— Ние?

— Добре. Аз. Всъщност Кадилак по моя молба. Прерови кошчето й за боклук.

— Кошчето за боклук? Като делото за Мечо Пух? — тя поклати глава.

Стив знаеше за какво говори. Съдията беше отхвърли иск срещу „Дисни“, защото ищецът беше преровил боклука на компанията.

— Горещо-долу. Затова трябва да действаме предпазливо.

— Как може да се действа предпазливо с нелегално придобито доказателство?

— Да накараш Равкдрайв сама да признае, че използва неodobreno лекарство.

— И как по-точно да го направя?

— Заложи на гордостта ѝ. Тя наистина вярва, че го прави за добро. Независимо колко е неетично.

Докато минаваха по моста на Двайсет и седмо авеню, разказа на Виктория за мнението, което Равкдрайв беше изразила в подкрепа на опасни медицински изследвания, заклеймявани от морална гледна точка.

— Не я е страх да заеме непопулярно становище, да върви срещу общоприетото мнение. Следва собствените си принципи, а не тези на Агенцията за контрол върху храните и лекарствата.

— Значи е като теб? — каза Виктория. — Създава си собствени закони?

— Моите не подлагат на риск живота на хората. — Стив мина на жълто, един шофьор наду клаксона. Бяха само на една пресечка, продължиха през тунела, в който имаше магазин за алкохол, магазин за шалове и заложна къща.

— Ключът да я накараш да си признае се крие в това, че тя не се срамува. Напротив, гордее се с това, което прави. И това ме кара да си мисля, че няма да излъже.

— Интуицията ти пак, нали?

— Да. Плюс разследването. Нещо, на което ти ме научи.

Той спря колата на паркинга и реши, че съдът за малолетни прилича повече на затвор, отколкото на съдебна палата. Бетонни блокове се издигаха около празна бетонна тераса, която беше толкова уютна, колкото и заграден двор в затвора. Голите стени на сградата, някога бели, сега бяха набраздени от ръждиви петна. Неприятно, безлично място. Стив се почуди как щеше да реагира Боби на непознатата обстановка. Щяха да разберат утре, като го доведат да се срещне със съдията. Тази вечер беше с Марвин и Тереса, ядеше кубински сандвич и пиеше шейк във „Версай“ на Кале Очо.

— Не знам дали ще мога да го извъртя — каза Виктория.

— Разбира се, че ще можеш.

Те излязоха от колата и влязоха вътре, един самолет, който се готвеше да кацне на летището в Маями, изрева над главите им. Тя продължаваше да изглежда притеснена.

— И двамата може да идем в затвора и да си загубим работата.

— Ако го изиграеш както трябва, Равкдрайв никога няма да разбере откъде имаме информацията.

— Ами ако се издъня?

— И двамата отиваме в затвора и губим работата си — отвърна
Стив.

45.

СИНЪТ НА ХЪРБЪРТ СОЛОМОН

Цинкавич се изправи и оповести официално:

— Джак Цинкавич от името на жителите на щат Флорида.

Не от името на всички, помисли си Стив, когато съдружничката му се изправи на крака.

— Виктория Лорд от името на Стивън Соломон.

Това съм аз, помисли си Стивън.

Намираха се в тясната съдебна зала на съдия Алтия Рол. Съдийката беше дребна чернокожа жена с бял кичур в късо подстриганата си коса. На бюрото ѝ имаше две плюшени мечета. Стените бяха покрити с рисунки на шестокласници. На таблото имаше дузина фотографии, на които съдийката позираше с щастливи семейства, които току-що бяха осиновили деца. Тук нямаше съдебни заседатели, съдбата на Боби зависеше единствено от съдия Рол.

Животът на съдиите в съда за малолетни е шизофреничен, помисли си Стив. Изпращаха проблемни деца в изправителния център за противообществени прояви. Разглеждаха дела, от които можеше да ти се доповръща, известни като ОРД — отнемане на родителските права, — и отнемаха деца от жестоки или небрежни родители. И от време на време ощастливяваха семейства, които осиновяваха деца, които никой не желаше.

Като Джак Цинкавич, отличникът на „Семейни грижи“.

Съдията вдигна поглед от папката си и се загледа в Стив.

— Ти си син на Хърбърт Соломон, нали?

— Виновен, Ваша милост. — Стив беше свикнал с този въпрос, но никога не знаеше какво ще последва. Понякога следваше тъжно поклащане на глава, друг път намръщване, а в редки случаи...

— Чудесен човек!

Стив въздъхна.

— Съдия със сърце — продължи тя.

— Бивш съдия — обади се Цинкавич, на масата му имаше отворена кутия с понички.

Стив видя, че имаше „Дулче де лече“, най-продаваната в Маями — пълнеж с канела и глазура, която завършваше с малко кафяво кръгче отгоре, като шоколадово кепе. Докато преглъщаше, осъзна, че е нарушил един от законите си — не беше обядвал, а до вечерята имаше няколко часа.

— Много съжалих, когато разбрах за проблемите на баща ви, господин Соломон — каза съдийката. — Бихте ли му предали много поздравии от мен?

— Непременно, Ваша милост — каза Стив. — Благодаря ви.

Цинкавич се изкашля.

— Съдия Рол, мога ли да попитам колко близки са били отношенията ви с бащата на ищеца?

— Никога не съм спала с него, ако това имате предвид.

Цинкавич отметна глава назад, при което няколкото му брадички се разтресоха.

— Не, разбира се, просто исках...

— Но ако ми беше предложил, не знам какво щях да направя.

— Просто се чудех колко близки сте били — каза Цинкавич.

— Колко дела си водил пред мен?

— Двайсет и пет.

— Била ли съм винаги честна към теб?

— Да, госпожо. Обикновено отсъждате в моя полза.

— Да, така е, макар че си голям досадник и пълен кретен.

— Да, госпожо.

— Печелиш, Цинкавич, защото „Семейни грижи“ почти винаги се грижат единствено за доброто на детето, а мен ме интересува само това.

— Разбирам, госпожо.

— Не познавам господин Стивън Соломон и не ме е грижа, дори баща му да е Уелският принц. Разбра ли ме?

— Мисля, че да, Ваша милост.

— Така че, докато си поговоря малко с джентълмена, защо не си запушиш устата с една поничка? — Съдия Рол се обърна към Стивън и смекчи тона си. — Не сме толкова официални от тази страна на реката.

— Виждам, Ваша милост.

— Беше ми за пръв път с баща ти.

— Моля за извинение?

— Първото ми дело беше пред Хърбърт Соломон. Никога не забравяш първия път.

Нито последния, помисли си Стив.

— Пътнотранспортно произшествие — продължи съдийката. — Мастилото върху дипломата ми още не беше изсъхнало и не можех да изложа нито едно доказателство. Всеки път двамата отракани адвокати скачаха и възразяваха. „Няма връзка“, „Косвени показания“, „Подвеждане на свидетеля.“

— Стар номер — каза Стив, — да стреснеш млад адвокат.

— Баща ти непрекъснато приемаше протестите им и казваше с провлечения си глас: „Внимавайте, мис Рол, задайте въпроса си по друг начин.“ Накрая ни извика при себе си. Мислех си, че ще ме изгони за некадърност, но вместо това той се обърна към онези мъже и им рече: „Бих искал да чуя въпросите на госпожицата, така че си затворете устата, защото следващия път, когато се обадите, ще ви задържа за обида на съда.“ Това много бързо ги накара да млъкнат.

— В негов стил е — каза Стив.

— Не винаги спазваше закона буква по буква, но със сигурност следваше духа му. Искане ми се да мисля, че и аз правя същото. — Тя отвори папката и се обърна към Цинкавич.

— Защо държавата смята, че ищецът не може да получи попечителство над племенника си?

Цинкавич дори не стана.

— Защото господин Соломон е неспособен да се грижи за специалните нужди на детето. Не позволи да му се направят изследвания и попречи на лечението на детето, което нашите вещи лица определят като задължително.

Детето, помисли си Стив. Толкова безлично като дело за собственост. Беше ли напомнил на Виктория да използва името на Боби, когато говори за него.

— Защото господин Соломон предоставя на детето неподходящи за възрастта му материали — продължи да мънка под носа си Цинкавич. — И защото има склонност към проява на жестокост и е извършил сериозни престъпления, докато си е присвоявал правата върху детето.

— Можеш ли да докажеш всичко това? — попита съдията.

Изглежда стъписана, реши Стив. Може би шокирана да научи, че синът на Хърбърт може да отстъпва по достойнства на баща си. Не беше първата, която стигаше до това заключение.

— Всяка дума, Ваша милост — Цинкавич сякаш се наду, макар че беше седнал. — Ще докажем, че присъждането на правата за настойничество на господин Соломон ще накърни и буквите, и духа на закона — той се ухили самодоволно.

— Не ми се мазни, Цинкавич. Госпожице Лорд, доколкото разбирам, вие не сте съгласна с характеристиката на вашия клиент.

Виктория се изправи. На Стив му се стори, че е притеснена. На непозната територия. Нов съдия, нов правен казус и огромна отговорност.

— Стив Соломон се държи прекрасно с Боби, Ваша милост — каза тя. — Той е чувствителен, любящ и всеотдаен. Вярно е, че Боби има специални нужди, но има и специални дарби. В хода на делото ще имате възможност да чуете и Боби и да се уверите в невероятния начин, по който работи умът му.

Точно така, помисли си Стив. Колко деца знаят двайсет и шест синонима на „пенис“ и двайсет и шест синонима на „вагина“, и то всеки да започва с различна буква?

— Ще се уверите колко много Стив обича Боби и колко много Боби обича Стив — продължи Виктория. — До финала на делото, мисля, че ще се съгласите, че Стив Соломон е страхотен любовник.

— Любовник? — попита съдията.

— Баща — поправи се Виктория, като се изчерви. — Имах предвид „баща“, естествено.

— Естествено. Добре, госпожице Лорд, да чуем свидетелските показания.

— Ищецът призовава доктор Лиса Равкдрайв като свидетел на обвинението.

Лиса Равкдрайв влетя през люлеещата се врата на съдебната зала, сякаш се канеше да отбележи гол. Косата ѝ беше прибрана назад и беше сложила само малко розова пудра с цел да прикрие белега, който разсичаше бузата ѝ, но така още повече го подчертаваше. Носеше черни обувки с равна подметка, костюм без излишни глупости

и бяла блуза с жабо отпред — явно това беше опитът на Цинкавич да ѝ придаде по-женствен вид. Вършеше същата работа като диадема на впрегатен кон.

Тонът на Виктория беше дружелюбен и спокоен, Стив си помисли, че и той трябва да пробва някой път. Попита Равкдрайв за образованието ѝ, мина през колежа, медицинския факултет, практиката, специализацията и членството ѝ в различни дружества. Направи ѝ комплимент за високия ѝ академичен успех и отбеляза колко невероятно е едновременно с това да си и добър спортист. Следващите няколко минути двете жени си побъбриха за лакроса.

— Още играя — заяви гордо Равкдрайв. Бръкна с ръце в джобовете си и извади две жълти топки.

Единствените топки, които Лиса Равкдрайв някога щеше да държи, помисли си Стив.

Виктория премина на монографиите, които Равкдрайв беше писала, изследванията, които беше ръководила, програмите, които беше стартирала в щатската болница „Рокланд“. Всичко беше много отпусканско, приличаше на рънър, който приспива вниманието на питчъра, преди да му открадне начален удар. Когато приключи с уводната част, Виктория попита:

— Какво точно е медицинското състояние на Боби?

— Не мога да кажа със сигурност, защото господин Соломон не се съгласи да му бъде направен цялостен преглед.

Точка за американския народ срещу защитата, помисли си Стив.

„Хайде, Вик. Не я оставяй да ти се измъкне.“

— Тогава ни кажете какво можете да направите за състоянието на Боби.

— Робърт е изключително гениално дете с аутистични синдроми от незнаен произход. Страхува се от непознати, има пристъпи на истерия и е недостатъчно социализиран. Тъй като причината за аутизма е неизвестна, не е възможно да се определи източникът на заболяването му. Знаем само, че е страдал от сетивно разстройство и недохранване, докато е живял при майка си — тя погледна към Стивън.

— Става дума за Джанис Соломон, сестрата на ищеца.

Виновен по кръвна линия, помисли си Стив.

Равкдрайв пусна топките за лакрос обратно в джобовете си.

— Трябва да изследваме Робърт, за да разберем дали е засегната централната му нервна система или страда само от психическо разстройство, което подлежи на лечение. Това е ключът към изясняването на източника на ехолалията, анаграмите, лекотата на заучаване на чужди езици. Точно поради тази причина Робърт е толкова важен, Ваша милост. — Равкдрайв се обърна към съдия Рол. Беше изпълнена с ентузиазъм. Свидетелите винаги се ентузиазираха, когато ги оставиш да се разприказват за страстите си.

— Ако дясната половина на мозъка му бъде стимулирана, без това да доведе до увреждане на централната нервна система, вероятно ще можем да го повторим и при други пациенти чрез медикаменти или хормони. Мисля, че можем да отключим Рейнмен у всички нас. Можете ли да си представите какво би било да си спомняте дума по дума всичко, което някога сте чули?

— Повечето от нещата, които чувам, предпочитам веднага да забравя — отвърна съдийката, — но разбирам какво искате да кажете.

— Да обсъдим доклада за защита на детето, който сте подали в съда — каза Виктория.

— С удоволствие — отвърна доктор Равкдрайв. Вече се беше разпалила.

— Отправяте някои много критични забележки към господин Соломон.

— Не всеки го намира за толкова сладък като вас.

— Какво искате да кажете? — прекъсна я съдийката.

— Сгодени са. — Равкдрайв повдигна вежди в израз на неодобрение.

Съдия Рол се усмихна.

— Поздравления. Чудесна двойка сте.

Цинкавич остави поредната поничка.

— Моите съболезнования, госпожице Лорд.

— Всъщност... — понечи да кажи Виктория.

— Недей — прошепна й Стив. Но знаеше, че би могла да излъже съдия толкова, колкото и да удуши котенце.

— Не сме сгодени — каза Виктория.

„По дяволите! Само не се впускай в обяснения.“

— О? — съдия Рол изглеждаше объркана.

Виктория се изчерви.

— Вече. Бяхме. Тогава. Но вече не сме.

„Оплете се. Сигурен знак, че новобранецът лъже.“

— А огромният камък на пръста ви? — попита съдийката.

— Вече съм сгодена за друг.

— Това доказва правотата ми — каза Равкдрайв на съдийката. — Господин Соломон не става за семейство и не е способен на продължителни връзки. — Тя се обърна към Виктория. — Надявам се, че е господин Бигбай. Той повече ми харесва от този развей прах.

— Добре, да се върнем към делото — намеси се строго съдия Рол. — Докторе, интересува ме дали господин Соломон става за родител, а не за съпруг.

— Господин Соломон изобщо не е подготвен да се грижи за Робърт, Ваша милост. Момчето има нужда от изследвания и лечение под постоянен лекарски контрол. Щатска болница „Рокланд“ е идеалното място за него.

Все още с пламнали бузи Виктория попита:

— Прилагате ли поведенческа терапия в „Рокланд“?

— Малко. Но всъщност не разполагаме с персонал с подходящата квалификация.

— Макар да е доказано, че поведенческата терапия е най-доброто лечение за аутизъм.

— Можете да кажете това на губернатора и да ни осигурите допълнително финансиране. Дотогава ще се радваме да сме една от водещите болници в провеждането на най-агресивните нови терапии.

— Медикаментозни терапии ли?

„Браво! Продължавай така.“

— Медикаменти, витамини, хормони.

— Разкажете ни повече за това.

— Свръхдоза магнезий и витамин В-6 плюс някои нови синтетични полипептиди.

— Какви са резултатите?

— Досега успехът е доста ограничен. Затова и продължаваме да работим толкова усилено.

— За да сме наясно дотук, тъй наречената от вас „терапия“ всъщност означава изпробването на експериментални лекарства, така ли?

— Когато медикаментозната терапия е успешна, тя се оказва добро лечение.

По дяволите! Докторката не се поддава.

— А когато се провали? — продължи Виктория. — Тогава какво се оказва?

— Протестирам. Това е заяждане — Цинкавич обърса канелата от устата си.

— Отхвърля се — каза съдия Рол.

— Неуспешната терапия е първата стъпка към намирането на успешна терапия — отвърна Равкдрайв, без да отстъпва.

„Наистина си я бива. Но ти си по-добра, Вик. Размажи я!“

— Какво ще кажете за лечението на болни от аутизъм деца с „Репленгрен“?

Това стъписа Равкдрайв и я накара да се замисли, преди да отговори.

Стив се молеше да не излъже. Ако излъжеше, нямаше как да я изобличат.

— Репленгренът още не е одобрен от Федералната агенция за контрол над храните и лекарствата — отвърна спокойно Равкдрайв.

Не излъга. Но не отговори и на въпроса. Давай, Вик!

— Не е одобрен, защото уврежда двигателните функции на лабораторните плъхове, нали така, доктор Равкдрайв?

— При прекалено големи дози, много по-големи от тези, които някога биха били предписвани на човек.

— Кое то не връща отново на въпроса: давате ли „Репленгрен“ на пациентите си?

— В „Педро Мало“, Буенос Айрес, изпробвахме „Репленгрен“ на хора при стриктен контрол и резултатите бяха обещаващи.

„Пак не отговори на въпроса. Не забелязахте ли, Ваша милост?“

— Въпросът ми няма нищо общо с Буенос Айрес. Давате ли „Репленгрен“ на пациенти в щатска болница „Рокланд“ във Форт Лодърдейл, където сте длъжни да спазвате разпоредбите на Федералната агенция за контрол над лекарствата и храните?

Бузите на Равкдрайв пребледняха, от което белегът от лакрос изпъкна още по-силно.

— В един съвършен свят никога нямаше да има експериментални лекарства. Щяхме да вкарваме данните в компютъра

и оттам да излиза лек за всяка болест. В един съвършен свят всеки родител би имал средства за най-добрите медицински грижи. Всяко дете, болно от аутизъм, би имало личен терапевт. Но светът не е съвършен.

Съдийката се изкашля.

— Доктор Равкдрайв, вие не отговаряте на въпроса.

Цинкавич толкова бързо скочи на крака, че събори нахапаната поничка на пода.

— Ваша милост, може би е време да направим кратка почивка.

„Браво, Финк. Хвърляш спасително въже на свидетелката си.“

— Време е да седнеш и да се успокоиш — каза му съдията.

— Лекарите трябва да поемат рискове — каза Равкдрайв, по челото ѝ лъснаха капчици пот. — Родителите трябва да гледат към общото благо. Сабин направил ваксина от полиомиелит на затворници през 1950 година. Някои се парализирали, но хиляди деца били спасени от заразата. Същото е и с маларията и жълтата треска. Ако зависеше от мен, всички затворници щяха да бъдат подлагани на медицински тестове.

Виктория се приближи до свидетелката.

— Не говорим за затворници. Говорим за единайсетгодишно момче.

— Можем да научим толкова много от Робърт! Децата също имат дълг към обществото. — Тя пхна ръка в единия си джоб и извади едната топка за лакрос, пхна другата в другия и извади и втората. Ако станеше прекалено напечено, щеше да се наложи да се намеси и Стив.

— Ако Соломон не беше толкова голям егоист, можехме да измислим нещо — продължи Равкдрайв. — Но той не дава и дума да стане. „Няма да забивате игли в малкия Боби“. Не, той е прекалено ценен. Забивайте си иглите в някой друг. Никой не иска да поеме риска. Но всеки иска да се възползва от резултатите.

Цинкавич се мъчеше да измисли някакво възражение, но след като не успя, каза:

— Ваша милост, мога ли да се приближа?

— Млъкни, Цинкавич — отсече съдията.

— Ще ви попитам нещо, госпожице Лорд — продължи Равкдрайв. — Ако едно дете има редки антитела в кръвта си, антитела, които могат да спасят човешки живот, нямаше ли да е негов дълг да

даде кръв? Същото е и с Робърт. Знаете ли колко рядко е заболяването му? Никога не съм виждала подобен обект за изследване.

— „Обект“? — попита Виктория. — Като морско свинче или лабораторен плъх.

— Това е просто семантика. С това се занимавате вие, адвокатите. Звучите точно като Соломон. Може би е трябвало да се омъжите за него.

Сега двете топки бяха в едната ръка и се удряха една в друга.

„И кой е откраднал репленгрена, капитан Куийг^[1]“

— Репленгрена — повтори Виктория. — Още не сте отговорили на въпроса ми. Изпробвате ли неразрешено лекарство върху децата в „Рокланд“?

— Федералната агенция може да се произнесе всеки момент. До ден-два лекарството може да бъде одобрено.

— А дотогава?

Топките се удряха една в друга.

— Откъде бих могла да го взема?

Последно забавяне. Битката е към края си, последният защитник на Аламо. И като стана дума за Мексико...

— От Карлос — каза Виктория. — От „Сан Блас Медико“, Гуадалахара, Мексико. Не го ли купувате оттам?

Равкдрайв отвори уста — празна черна паст, — но от нея не излезе нищо.

Съдия Рол се изкашля.

— Докторе, разбирате ли въпроса?

Пак нищо.

— Доктор...

— Да, по дяволите! Използвам „Репленгрена“ и някой ден ще ми благодарят за това. Някой ден ще ме извикат на трибуната и ще ми дадат късче лъскав метал, защото съм имала смелостта да кажа, че земята е кръгла, когато всички глупаци са я смятали за квадратна. Седя със семействата. Виждам разбитите сърца, съсипания живот на хората. Дали на Стивън Соломон изобщо му пука за това?

— На Стивън Соломон му пука за Боби — каза Виктория.

— Вие не разбирате! Той също не разбира. Затворниците, които са били ваксинирани против полиомиелит, заразените с малария и жълта треска — те са герои. Робърт също може да стане герой. И то

най-вероятно без това изобщо да му навреди. Може да промени хиляди животи. Може да се окаже брънката, която търсим. Ето това искам аз. Какво лошо има в него?

— Лошото е — отвърна Виктория, — че не вие избирате героите, доктор Равкдрайв. Те решават сами дали да станат герои.

[1] Герой от новелата „Бунтът на Кейн“ — пред съдебен трибунал върти в ръка две откраднати топки. — Б.пр. ↑

46.

СЪДЕБЕН ТРИЛЪР

Монотонният глас на доктор Ю Чи Янг можеше спокойно да приспи съдебните заседатели, помисли си Стив.

Няма проблем. Той щеше да ги събуди после по време на кръстосания разпит.

Стив седеше зад банката на защитата и слушаше с половин ухо как патологът описва адски подробно аутопсията на Чарлс Барксдейл. Едновременно с това Стив мислеше и за делото на Боби. Виктория беше великолепна, беше сразила напълно Равкдрайв. Но Цинкавич беше контраатакувал още на сутринта.

На влизане в съда Стив беше получил нов иск. Щатът вече не желаше да въдворява Боби в „Рокланд“. Сега Цинкавич държеше той да бъде настанен в приемно семейство. В иска му бяха изброени три приемни семейства, „доказали, че могат да се грижат за деца, болни от аутизъм.“ Имало алтернативна — адвокатите просто обожават алтернативите — терапевтична програма в болница „Джаксън Мемориал“, която била специализирана в провеждането на поведенческа терапия. В иска си Цинкавич изкарваше едва ли не, че е по-добре Боби да тръгне с някой цигански катун, отколкото да живее в бунгалото на Къмкуот Авеню.

Кучият му син нямаше да легне по гръб и да се направи на умрял.

Стив реши, че довечера на делото за настояничество абсолютно и безусловно се нуждаеше да се случат три неща:

Да убеди съдия Рол в родителските си способности.

Боби да остане спокоен. Без да превърти.

Джанис да помогне на него, а не на Цинкавич.

Стив беше уверен в себе си и в Боби. Но сестра му? Беше ѝ платил парите, но все още не беше сигурен какво щеше да направи тя. Освен това вече започваше да се чувства виновен. Опита да се успокои.

„Е, плащам ѝ, за да каже истината.“

Но Върховният съд едва ли би погледнал така на това. Нито Виктория. Не можеше да ѝ каже.

На свидетелската скамейка доктор Янг превръщаше ужасяваща посмъртна процедура в разводнена лекция.

— Направих обичайните разрези, извадих обичайните органи — продължаваше той безпристрастно.

Рей Пинчър прекарваше патолога през основните моменти, за да установи причините за смъртта. В галерията дузина репортери си водеха бележки. В средата на първия ред Марвин Умника решаваше кръстословица, Тереса Ториньо тайно галеше крака му под вестника. До тях Кадилак Джонсън дремеше и местеше протезите си. На стенографната машина София Ернандес чаткаше с аквамаринения си маникюр.

— Изрязвах и извадих мозъка, след което направих дисекция на врата.

Доктор Янг беше облечен с елегантен син блейзър, бяла риза и лимоненожълта папийонка с индийски мотиви. Врял и кипял на горещия стол, той поддържаше визуален контакт със съдебните заседатели, но не можеше да направи нищо за равния си монотонен глас.

Виктория си водеше бележки с непроницаема физиономия. До нея Катрина изглеждаше измъчена, докато патологът описваше как разрязвал различни органи от тялото на съпруга ѝ. Спазваше указанията. Стив ѝ беше казал да подсмърча, когато започне да се говори за лепкави течности и гнусни тъкани. Днес беше облечена цялата в черно. Е, не съвсем като вдовица, носеше фланелено сако и пола, поръбена с кожа отдолу и с огромни черни метални ципове.

На председателското място седеше съдия Хирам Торнбъри, блед, тих, замислен мъж, който наближаваше шейсетте, с посивяла коса и къси мустачки. Той беше наклонил напред стола си и изглеждаше така, сякаш чете материалите по делото. Но Стив знаеше с какво всъщност се занимава.

Беше се явявал няколко пъти пред Торнбъри, но така и не бе успял да разбере що за човек е. Съдията беше доста умен, но като че ли никога не слушаше достатъчно внимателно. Преди около година Стив разреши загадката, като попита София, която издаде шефа си. Съдия Торнбъри беше избран за член на Окръжния съд още на трийсет

и сега, двајсет и пет години по-късно, беше изпаднал в пълно униние. Смазващо отегчен, беше готов да намери каквото и да е извинение, за да приключи по-рано и да иде да играе голф. Или пък да се оттегли в кабинета си с книга и бутилка бренди. Напълно отегчен от истинските процеси, съдията си падаше много повече по съдебните трилъри. Всеки ден помощничката му пъхаше в съдебните дела и любимото му четиво. Не мнения на Трети окръжен апелационен съд, ами Ърл Стенли Гарндър, Джон Гришам или Скот Търоу. Или „Елъри Куинс Мистъри Мегазин“. Всичко, което можеше да облекчи бремето от Щатът Флорида срещу Х, Y, Z. Щом разбра това, Стив винаги прочиташе набързо някой съдебен трилър, преди да се яви с някое дело пред Торнбъри.

— Махнах и претеглих дробовете, после разрязах хранопровода от разклонението на трахеите.

Лесно му е да го каже, помисли си Стив.

Доктор Янг си спомни как махнал щитовидната жлеза и ендокринните жлези, които имали цвят на мляко с кафе, което напomini на Стив, че пропусна втората си чаша с кафе тази сутрин. Патологът продължи да разказва за охлузванията по кожата на врата и спуканите кръвоносни съдове по лицето, така както беше направил и при изслушването за гаранцията. После за травмите върху разрязаните мускули над щитовидната жлеза и адамовата ябълка и малките кръвоизливи близо до пръстеновидния хрущял на ларинкса. Описа кожения каиш, омотан около врата на Барксдейл, и другите „сексуални приспособления“ в спалнята. След което заключи, че причината за смъртта била удушаване чрез лигиране.

Рей Пинчър се скъса да му благодари, сякаш вместо свидетелски показания беше дал черния си дроб. После Пинчър седна на мястото си и доктор Янг обърна ведрото си лице към Стив Соломон, който стана, закопча сакоето си и каза:

— Да слезем малко по-надолу от врата, докторе.

— Надолу!

— Към стомаха.

Доктор Янг не трепна и ръцете му не помръднаха. Е, друго не можеше и да се очаква? Човекът беше прекарал петнайсет години в опити да отбива ударите на скрити последователи на изкуството на заблудата.

— Прегледахте ли стомаха? — попита Стив, като се приближи към свидетеля.

— Да, разбира се, всичко е описано в доклада. — Доктор Янг махна към едно от копията. — Съдържанието на стомаха беше изследвано.

— Значи сте отворили стомаха?

Доктор Янг си оправи папийонката. Жестът не беше кой знае колко издайнически. Не се потеше, не се въртеше, не си играеше с топки за лакрос. Но все пак това беше знак за Стив, който разпитваше патолога по десетина пъти всяка година. Това беше първият нервен тик, който го беше виждал да прави.

„Сега ще те разбия.“

— Естествено, че го отворих — повтори докторът.

— Разкажете ни по-подробно.

Пинчър скочи на крака.

— Протестирам. Няма връзка.

— И как така? — явно раздразнен, съдия Торнбъри хвърли папката си.

От банката му полетя една книга и малко преди да падне на земята, Стив се наведе като бейзмен, който спасява аут, и я хвана. Подаде я обратно на съдията преди съдебните заседатели да успеят да видят заглавието, „Случаят със сърдитото момиче“.

— Една от любимите ми на Пери Мейсън — прошепна Стив на съдията.

Съдията кимна в знак на съгласие, но изглеждаше леко притеснен.

— Какво имате предвид, господин Бъргър.

— Бъргър? — каза Пинчър.

— Извинете. Господин Пинчър.

— Чарлс Барксдейл не е бил прострелян в стомаха — каза Пинчър. — Чарлс Барксдейл не е бил наръган в стомаха. Чарлс Барксдейл не е бил отровен. Господин Соломон се чуди за какво да се хване.

— Отхвърля се. Продължете.

— Следвах рутинната процедура — каза доктор Янг. — След като магнах булото, направих широк срез на стомаха.

— Погледнахте ли вътре?

— Разбира се.

— И какво открихте?

— Суши.

— Суши?

— Рибата тон. Рулца от раци. Соев сос. Последното хранене близо три часа преди настъпването на смъртта според степенята на разграждане.

— Видяхте ли нещо необичайно? Не говоря за морски деликатеси.

Погледът на доктор Янг се стрелна към Пинчър. Помощ! Пинчър остана на стола си, стиснал здраво зъби.

— Всичко го има в доклада ми — каза доктор Янг.

— О, стига, доктор Янг, не всичко го има в доклада ви — заби го точно както патологът правеше със скалпела.

— Протестирам! — извика Пинчър.

— Пак ли? — съдията въздъхна и остави книгата си.

— Въпросът се повтаря. Беше му отговорено вече. Това е заяждане и злонамерено твърдение.

— Всичко закуп? — попита съдия Торнбъри.

Съдиите бяха като рефери на баскетболен мач. Някои надуваха свирка и те изваждаха от играта при всяко нарушение, колкото и незначително да беше то. Други те оставяха да играеш и сам да определяш докъде да стигнеш, да създаваш свой ритъм на играта. Съдия Торнбъри те оставяше да си играеш, особено ако се занимаваше с нещо друго.

— И е в неуважителна форма — додаде Пинчър.

— Отхвърля се — каза съдията.

— Всичко е описано в доклада — повтори доктор Янг.

Стив се приближи до масата и вдигна папката с етикет „Веществено доказателство №3“.

Това е вашият доклад, нали, доктор Янг? — Той го развя като знаме в автомобилно рали.

— Да, финалният ми доклад.

— Пссст... — Виктория се опитваше да привлече вниманието му. Стив се върна до банката на защитата. Лицето ѝ беше поруменяло, лъвицата подушваше мириса на кръв. Той се наведе достатъчно близо,

за да усети дъхът, докато тя шепнеше: — Попитай го дали това е първият вариант?

— Ще го попитам.

— Попитай го дали са правени промени в последния вариант?

— И това ще го попитам.

— Добре. Давай.

— Ваша милост, протестирам това започване и прекъсване на разпита — намеси се Пинчър. — Ако защитата няма повече въпроси, свидетелят може да се оттегли.

— Не бързайте толкова — каза Стив и се обърна към доктор Янг.

Съдията прелисти романа си и изсумтя, без да ги погледне. Стив реши, че това означава: давай нататък. Така че се приближи към свидетеля.

— Доктор Янг, бихте ли извадил от чантата си първия екземпляр на доклада от аутопсията?

— Не мога.

— Не?

— Унищожаваме първия екземпляр, когато окончателният е готов, за да не ги объркаме.

— Но сигурно пазите файла в компютъра си?

Доктор Янг поклати глава.

— Записваме окончателния вариант върху първоначалната версия, за да не могат адвокати като вас да ги объркат.

— Защо изобщо правите втори екземпляр?

— Най-вече за да поправим правописните грешки. Машинописките бъркат медицинските термини и цифрите.

— Кой е преглеждал първоначалния вариант на доклада от смъртта на господин Барксдейл?

— Аз.

— Показахте ли го на господин Пинчър?

Ръката отново се вдигна, за да оправи папийонката, и се задържа на възела.

— Мисля, че го показах на щатския прокурор. Да, показах го.

— Господин Пинчър накара ли ви да промените нещо?

— Възраждам! — пропя Пинчър.

— Сега за какво? — Този път съдия Торнбъри вдигна поглед от книгата.

— Не ми харесва скрития намек във въпроса на господин Соломон — каза Пинчър.

— Това е кръстосан разпит — каза Стив. — Ако на прокурора му харесваха въпросите ми, щяха да ме обвинят в професионална небрежност.

— Отхвърля се — каза съдията.

— Не мога да си спомня — отвърна доктор Янг.

— Не можете да си спомните дали щатският прокурор ви е карал да промените нещо в доклада?

— Извършвам много аутопсии — каза доктор Янг. — Говорих много пъти с господин Пинчър. Трудно ми е да си спомня всичко.

— Естествено, има само един начин да разберем — каза Стив и се усмихна. Изчака за миг, докато в залата се възцари тишина. — Споменахте за машинописка. Записвате доклада от аутопсията на диктофон, нали, доктор Янг?

Патологът стрелна с поглед Пинчър и после се обърна към Стив. Докторът не беше поглеждал към съдебните заседатели, откакто Стив стана да го разпитва. След дълга пауза кимна с глава.

— Трябва да го кажете на глас, така че госпожица Ернандес да може да го отбележи в протокола — каза Стив и София го дари с прелъстителна усмивка. Виктория обърна очи в знак на отвращение.

— Да, докладът се записва на диктофон.

— И държите касетите в сейф в архива на моргата, нали?

— Да.

Стив се обърна към съдията.

— Ваша милост, моля за прекъсване на заседанието.

Съдията се сепна.

— Нали вече обядвахме?

— Да, сър, но обвинението трябва да достави оригиналния запис на доклада от аутопсията, за да може да го сравним с така наречения окончателен доклад.

— Протестирам — каза Пинчър. — Записът е поверителен.

Виктория, правният орел, скочи на крака.

— Напротив, Ваша милост. Според закона записът е публично достояние.

— Искът е закъснял — отвърна Пинчър. — Срокът за разкриване на доказателствата мина.

— Според делото „Брейди срещу Мериленд“ обвинението е длъжно да осигурява всички оневиняващи доказателства по време на целия процес — изстреля в отговор Виктория.

— Искате да кажете, че в записа има оневиняващо доказателство? — попита съдията. Вече наистина внимаваше.

— Искам да кажа, че щатският прокурор е виновен за възпрепятстване на правосъдието — каза Виктория и в залата се понесе вълна от шепот.

— Това е възмутително! — прогърмя гласът на Пинчър. — Настоявам адвокатът на защитата да бъде предупреден.

Мамка му, помисли си Стив. Нали уж тя му казваше да атакува с рапира, а не с боздуган?

Със сърдит поглед съдията удари с чукчето си и каза:

— Всички в кабинета ми! Веднага!

ПОЕТИЧНА СПРАВЕДЛИВОСТ

В коридора по пътя към кабинета на съдия Торнбъри Стив прошепна на Виктория:

— Ти ще мълчиш. Аз поемам оттук нататък.

— Защо? — Чувствата й бяха наранени.

— Беше страхотна. Но сега идва ред на голямото мохито, така че само ще стоиш отстрани и ще викаш за мен.

— Хайде нашите! — каза тя ядосано.

— Престани! Знаеш ли какво е първото правило при споренето със съдия?

— Да не влезеш в затвора?

— Да знаеш с кого си имаш работа. Да се съобразиш с интересите му, да изпълниш желанията му.

— На това му се вика сводничество.

— Вика му се адвокатстване.

Настаниха се в кожените столове. Пинчър ги гледаше намръщено.

Съдия Торнбъри каза:

— Защитата отпрати сериозно обвинение за нарушение на закона от страна на прокурора.

— Можем да го докажем — каза Стив.

— Добре, да изясним набързо нещата — каза съдията. — Искам съдебните заседатели обратно в залата, преди да са се хванали за гърлата като в „Дванайсет разгневени мъже“.

— Ако Ваша милост нареди записът с доклада от аутопсията да бъде доставен — каза Стив, — ще видите как обвинението е променило доказателство.

— Ако продължаваш с клеветническите си обвинения, ще те съдя — изрева Пинчър.

Разтревожен, съдията се изправи и започна да се разхожда пред лавиците с книги, разглеждайки заглавията им. Виктория също погледна натам. Къде беше правната литература? Имаше само съдебни трилъри, писани от адвокати: Търоу, Гришам, Скотолан, Мартини, Мелцър, Грипандо, Лат, Мортимър, Марголн. И още десетина други. Виктория се почуди дали съдията изобщо чете истинска правна литература.

Пресегна се към най-горната полица, пипна книга на Луис Очинкрос, после на Бари Рийд, една на Барбара Паркър и издърпа „Защитата се позовава на Кенеди“ на Джордж В. Хигинс.

— Искате да кажете, че прокурорът е натопил Катрина Барксдейл?

— Несъзнателно — каза Стив. — Господин Пинчър е убеден във вината на клиентката ми.

— Дяволски си прав — каза Пинчър.

— Чарлс Барксдейл е натопил Катрина — продължи Стив. — Щатският прокурор само е добавил малко босилек на брускетата.

Съдията седна на стола си с висока облегалка.

— Как един мъртвец може да натопи жена си?

Съдията е объркан, реши Виктория. Дали Стив щеше да се справи?

— Чарлс Барксдейл ни показва как. Говори ни от гроба.

Очите на съдията светнаха.

— Като По.

— Сър? — попита Стив.

— Едгар Алън По. „Издайническо сърце“.

— По-скоро като Агата Кристи.

Съдията нетърпеливо грабна един бележник.

— Има ли двоен обрат? Като в „Свидетел на обвинението“.

— Двоен обрат със салто — увери го Стив.

— Как започва историята? — попита съдията, любопитен като кученце.

— Една красива млада жена се омъжва за богат стар мъж — започна Стив.

— И го убива — намеси се Пинчър.

— Това е моята история, Рей, не твоята. Двойката — ще ги наречем Чарли и Кат — водят много активен и доста перверзен

сексуален живот.

— Малко секс винаги добавя пикантен привкус на историята — каза съдията.

— Чарли наистина я обичал, именно затова следващият момент от сюжета е толкова болезнен. Той открива, че Кат има връзка с капитана на яхтата им.

— Като на филм — отсече съдията, — ако са го правили и на яхтата.

Пинчър се намеси:

— Имам снимки, ако искате да ги видите.

— И сега е ред на главоблъсканицата — продължи Стив, без да обръща внимание на Пинчър.

— Като липсващата чаша за бира в „Невинен до доказване на противното“? — попита съдията. — Търоу е голям дявол.

— Чарли накарал адвоката си да подготви молбата за развод, но така и не я подписал, а и не казал защо. Разполагаме единствено с три стиха, които Чарли написал на молбата.

*И дожънеше се гавра таена...
Его-жаден и вършее сатана,
а жена в огън и ада тресеше,*

— Странна поема — отвърна съдията.

— Това всъщност е анаграма със скрито послание.

— Игра на думи. На Артър Конан Дойл щеше много да му хареса.

Съдията здравата се е увлякъл, помисли си Виктория. Добре, може би Стив наистина познаваше публиката си. Но щеше ли да успее да предаде убедително развръзката?

— Анаграмата гласи „И сега жената е довършена“ — продължи Стив. — Тя е от една поема на Силвия Плат. Самоубила се е само няколко дни след като я е написала. После, ден преди да умре, Чарли изпраща картичка на Кат. Може да напише всичко — Обичам те. Мразя те. Приятен ден. — Но той открадва едно изречение от прощалното писмо на Вирджиния Улф.

— Разбирам те напълно — отвърна ентусиазирано съдията. — Но защо Барксдейл ще се самоубива?

— Умирал е от рак и е нямало време да се развежда с Катрина и да ѝ отреже парите.

— Но самоубийството не помага — каза съдията. — Вдовицата пак ще получи своя дял от имението.

— Освен ако...

— Освен ако не я обвинят, че го е убила! Великолепно. Пери Мейсън никога не е измислял подобно нещо. Дори и в „Дръзкия развод“.

— Барксдейл е искал Катрина да бъде обвинена в убийството му. Затова не е взел свръхдоза или не се е хвърлил с колата от моста.

— Господин Соломон има развито въображение — каза Пинчър. — Но къде е доказателството?

— Анаграмата — отвърна Стив. — Тя казва всичко.

Ето започва се, помисли си Виктория. Опаковката си я биваше, но щеше ли съдията да го приеме?

— Когато Чарлс разбъркал стиха от поемата на Плат е можел да напише хиляди неща — каза Стив. — Но избрал изрази, които разкриват чувствата, които изпитвал към жена си и какво възнамерява да направи. „И дожънеше се гавра таена...“ Това е Катрина, която е скрила връзката си. „Его-жаден и вършее сатана“. Това е Чарлс, който е наранен и търси възмездие, но няма да може да доживее да го види. И „а жена в огън и ада тресеше“ — това е най-важното. С него Чарлс я праща в ада, или в гроба, както предпочитате. Той я набеждава за убийство, убийство каквото изобщо не е имало, но за което тя ще трябва да плати. Това е наказанието ѝ за изневярата.

— Страхотна история! Правата за филмирането ѝ ще струват цяло състояние, Но какво общо има това с господин Пинчър и доклада от аутопсията?

— Когато Рей вижда първия вариант на доклада от аутопсията, остава като гръмнат — Чарлс е умирал от рак на стомаха. Няма начин това да остане в окончателния доклад.

Пинчър хвърли на Стив отровен поглед.

— Защо му е да го крие? — попита съдията. — Пак щеше да е виновна за убийство, ако го беше удушила, нищо че е бил много болен.

— Защото...

— Чакай! Сетих се! „Убийство в «Ориент Експрес»“. Разбрах — съдията си свали очилата, избърса ги в тогата си и си ги сложи отново. — Кажи ми нещо. Чарли споделил ли е изобщо на Катрина, че има рак?

— Не — отвърна Стив. — Умрял е, без да й каже.

— Разбрах тогава! Аутопсията щеше да предостави на Катрина защита. Щеше да каже, че и без това е знаела, че Чарли умира. Защо да го души, като трябва само да почака малко и да си прибере наследството?

— Точно така — каза Стив. — Рей е решил, че тя ще излъже и той няма да има как да я опровергае.

— Чух достатъчно — каза съдията. — Обвинението ще достави на защитата оригиналните записи от аутопсията. Предупреждавам ви, господин Пинчър, ако господин Соломон се окаже прав, ще докладвам в Комисията по етика. И в Главна прокуратура.

— Това е възмутително! — каза Пинчър. — Ще обжалваме.

Виктория се изкашля и каза:

— Може и да не се наложи записите да бъдат доставени.

Стив я погледна сърдито, но не каза нищо. Тя знаеше, че няма да я прекъсне. Беше й повторил няколко пъти правилото на Сони Корлеоне: „Никога не противоречи на съдружника си пред противника.“

— Вече не искате записа, така ли? — попита съдията. — Защо, госпожице Лорд?

— Защото господин Пинчър е почтен човек. И ще постъпи като такъв.

— Как по-точно? — попита удивено съдията.

— Да, и аз съм любопитен да чуя — намеси се Стив.

— Господин Пинчър никога не би подправил доказателствата, ако е мислел, че Катрина е невинна — продължи Виктория. — Той просто е решил...

— Да добави босилек на брускетата — довърши съдията.

— Точно така. Сега, когато господин Пинчър знае истината, може да оттегли обвинението и няма да има нужда някой да слуша записа.

Пинчър се почеса по брадичката.

— Заинтригуващо предложение, госпожице Лорд.

Прави анализ на това какво ще спечели и какво ще загуби, ако свали обвиненията, помисли си тя. Стив ѝ хвърляше ядосани погледи отстрани. Той не би постъпил така, знаеше го. Той беше борец до край, воин докрай, щеше да продължи и да спечели пред съдебните заседатели. Но тя реши, че има по-безопасен начин за постигането на същия резултат.

— Чакайте малко — обади се съдията. — Съдебните трилъри не свършват със сваляне на обвиненията!

— Така ще бъде най-добре, Ваша милост — каза Виктория.

— Свърши се с правата за филмиране — отбеляза разочаровано съдията.

— Имам нужда от обяснение за пред медиите — каза Пинчър.

— Нямаме нищо против да си припишете заслугата, че сте оправдали невинна жена — отвърна му Виктория.

— Стига — намеси се Стив. — Заслугата си е наша.

— Стив, клиентът е по-важен.

— Откога?

— Господин Пинчър, можете да извъртите нещата както пожелаете — продължи Виктория, без да обърне внимание на Стив, — стига да свалите обвиненията срещу Катрина Барксдейл.

— Кой те е направил старши съдружник? — попита Стив. И наруши правилото на Сони Корлеоне.

— Мога да кажа, че прокуратурата е открила ново доказателство — разсъждаваше Пинчър, — което претрупаните с работа детективи са пропуснали и което е останало незабелязано и от защитата.

— Глупости! — възмути се Стив. — Не съм пропуснал нищо.

— Тихо, Стив — каза Виктория. — Стига ни заслугата, че справедливостта възтържествува.

— На това ли те учиха в Принстън?

— Усърдно съм проследил всяка следа, за да може да възтържествува справедливостта — изрепетира Пинчър изявлението си пред медиите.

— Решавайте тогава — каза съдията. — Ще има ли процес, или няма да има?

Пинчър официално заяви:

— Съдия Торнбъри, да извикаме съдебния репортер. Прокуратурата иска да направи изявление.

48.

МАЙСТОРЪТ НА МОХИТО

— Хайде побързай — каза Виктория. — Имаме един час да стигнем до съда за малолетни.

— Искам да дам изявление за пресата.

— В никакъв случай. Ще закъснеем.

Тя влачеше Стив надолу по коридора. Минаха покрай Рей Пинчър, който разказваше на репортерите за своето мъдро и смело решение да свали всички обвинения срещу Катрина Барксдейл.

— Само два пъти ще си отворя устата — примоли се Стив.

— Няма време.

Пробиха си път през глутницата от репортери и фотографи и се спуснаха към паркинга.

— Беше страхотен днес — каза тя, когато влязоха в колата.

— Ти, също. Накара Пинчър да се оттегли. Никога не би ми хрумнало.

— И на мен не би ми хрумнало да превърна делото в роман на Пери Мейсън. Научавам много от теб.

— Аз също — усмихна се той. Явно й прощаваше, че беше поела нещата в свои ръце накрая, реши тя.

Двайсет минути по-късно бяха в бунгалото на Къмкуот Авеню, където Стив навря Боби под душа, после бързо го облече в морскосиньо спортно сако, сиви вълнени панталони, бяла риза и раирана вратовръзка.

Когато най-накрая успяха да се натоварят в стария кадилак, краищата на ризата му се подаваха навън, очилата му бяха целите мазни, а косата му стърчеше на всички страни. Той седна на задната седалка, сви колене под брадичката си и започна да се клати напред-назад, приличаше на щуравия гений на класа, арестуван задето е вдигнал училищната лаборатория във въздуха.

Стив включи радиото на новинарския канал, но натисна веднага друго копче, когато чу как Пинчър се поздравява, че е открил истината

за смъртта на Чарлс Барксдейл. На реге станцията Дезмънд Декер и „Ейсис“ пееха „Израилтяни“ и обещаваха затишие след бурята.

Виктория погледна Боби и се разтревожи. Лежеше по гръб с крака, опрени на прозореца, сякаш се опитваше да избяга от колата.

— Може би трябва да променим стратегията си за тази вечер — каза тя мрачно.

Превод: „Умирам от страх да поставя Боби на свидетелската скамейка.“

— Нямах думата, сладкишче.

— Каж ми, че не ме нарече „сладкишче“ току-що.

— Не го избивай на феминизъм. Умирам от глад и се сетих за поничките на Амебата.

Чудеше се как той не може да види опасността Боби да свидетелства. Знаеше, че момчето винаги казва голата истина. А Соломон, повече от всички други хора, знаеше много добре, че истината понякога се нуждае от няколко четки боя отгоре.

— Планът ни може да се обърне срещу нас — каза тя.

— Ти ще разсееш вниманието на Цинкавич, докато аз отмъкна две понички.

„Връща се към Гаден навик № 396: Прави се, че не ме чува, когато не му отърва.“

Търсеше начин да каже, че е прекалено рисковано да призват Боби, но не искаше момчето да го разбере.

— Може би трябва да пренаредим свидетелите си.

Боби се обади от задната седалка:

— Не ме е страх да говоря със съдията.

Дотук с увъртанията.

— Естествено, че не те е страх, хлапе — каза Стив. — Ще се справиш страхотно. — Обърна се към Виктория. — Боби ще свидетелства. Точка по въпроса.

— Нали ми казваш да се доверявам на интуицията си, интуицията ми подсказва, че...

— Точка.

— Ищецът призовава за свидетел Робърт Соломон — каза Виктория.

— Протестирам — обади се Цинкавич. — Показанията му ще са повлияни от привързаността му към чичо му. Да не споменавам и склонността му към халюцинации.

— Смятаме, че вие, Ваша милост, трябва да прецените дали Боби става за свидетел, а не господин Цинкавич — каза Виктория.

— Момчето разбира ли изобщо какво значи клетвата? — попита Цинкавич.

— А, ти, Амеба? — изръмжа Стив през зъби.

— Чух го, господин Соломон — обади се съдия Алтия Рол и размахна пръст. Съдийката беше облечена с тъмнолилава роба и имаше дантелено жабо на врата. Очите ѝ гледаха сърдито Стив. — Знаете ли какво правим в съда за малолетни, когато някой се прави на интересен?

— Не, госпожо.

— Наказваме го да стои прав в ъгъла.

— Поднасям извиненията си на съда, госпожо.

Кое то значеше, разбра Виктория, че не се извинява на Цинкавич.

— Колкото до показанията на детето, госпожице Лорд, наистина ли искате да го направите?

Когато съдията задаваше насочващ въпрос, по-добре беше да се съобразиш с насоката, Виктория го знаеше. И беше съгласна със съдията. Никога не знаеше кога Боби щеше да изпадне в криза и да започне да крещи или ще изтърси, че „Президентът на САЩ Били Клинтън“ може да се пренареди като „КЛАТИ ПРЕЗ ДЕН ТЪЩИ НАСЪН И Т.Н.“.

— Смятаме, че няма по-добър свидетел от този, който пряко е засегнат от делото — отвърна Виктория. Не го вярваше, но понякога правиш това, което иска клиентът ти, особено, когато клиентът ти е всезнаещ адвокат.

— Ето как ще стане — каза съдия Рол. — Ще разговарям с момчето насаме в кабинета си. Вие ще стоите в преддверието и ще слушате по високоговорителите. Никакви насочващи въпроси от господин Соломон, никакъв кръстосан разпит от господин Цинкавич. А сега се разкарайте всичките.

Стив стоеше пред лавиците с книги в клаустрофобичното преддверие. Виктория седна на края на бюрото, стиснала здраво

химикалката в ръка, готова да си води бележки. Цинкавич се плъосна на един тапициран стол, дебелиите му пипала висяха от облегалките.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита съдия Рол, гласът й звучеше пискливо по високоговорителя.

— Не, чичо Стив ми направи нектар от папая за из път. — Гласът на Боби беше висок и притеснен.

— Много здравословно.

— За да мога да акам.

— Аха.

— Понякога купуваме папаята от пазара на „Ред Роуд“.

— Там има чудесни плодове — каза съдията.

— Друг път чичо Стив направо ги краде от дървото на съседите.

— Разбирам.

Ужас! Стив спря да се разхожда. Ако пушеше, сега щеше да си запали една цигара.

— Много време ли прекарваш с чичо си? — попита съдията.

— Двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата — каза Стив. — Освен когато той, нали се сещате...

— Когато излиза на срещи?

— Чичо Стив не ходи на срещи. Мацките сами идват при него, стоят в спалнята му и после си отиват.

— Боже! — простена Стив.

— Някоя жена оставала ли е да преспи?

— Ако прекали с мохитото — каза Боби.

— Значи чичо ти не прави само нектар от папая — каза съдийката, в гласът й се долови нотка на сарказъм.

— Аз правя мохитото — отвърна гордо Боби. — Тайната е да се изстиска един пресен гуарапо. Захарен сироп. Но не много, защото ромът по принцип е сладък. И стръкчето мента задължително трябва да е прясно.

Цинкавич каза:

— Ще ожънем това, което сме посели, Соломон.

— Я, млъквай — изсумтя Стив.

По високоговорителя съдията каза:

— Притеснява ли те, когато някоя жена остане да преспи?

— Никак — отвърна Боби. — Понякога сутрин ставам да ги видя по цици.

Гърлото на Стив се сви. Съмняваше се, че може да преглътне, почуди се дали ще може да си поеме дъх. Беше почти сигурен, че чу как химикалката на съдията драска по листовите.

— София прави хуевос ранчерос — каза момчето. — Но Лекси и Рекси не могат да готвят. Те са манекенки и ядат парченце грейпфрут и лъжичка кисело мляко.

— Манекенки — каза съдийката с неодобрение в гласа. — Чичо ти вижда ли се с Лекси или Рекси сега?

— Вече не.

Стив се успокои дотолкова, доколкото да издиша.

— Преди ги оправяше и двете едновременно.

— Мамка му! — изстена Стив.

— Те са близначки — услужливо поясни Боби.

Стив виеше, а Цинкавич се тресеше от смях.

— Млъкнете и двамата! — стрелна ги с ядосан поглед Виктория.

Стив каза:

— Това е стара история, Вик. Беше преди шест месеца и повече.

— Моля те, опитвам се да слушам.

Боби казваше нещо, но бяха изпуснали половината.

— ... отдавна не си е развявал коня.

— Коня?

— Нали се сещате. Забавлявал. Не е правил гуши-муши.

— Няма с кого ли?

— Лекси, Рекси, София, Джина не са идвали, откакто чичо Стив се влюби във Виктория.

— Госпожица Лорд? Бившата му годеница?

— О, това беше наужким.

— Извинявай, не разбрах — съдия Рол беше озадачена.

— Гodeжът. Само се преструваха.

— Защо?

— Чичо Стив не искаше да ме загуби и реши, че Виктория ще го направи да изглежда по-зрял.

— Разбирам.

— Не че не би искал да се ожени за нея наистина.

В преддверието Цинкавич така се кискаше, че в ъгълчетата на устата му се образуваха мехурчета.

— Значи сега само госпожица Лорд идва у вас?

— Само за да работи, не да оправя чичо Стив. Тя ще се жени за друг и чичо Стив е напълно съсипан.

Господи, колко унижително, помисли си Стив. Защо не бяха измислили хапче, което да те прави невидим?

— Това не е дело, а сапунен сериал — каза Цинкавич.

Съдийката се обади:

— Разкажи ми за домашното си обучение.

Да, кажи й, помисли си Стив. Това го бяха репетирали.

— Чета „Енеида“ на латински. Вергилий е направо супер.

Браво! Продължавай в същия дух, хлапе.

— И „Илиада“ на старогръцки. Баталните сцени са направо велики. Няма нищо общо с оня тъп филм „Троя“.

— Много впечатляващо — каза съдия Рол. — Чичо ти ли ти дава тези книги?

— Да, плюс петдесетото юбилейно издание на „Плейбой“.

Ах! Една напред, две назад, помисли си Стив.

— Мислех, че Стела Стивънс е готина мацка. Ама тя изобщо не си показва катеричката.

В преддверието Стив си удряше главата в полиците с книги и събори един пращен том на „Гражданско право“ на земята. Чу се как съдия Рол въздъхна и каза:

— Кажи ми с какво се забавляваш, Боби?

— Играя бейзбол, ама не мога да улучвам топката. Чичо Стив казва, че нямало значение, но някои деца ми се смеят. Веднъж изпуснах една лека топка и един от бащите извика: „Разкарайте този дебил оттам!“

— Това сигурно много те обиди.

— После оставих топката да се търкулне между краката ми и същият този мъж извика, че трябвало да участвам в Олимпийските игри за инвалиди.

— Ужас!

— Чичо Стив го предупреди да престане да плещи глупости, но той не го послуша. Имаше огромно главище и чичо Стив му извика: „Хей, устатия, ти какво, да не би с уста да си ловил топката?“ И всички започнаха да се смеят, и онзи тръгна да гони чичо ми, който бягаше заднешком, а дебелият не можеше да го стигне. Чичо Стив каза: „Толкова си грозен, че е трябвало да те кръстят направо Грозник.“

Мъжът тичаше подире му, а чичо Стив продължаваше да бяга на заден ход и да го дразни: „Ако на задника ти имаше очи, пак нямаше да си видиш лайното.“ Прекратиха играта, защото двамата бяха на терена и дебелият се опитваше да удари чичо Стив, ама не успяваше, и накрая спря, не можеше дъх да си поеме, целият почервенял, наведе се надолу и започна да хвърля буци пръст. Точно от първа база.

— Сигурно е било голямо преживяване — тихо каза съдия Рол.

— После чичо Стив ми каза, че хората говорели гадости, защото някои били глупави, а други — зли, и да не им обръщам внимание, защото аз съм специален в хубавия смисъл на думата.

— Мисля, че чичо ти е прав — каза съдията.

— Каза ми още, че ако наистина си ядосан на някого, трябва да го биеш с акъл, а не с юмруци.

— Ти наистина обичаш чичо си, а, Боби?

— Той е страхотен — отвърна момчето.

— Ами Виктория?

— Искам да ми беше майка.

Настъпи дълга пауза. На Стив му се искаше да може да види лицето на съдия Рол, искаше да разбере какво си мисли. Погледна към Виктория. Тя премигна няколко пъти, сълзите върху миглите ѝ приличаха на сребърни капчици роса.

49.

МОЯТА ГОЛЯМА, ДЕБЕЛА, ГЛУПАВА ГРЕШКА

— Мисля, че оправихме нещата накрая — каза Стив. Опитваше се да изглежда самоуверен, защото знаеше, че Виктория му е бясна.

Тя поклати глава.

— Боби те обича. И ти го обичаш. Но това не е достатъчно, за да спечелим.

— Не казваш всичко. Той обича и теб.

— Стига, Стив. Престани. Ти ми обеща. Нищо лично повече.

— Ти си тази, която се разплака.

— И сълзите не стигат, за да спечелим.

Бяха излезли от кабинета на съдията и имаха трийсет минути обедна почивка. От близкия ресторант бяха донесли пържени сладки банани, сочни пържоли, черен боб с ориз и толкова еспreso, че можеше да ги държи будни цяла седмица. Боби беше в кабинета на съдията, обядваше със съдия Рол. Цинкавич тъпчеше бузи в преддверието, а Стив и Виктория, изгладнели, но прекалено притеснени, за да ядат, дъвчеха в коридора.

— Трябваше да послушам моята интуиция, а не твоята — каза тя.

— Добре.

— Независимо колко те обича, Боби те изкара напълно безотговорен.

— Добре.

— Недисциплиниран.

— Разбрах.

— Незрял.

— Признавам. Издъних се.

— Сякаш ти си този, който се нуждае от грижи.

Защо не престанеше? Чувстваше се като риба меч, нападната от акула. Първо жестоко захапване, после откъсва месото от кокала и накрая бързо го глътва. И пак — хапе, къса, гълта.

— Стига вече — каза той. — От тук нататък ти поемаш делото. Няма да ти се мешам.

Това я сепна за миг.

— Добре. Става.

Слава Богу, помисли си той, най-сетне намери начин да я накара да млъкне.

— Супер. Да поговорим за моите показания.

Тя се намръщи.

— Няма да те призовавам за свидетел.

— Какво!

— Не мога да те подлагам на кръстосан разпит за нощта, в която си отвлякъл Боби.

— Ще се справя.

— Само ако признаеш един куп престъпления.

— Ще се позова на Петата поправка.

— Това много ще впечатли съдията.

— А кой ще свидетелства вместо мен?

— На вашите услуги — обяви възрастният мъж с бронзов тен и се приближи към тях. Беше облечен с бежов ленен костюм и бялата коса се виеше надолу по врата му. В едната си ръка държеше панамена шапка, а в другата незапалена пура. — Как си, синко? — попита Хърбърт Соломон.

— Татко? — Стив беше толкова шокиран, че за миг забрави къде се намира. Баща му се разхождаше по коридора на съда? Сякаш все още беше съдия и отиваше на заседание. — Какво правиш тук?

— Виктория не ти ли каза? — попита Хърбърт Соломон. — Аз съм главният ти свидетел.

Шокът на Стив се превърна в гняв. Каква наглост! Да вика баща му, без дори да го попита!

— Сигурно е искала да ме изненада — каза Стив, сдъвквайки думите.

— Е, дошъл съм да помогна.

— Много е късно за това.

— Стига, синко. Докато всички зрънца не са изпадали от яслата, има още време.

— Благодаря ти, но нямам нужда от твоята помощ.

— Напротив, имаш — намеси се Виктория. — За разлика от теб, баща ти няма за какво да бъде подлаган на кръстосан разпит.

— Така ли? Ами позорното му оттегляне от съдийството?

— Съдия Рол вече знае за това. Не чу ли какво каза вчера? Баща ти е идол за нея.

— Спомням си Алтия, когато беше още съвсем млада — взе да разказва Хърбърт, — двамата адвокати я нападаха и аз...

— Да, да, чухме — прекъсна го Стив. — Ти си бил големият бял баща.

— След всяко дело Алтия идваше в кабинета ми и ме питаше защо направи това, защо направи онова, защо отсъди така, а не иначе. Все искаше да се учи това малко момиченце. Смятам я за едно от своите протежета.

— Винаги си бил толкова мил с другите — думите на Стив бяха твърди като мрамор.

— Не говори така на баща си.

— Кой ти даде право да ми се бъркаш?

— Ти.

— Сгрешил съм.

— И двамата направихме доста грешки напоследък, нали?

— Ако мислиш така, значи лъжеш себе си.

— Не, най-послед нещата ми се изясниха.

— Любовта ни не беше грешка.

— Къде, по дяволите, се набърках? — възкликна Хърбърт.

— За мен беше — каза Виктория на Стив. — Голяма, дебела, глупава грешка.

— Бигбай, сватбата, недвижимите имоти. Това са ти грешките.

— Прекалено много се разголвате — опита да се намеси Хърбърт. — Когато се къпете голи, трябва да сте близо до върбите, като тръгнете да излизате.

— Обичам Брус! Нямам търпение да се омъжа за него. И умирам да се измъкна от съдебната зала.

— Аз мисля да вляза в съдебната зала — каза Хърбърт и се отдалечи.

— Може би ти се иска да го обичаш — каза Стив на Виктория. — Може би ти се иска да си го обичала. Но ти не го обичаш!

— Обичам го!

— Тогава какво правеше онази вечер с мен?

— Не знам!

— Може би е по-добре да разбереш. И то за предпочитане преди медения си месец.

Стив последва баща си и влезе в залата.

Виктория крачеше сама по коридора, беше ужасно объркана. Мислеше си, че вече е приключила с всичко това.

„Използвах логиката и разума и избрах Брус.“

Имаше смисъл. С Брус беше лесно. Удобно. Така както трябваше да бъде. Съпругът не беше спаринг партньор, нали? Със Соломон беше невъзможно да се справиш. Постоянна борба. Но защо все още можеше да я объркава?

— Ето те и теб!

Виктория се обърна и видя Брус да се приближава към нея, в едната си ръка носеше куфарче, а в другата — кошница за пикник. Носеше светлокафяво спортно сако и тъмнокафяви вълнени панталони и приличаше на сладко плюшено мече.

— Реших, че сигурно си гладна, съкровище.

— Скъпи! Много мило от твоя страна.

Той я целуна леко по бузата и отвори кошницата.

— Господи! Радвам се да те видя — тя прокара ръка по скъпата материя на сакото му. Това беше знак, реши тя — Брус да се появи точно в този момент. Потвърждение, че беше направила правилния избор.

— Пак ли се скарахте със Соломон? — попита той.

— Този човек е непоносим.

— Знам, съкровище, знам. — Той вадеше пластмасови кутии от кошницата. — Супа от краставици и авокадо, сандвич с бял хляб, домати и авокадо и шербет от авокадо. Ще се почувстваш по-добре, след като се нахраниш.

Виктория чувстваше, че стомахът ѝ къркори, но щеше да повърне, ако хапнеше и една хапка.

— Благодаря, скъпи, но наистина трябва да се връщам в съда. Много мило от твоя страна, че си бил целия път чак дотук.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

Тя се замисли за Соломон, мъжът със сандвичите. Може би той щеше да ѝ донесе панини с прошуто и рикота, от което да ти потекат

слюнките, но сандвичът щеше да изстине, докато се караха. Не беше ли това основата на тяхната връзка?

— Изглеждаш толкова уморена, съкровище — каза Брус.

Виктория се сепна и сложи ръка на лицето си.

— Подути ли са ми очите?

— Трябва просто да се наспиш.

— О! — толкова ценеше откровеността му.

— Надявам се, че ще можеш да си починеш преди сватбата. Нали не искаш да изглеждаш толкова смачкана във фотоалбума.

„Смачкана? От друга страна, честността понякога се надценява като качество.“

— Нищо чудно, че си толкова смазана, след като трябва да се справяш със Соломон ден и нощ.

— Сигурно си прав.

— Е, повече няма да те тормози, съкровище. — Бигбай извади една папка от чантата си и ѝ я подаде.

— Какво е това, Брус?

— Беше толкова заета, че трябваше аз да се нагърбя с всичко. Менюта, разпределение на местата, подбор на музиката, маршрут за медения месец. Плюс някои документи, които адвокатите искат да подпишеш.

Думите „документи“ и „адвокати“ са в съвсем различна тоналност от „меню“ и „меден месец“, помисли си тя.

— Какви документи?

— Ами предбрачно споразумение, разбира се — каза Брус Бигбай.

— Очите ли ме лъжат, или това е уважаемият Хърбърт Т. Соломон? — каза съдия Алтия Рол. — Още по-достопочтен и представителен, отколкото си го спомням.

— Много мило от ваша страна да го кажете — каза провлечено Хърбърт и лекичко се поклони. — Радвам се, че съм тук, Ваша милост.

— Къде изчезнахте, съдия?

Цинкавич се изкашля сякаш куче се беше задавило.

— Ваша милост, против съм да наричате свидетеля „съдия“.

— Така ли? — попита съдия Рол.

— Титлата не е подходяща за юрист, свален от съдийското място. Освен това за мен е под въпрос доколко е уместно госпожица Лорд да призовава господин Соломон като свидетел.

— Нима?

— Това е явен опит да ви се подмаже. Има два вида адвокати: такива, които познават закона, и такива, които познават съдията.

— Не, Цинкавич, има и трети вид. Такива, които не различават лайното, дори когато го настъпят. Съдия Соломон е най-почтеният човек, който някога е заемал съдийско място в Единайсети съдебен окръг, ще го наричам така, както сметна за добре, и ще изслушам онова, което има да ми каже.

— Да, госпожо — отвърна Цинкавич смирено.

— И дори да сляза от банката, за да го прегърна и целуна, ще си държиш голямата уста затворена. Ясно ли е?

— Кристално, госпожо — отвърна Цинкавич.

Съдия Рол се обърна с мила усмивка към свидетеля.

— А, сега, съдия Соломон, с какво се занимавате?

— Ходя малко на риба, малко чета, доста размишлявам — каза Хърбърт.

— Е, отива ви. Ще ми достави огромно удоволствие лично да ви накарам да положите клетва.

Докато Хърбърт Соломон се кълнеше да казва истината и така нататък, Виктория се чудеше кой е по-разстроен от присъствието му — Цинкавич или начупеният ѝ партньор. Стив се беше обърнал с гръб към нея, целият се беше усукал на стола си и се въсеше. Голямо бебе.

Беше твърдо решила да призове Хърбърт Соломон за свидетел. Честно казано, бившият съдия не знаеше кой знае какво по същество. Но когато му се обади по телефона, той сподели огромното си уважение към Стив и начина, по който се грижеше за Боби. Заслужаваше си да го сподели и пред съдията.

„Хей, Соломон, просто следвам насоките ти: опознай публиката си.“

Докато си мислеше всичко това, тя се насили да отдели нещата едно от друго. Дори не беше погледнала схемата с разпределението на местата на Брус, подбора на музиката... или предбрачното споразумение. Каква приятна малка изненада! Като се замислеше, би предпочела колие с форма на сърце, украсено с диаманти.

— Госпожице Лорд — каза съдията.

— Да, Ваша милост? — отвърна Виктория.

— Обикновено на този етап от процеса, когато адвокат призове свидетел, е прието да му зададе един-два въпроса.

— Извинете, Ваша милост! — Виктория стана на крака. — Моля кажете името си и професията си за протокола, сър.

— Хърбърт Соломон. Пенсioniран юрист.

Това предизвика смях от страна на съдията, намръщване от Стив и тихо сумтене от Цинкавич.

Виктория искаше бащата да нарисова портрет на сина си.

Кой е този човек? Така че зададе въпросите си и Хърбърт разказа своята история с напевния ритъм на повлечения си говор от Савана, приятен като бълбукане на поток.

Хърбърт говори за това как Стив и малката Джанис отрасли в старата просторна къща на Пайнтри Драйв в Маями Бийч. Той отдаде заслуженото на майка им Елинор, „Бог да я прости“, че се грижела за семейството, докато той си скъсвал задника от работа като адвокат, създавайки си име с работа *pro bono*, после като съдия, и накрая като главен окръжен съдия и пръв кандидат в списъка на губернатора за Върховния съд на Флорида.

— Тогава започнаха проблемите ми — каза Хърбърт, — но не сме тук, за да говорим за мен, освен ако не е нещо свързано със Стивън.

Каза, че съжалява за всички пропуснати възможности да прекарва време с двете си деца, когато са били малки. Джанис рано кривнала от правия път, събрала се с лоша компания, взимала наркотици, докато Стивън бил голям спортист в гимназията.

— Бях се отдал прекалено на собствените си амбиции и не обръщах много внимание на децата си — каза Хърбърт. — Елинор беше зле с години, а можеше да постигне толкова много. Децата се гледаха сами. Спомням си веднъж как бързах от съда към Тропикал Парк за щатското състезание по лека атлетика. Закъснях и пропуснах победата на Стив на сто метра. Бързах към трибуните и един от съдебните пристави ме спря и ми каза: „Съдия, сигурно освен еврейска имате и негърска кръв, защото белите момчета не тичат така.“ После казах на Стив, че съм гледал как побеждава, но той знаеше, че лъжа.

— Ваша милост — Цинкавич беше станал прав, — това ми стопли сърцето, но не виждам каква връзка има с делото.

— Сядай! — нареди му съдия Рол.

— Когато Стивън беше в колежа, започна да ми задава въпроси за адвокатската професия — продължи Хърбърт. — Подпитваше оттук-оттам, не казваше какво има предвид. Елинон умираше, а аз щях да бъда обвинен за лъжесвидетелстване. Нямах смелостта да се боря и затова се отказах от съдийството и напуснах колегията, като в резултат разследването беше спряно. Стивън беше съкрушен дори повече и от мен. Момчето никога не ми го е казвало направо, но аз знам, че записа право, за да изчисти името ми. Искаше да влезе в съда на бял кон и да докаже, че съм невинен. Когато не му позволих да го направи, той ми се ядоса.

Стив се размърда на стола си и Виктория го погледна крадешком. Болезнените спомени бяха издълбани върху лицето му.

— Стивън дълбоко намрази несправедливостта. Може не винаги да следва всяко малко правило, измислено от дебелия котки, но за важните неща синът ми е напълно почтен. Държи на принципите си повече, отколкото на парите. И е чудесен пример за подражание за моя внук. — Нещо задра на гърлото му, когато продължи: — Човек неволно се сравнява със сина си. Аз? Аз бях обсебен от чувството за собствената си значимост. Адвокат на годината? Все едно да си най-добрата гърмяща змия в Окифеноки.

— Не бъдете толкова строг към себе си — каза съдия Рол. — Всички ви се възхищаваха. И още ви се възхищават в моите среди.

— Загубих пътя си, Алтия — призна Хърбърт, като остави настрана етикета. — Никога не съм пропускал заседание на колегията или обяд на камарата и висях на приемите на юристите, докато и последната скарида не изчезнеше от чиниите. Боже, колко обичах овациите, потупванията по гърба, дори и онези проклетни глупави табелки с чукчето отгоре! Стивън не дава пукната пара за всичко това. Предпочита да прекарва времето си с момче, което има нужда от него. — Хърбърт Соломон се извърна от свидетелската скамейка и погледна право към Стив. — Искам да кажа следното: Много се възхищавам на Стив за това, че е станал такъв мъж. Той поставя Боби на първо място. Преди обществения си живот, преди кариерата си, преди всичко. Може би аз бях по-добрият юрист, но Стивън е по-добрият човек.

Това, което Виктория направи в този момент, беше съвсем несъзнателно. Тя сложи ръка върху ръката на Стивън и преплете пръсти с неговите. Той стисна ръката си в юмрук, заклещвайки пръстите ѝ здраво между своите и останаха така дълго, неговата топла и силна ръка под нейната, двете ръце, сплетени толкова здраво една в друга, че все едно бяха една.

50. БЕЙЗБОЛ И ПОДКУП

Стив отнесе спящия Боби до колата, Хърбърт вървеше до него. Виктория ги следваше на няколко крачки отзад, давайки възможност на бащата и сина да останат за малко сами.

— Можеш да останеш при нас тази вечер, не бързай да си тръгваш — каза Стив.

Хърбърт поклати глава.

— Аз съм човек с навици. Искam си хамака на терасата, искам моите весели чайки да ми пеят.

— Какво ще правиш в събота и неделя?

— Нищо. Научи ли Боби да лови риба?

— Мислех, че това е по твоята част, татко.

— Елате надолу към Шугърлоуф в събота, ще подгоним хитрите спариди.

— С удоволствие.

Виктория слушаше и си даваше сметка, че закодираният разговор представляваше мъжки танц по ръба на емоциите. Стив казваше благодаря, а Хърбърт казваше, че иска по-близки взаимоотношения. Под всичко това, предполагаше тя, баща и син си казваха един на друг „Обичам те“.

Накрая Хърбърт се пресегна и разроши косата на Соломон, както Стивън правеше толкова често с Боби, после се качи на ръждясалия си крайслер и излезе от паркинга.

Няколко минути по-късно Стив се носеше със стария си кадилак кабриолет по Маями Авеню към изхода на 1–95. Боби спеше на задната седалка. Когато наближиха до дома на Виктория, Стив каза:

— Начинът, по който се държах, когато дойде баща ми...

— Да?

— Аз съм истински конски задник, да използвам един от неговите изрази.

Явно с това искаше да ѝ се извини.

— Ти наистина обърна делото — продължи той.

Благодаря, преведе си го тя.

— Просто се обадох на баща ти. Той обърна делото.

— Беше много добър адвокатски ход, Вик. Наистина добър.

Седяха мълчаливо известно време, преди тя да попита:

— Имам нужда от помощта ти за Тигпен и сестра ти.

— Импровизирай.

Тя го погледна. Светлините от небостъргачите по Брикуел Авеню засенчваха лицето му. Какво си мислеше?

— Ти можеш да импровизираш — отвърна тя, — но аз трябва да се подготвя за кръстосания разпит.

— Ще се оправиш. — Той зави с кадилака по алеята пред сградата, където живееше, и спря пред козирката.

— До утре, Вик.

— Хей, ти!

— Какво?

— Днес спечелихме дело за убийство! — Искаше да говори. Не искаше вечерта да свършва.

— И как се чувстваш?

Тя повдигна рамене.

— Не знам. Уморена и емоционално изтощена. И...

— Малко разочарована?

— Да.

— Винаги е така. Ако спечелиш, издигането не е достатъчно високо. Ако загубиш, пропадането е по-ниско, отколкото си мислиш, че е възможно.

— Трябва да празнуваме — още докато го казваше й прозвуча не на място.

„Как да празнуваме? Само двамата? Да поканим и Брус? Няма да е кой знае колко забавно.“

— Разбира се — каза Стив.

— Катрина каза, че ще имаме чека до петък. И то голям.

— Супер.

Но не звучеше възторжено, помисли си Виктория.

— Нали това искаше, Стив. Дело, което да те прати във висшата лига.

— Да.

Откога стана господин Едносричен?

— О, за малко да забравя, Катрина организира празненство за победата — каза Виктория. — Всички трябва да са облечени като ченгета и обвиняеми.

— Ти можеш да бъдеш ченгето.

— Всъщност мен няма да ме има. Аз ще съм...

— На медения си месец.

— Мауи.

— Хубаво.

— Брус казва, че имали техники за отглеждането на авокадо, които искал да научи.

— Ще си приспадне медения месец от данъците. Баровецът ги разбира тия работи.

Това изцеди и последната капка от разговора. Искаше да го покани да се качи, да пийнат текила, да се порадват отново на победата. Но Боби спеше на задната седалка и беше късно и — имаше още по-сериозна причина — това не беше мъжът, чийто пръстен носеше. Не беше мъжът, на когото се беше вrekла, мъжът, когото скоро щеше да обещае да обича и почита, докато смъртта ги раздели... и мъжът, чието предбрачно споразумение трябваше да прочете до утре сутринта.

Стив се отправи към къщи, искаше му се да го беше поканила да се качи за малко. Можеше да качи Боби горе и да го остави на канапето — детето можеше да спи и на пътека за боулинг. Стив искаше да поговори с Виктория. Не за тях двамата. Вече беше приел факта, че си отиваше. Не, искаше да поговорят за това, което го гризеше, както плъхове в мазето. Първоначално беше решил никога да не ѝ казва, че е подкупил Джанис да промени показанията си по делото. Сега, обзет от вина, имаше нужда да си признае. Но как би могъл?

Тя нямаше да го разбере. И той едвам се разбираше. Защо беше платил на сестра си? Толкова малко ли вярваше на системата? Или на Виктория? Или на себе си? Щяха да спечелят делото на Боби и без измама. Трябваше да остави делото да следва хода си. И преди беше минавал направо, но никога не беше правил нещо подобно.

Преди час Стив чу как баща му гордо заяви:

„Синът ми е почтен.“

Какво щеше да каже баща му, ако знаеше за подкупа? Стив никога нямаше да може да го погледне в очите, ако истината излезеше наяве.

„Той е чудесен пример за подражание за моя внук.“

Точно така, ще го уча как се играе бейзбол и как се дават подкупи, помисли си Стив. Ами показанията на Боби? Толкова странно беше да види живота си през очите на племенника си. Манекенки и мохито. Боже, наистина ли беше толкова повърхностен и незрял?

Мрачни мисли се въртяха в главата му. Докато завие с колата покрай пазара Кокоуок и тръгне по Гранд Авеню, съмненията му бяха стигнали до границите на параноята.

„Ами ако Джанис ме издаде?“

Може да е носила предавател, когато ѝ даде парите. Колите им бяха паркирани една до друга на Рикенс Козуей. Може Пинчър и Цинкавич да са го проследили. Имаше ли бял ван с тъмни прозорци, паркиран под дърветата близо до първия мост? Не можеше да си спомни.

Когато зави по Къмкуот Авеню малко преди полунощ и чу как присмехулникът му се присмива от дървото на съседите, той беше сигурен, че на другия ден ще го сполети голяма беда. Цял отряд полицаи щяха да нахлуят в съдебната зала. Щяха да го отведат с белезници, докато Цинкавич си похапва понички, а Пинчър се привива от смях.

Какво му беше казал Пинчър в кабинета на съдия Гридли, когато се разправяха по делото за папагала? „Ще се погрижа адвокатската колегия да ти надупчи билета.“

Да, разбира се, бяха го накиснали. Пинчър и Цинкавич бяха организирали отвличането на Боби от улицата. Цялата работа беше нагласена, за да го хванат в капана.

Щеше да си загуби правата.

Щеше да отиде в затвора.

Но най-лошото от всичко беше, че щеше да загуби Боби.

ВДОВИЦАТА НА БАРКСДЕЙЛ Е СВОБОДНА

Джоун Флешман
в. „Хералд“

След зашеметяващ обрат в съдебната зала беше оттеглено обвинението в убийство срещу Катрина Барксдейл — вдовицата, обвинена, че е удушила съпруга си, строителния магнат Чарлс Барксдейл.

След заседание при закрити врати щатският прокурор Реймънд Пинчър събщи на пресконференция в съда, че сваля всички обвинения. „Благодарение на усърдието си прокуратурата откри неоспоримо доказателство, че смъртта на Чарлс Барксдейл е била в резултат на самоубийство, а не убийство“, каза Пинчър.

Докато позираше за фотографите на стълбите пред съдебната палата, госпожа Барксдейл, 33, каза, че може да напише книга за мъките си, но чак след като отпразнува невинността си с пътуване до Бахамите. „Такава щеше да бъде и волята на моя съпруг — каза вдовицата. — Той беше купонджия, никога не униваше.“

На пресконференцията след процеса Пинчър отхвърли всички предположения, че прокуратурата е действала прибързано с обвиненията срещу госпожа Барксдейл. „Ако защитата си беше свършила работата, делото никога нямаше да стигне толкова далеч — каза Пинчър. — Благодарение на неуморните ни усилия справедливостта възтържествува.“

Адвокатите на защитата Стивън Соломон и Виктория Лорд напуснаха много бързо съдебната зала и не бяха открити за коментар.

51.

ВЪПРОСЪТ СЪС СТОТЕ ХИЛЯДИ ДОЛАРА

Белезникавата му кожа беше цялата на розови петна като на отровена скарида, когато стана и каза:

— Изправени сме пред сериозна криза, Ваша милост.

— А друг вид криза има ли, Цинкавич? — попита съдия Рол.

Стив седеше кротко на банката на ищеца и оставяше драмата да се разиграе. Седнала до него, Виктория наблюдаваше с бележник в ръка.

— Сега пък какво има? — попита съдията. Носеше небесносиня тога, яката на бялата копринена риза се виждаше отгоре. Беше малко след девет сутринта. Сега, когато процесът „Барксдейл“ беше приключил, се върнаха обратно към нормалния график.

— Руфъс Тигпен, първият ни свидетел, липсва — каза Цинкавич.

— Тогава извикай втория си свидетел.

— Но, Ваша милост, това нарушава реда на доказване.

— Не се пристисквай чак толкова, Цинкавич.

— Опасявам се, че може да е плод на някакъв заговор.

Плод на заговор, помисли си Стив.

Прави се на шибания Шерлок Холмс.

— Как така? — попита съдията.

Цинкавич хвърли поглед към Стив, който мигновено си сложи ангелската физиономия на момче по време на Бар-Мицвах. И Виктория също го погледна.

„Дали подозира нещо? Или това е просто гузната ми съвест?“

Виктория изглежда уморена, помисли си той, очите ѝ бяха зачервени, косата ѝ не беше в рамките на обичайните ѝ стандарти. Безсънна нощ? Тъй като не делеше леглото ѝ, нямаше как да знае. Умората — ако ставаше дума за умора — омекотяваше острите ѝ черти и я правеше по-уязвима и ако това изобщо беше възможно — още по-привлекателна. Носеше кафяво раирано двуредно сако с широки ревери и пола в тон до под коляното. На Стив тоалетът ѝ му

изглеждаше толкова скъп, сякаш бе шит на ръка от монахините в Швейцарските Алпи.

Цинкавич каза:

— Призовавам ищеца да разкрие местоположението на господин Руфъс Тигпен, ако го знае.

Стив си мълчеше. Имаше си адвокат, който да поеме удара.

— Съдейки по досието на господин Тигпен — отвърна Виктория, — сигурно е в някой затвор.

Да! Точно това щеше да каже и той, помисли си Стив, ако беше адвокат, а не ищец. Гордееше се с Виктория. Беше изминала толкова дълъг път за толкова кратко време.

— Призови следващия свидетел, Цинкавич, за да вървим нататък — каза съдията.

Цинкавич се намръщи.

— В такъв случай, Ваша милост, щатът призовава Джанис Соломон.

Като чу името на сестра си, тръпки го полазиха по гърба. Изчезването на Тигпен беше част от сделката, част от това, за което беше платил. Но Джанис все още можеше да го преметне на свидетелската скамейка.

Сестра му се довлече в съдебната зала, като отбягваше погледа на Стив. Беше облечена в безформена басмена рокля, дълга чак до глезените и бели чорапи със сандали. Носеше мека кожена чанта, достатъчно голяма да побере двайсет кила хашиш. Косата ѝ беше хваната отзад на конска опашка с шантава оранжева шнола. Зад бебешките ѝ очила тъмните ѝ очи изглеждаха далечни, сякаш гледаха към място, което тялото ѝ беше напуснало, но където духът ѝ още витаеше. Общото впечатление, помисли си Стив, е на жена, която яде прекалено много бургери и пие прекалено много кока-кола в промеждутъците между вдишването, инжектирането и пушенето на всякакви екзотични субстанции.

След като Джанис положи клетва, Цинкавич ѝ зададе обичайните въпроси. Тя беше сестра на Стив Соломон, две години по-голяма от него. Израснала в Маями Бийч, изключена от гимназия за наркотици, посещавала смесен център от училище и мандра за проблемни деца в Пенсилвания. Изхвърлена, защото отглеждала марихуана в поле с люцерна и отворила полупрофесионален бордей в обора. Арестувана

десетки пъти за наркотици, кражби и непристойно поведение плюс един път за хулиганство, когато се качила на покрива на полицейска кола и се изпикала върху предното стъкло. Не знаеше кой е бащата на Боби. Може да бил един откачен от Окала, който я смазвал от бой. Или пък шофьорът на камион, който я взел на стоп до Пенсакола срещу това да си вдигне краката на една отбивка малко след изхода за Локсли на магистрала 1–10.

Изваждаше цялото мръсно бельо направо пред очите на всички. Това беше единственият начин да попречиш на противника да очерни свидетеля ти при кръстосания разпит, Стив го знаеше. Макар че беше надут кретен, готов на всякакви подлости, Цинкавич не беше глупав и дотук правеше всичко, както трябва.

Стив погледна крадешком към Виктория. Обичайната непроницаема физиономия за пред съда — така както я беше учил. — Изглеждаше едновременно шокирана и отвратена от житейската история на сестра му. Съдия Рол изобщо не мигна. Чувала е много пострашни неща, реши Стив. Но в същото време се почуди дали някоя сестра от родилното отделение не беше объркала работата преди трийсет и седем години. Може би истинската му сестра беше уважаван изследовател с научна степен, трудеше се в някоя лаборатория и всеки миг щеше да открие лекарство против рака.

Цинкавич се дотъркаля по-близо до свидетелското място.

— Какво съдейства за появата ти днес?

— Ти съдейства да ми измъкнеш задника от затвора — отвърна Джанис.

— Обещах ли нещо в замяна на свидетелските ти показания?

— Каза, че можеш да ми намалиш присъдата и да изляза под наблюдение.

— При какво условие?

— Ако кажа истината — отвърна Джанис.

Стив се опита да се успокои, но не можа. Всеки миг можеше да изстреля торпедото. Цинкавич го посочи с дебелия си пръст:

— Брат ти Стив Соломон имал ли е склонност към насилие?

— Още от малък.

„Мамка му! Почва се.“

Беше му взела парите. Сега щеше да го закопае с тях.

— Моля разкажете ни по-подробно, госпожице Соломон — каза Цинкавич.

— Когато бях на четиринайсет, Арни Липщиц ме нарече „дебела курва“ и Стив го спуга от бой.

— Нямах точно това предвид.

— Тогава не бях дебела.

— Забравете Арни Липщиц. Брат ви посягал ли ви е някога?

— Не му стискаше.

Цинкавич изглеждаше изненадан.

— Никога ли не ви е бил?

— Нося нож от дванайсетгодишна. Щях да го обрежа още веднъж.

Цинкавич се вгледа продължително в Джанис. Не така го бяха репетирали. Стив дишаше малко по-спокойно, но само малко. С Джанис никога не знаеш кога ще извади ножа.

— Ами наркотици? — попита Цинкавич. — Виждала ли си брат ти да взема наркотици?

— Да, естествено.

Цинкавич се усмихна. Обратно по сценарий.

— Кога беше това?

— Горедолу по същото време, когато наби и Липщиц. Дадох на Стив трева, после изяде половин кило сладолед с шамфъстък и си изповръща червата.

— Нещо по-скорошно?

— Не. Това го излекува. После дори цигара не запали.

Цинкавич прокара език по горната си устна. Нещо беше станало между репетицията и премиерата.

— А сега да поговорим за миналия януари. Госпожице Соломон, живеехте ли във ферма в Панхендъл?

— Ферма? — усмивката ѝ разкри кафяви зъби. — Да, с приятелите ми отглеждахме марихуана там.

— Тогава ли брат ви лиши сина ви от вашите грижи и настойничество?

— Искате да кажете, дали Стив е взел Боби? Да.

— Брат ви насила ли ви отне детето?

Джанис повдигна рамене, двойната ѝ брадичка се разтресе.

— Бях се надрусала през онази нощ.

Макар че краката му бяха стъпили на пода, Цинкавич се олюля напред назад като равин пред Стената на плача.

— Хайде, госпожице Соломон, искате да кажете, че не си спомняте онази нощ ли?

— Помня, че беше кучи студ през деня, задникът ми замръзна.

— А какво стана през нощта, когато се появи брат ви?

— Не знам. Бях в къщата и се тъпчех с екстази. Трябва да питате Руф.

— Това Руфъс Тигпен ли значи?

— Да Руфъс Тъпото.

— Къде е господин Тигпен днес?

— Мисля, че отиде до Делрей да вземе някакъв специален кетамин.

Цинкавич се насили да се усмихне, сякаш всички свидетели на щата се чупеха от съда, за да се занимават с нелегална дейност.

— Какво ви каза господин Тигпен за срещата си с брат ви през онази съдбоносна нощ?

— Протестирам, косвени показания — намеси се Виктория.

— Приема се — каза съдията.

— Ваша милост, според мен доказателството влиза в изключението за признания, направено в момент на силен афект.

— Забрави — отрязва го съдията.

— Госпожице Соломон, без да ни казвате какво ви е казал господин Тигпен, в какво състояние се намираше той, когато говорихте с него онази вечер?

— Черепът на Руфъс беше пукнат.

— Аха — каза Цинкавич. Започва се.

— Не стана по-умен от това, да ви кажа — продължи тя.

— Видели сте господин Тигпен ранен след срещата му с брат ви?

— Да.

— Господин Тигпен каза ли ви нещо?

— Да.

— А докато ви говореше, развълнуван, сърдит или ядосан беше?

— Беше бесен.

— Повиши ли глас?

— Направо се дереше. От него шуртеше кръв като от заклано прасе.

Цинкавич се обърна към съдията.

— Мисля, че сме на прага на изключението за признание, направено в състояние на силен афект, при което косвените показания се приемат.

Виктория се наклони да протестира, но Стив сложи ръка на рамото ѝ.

— Остави го — прошепна той.

— Защо?

Стив невинно присви рамене, но тя го изгледа с ледено подозрение.

— Тъй като не чувам протест — каза съдия Рол, — приемам, че ищецът също като съда няма търпение да чуе продължението. Давайте.

Цинкавич сниши гласа си, явно си мислеше, че това му придава нотка на загадъчност.

— И какво по-точно ви каза господин Тигпен, докато лежеше и от него шуртеше кръв като от заклано прасе?

— Руф ме погледна и каза: „Тъпа путко, заключила си детето в клетка за кучета, но не си залостила бараката.“

Устата на Цинкавич увисна толкова, че спокойно можеше да глътне поничката цяла. Съдия Рол се извърна към Джанис, сякаш не вярваше на ушите си и искаше да чуе отново казаното. В залата се чуваше само бръмченето на вентилационната система.

Никой не помръдна.

Нито Виктория.

Нито Цинкавич.

Нито съдия Рол.

Стив погледна всеки един от тях. Всеки имаше свой живот. Сметки за плащане, коли за поправка, лекарски прегледи. Рутинните ангажименти на ежедневието. Но в този миг — застинал във времето, като насекомо в кехлибар — умовете им се съсредоточиха върху една и съща картина. Картина, която той беше сигурен, щяха да виждат отново и отново, както той я виждаше отново и отново.

Невинно дете, заключено в клетка за кучета в барака.

Най-накрая съдия Рол каза:

— Казахте, че денят бил мразовит?

— Дворът беше станал на ледена пързалка — отвърна Джанис.

Съдия Рол дъвчеше гумичката на молива си.

— Как беше облечен синът ви?

— Май с гащи и фланелка. — Съдията се вторачи невярващо в нея и Джанис добави: — Не бях много на себе си по онова време.

— В бараката имаше ли някакво отопление?

Джанис поклати глава.

— Ваша милост, нямате право да разпитвате свидетелката ми вместо мен — каза Цинкавич.

— Сядай и не мърдай. Свърших с теб.

Стив знаеше, че съдия Рол беше чувала истории за деца, възпитавани с гасене на цигари, държани гладни в домове, пълни с храна, подлагани на сексуален тормоз. Съдиите, ченгетата и следователите виждаха ужасяващи неправди и след време, предполагаше той, умовете им създаваха буферна зона, за да спасят психиката си. Но можеше ли човек наистина да не се шокира и да не се отврати от жестокостта към деца?

— А сега, да оставим глупостите и да караме по същество — продължи съдията. — Брат ви е дошъл във фермата, където сте се друшали и сте държали сина си като с животно — гол и на студа. Имало е кавга с господин Тигпен, който също е злоупотребявал с наркотици, след което брат ви е отвел сина ви в дома си, където се грижи за него, осигурявайки му сигурност и уют.

— Да, точно така е.

— Ваша милост, протестирам — каза Цинкавич.

— Иди да протестираш някъде другаде — съдия Рол се наведе към Джанис. — Госпожице Соломон, искам за миг да се поставите на мое място.

— Не и ако трябва да нося този син парцал.

— Какво бихте избрали: да поверя сина ви на грижите на държавата, или да направя брат ви негов настойник?

Въпросът на деня, помисли си Стив.

Въпросът за сто хиляди долара.

Виктория скочи на крака.

— Ваша милост, може ли да прекъснем за малко, преди свидетелката да отговори?

— Какво? — Стив не можеше да повярва. — Остави я да отговори.

— Млъкни.

— Какъв е проблемът? — попита съдия Рол.

— Само пет минути, Ваша милост.

Съдия Рол вдигна рамене и каза.

— Без мотане. Пет и обратно тук.

Когато излязоха в коридора, Виктория сграбчи Стив за вратовръзката, отвори вратата на дамската тоалетна и го вкара вътре.

— Хей! — запротестира той.

Във въздуха се носеше задушлива миризма на амоняк.

— Мислиш, че ще ти се размине ли? — попита тя.

— Кое? — той надяна невинна физиономия, с която не можа да я заблуди нито за миг.

— Ти ми кажи. Какво си направил, отвлъкъл си Тигпен и изнудваш сестра си ли?

— Ти си луда. Да се връщаме. Един отговор ни дели от това да спечеля настояничеството.

— Не, един отговор ни дели от това да докладвам пред адвокатската колегия.

— За какво?

— Каквото и да си направил, няма да ти се размине. Следващия път, когато Джанис бъде арестувана, тя ще иде да реве пред Цинкавич. Ще те издаде, за да отърве кожата.

— Няма нищо срещу мен.

За такъв комбинатор беше ужасен лъжец.

— Няма да ми откраднеш началния удар, Соломон, независимо че се мислиш за много бърз.

— Боже, успокой се!

— Давам ти десет секунди да си признаеш.

— Или какво?

— Или се връщам обратно в залата и си правя отвод като твой адвокат и спирам делото, докато прокуратурата разследва поведението на сестра ти.

— Стига, Вик. Истината е следната: когато Джанис влезе в залата, не знаех какво ще каже.

— Напротив, знаел си. Знаеше и че Тигпен няма да се появи. Затова ми каза да импровизирам. Знаеше точно какво ще се случи.

— Просто имам добри инстинкти.

— Не чак толкова добри. Какво си направил, подкупи ли ги?

Прочутите инстинкти до един му казваха да мълчи. Знаеше колко много престъпници се прекарват, не от полицията, а от голямата си уста. Знаеше и колко неотстъпчива и праволинейна можеше да бъде Виктория. Така че никога нямаше да разбере защо ѝ каза. Може би се надяваше, че любовта ѝ към него ще натежи над накърнените ѝ принципи? Някакъв изпит ли беше, на който тя нямаше как да не се провали?

— По дяволите, Стив! — продължи тя. — Какво накара Джанис да се обърне на сто и осемдесет градуса?

Той го изстреля направо:

— Сто хиляди долара.

— О, не! О, не! — тя клатеше глава. — Как можа?

— Взех ги назаем.

— По дяволите! Знаеш какво имам предвид. Как можа да подкупиш свидетел да лъже?

— Подкупих я да каже истината! Платих ѝ да не лъже. Всяка дума, която каза, е истина.

— Това е оправдание.

— Да, но добро. Аз бях изнуден. Аз съм жертвата тук.

— Кажи го на съдията, когато се явиш пред колегията. Няма значение дали Джанис казва истината. Подкупването ѝ е криминално деяние, нарушаващо етичните норми.

— Значи нормите не са верни — отвърна Стив.

— По дяволите! — погледът ѝ беше изтерзан и ядосан. — И ти си толкова мръсен, колкото Пинчър.

— Да, но аз постъпвам справедливо. Разликата е доста голяма.

— Можех да спечеля и честно.

— Не можеш да си сигурна — отвърна тихо той. Той се приближи към нея, постави ръце върху раменете ѝ и усети, че тя трепери. Всеки миг можеше да избухне в сълзи. Или да го целуне. Или...

Пляс! Удари му една плесница.

— Ох! Какво, по дяволите...

— Длъжна съм да кажа на съдия Рол.

— В никакъв случай. Да си чувала за поверителността на информацията между клиент и адвокат?

— Не важи за измама пред съда. Прочети „Нийл срещу Уилямс“.

— На нищо ли не те научих? Когато законът не работи...

— Не сме дошли да си играем. Етичният кодекс е задължителен.

— Ще загубя Боби и ще ида в затвора. Ще ми вземат разрешителното.

— Нямам друг избор.

— Можеш да избираш между това да постъпиш справедливо и да следваш един лош закон.

— Предупредих те, когато поех делото. Ще следвам стриктно правилата.

Той удари с ръка по плочките върху стената. Плочката не се счупи. Не беше сигурен за ръката си.

— Така ти е по-лесно, нали?

— Кое ми е по-лесно?

Ръката го заболя и взе да се надува, усети как слепоочията му пулсират.

— Да бъда изхвърлен, опозорен, да се разкарам от картинката. Това е доказателството, което ти е нужно, че си направила правилния избор.

— Омъжвам се за Брус, защото го обичам.

— Не си се променила от деня в затворническата килия. Все същия робот си, същия автомат.

— А ти си все същата неморална отрепка.

— Нямах нито сърце, нито душа, Лорд. Sin alma o corazon.

— Не мога да повярвам, че дори за миг съм си представяла, че мога да бъда с теб.

— И аз — съгласи се той. — Ние сме абсолютно несъвместими.

— Пълни противоположности — каза тя.

— Кобрата и мангустата.

— Сбогом, Соломон! — каза тя, бутна вратата и се запъти към съдебната зала.

52.

ЛЮБОВ СРЕЩУ ЗАКОН

Виктория знаеше, че има по-малко от две минути, преди съдията да се върне в залата. Седнала с идеална стойка на банката на ищеца, тя трескаво пишеше на една розова карта.

„Ваша милост, за съжаление, мой дълг е според Част Втора на Правило 4, Параграф 3.3 от Етичния кодекс да докладвам за възпрепятстване на справедливостта...“

Джанис седеше на свидетелското място и прелистваше едно от списанията на съдия Рол, Цинкавич я наблюдаваше от покритата си с трохи банка. Вратата на залата се отвори и Стив влезе с валсова стъпка, подсвирквайки си.

Подсвиркаше си!

Някаква весела мелодийка. Опитва се да ме разсее, реши Виктория, да ме отклони от това, което законът ме задължава да направя.

Стив се приближи до Цинкавич и го тупна по гърба:

— Джак, приятелю, да обядваме заедно някой път, какво ще кажеш?

— Да не си пил? — попита Цинкавич.

— Хей, сестричке — провикна се Стив. — Въпреки всичко още те обичам.

— Добре ли си, Стиви? — попита Джанис.

Виктория разтревожена гледаше как Стив обикаля около нея, той ѝ намигна и каза:

— Изглеждаш направо зашеметяващо, сладкишче.

Опита се да не му обръща внимание и продължи да пише бележката:

„Моят съдружник Стивън Соломон е извършил сериозно нарушение на...“

Стив застана отпред и започна да пее: „Колко дълбока е любовта ти“ Пееше! Като сантименталните „Би Джийс“, само че фалшиво.

После той се плъзна из предната част на залата, като полюшваше хълбоци, сякаш танцуваше румба с невидим партньор.

Танцуваше!

Виктория се опита да не го гледа, но това беше невъзможно. Гъвкав като змия, той се виеше от катедрата на съдията до люлеещата се врата и пееше. Нещо между „да си под проливния дъжд“ и „да живееш в свят на глупци“, той се плъзна по масата и разбута със задник картончетата й.

— Спри да си водиш бележки, Вик.

— Махай се! — тя сграбчи картончетата си, като че ли бяха банкноти от хиляда долара.

— Сигурно се чудиш защо съм толкова щастлив.

— Не ме е грижа.

— Просто реших, че няма да кажеш нищо на съдията. И знаеш ли защо?

— Разкарай се от мен, и то веднага!

Не можеше да повярва на безочieto му. Дори след всичко това продължаваше да е толкова самоуверен.

— Защото знам какво те зарежда, Вик.

— Ха!

— Знам какво е важно за теб. По-важно от всички закони във всички книги.

— Каквото и да си мислиш, че знаеш, Соломон, грешиш.

Той й се ухили все едно й казваше „Хванах те“ и на нея й се прииска да му удари още един шамар.

— Независимо какво мислиш за мен, ти обичаш Боби — продължи Стив. — Видях го изписано на лицето ти, когато той даваше показания. Той каза, че иска ти да си му майка. И погледът ти говореше, че и ти би желала същото. Обичаш хлапето с цялото си сърце и душа. И понеже знаеш, че мястото му е при мен, няма да можеш да си простиш, ако направиш нещо, с което да му попречиш да бъде с мен. Както винаги си ми казвала, любовта е по-силна от закона. Така че скъсай картончетата си, Виктория, защото може и да ме презираш до края на живота си, но няма да причиниш това на Боби.

Той скочи от масата и се настани на стола до нея. Виктория търсеше отговор, но преди да каже нещо, задната врата на съда се отвори и съдия Алтия Рол влезе забързано с развяваща се тога.

— Не ставайте — каза тя и седна на стола си с висока облегалка.
— Ще свършим много бързо.

Беше представление. Стив изобщо не беше толкова сигурен, колкото се мъчеше да изглежда. Но беше опитал, беше се прицелил дълбоко във Виктория, в онази част, която тя държеше скрита. Беше се прицелил в сърцето ѝ.

Ако не се получеше, ако го издадеше пред Амебата и съдията, имаше още една възможност. Трябваша им няколко дни, за да задвижат машината на наказателната съдебна система. Не могат да ти пратят обвинителен акт за една нощ. Трябват призовки, клетвени декларации, свидетелски показания. Щеше да има достатъчно време да натовари на стария кадилак всичко важно — няколко пуловера, няколко книжки на Джон Д. Макдоналд, тостера за панини — и чичото и племенникът щяха до поемат по пътя. Накъде, не знаеше.

Матаморас, Мексико? Тегучигалпа, Хондурас?

И на двете места не беше ходил, просто му харесваше как звучат.

— А сега, госпожице Соломон — започна съдията, приковавайки Джанис със стоманен поглед, — въпросът ми е следният...

Стив погледна крадешком към Виктория. Тя седеше на края на стола и изглеждаше като птица, която се кани всеки миг да полети.

— Ако трябва да избирате между държавата и брат си — продължи съдия Рол, — кой бихте предпочели да се грижи за сина ви?

— Ваша милост, трябва да кажа нещо — намеси се Виктория.

По дяволите! Стив се почуди дали паспортът му не е изтекъл.

— Изчакайте, госпожице Лорд — каза съдия Рол. — Ще имате тази възможност. А сега, госпожице Соломон...

— Важно е, Ваша милост.

— Казах след минутка — съдия Рол сърдито изгледа Виктория и след това се обърна отново към Джанис. — Държавата или брат ви, госпожице Соломон? Кого бихте избрала?

Виктория се въртеше неспокойно на стола си, но запази тишина. Засега.

— Прекарала съм достатъчно време в държавни институции и знам какви гадости стават там — отвърна Джанис. — Стив му е кръв. Той е добър човек. Защо да не му дадете шанс?

— И аз така мисля — каза съдия Рол.

Виктория седеше на масата и стискаше картончетата си така, че чак кокалчетата ѝ бяха побелели.

„Какво ще направи?“

— Щатът разполага ли с още свидетели? — попита съдия Рол.

— Шкафът ми е празен — отвърна Цинкавич, — но искам отсрочка, докато успея да открия господин Тигпен.

— Отхвърля се.

— Тогава моля съда да се въздържа от произнасянето на присъда, докато прокуратурата разследва достоверността на показанията на госпожица Соломон — направи последен отчаян опит Цинкавич.

— Отхвърля се.

— Настоявам делото да бъде спряно, докато...

— Отхвърля се. Госпожице Лорд, моля кажете заключителните си думи.

Виктория изглеждаше слисана.

— Ваша милост, не съм готова за заключителната си пледоария. Но трябва да разкрия нещо...

— Госпожице Лорд, ако сте наполовина толкова добър адвокат, за колкото ви мисля, вече знаете накъде клони решението на съда. Така че, станете, говорете бързо и си седнете.

Виктория стана разтреперена.

— Трудно е. Не знам точно как да го кажа.

Разкъсва се, помисли си Стив. Разкъсва се между сърцето си и проклетите правила.

— Госпожице Лорд, кажете ни две думи за господин Соломон и да приключваме, става ли?

Очите на Виктория се бяха втренчили в една точка на стената. Тя въздъхна. И после каза:

— Ваша милост, Стив Соломон е най-невъзможният човек, когото познавам.

— Това е начало — отвърна съдия Рол. — Продължавайте.

— Той съчувства дълбоко на онеправданите хора, които няма кой да защити. Но едновременно с това е влудяващ, нахален и напълно безразсъден.

Импровизира, помисли си Стив. Но докъде щеше да стигне?

— Той изобщо не уважава правилата — продължи Виктория. — Създава си свои собствени. Той е духовит, забавен и умен, но е способен да извърши и невероятни глупости. Той...

— Ваша милост — прекъсна я Цинкавич, — това заключителна пледоария ли е или брачна консултация?

— Тихо — отвърна съдия Рол. — Искам да видя докъде ще стигне.

— Познавам Стив Соломон — продължи Виктория. — И то доста добре, Ваша милост. Надзъртала съм дълбоко в него.

— Протестирам! — извика Цинкавич. — Адвокатът дава показания. Недопустимо е да изказва лично мнение по делото.

— Колегата е прав — каза Виктория, преди съдията да се произнесе. — Прекрачих линията. Правилата го забраняват. Правните факултети го осъждат. — Тонът ѝ стана саркастичен. — А аз винаги съм спазвала правилата.

Лицето ѝ гореше, очите ѝ святкаха. Емоциите се надигаха.

— Имах отличен успех, докато работех на две места и играех отборно тенис в Принстън — продължи Виктория, докато разкопчаваше двуредното си сако. — В Йейл бях звездата на випуска — тя съблече рязко сакоето си и го хвърли на Стив. Ръцете му се вдигнаха късно и сакоето закри лицето му, преди да успее да го дръпне.

— Щях да оставя следа в общественния сектор — не спираше тя, — известно време да се отдам на частна практика и после да се кандидатирам за съдия. Всичко беше предначертано върху разноцветни картончета. Планирах и още нещо. Висок, представителен подходящ съпруг и две цяло и четири свършени деца. И щях да следвам всички правила.

Виктория се обърна, върна се при банката и замахна с ръка. За миг Стив помисли, че ще го удари, но вместо това тя плъзна длан по масата и помете с гръм и трясък всички папки на пода.

— Ето какво мисля за правилата!

Три картончета останаха на масата. Тя ги грабна, накъса ги на парченца и покри Стив с конфети.

— А ето какво мисля за тъпите си цветни картончета.

Напълно превъртя, помисли си Стив. Нямахше идея какво щеше да каже след това, явно и тя самата нямаше.

— Ще ви кажа и още нещо, Ваша милост.

Ето го. Краят на изречението. Сега щеше да го закове.

— Краката адски ме болят — тя сложи глезена си върху коляното, разкопча каишката на обувката „Прада“ и я хвърли на Стив. Втората обувка долетя миг по-късно. Хвърли я ниско, но той се наведе и я хвана с една ръка.

Виктория се запъти към съдийската банка по чорапогащник.

— Докъде бях стигнала, Ваша милост?

— Някъде между безотговорното и дразнещо държание на господин Соломон и вашите идеални две цяло и четири деца. Много ми харесва вашия лак за нокти? „Залез в Малибу“?

— „Зарево над пустинята“, Ваша милост?

Виктория се върна до банката си и за миг Стив се уплаши: кафявата тафтена блуза можеше да е следващата.

— Стив Соломон ме научи на много неща — каза тя. — Когато законът не работи, казва той винаги, изработи го ти. Първоначално ми прозвуча незаконно или поне неморално. Но не е. Когато се използва за добро, това всъщност е истинската същност на закона. Закон примесен със състрадание. Закон, който търси истината. Закон, който защитава невинния. Това е единственото място, където законът и справедливостта се срещат наистина — тя се извърна към Стив, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Иначе сме просто роботи. Безчувствени автомати. Без сърце и без душа. Sin alma o corazon.

Тя вдигна един кламер от масата, разтвори го и прободе пръста си с острия край.

Ох!

Вдигна ръка. От пръстта ѝ се показва капчица кръв.

— Аз не съм робот. Кървя. Усещам болка. Усещам и любов. Същото усеща и Стив Соломон. Не познавам никого, който да обича едно дете повече, който да се отдава до такава степен на едно дете.

Тя застана за миг, беше като зашеметена, после се обърна към съдия Рол.

— Ваша милост, бихте ли ме извинили?

— Вървете — каза съдия Рол и махна с ръка, — преди да сте изцапали с кръв полата си. „Филип Адек“?

— „Дзанела“.

— Чудесна е. Иска ми се и аз да бях по-висока, за да нося разкроени поли.

Виктория грабна чантата си и се запъти към вратата, като заряза обувките, самото и клиента си.

— Цинкавич, имате ли нещо да добавите във връзка с делото? — попита съдията.

— Само че ми се иска да бях станал зъболекар — отвърна Цинкавич.

Съдия Рол се облегна назад и направи пълно завъртане от 360 градуса. Когато спря, се загледа втренчено в Стив.

— Явно сте много надарен, господин Соломон.

— Моля да ме извините, Ваша милост?

— Да разгорещите и объркате толкова една жена — въздъхна тя. — Вие мъжете от рода Соломон сте голяма работа.

— Да, госпожо — съгласи се Стив, защото не знаеше какво друго да каже.

— Добре, ето как ще стане. — Съдията придърпа папката с делото и написа съдебното решение отгоре. — Искът на господин Соломон се приема. Дават му се пълни настойнически права без никакви ограничения, освен молбата ми да води Боби в кабинета ми на обяд от време на време.

Тя удари с чукчето и стана от председателското място. Цинкавич събра папките си и напусна, без да каже нито дума.

Стив остана сам, по самото му имаше парченца от накъсаните цветни картончета.

Държеше една от обувките на Виктория, беше все още топла отвътре. И се чудеше как може едновременно да е толкова щастлив и толкова тъжен.

53.

КАКЪВ ЗАГУБЕНЯК Е ТОЗИ АДВОКАТ!

Франк Синатра пееше:

„Бум-бум, тя ме простреля.“

— Мразя тази песен — каза Стив и натисна друго копче на радиото.

— Чудно защо — каза Боби.

— Не е заради това. Просто песента е слаба. Под достойнството на Франк.

— Аха.

Движеха се със стария кадилак със свален гюрук по Макартър Козуей към кантората на Стив. Боби седеше с кръстосани крака на предната седалка и ядеше маслен сладкиш с гуава. Беше ветровит зимен ден, красив като пощенска картичка. Палмите се полюшваха, рибарките се виеха над водата и ослепително бели лайнери се виждаха ясно, закотвени на кея.

„Защо се чувствам толкова нещастен?“

Реши, че отчасти се дължи на изчерпването на адреналин, отпадналост след битка. Бяха спечелили сензационното дело за убийство. Той беше спечелил настойничество над Боби. Истинско радостно събитие, по-важно от всяко друго дело, което беше водил или щеше да води. Боби вече говореше за предстоящото ходене за риба с дядо му.

Но въпреки това Стив беше връхлетян от усещане за празнота.

Виктория щеше да мине малко по-късно да си прибере нещата. И щеше да си тръгне.

„Спечели делото, изгуби момичето.“

Не че някога я беше притежавал, освен ако не броеше откраднатият час през сюрреалистичната нощ с огньове и сняг. Дали изобщо се беше случило? Може би всичко това беше сън.

Нямаше защо да унива, повтаряше си той. Предната вечер се беше отбил до имението на Барксдейл. Катрина го беше целунала по бузата и му беше поблагодарила за чудесната работа. Точните ѝ думи бяха: „Ти си страшен адвокат и имаш страхотен задник.“

Пиеше „Кристал“, предложи и на Стив и въпреки че смяташе шампанското за газирана пикня, той каза — разбира се, защо не. Носеше бяла блуза с къдрички и широки панталони, които се връзваха на талията или ако трябва да сме точни — на няколко сантиметра по плоския ѝ бронзов корем. Не спираше да размята тъмната си коса и да повтаря колко невероятно гениален бил. Скоро започна да заваля думите и да казва, че със сигурност бил „ядивен“, като вероятно имаше предвид „градивен“, реши той.

Подаде на Стив една тънка чаша с шампанско и чека за осребряване, замразените ѝ сметки бяха размразени след отпадането на обвиненията. Двеста и петдесет хиляди долара, които да си разделят поравно с Виктория. След като си платеше данъците и върнеше на Тереса стоте хиляди, които беше взел назаем, по негови сметки щеше да продължи да виси с около дваисетина хиляди. Още няколко подобни победи и можеше да обяви банкрут.

Стив попита къде е Манко и Катрина каза, че подготвял яхтата за пътуване до Бимини, щели да ходят само двамата.

— Нали ти казах, че щяхме да ходим до Бимини преди Чарли да се гътне?

— Да, това беше част от защитата ни — защо ще планирате да плавате с Чарли седмица след убийството му.

— Сега отиваме двамата с Чет. Без Чарли — смехът ѝ забълбука като мехурчета от шампанско.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Катрина?

— Не — още една глътка, още малко смях. — Освен ако не искаш да разбереш една голяма тайна.

Не беше сигурен. Не беше сигурен, че иска да чуе, че неговата ядивна и градивна личност е оправдал жена, виновна за убийство. Но трябваше да разбере.

— Давай. Кажи ми тайната.

— Не — отвърна тя и се нацупи като малко момиченце. — Не бива.

— Хайде да играем на една игра, Катрина. И аз ще ти призная нещо, ако ми кажеш.

— Обичам игрите — засмя се тя. — Ти си пръв.

— Добре. Помниш ли записа от охранителната камера?

— Разбира се. Първо мислеше, че на стената има сянка от човек.

Но после експертът ти каза, че нямало нищо.

— Така ти казах аз. Казах го и на Виктория.

— Сериозно?

— Излъгах.

— Какво искаш да кажеш?

— Беше обикновена фотограметрична задача, която се решава със специално уравнение. Сянката беше на човек около метър и осемдесет, над деветдесет килограма. На кого ти прилича?

— На моя Чет — изчурулика тя. Остави чашата си с вино и кокетно наклони глава. — Значи си знаел, че Чет е бил там?

— Знаех.

— Защо не каза на Виктория?

— Искях да работи здраво за теб също като мен.

— Защо си даде толкова зор, след като си мислел, че съм виновна?

— Това ми е работата.

— Само за това ли?

— Не е малко.

— Все още ли мислиш, че съм убила стария перверзник? — като че ли взе да изтрезнява.

— Ти ми кажи.

— Стига, ти доказва, че Чарли се е самоубил.

— Доказах, че Чарли е написал предсмъртно писмо. Има разлика. Мисля, че двамата с Манко сте убили Чарли, преди да успее да свърши работата сам.

— Точно обратното е, глупчо. Много ясно, Чет щеше да го убие, но Чарли го изпревари.

— Истина ли е? Можеш да ми кажеш. Не могат да те съдят два пъти за убийството на Чарли.

— Голям риск, а? Но е истина, кълна се. Чарли сам се удуши. Трябваше да го видиш. Очите му направо щяха да изскочат от главата. Гадост!

Стив почувства смесица от облекчение и отвращение. Добре, не беше виновна, но не беше и невинна. Беше ли възтъргжествувала справедливостта? Вероятно беше. Катрина е искала да убие Чарли, но наказваме хората за делата им, а не за желанията. Ако всяка жена, която иска да удуши съпруга си, е обвинена в убийство, адвокатите по криминални дела до един ще карат ферарита. Морално погледнато, Катрина беше виновна, разбира се. Ако наистина имаше съдник на небесен трон, истински Страшен съд, реши Стив, накрая щеше да си получи заслуженото. Но що се отнася до земните закони, Катрина беше справедливо оправдана. Той си свърши добре работата.

Тя изпи остатъка от шампанското си.

— Е, можеш да ме поздравиш.

— Че не си убила съпруга си ли?

— Че се женя за Чет.

— Не каза ли, че Чет е само спортна бройка?

— Но добра — разсмя се тя. — Ще го направим на Бимини.

— Поздравления!

Два скорпиона на една яхта, помисли си той. Почуди се колко време ще мине преди единият, да ужили другия.

— Преди да тръгнем, трябва да направиш още нещо.

— Какво?

— Можеш ли да ми изготвиш един от онези предбрачни договори? — попита Катрина.

Кадилакът тъкмо минаваше покрай Папагалската джунгла, когато мобилният на Стив иззвъня.

— Алтия Рол ми се обади тази сутрин — чу се напевният глас на Хърбърт Соломон.

— Мамка му! Вчера бях толкова скапан...

— ... че забрави да ми съобщиш голямата новина.

— Съжалявам, тате. Наистина.

Хърбърт се изкашля неодобрително.

— Няма значение, радвам се за теб. И за Боби.

Прозвуча като прошка, така че Стив се поуспокои малко.

— Така че, ако остава уговорката за събота и неделя, ще заредя лодката — каза Хърбърт.

— Ще дойдем. Благодаря, татко. За всичко.

— Не знаеш и половината.

— Какво искаш да кажеш?

— Къде са ми стоте хиляди?

Един сааб кабриолет, който дънеше здрава салса, задмина кадилака и Стив не беше сигурен дали е чул правилно баща си.

— Какво каза, татко?

— Когато Марвин се отби да ме види, се ядосах. И се обидих. Собственият ми син няма да ме помоли за помощ.

Какво, по дяволите... Оказа се, че беше чул правилно. Но не можеше да повярва.

— Парите не са били на Тереса?

— Мила дама, но тя беше само мой куриер, и толкова. Изтеглих пенсионния си влог. Така прави човек за сина си.

Стив беше толкова шокиран, че за малко не закачи със задницата една тойота, която успя да завие и да избегне теглича му.

— Тук ли си, синко?

— Даде ми толкова пари, без дори да знаеш за какво са ми?

— Тогава не знаех. Но сестра ти се отби да ме види на тръгване. Сега знам.

Стив усети как го залива гореща вълна. Значи това било да усещаш срам.

— Бях изненадан — продължи Хърбърт.

— Не знам какво да кажа, татко.

— Много щедро от твоя страна, синко.

— Щедро?

— Да платиш за лечението на Джанис. Клиниката е страхотна.

„Лечение? Това ли му беше казала, че ще прави със стоте бона? Или се опитва да ме накара да се почувствам по-добре?“

— Правилно си постъпил, Стивън. Погрижил си се за семейството. За сестра си и за племенника си.

Стив не беше сигурен, но усещаше, че баща му знае истината. Какъв странен начин двамата да се съберат, заплетени в семейна конспирация!

— Ще хванем ли някоя и друга риба в събота, татко?

Хърбърт се разсмя.

— От тебе бирата, от мен стръвта.

Стив намали, когато един огромен хамър го засече от съседното платно. Бяха на пет минути от офиса. Радиото беше на спортен канал, някакъв слушател се жалваше, че мажоретките на Делфините не си въртели дупетата като тези на Каубоите. Боби ядеше втора бисквита и току-що беше отворил едно шише със сок от ананас. Щеше всеки момент да му стане лошо от сладко.

— Виктория ще продължи ли да идва у нас? — попита Боби. — След като, нали се сещаш...

— Съмнявам се, момчето ми. Омъжените жени си седят при съпрузите, поне първите една-две години.

Боби изглеждаше обезсърчен. Значи ставаха двама.

След малко Боби каза:

— Мога да подпаля смърдяща бомбичка в църквата.

Снощи имаше съобщение на телефона. Бигбай се беше обадил да му напомни за репетицията другия петък. Жизнерадостният глас на младоженеца потисна Соломон още повече. Защо се беше съгласил да бъде шафер? Вече чуваше коментарите, предчувстваше мъчителната смърт от хилядите комплименти.

„Не са ли чудесна двойка?“

„Страхотно се е уредила.“

„Стив, вдигни наздравица за булката и младоженеца.“

Нямаше да преживее приема и вечерята. До момента, в който сервираха вишисоаз от авокадо, щеше да се чувства така, сякаш някой е изгребал жизненоважните му органи със супена лъжица.

— Увеличи го! — извика Боби и се пресегна към радиото.

— Какво?

— Спортното състезание на Хамъринг Ханк.

Ръцете им натиснаха копчето за звука едновременно и надуха рева на Хамъринг Ханк до червената зона.

— Следващият. Бърни от Сърсайд. Падаш ли си по бейзбол?

— Да, Ханк, давай.

— Чу ли за процеса за убийство срещу богатото маце от Гейбълс Истейтс?

— Гледах го по телевизията.

— Адвокат беше никому неизвестният Стив Соломон. В кой позорен бейзболен мач е участвал Соломон?

— Мамка му! — каза Стив.

— Шшшшт — скара му се Боби.

— Не го ли извадиха заради фал в крайната зона срещу отбора на Охайо?

— Събуди се, Бърни! Колко евреи корнърбекове познаваш?

— Чакай малко. Да не беше момчето, дето го прекараха на Университетските световни серии? Левака?

— Бърни печели вечеря! Ядеш ли свинско, Бърни?

— Получавам газове, ама ям.

— Края на деветата част, Кейнс водят Тексас с една обиколка. Два аута. Стив Соломон изгърмява третия! Какъв нещастник!

— Поне спечели делото, Ханк.

— Грещиш, Бърни. Соломон не може да намери задника си с две ръце. Прокурорът разреши делото и свали обвиненията. Какъв загубеняк е този адвокат!

Стив натисна копчето и избра реге станция, където Боб Марли пееше: „Няма жена, няма сълзи.“

— Не знам защо, хлапе — каза Стив, — но имам чувството, че днес ще бъде много странен ден.

54. ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН

Стив и Боби бяха изкачили двете стъпала на преддверието на „Манекените“, когато ги удари първата вълна на пехотата.

— Стив, имам нужда от теб! — извика Лекси. Дългата ѝ руса коса, обикновено права като дъска за гладене, днес беше цялата бухнала. Беше облечена с яркорозови ултракъси шорти и бял потник.

— Виж ме! — нареди му тя, като протегна дългата си гола ръка. Китката ѝ беше обвита с кожена шина.

— Не се занимавам с травми от ролери — отвърна Стив, без да спира. Ако се забавеше, щеше да събере половин дузина безплатни клиенти, преди да стигне до стълбището.

— Това е трудова злополука — заяви Лекси.

— Намерила си си работа? — Вече минаваше през регистратурата. Една погрешна крачка, и щеше да е антилопа гну сред лъвовете.

— На половин работен ден. Телефон 1-800-СВИРКИ.

— Операторка на секстелефон ли си?

Стълбите се показаха. Толкова примамлива като плажа за кубински салове.

— Лесни пари — каза Лекси. — По цял ден само мастурбирам.

— Мастурбиране — каза Боби. — Анатолично търкане.

— Но ако го правиш по десетина пъти на ден, пет дни в седмицата, свършваш с изкълчване на китката — Лекси вдигна шината си за нагледно доказателство.

Стив наруши собственото си правило и спря в подножието на стълбите.

— Наистина ли го правиш? Мислех, че се преструват, като охкат и ахкат.

— Да не би ти да си Стив Жребеца, който се обажда в три посред нощ?

Преди Стив да успее да ѝ отговори, близначката на Лекси Рекси излезе от съблекалнята с токчета до небето на „Джими Шус“. Носеше

същите ултракъси шорти и същата бухнала отгоре прическа.

— Стив! Арестуваха ме!

— Кой? Защо?

— За шофиране в нетрезво състояние, можеш ли да повярваш? Бях обърнала само четири-пет черни руснака. Те са като млечни шейкове, нали? Плюс това ме обвиниха за възпрепятстване на справедливостта.

— Защо?

— Изядох си бикините.

— Била си с бикини?

— Прашки. Материята уж абсорбирала алкохола и премятала балона, дето духаш, но пак духнах на нула цяло и девет. Какво да правя?

— Следващия път си сложи боксерки.

Стив се заизкачва по стълбите, но някой го дръпна отзад. Джина го беше хванала за пеша на сакото с едната ръка и развяваше някакъв син документ в другата.

— Стив, можеш ли да съдиш мъртвец?

— Ако е оставил наследство. Защо?

— Излизах с един богат старец и се опитах да се направя на Анна Никол Смит.

— И го уби?

— Не, разбира се. Каза, че ако си легна с него, щял да ме спомене в завещанието си. Така че спях с него и познай какво — взел та умрял.

— Поздравления.

— Не. Чети! Параграф седемнайсет.

Тя тикна документа пред очите му и той прочете на висок глас:

— „Накрая обещах на госпожица Джина Капрето да я спомена в завещанието си: Здравсти, Джина!“

Чакалната беше празна, ако не се брои надуваемата Памела Андерсън на бюрото. Стив и Боби минаха покрай нея и влязоха в кабинета.

— Четирийсет и пет... четирийсет и шест... Здравсти, шефе!

Цялата потна и зачервена Сеси правеше лицеви опори с крака на стола на Стив и ръце на пода, вените по врата ѝ пулсираха. Носеше срязани джинси и накълцана тениска. Три пръста на всеки крак бяха накичени с пръстени с фалшиви диаманти.

— Четирийсет и седем, четирийсет и осем... Здравсти, Боби... Бритни Спийрс.

— С РИБНИ ПРЪСТИ — изстреля в отговор Боби.

— Браво! — каза Сеси. — Четирийсет и девет... петдесет! — Ритна стола и застана на ръце, окичените ѝ с диаманти пръсти сочеха към тавана, и тя започна да прави вертикални лицеви опори, после се преметна напред и се приземи на краката си.

Стив погледна бюрото на Виктория. Няколкото юридически тома, които беше донесла, бяха подредени в три кашона. Макар че никога не се беше женил, си представи, че вероятно човек се чувства по същия начин, когато е пред развод. Скоро една частица от него щеше да си отиде.

Сеси грабна една кърпа и я уви около врата на Боби.

— Хей, умнико, разбрах, че оставаш при чичо си.

— Догодина пак ще ходим в съда и той ще ме осинови — каза Боби. — И ще му викам „татко“, вместо „чичо Стив“.

Стив грабна календара от бюрото си.

— Сеси, къде са срещите ми?

— Нямах такива — отвърна тя.

— Никой ли не се обади?

— „Мастър кард“. Анулирали са ти картата.

— Не разбирам. Къде са новите клиенти? Току-що спечелих голям процес за убийство.

Вратата се отвори и Виктория влезе.

— Искам да кажа, току-що спечелихме голям процес за убийство. Здравсти, Вик!

— Трябва да поговоря с теб — каза тя. — Може ли да се разходим?

Беше облечена с карирана пола, която му напомни за нещо. Какво ли беше то?

„Първият ден. Така беше облечена, когато ни пратиха в затвора. А днес е последният ден.“

По-късно, когато Стив си спомняше този момент, той щеше да види отново лицето ѝ. Разтревожено. Подпухнали очи. Разрошена коса. Не много сън и вероятно часове плач. Но тогава не обърна особено внимание. Беше прекалено погълнат от собствените си несбъднати мечти за скъпо платена адвокатска практика.

— Няма логика. Спечелихме важно дело, а това място е като морга.

— Но си е така — отвърна Сеси. — Не спечели делото „Барксдейл“. Или поне хората не смятат, че ти си го спечелил. Вчера бях в съда и всички говореха, колко страхотно било, дето Пинчър разбрал, че клиентката ти е невинна, а ти не си. Казаха, че щял да се кандидатира за губернатор като състрадателен прокурор.

— Не мога да повярвам. Вик, можеш ли да повярваш?

— Може ли да поговорим? Моля те.

Телефонът иззвъня и Стив каза:

— Може да е нов клиент.

Сеси вдигна:

— Адвокатска кантора „Соломон и Лорд“...

Поне още няколко минути, помисли си Стив.

— Граждански и наказателни дела — продължи Сеси. — Говорим испански...

— Стив... — каза Виктория.

— Да, Ваша милост — отвърна Сеси по телефона.

— Чакай — обърна се Стив към Виктория, опитвайки се да чуе. Когато се обажда съдия, обикновено не го прави, за да похвали адвокатските ти умения.

— Да, сър. Веднага ще му предам, Ваша милост — каза Сеси и затвори.

— Какво? — попита Стив. — Кой беше?

— Съдия Гридли. Бесен е, защото закъсняваш за последното заседание по делото на Саш.

— Какво последно заседание! Не си го записала в графика ми.

— Искаш аз да ти записвам всички места, на които трябва да ходиш?

— Това ти е работата!

— Не ми крещи. Не съм ти робиня.

— Виктория, ела. Трябва да представляваш жената на Хари.

— Защо?

— Разводът на семейство Саш. Гридли иска да има представители и на двете страни, макар че няма претенции. Ще внесе споразумение за разделяне на имуществото. Хари и Джоун ще кажат, че ще го подпишат, и след пет минути ще сме излезли оттам.

— Тогава ли ще говорим? — попита тя, но Стив вече я дърпаше към вратата.

10. ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

*Всички държим в ръце ключовете на
своите затворнически килии.*

55.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

— Мислите ли, че моите кучи гъзове „Алигаторите“ могат да стигнат до полуфиналите? — попита съдия Ървин Гридли.

— Трудна работа — отвърна Стив. — Ще извадят късмет, ако изобщо се класират.

Съдията измърмори, или може би зиналата паст на алигатора върху бюрото му каза нещо. Намираха се в решения в оранжево и синьо кабинет на самия стар Алигатор. Стив седеше от едната страна на конферентната маса с формата на буквата Т, клиентът му Хари Саш седеше до него. Тъй като Хари не беше на работа днес — тоест не въртеше някоя от своите безбройни далавери, — беше оставил инвалидната количка у дома. Беше облечен с джинси и камуфлажно яке, украсено с емблема на морските пехотинци, купено по интернет. Хари се възхищаваше на миниатюрния модел на стадион „Бен Хил Грифин“ и вероятно се чудеше колко щеше да вземе за него в някоя заложна къща. Стив си отбеляза наум да претърси клиента си, преди да напуснат кабинета.

От другата страна на масата седеше Джоун Саш, хубава жена на средна възраст с очила с метални рамки и сива вълнена рокля с бяла дантелена яка. Стив ѝ кимна и си помисли колко странна двойка бяха двамата. Ако видеше Хари и Джоун на улицата един до друг, щеше да ги вземе за библиотекарка и крадец, който се кани да ѝ отмъкне чантата.

Виктория седеше до Джоун и проверяваше споразумението за подялба на имуществото. До бюрото на съдията стоеше с ръце върху стенографската си машина София Ернандес с черна кожена къса пола и бяла блуза. Дългите ѝ лакирани нокти бяха украсени със сребърни сърца.

— Господин Саш, живели ли сте в окръг Маями-Дейд в продължение на шест месеца, преди да подадете молбата за развод? — попита съдията.

— Да, сър — отвърна Хари.

— Бракът ви необратимо ли е разрушен?

— Като химена на Хайди Флайс.

— Тоест?

— Той отговаря утвърдително — обади се Стив, като сърдито погледна клиента си.

— А сега да пристъпим към споразумението за подялба — продължи съдия Гридли. — Съгласни ли сте с условията?

— С всяка дума — разпалено отвърна Хари.

— И вие ли, госпожо Саш?

Джоун Саш понечи да кимне, но Виктория сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Ваша милост, не смятам че споразумението е съвсем честно.

Стив застана нащрек.

— Какво правиш?

— Представявам клиентката си.

— Твоята клиентка вече е подписала споразумението.

— Без да се възползва от услугите на независим адвокат.

— Лорд, придържай се към сценария, става ли?

— Не съм цвете в саксия.

— Пак ли започвате? — попита съдия Гридли, явно заинтригуван.

— Ваша милост, не е честно госпожа Саш да вземе осемгодишния додж, а съпругът ѝ да задържи новия лексус — каза Виктория. — Чака го и проверка от данъчните. Господин Саш трябва да подпише декларация, че жена му няма да плаща никакви глоби.

Стив не можеше да повярва. Последният ден на „Соломон и Лорд“ и тази жена разваляше всичко. Господи, защо вече не си беше тръгнала?

— Джоун, уволни адвокатката си — каза той.

— Не смей да се обръщаш към клиентката ми! — отвърна Виктория.

— Тя не ти е клиентка. Ти нямаш клиенти. Имаш пакети с почивки и зелени кратуни и много скоро ще имаш малки зелени дечица. Ще ти кажа още нещо, Лорд. Купих ти много хубав сватбен подарък, но майната му, ще го дам на Катрина.

— Ще загубиш, Соломон — отвърна Виктория.

Съдията въздъхна и каза:

— Разказвах ли ви за двата бийгъла във фермата ми, които все се джафкаха?

— Да, разказахте ни — отвърна Стив.

— Накрая взеха та се оправиха в обора — припомни им съдията.

— Опитяхме и това, Ваша милост — каза Стив. — Имаше дори и бали със слама.

— Майната ти! — извика Виктория. — Ваша милост, настоявам клеветническото твърдение на господин Соломон да бъде зачеркнато от протокола.

София Ернандес продължаваше да пише, на устните ѝ цъфна подигравателна усмивка.

— Клевета е само ако е лъжа — каза Стив. — Отричаш ли случилото се?

— Успокойте се и двамата — нареди съдията.

— Ами моят развод? — попита Хари Саш.

— Ще отложи заседанието и ще насроча консултация — каза съдията.

— Клиентът ми не иска консултация — намеси се Стив.

— Моята клиентка също — побърза да се обади и Виктория.

— Не за тях. За вас двамата — поясни съдията.

— Протестирам — каза Стив.

— Стига толкова! — ядоса се Гридли.

— Питайте я дали не го направихме в един кокошарник върху бала слама — настоя Стив.

— Копеле! — извика Виктория.

— Кучка! — отвърна Стив.

— За Бога! Престанете! Сами си го изпросихте! — съдията натисна копчето на интеркома. — Елоиз, изпрати съдебния пристав.

Вратовръзката му беше разхлабена, а самото — свито на топка под главата. Стив лежеше по гръб върху пластмасовата скамейка в ареста. Виктория нервно крачеше в отсрещната клетка, токчетата на нейните обувки „Гучи“ с каишки през глезените чаткаха по циментовия под. Вече трийсет минути бяха затворени и нито единият, нито другият беше проговорил.

— Това е абсурдно! — каза тя накрая.

Никакъв отговор.

— Стив, може ли да поговорим?

Не можеше да види в сумрака на килията му. Спеше ли? Или просто я наказваше с мълчание?

— Никога не бива да бъдем противници по някое дело.

Пак никакъв отговор. Някъде вътре в стените водопроводните тръби изгъргориха.

— Когато сме от едната страна — продължи тя, — никой не може да ни победи. Но когато сме противници, се разкъсваме взаимно. Така че, мислех си... може би трябва да продължим да работим заедно.

Чу шумолене в отсрещната килия и миг по-късно Стив стоеше до решетките.

— Сериозно ли говориш? Соломон и Лорд?

— Може би трябва да опитаме още известно време, да видим дали няма да тръгне...

— А какво ще каже Брус?

— Не се радва особено.

— Вече си му казала?

— Снощи. Когато му съобщих, че сватбата се отлага.

„Когато му съобщих, че сватбата се отлага.“

Да, точно това беше казала. Но какво значеше „отлага“? За един адвокат всяка дума беше от значение.

— Отлага изобщо? Или отлага за известно време? — попита той.

— Отлага изобщо. Няма да се омъжа за Брус.

Стив застина за миг. Искаше да задържи усещането. Прохладен водопад, топъл залез, пълнолуние над спокоен залив.

Да! Да! Да!

— Това, което каза вчера в съда, беше вярно — продължи тя. — Наистина обичам Боби. И това, което аз казах, също беше вярно. Намирам те за невъзможен и влудяващ. Но дълбоко в себе си ти си...

— Чакай. Чакай малко.

Стив бръкна в джоба си и извади нещо, пресегна се през решетките и отключи вратата на килията си.

— Имаш ключ? Имал си ключ през цялото време?

Той отвори вратата със замах, приближи се до нейната клетка, отключи вратата.

— Прекараш ли известно време тук, ставаш почетен гост.

— Защо, за Бога, не ми каза?

Той влезе в килията ѝ и тресна вратата зад гърба си.

— Не беше готова.

— За какво? — Тя постави ръце върху раменете му, а той плъзна своите около кръста ѝ.

— Закон номер десет: Всички държим в ръце ключа на собствената си затворническа килия.

— А сега съм готова?

— Току-що го доказа. Излезе от килията си.

Те се целунаха. После тя облегна глава на рамото му.

— Соломон и Лорд. Харесва ми как звучи.

— Трябва ни девиз за реклама — отвърна той.

— Не, не ни трябва. Рекламата на адвокати е проява на лош вкус.

— Мъдростта на Соломон^[1], силата на Лорд^[2] — изрече с патос той, като телевизионен говорител.

— Богохулство и проява на лош вкус.

— Щом някой бъде блъснат от градски автобус, искам един от нас да е в спешното, преди докторът да си е измил ръцете — каза той.

— Друг път. Трябва да правим всичко както е по закон.

— По кой закон?

Тя вдигна глава и се вгледа в него:

— Така ли ще бъде и занапред?

— Всеки ден — обеща ѝ той и притисна устни към нейните.

[1] Велик и мъдър цар на израилтяните, построил Господния храм. — Б.пр. ↑

[2] Лорд (англ.) — Господ; господар. — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

1. Когато законът не работи... изработи го ти.
2. И в правото, и в живота понякога се налага да импровизираш.
3. Никога не пия преди мръкнало... преди два часа... преди обяд... преди да ожаднея.
4. Никога няма да нося пейджър, да карам порше и да се перча с ключ от „Фи Бета Капа“... дори и да ги имам.
5. Никога не бих направил компромис с идеалите си, за да постигна нечия друга дефиниция за успех.
6. Лъжи изповедника си, съпруга си и данъчните, но винаги казвай истината на адвоката си.
7. Никога не бих подкупил ченге, излъгал съдия или преспал със съдружничката си... *hasta que ella diga que si*
8. Има лайна, знам, които няма да изям.
9. Никога няма да наруша закона, да наруша правната етика или да рискувам да ида в затвора... освен ако не е заради някого, когото обичам.
10. Всички държим в ръце ключовете на своите затворнически килии.

Издание:

Пол Ливайн. Зелено дайкири

Редактор: Радка Бояджиева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ИК „Бард“, София, 2006

ISBN 954-585-700-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.